

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

OAK POINT SERIES
BOOK ONE

Show Me How

□□□

HANNAH COWAN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

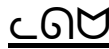
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

NASIL YAPILIR

OAK POINT

KİTAP 1

HANNAH COWAN

İÇİNDEKİLER

[Hannah'nın Diğer](#)

[Eserleri Yazarın](#)

[Notu](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39 Son

Söz

Başlıksız Teşekkür

Bu kitabın bazı bölümleri kurgusal eserlerdir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya kişilerle, hayatta olan veya olmayanlarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025, Hannah Cowan

Bu kitabın veya kitabın herhangi bir bölümünün herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için yayıncıya başvurun.

İlk Baskı

Düzenleme ve düzeltme: Sandra @oneloveediting

Kapak illüstrasyonu: Melucia @melucia.art Kapak

tipografisi: Mary @booksnmoods

İç bölüm başlık illüstrasyonları tasarımı: Riley Nevels @roobee.doodles Meşe Haritası

tasarımı: Ink And Velvet Designs @inkandvelvetdesigns

HANNAH'IN DİĞER ESERLERİ

Hızlı Hat Trick

Periyotlar

Arasında Şanslı

Vuruş Mutlu

Kanca

Hayati Kör Nokta

En Büyük Aşk

En Büyük Hatası En

Büyük Macerası En

Büyük İlham Kaynağı

Onun En Büyük

Hazinesi Onların En

Büyük Gücü

Kiraz Zirvesi

Oyuna

Getirilmek

Kıvılcımları

Yakalamak Eve

Dönüş

Güneş Işığını

Çalmak Sonsuza

Kadar Seçmek

Meşe Ucu

Bana Göster

Bana Hatırladığını Göster

Umut Limanı

Güç Değişimi

Aşık Amatörler düeti

Arzu Oyuncu

Oyuncuya Boyun

Eğdirme

Kar Çanı Sırtı

Kar Zarar, Hata Yok Aşk

Tanrısı Bizi Ayırana

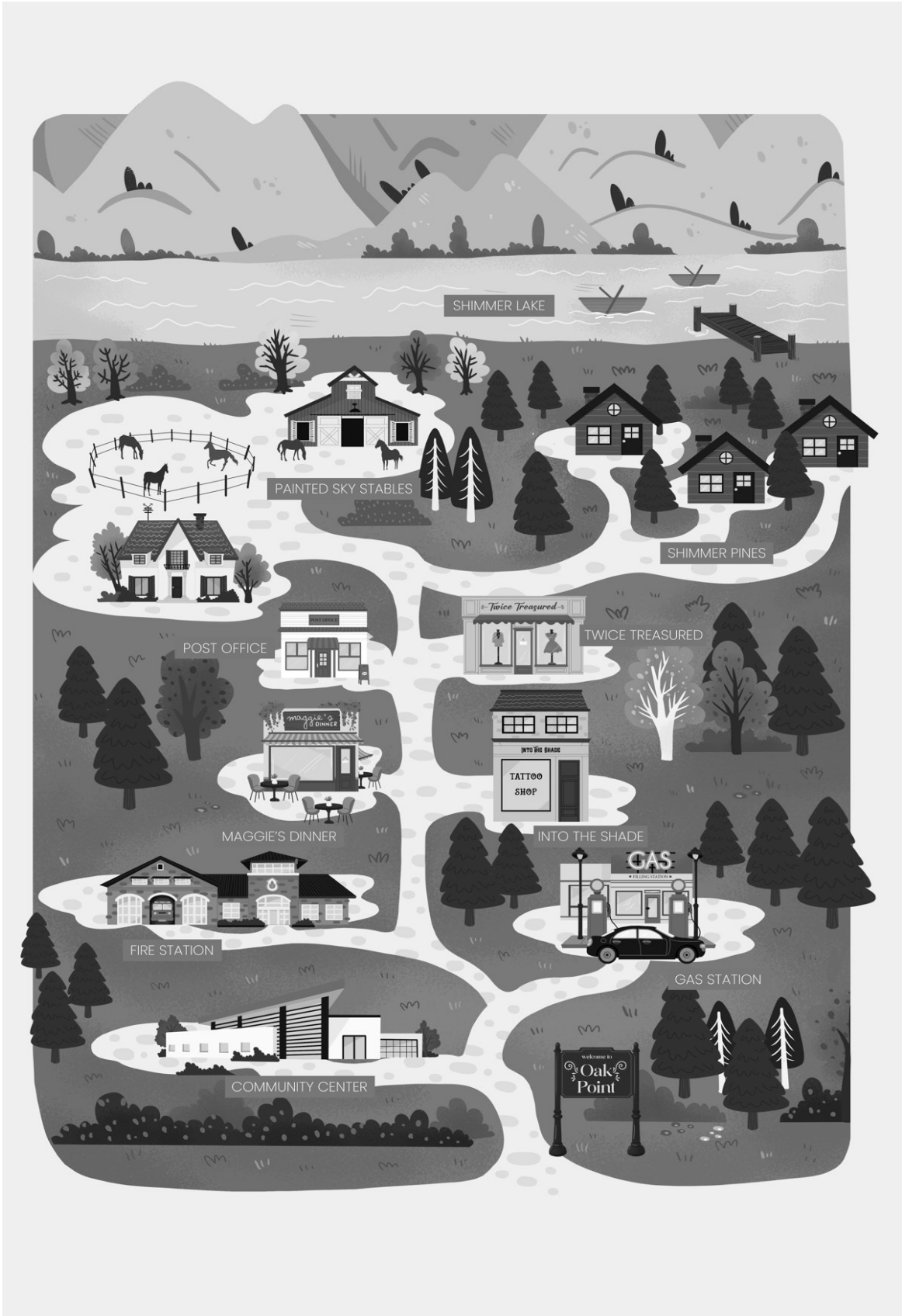
Kadar Bana Bir Şans

Ver

Playlist

Barda Gelin - Vwillz, mike. W	2:42
Tehlikeli - Sleep Token Belki - Will	3:00
Linley	2:47
Gatewag Drug - Daniel Seavey	4:11
harika zaman geçirmek - Haiden Henderson	2:41
Overdrive - Conan Gray	3:03
Kötü Çocuklar - Zara Larsson	2:09
Elbise - Taylor Swift	3:50
İyi Kız, Kötü Çocuk - Florida Georgia Line C	3:52
pSyChOsIs - Mitchel Dae	2:25
Bana Zaman Kaybettirdi - Austin	3:09
Giorgio W Eski Sevgilim Olmak İçin	3:08
Kötü Bir Gün- Bellah Mae Seni Doğru	2:25
Seviyorum - Shaker, COBRA Chills -	2:16
Mickey Valen, Joey Myron Gel ve Al -	3:10
Austin Giorgio	

YAZARIN NOTU

Bu kitapta deneyimsiz bir karakterin dövme yaptığı bir bölüm bulunmaktadır. Gerçek hayatta bunu teşvik etmiyorum, bu yüzden lütfen *sadece* lisanslı bir profesyonele dövme yaptırın. Teşekkürler!

*Hayatın çılgın yolculuğunda kendimizi bir yerlerde kaybedenler için.
Unutulmuş parçaları yeniden bulmak veya yeni parçalarla yapbozu
tamamlamak için asla geç değildir.*

Yolda sana köpek gibi havlayan dövmeli bir playboy bile bulabilirsin.

1

MILLIE

Annem korsemin bağlarını daha da sıkı çekince geriye doğru devrilme tehlikesi yaşıyorum. Hayatı buna bağılıymış gibi çekiyor ve ben gerçekten bayılmaktan sadece beş dakika uzakta olduğumu düşünüyorum.

Karnımı avuçlayarak, annem tekrar çekince, bu sefer efor sarf ederek homurdanarak, nefesimi tutuyorum. Annem iç çekiyor ve ipek bağların arasına parmağını sokuyor.

"Kilo mu aldın Millicent? Son provanda bu kadar uğraşmak zorunda kaldığımı hatırlamıyorum."

Bu iğnelemeyi görmezden geldim. "Çeken sen değildin."

Ve evet, muhtemelen kilo almışımdır. Sevmediğim bir adamla evlenmek için hayatımın en iyi formunda görünme fikri bana hiç de çekici gelmiyordu. Benim için hazırladığı yemek planını görmezden geldim ve son iki haftadır her gün dışarıdan yemek sipariş ettim. Tek pişman olduğum şey, dün gece gıda zehirlenmesi yaşamak için daha fazla çaba göstermemiş olmam.

"Her halükarda. Üzgünüm, ama böyle olmak zorunda. Fotoğraf çekimleri bittiğinde ve tören başladığında fazla hareket etmen gerekmeyecek. Gitme zamanı gelene kadar ayakta durmanı tavsiye ederim," dedi, özür dilemeyi hiç hissetmeden.

"Ne zaman gitmemiz gerekiyor?"

"Bir saat sonra. Makyajınızın düzeltilmesi gerekiyor. Meredith!" Makyaj sanatçısı gelmeden önce parmaklar yüzümü ovuşturup kollarımın arkasını dürtüyor. "Kırpikleri unuttun."

"Onlara ihtiyacım yok anne," diyorum ve sanatçının parmaklarında kalın siyah kırpikleri gördüğümde hafifçe elini itiyorum.

"Orada kaç tane kamera olacağını unutuyorsun. Gerçekten düz, çıplak kırpiklerle yakalanmak mı istiyorsun? Saçmalama."

İleri doğru uzanıp makyözden kirpikleri alır ve göz kapaklarıma yapıştırır.

Tırnağının ucu gözümün üzerinden kayıyor ve ben yüzümü buruşturup yanmayı görmezden gelerek gözlerimi kırpiyorum.

"Ağlama! Makyajının geri kalanını lekellersin!"

Yukarı bakarak gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalışıyorum.

"Deniyorum."

"Bugün çok saçmalıyorsun. Önce somurtuyordun, şimdi de bütün günü mahvetmeye çalışıyorsun. Düzenlemeden memnun değil misin? Bu ülkede bugün Chadwick ile evlenme fırsatını kaçırmayacak binlerce kadın var. Nankörlük ediyorsun. Ne kadar şanslı olduğunun farkında mısın?"

O kadar muhteşemse, neden sen onunla evlenmiyorsun?

Tavana bakıp duruyorum. Tavan yüksek, tüm tavanı kaplayan çatı pencereleri ve güneş ışığında parıldayan elmaslarla süslü avizeler var. Bu mekanın hiçbir yanı mütevazı değil ve annem de tam olarak böyle olmasını istemişti. Bu yılın düğünü olması gerekiyordu ama bana hiç öyle gelmiyor.

"Sana verdiğimiz hiçbir şeyden memnun olmadın Millicent. Bizden başka ne istediğini bilmiyorum. Tek umudum, bugünden sonra bu acıyı unutman ve Chadwick ile geçirdiğin zamanın tadını çıkarman. Jet bu gece saat tam onda kalkacak ve balayında yeni kocana hak ettiği saygıyı göstermeni bekliyorum. Bunun için epey para harcadı."

Dudaklarımı sıkıca kapatıp, kaçmaya çalışan çığlığı içimde tutuyorum.

Annem cevap beklemeden homurdanarak uzaklaşıyor. Makyöz onun yerini alıyor ve gözlerimin altına pudra sürmeye başlıyor. Yüzünde yazan acıma ifadesi hiç de şaşırtıcı değil.

Oda o kadar büyük ki, annem kapıyı açıp yıldızlarla süslü bir gülümsemeyle içeri girmeden önce kapının çalındığını duymuyorum. Bu sefer elbiseyle kaskatı kesilmek zor, ama kaslarım yine de deniyor.

"Oh, Chadwick! Muhteşem görünüyorsun! Burada ne yapıyorsun? Düğünden önce gelini görmek uğursuzluk getirir, bilmiyor musun?"

"Teşekkürler, Celeste. Senin güzelliğin benimkini gölgede bırakıyor," diyor, sesi dün akşamki konuşmasında olduğu kadar iğrenç geliyor.

"Gelme riskini göze almak zorundaydım. Gelinim ve ben provadan beri hiç yalnız kalamadık ve mihraba çıkmadan önce biraz yalnız kalmak istiyorum."

Annemin sesindeki hayranlık iğrenç bir şekilde beklenen bir şeydi. Güçlü erkeklerle olan hayranlığı sınır tanıımıyordu.

"Bu çok romantik. İki aşığı birbirinden ayıracak ne hakla ben? Lütfen içeri girin. Ben birkaç dakika dışarı çıkacağım.

Parmaklarını şıklatınca, makyöz ve kuaför hemen peşinden koştular. Onlar süitten çıkarken, ben de arkamı döndüm ve o bana ulaşmadan önce derin bir nefes almaya çalıştım.

Çıplak sırtımda hissettiğim onun sıcak dokunuşu, elbiseyi yırtıp odadan kaçmayı düşünmeme yetecek kadar güçlüydü. Chadwick ile baş başa kalmaktansa, dışarıdaki herkesin beni çıplak görmesini tercih ederim.

Onunla ilgilenen insanlar etrafımızı sardığında durum yeterince kötü. Onlar çok değerli bir tampon görevi görüyorlar. Ama yalnız kaldığımızda, beni onun bitmek bilmeyen iş konuşmalarından ve kibirli tavırlarından kurtaracak kimse yok. Balayımızı nerede ayırttığına bakılmaksızın, üç hafta boyunca onunla yalnız kalmak zorunda olduğumu düşünmek...

"Hiç bu kadar güzel görünmemiştin Millicent," diyor kulağıma.

Gerçek duygularımı bastırıp, son yirmi altı yıldır giymeye alıştığım maskeyi takıyorum gülümserim ve onu itmeden elimi tutmasına izin veririm. "Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim."

Beni tamamen kendisine dönük hale getirip vücudumu uzun uzun süzdü. Çenemi dik tutarak yutkundum, gözleri göğüslerimde takılı kalmıştı. Orada kaybolması hiç de şaşırtıcı değildi. Annem korsemi o kadar sıkı bağlamıştı ki, bir yanlış hareketle elbiseden dışarı fırlayacaklardı. Annem her zaman göğüslerimin büyüklüğünden şikayet ettiği halde, benim için daha mütevazı bir elbise seçmemiş olmasına hala şaşıyorum. Bu, benim için alışveriş yapmayı çok zorlaştırıyor, diyor.

Onun elbise seçimine dair tek mantıklı açıklamam, Chadwick'in ona seçenekleri gösterdiğinde olumlu şeyler söylemiş olmasıdır.

Bunu yaptığını biliyordum.

Chadwick parmak eklemlerini omzuma getirip, bakışlarımızı buluştururken omzumun kıvrımlarını izleyerek sırıttı. "Elbise, hayal ettiğimden daha çok sana yakışmış."

Bingo.

"Çok güzel," diyorum.

"Ve eşsiz. Tasarımcıya birkaç değişiklik yaptırmıştım ve bunların işe yaradığını görmekten memnunum."

"Özel olarak konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Ses tonumdan dolayı gözleri parlar ve dudaklarındaki iğrenç sırıtış genişler. "Hayır, Millicent. Sadece seninle baş başa kalmak istedim."

Korku içimi kaplar. "Eh, bunu zaten yaptık. Törenden bu kadar önce birlikte olmanın uğursuzluk getireceğini riske atmak istemeyiz, değil mi?"

"O kadar acele etme."

Bunu yapması sadece an meselesiydi. Evliliğin fiziksel yönünün başlaması için sahte düğün gecemizi beklememiz konusunda ailemizin kararını hiçbir zaman onaylamamıştı. Yanağıma bir öpücük dışında, on yıldır dudaklarını dudaklarımda hissetmeden ya da ellerini omuzlarımdan daha aşağıya kaydırmadan kurtulmuştum.

On altı yaşında tanıştırıldığımızdan beri, babamın onayını almak için o kadar çaresizdi ki, hızlıca öpüşmek veya dokunmak gibi bir riski göze alamadı. Şimdiye kadar onunla yalnız kalmaktan rahatsız olmamamın tek nedeni buydu. Ama bugün, yeterince beklediğine inanıyor gibi görünüyor. Sonuçta, birkaç saat sonra karı koca olacağız.

"Babam her an gelebilir," diye onu uyarıyorum, tedirgin olmaya başlıyorum.

"Hayır, gelmez. Benimkilerle çok meşgul. Avukatları birleşme için evrakları hazırlamak üzere burada. Bugün kafaları başka yerde. Birkaç dakikamız daha var. Beni yalvartma Millicent," diye inliyor.

Midem bulanıyor, bu adamı öpmek hiç de çekici gelmiyor. "Chadwick..."

Beni dudaklarıyla susturur. Dudakları benimkilere sert bir baskı uygulayarak onları titretir.

aşırı sıcaktır, ama ensemdeki saçları tırmaladığı eliyle karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir.

O dilini ağzıma sokmaya çalıştığında dişlerimi sıkıp elimi göğsüne dayadım. Parmaklarını saçlarıma geçirip, bu sabah stilistin saatlerce uğraşarak yaptığı karmaşık topuzdan saçlarımı çekip çıkardı. Rujum ağzımda bulaştı, kalın fondötenim burnumdan silindi.

"Chadwick," diyorum, ona sert ama ölçülü bir itmeyle. "Makyajım."

Geri çekilir, kaşlarını çatarak hayal kırıklığını gösterir, sonra mahvolmuş ağzıma bakar ve başını sallar. "Haklısın. Hemen düzeltilmesi lazım."

"Evet, bunu halletmeliyim. Annem herkesi geri getirecek." "Bugün bütün gün bunu düşüneneğim, Millicent. Yalnız kaldığımızda, sen benimsin. Sonunda benim karım olacaksın," diyor heyecanla, sanki tüm bunlar kutlanacakmış gibi. Gözlerini kısarak geri adım atıyor ve beni bir kez daha süzdü. "Yakında."

Dudaklarımı birbirine sürtmek için çabalarken ciğerlerim acı verecek kadar daralır. "Evet."

"Dün gece önerdiğim şeyi de düşünmüşsündür umarım. Evlendikten sonra beklemek için bir neden yok. Kaybedecek bir şeyin yok ve döndüğümüzde evde sıkılmanı istemem. En azından doktor randevuları ve bebek odasını hazırlamakla meşgul olabilirsin. Kariyerin olmadan kendini meşgul edecek bir şeye ihtiyacın olacak ve bebek bunun için mükemmel bir seçenek. En son istediğim şey, ben babanın şirketiyle meşgulken senin benim ilgime muhtaç hale gelmen."

Nefesim boğazımdaki kocaman taşa takılıyor. Chadwick, kendimi toparlayıp cevap vermeme beklemeden pahalı ayakkabılarının topuklarını döndürüyor. Süiti geçip annemi içeri alıyor. Annem hemen onun ağzına bakıyor, şüphesiz orada kalan çıplak ruju fark ediyor ve sonra bana öfkeli bir bakış atıyor. Bu bakış bir anda kaybolur, çünkü Chadwick'e tekrar baktığında gülümsüyor ve çantasından çıkardığı ipek mendili ona uzatıyor. Fısıldadığı sözleri duyamıyorum, ama ne dediğini tahmin edebiliyorum.

O gittikten sonra, bu sabah bizimle birlikte gelen kadın ekibini yanından geçip bana doğru yönlendirir. Onun sert sesine hazırlıklı olsam da, ses bana ulaştığında yine de irkilirim.

"Kendine engel olamadın! Babanın kurallarını biliyorsun, ama şimdi haline bak. Berbat durumdasın. Bunun için vaktimiz yok, ama işte buradayız. Törende, sizi karı koca ilan edene kadar ellerini kendine saklayacaksın. Ve babanı gördüğünde, bundan bahsetmeyeceksin. Bu hiç olmamış gibi davranacaksın."

Sadece başımı sallıyorum, çünkü olanları benim başlatmadığımı ona söylemenin bir anlamı yok. Bana asla inanmaz ve inansa bile, Chadwick'ten hem çok korkuyor hem de ona hayran olduğu için ona bundan bahsetmez.

Makyaj sanatçısı beni hazırlamaya başlar ve ben gözlerimi kapatıp zihnimin sonsuz koridorlarına dalarım. Yalnız kalabileceğim yere.

İlk adımımı attığımda PANİK başlar.

Babam kolumu sıkıca tutarak beni yanında tutuyor. Sanki ne yapmak istediğimi hissediyor ve buna izin vermeyecekmiş gibi. Gözlerimi insan sıralarının arasında gezdiriyorum, aralarında tanıdık bir yüz arıyorum, ama yok. Beni bu hapishane hücrelerinden kurtarabileceğini umabileceğim tek bir kişi bile yok.

Avuç içim titriyor, ağzımda ekşi bir tat var. Chadwick koridorun sonunda duruyor, duruşu mükemmel, yüzü kusursuz. Burası çok sıcak ve arkasında duran pencerelere bakmaktan kendimi alamıyorum. Dağ sıraları ve özgürlük vaadi beni cezbediyor, daha yakına gelmem için çağırıyor, sesleri göğsümün derinliklerine işliyor.

Her zaman özgürlük istedim. Kaçmak ve hayatımın her günü bana verilen zehirden ruhumu arındırmak istedim. Ama bunu hiç kovalamadım

. Bildiğim tek şey bu. Hayatım çocukluğumdan beri benim için planlandı ve ben de buraya sıkışıp kaldım, ayrılmaya çok korkuyorum. Bildiğim tek şey pahalı evler, tasarımcı çantalar ve beni hiç umursamayan insanlarla sıkıcı sohbetler.

Çok fazla yıl geçip gitti. Chadwick beni asla bırakmayacak. Evet dediğim anda, sonsuza kadar bu sonsuz döngüde sıkışıp kalacağım, ama bir şekilde, daha da az seçeneğim olacak.

Babam kolumu kendi kolundan çeker ve ben, giymeye vaktim olmayan topuklu ayakkabılarla titreyerek sunak üzerine çıkarım. Chadwick'e bakarken ter sırtımdan aşağı damlar, zihnim hızla çalışır. O ellerimi tutmaya çalışır ama ben ellerimi yanımda tutarım. Sütyenimin içindeki kimlik kartım ve banka kartlarımin batması, bunu yapmak istiyorsam zamanımın azaldığını hatırlatır.

Donup kalıyorum, vücudumda tek hissettiğim şey panik oluyor.

Dağlara bakıyorum ve onlar bana kaçmam için bağırlıyorlar.

"Millicent," diyor babam fısıldayarak.

Chadwick, katılımcıların sıralarını gözetleyerek sıkı bir şekilde kıkırdar. O bunu önemsizmiş gibi göstermeye çalışır, ama ben çoktan geriye doğru sendelemeye başlamışımdır. Annemin sesi havayı yırtar ve ben elbisenin tül kumaşını iki elimle kavrayıp koşmaya başlarım.

"Millicent!"

Başımı sallarım, hızlanırken ince topuklu ayakkabılarımla hafifçe sendelerim. Kimse beni kovalamaz. Böyle görünme riskini almazlar. Yine de koşmaya devam ederim. Arkama bakmadan, salonun kapısından dışarı fırlarım ve Ekim ayının serin havasını ciğerlerime çekerim.

Arkamda, dağların benim için alkışladığını duyduğuma yemin ederim. Bir esinti sırtımı okşuyor ve ayakkabılarımı çıkarmadan önce kaldırımdan alıyorum.

Arabam hala kayak merkezi otoparkının önünde duruyor ve hızla sürücü koltuğuna oturuyorum. Daha önce kapıları kilitlemeden çıkmamıştım. Bugüne kadar. Sanki içeri girmeden önce burada olacağımı, bunu yapacağımı biliyormuşum gibi.

Yedek anahtarı konsolda sakladığım yerde buluyorum ve arabayı çalıştırıyorum. Motor gürültüyle çalışıyor ve park yerinden çıkmadan önce tüm camları indiriyorum.

Girdiğim otoyol bana yabancı geliyor, bu yüzden devam etmeye karar veriyorum. Yeni bir yere gitmem gerekiyor. Daha önce hiç duymadığım ve ailemin beni bulamayacağı bir yere.

Dağlar gibi beni çeken bir yer bulana kadar sürmeye devam edeceğim, o yer neresi olursa olsun.

2

GÖLG

Son üç saattir gölgelendirme yaptığım son deri parçasını yapmaya başladığımda, dövme makinesinin uğultusu koluma kadar yükseliyor. Birkaç kısa ara dışında, sandalyenin arkasına yaslanmış adam bugün benim için oldukça sağlamdı.

Cildinden mürekkebi silmem gerekene kadar parmaklarımı uzatma isteğine direniyorum. Sırt dövmeleeri her zaman bugünkü kadar kolay yapılmıyor ve bunu tamamen müşteriime borçluyum. O pozisyonda oturmak çok rahatsız edici olabilir, ama o hiç şikayet etmedi.

"Neredeyse bitti," diyorum ona, taburemi sola doğru kaydırarak.

Dirseklerimi omurgasının yanına dayayıp eğilip iğneyi derisine geri batırıyorum. Küçük hareketlerle, yeşil maviyi köpekbalığının yüzgecine getiriyorum ve eskizin bir sanat eserine dönüşmesini izliyorum. Bu, işimin en sevdiğim kısmı. Bir fikri güzel bir şeye dönüştürme yolculuğu.

Müşterim, kırklı yaşlarının başında, iri yarı bir adam olan Owen, başını sallıyor ve "Bakmam için bir ayna var mı?" diye sorar.

Dükkânın diğer ucunda, birlikte çalıştığım tek diğer sanatçıdan gelen alçak bir kahkaha duyuyorum. En yakın arkadaşım, burada her gün bana zor anlar yaşatan, dalga dalga gelen bir kadın. O da benim kadar dövme makinesini ustaca kullanıyor ve bu yüzden burada, kendi masasında bir müşteri için tasarım çiziyor.

"Söyleyecek bir şeyin var mı, Bryce?" diye sesleniyorum, kağıt havluyla fazla mavi mürekkebi silerek.

"Hayır."

"Komik bir şey mi söyledim?" diye soruyor Owen.

Beni göremeyeceğini bilsem de başımı sallıyorum.

"Tamamlanmamış işleri göstermek için ara vermiyorum."

"Doğru. Bunu söylemiştin."

"Bu ikimiz için de dikkat dağıtıcı, hepsi bu," diye açıklıyorum.

Bryce yaklaşır ve durur, acımasızca dürüst bakışları işimin üzerinde dolaşır. "Sadece senin ona bir şeyin berbat görüldüğünü söyleme riskini almak istemiyor."

Owen gerginleşir ve ben iğneyi geri çekip kuyruğu bitirmeden önce kuyruğu bitirmeden iğneyi geri çekerim.

"O sadece dalga geçiyor," diyorum ve Bryce'ın

"Ve şimdi benim için çöpü dışarı çıkaracak."

Bryce gözlerini devirdi. "Güzel görünüyor, Owen. En iyisine geldin."

"Hoşça kal, Bryce," diyerek işime geri dönüyorum.

Ben parçaya son mavi fırçayı atıp kenara ittiğimde, onun botları yere vuruyor. Makineyi yere koyduğumda bileğimdeki anlık rahatlama, en son tasarımı ilk kez gördüğümdeki coşku kadar büyük. Göğsümdeki gurur patlaması hiç eskimiyor.

"Tamam, aynayı getirmeden önce seni temizlemem için bana bir dakika ver. Biraz uzanabilirsin."

Son on üç yıldır istasyonumu aynı şekilde kuruyorum, bu yüzden doğru malzemeleri bulmak benim için içgüdüsel bir şey. Owen'ı çabucak temizledikten sonra en sevdiğim iyileştirici jeli üzerine sürüyorum, böylece renkler daha parlak görünüyor. Elimde tuttuğum aynayı doğru açıyla tutuyorum ve ona geriye bakmasını söylüyorum. Yüzünde beliren onay, daha önce hiç hissetmediğim bir mutluluk duygusu yaratıyor.

"Vay canına, Shade. Sen delisin!"

Kıkırdayarak taburemin üzerinde hareket edip masamdan kamerayı alıyorum. "Bunun fotoğrafını çektikten sonra seni aynalı duvara götüreceğim."

"Anlaşıldı."

Mağazadaki aydınlatma zaten benim tercih ettiğim parlaklığa ayarlanmış, bu yüzden iyi bir fotoğraf çekmek kolay. İşimi bitirip onu sandalyeden kaldırdıktan sonra, o arkadaki aynada kendini kontrol ederken ben geride kalıyorum. Sandalyemi temizleyip kullanılmış iğneyi atarken parmaklarımdaki ağrı neredeyse rahatlatıcı geliyor.

"Başka bir dövme yaptırmak için ne zaman müsait olacağını sormaya neredeyse korkuyorum," diyor Owen geri dönerken.

Gülümsüyorum. "Ne yapmak istediğine bağlı. Bunun gibi tam bir dövme...

. . yaklaşık bir yıl sürecektir. Daha küçük bir şey olursa, süresini yarıya indirebilir ve sana bir yer ayarlayabilirim.

"Tanrım."

"Ya da seni Bryce'a devredebilirim. O da *neredeyse* benim kadar iyidir, sadece çok daha az yakışıklıdır."

"Teşekkürler," diye Bryce arkadan seslenir.

"O da pek dost canlısı değildir, ama beceri arıyorsanız, onda bolca var," diyorum, bu sefer daha sessizce.

Owen düşünceli bir şekilde başını sallar ve çıplak pazısına bakar. "O iyi mi?"

"Derisindeki tüm dövmeler benden olabilir, ama benimkilerin yarısından biraz azı ondan." Sözlerimi kanıtlamak için gömleğimin eteğini göğüs kaslarımın altına kadar çekip kaburgalarımındaki akrep dövmesini ortaya çıkardım. "Bu bebek tamamen onun eseri."

"Ben varım," diye hemen kabul eder.

Kıkırdayarak elini tokatlarım ve onu bakım işlemlerini tamamlamak için benim istasyonuma geri götürürüm.

"Bunu senin için sargılayacağım, ama birkaç gün sonra çıkarabilirsin. Bu lanet şey bir süre kanayacak, bu yüzden sargı çıkarıldıktan sonra temiz tutmaya dikkat et. Kokusuz sabun, kokusuz losyon, tüm o tür şeyler. Herhangi bir şey garip görünmeye başlarsa, dükkanı ara."

"Anladım."

Bryce gelip ona banka kartı makinesini uzattı. Kamerayı kapıp fotoğrafları incelemeye başladı.

"Sana yeni bir müşteri buldum, Bryce," diyorum.

"Öyle mi?" Onu baştan aşağı süzer, üzerinde çalışabileceği kadar çıplak bir cilt arar. "Pazı?"

"Öyle düşünüyordum, evet. Yapabilir misin?"

Ona bakıyor, ifadesi düz ve hiçbir şey belli etmiyor. "Parça için bir fikrin var mı yoksa sadece benim bir şey bulmamı mı istiyorsun?"

Owen benden yardım ister gibi bakar ama ben sadece göz kırparak fişini yazdırırım.
Ka
pal

I. "Sen bir şeyler bulmaya ne dersin? Eminim kafanda kafanda bir sürü fikir vardır," diyor, şimdi de onun dövmesini inceliyor. Bakacak çok şey var ve bir kez daha başım dönüyor. Bryce çenesini kaldırıyor. "Evet, tamam. Shade'de iletişim bilgilerin var mı?" "Var," diye onun yerine cevap veriyorum. "Tamam. Programıma baktıktan sonra daha fazla bilgi için seninle iletişime geçeceğim."

"Teşekkürler. Bugün çok eğleneliydi, çocuklar," diyor, fişini alıp kapıya doğru yönelirken.

"Benim için zevkti dostum. Görüşürüz."

Bryce ön masaya yaslanır, o gittikten sonra başını hafifçe bana doğru eğirir. "Bunu yapmak zorunda değildin."

"Neyi?"

"Onu bana devretmeyi."

"Onu bana teslim etmedim. Öyle değil. Bir parça daha istiyordu ve sen de ne kadar yoğun olduğumu biliyorsun. Neden ikinci en iyiye bir şeyler yaptırmasına izin vermeyeyim ki?"

Kafasını sertçe salladı, ama bu beni endişelendirmedi. Bryce... Bryce'dir. Konuşkan biri değildir, onun sözde donmuş kalbine girmeyi başaran şanslı kişilerden biri olsan bile. Arkadaş çevresi küçüktür ve ben de bu çevrede yer aldığım için minnettarım. Nişanlısı Daisy, onun ses tellerini gerçekten açabilen tek kişidir.

"Owen bugün son randevumdu, sen de çıkabilirsin," diyorum.

"Bu gece kapatmamı istemiyor musun?"

"Neden isteyeyim ki?"

Yavaşça gözlerini kırptırır. "Bu gece planın yok mu?"

"Oh, o mu? Evet, ama acelem yok."

"Randevun saat kaçta?"

"Randevu değil. Ama saat dokuzda buluşacağız." Kart okuyucuyu yerine koyduktan sonra çekmecesini kilitledim.

"Neden bu kadar meraklısın?"

Omzunu iterek, merakla bana bakıyor. "Değilim."

"Tabii, haklısın. Poker yüzün sandığından daha kötü.

yap.

"Çalışırken doğal olarak düzenli biriyim, bu yüzden temizlik Hızlı. Her şeyin kendine ait bir yeri vardır ve ben düzenli olmaya çok önem veririm. Bu sektörde uzun yıllar çalıştıktan ve bu kadar yoğun olduktan sonra, bir şeyin yerini bilmemek, randevumun ortasında genellikle karşılayamayacağım gecikmelere neden oluyor.

Silmeye başlamadan önce sandalyeme ve masama dezenfektan sıkıyorum.

"Bana cevap vermemekle bir şeylerin değişeceğini sanma," diyorum ona.

Bryce homurdanır ve yanımda durur. "Son zamanlarda işten sonra çok meşgulsün."

"Benim için endişeleniyor musun?" diye alay ediyorum.

"Görüşüğün tüm bu kadınlardan bir şey kapacağından endişeleniyorum, evet."

"Aslında aylardır seks yapmadım. Ama endişen için teşekkür ederim."

Dişlerini sıkarak, bir sonraki sözlerini söylemek için çaba sarf ediyor. "Eğer bir şeyin peşindeysen, ben... yardım edebilirim. Sana gerçek bir randevu ayarlayabilirim."

"Ah, Bryce, çok tatlısın, ama kirli bir iğneyle gözlerimi oymayı tercih ederim. Ben gayet iyiyim."

"Artık yirmi yaşında değilsin."

Gülümsemem gergin, dudaklarım birbirine değiyor. "İyi bir gün geçirdiğimde beni kızdırma, Bryce."

"Peki. Eve gidiyorum."

Ellerini kaldırarak arkasını dönüp istasyonuna doğru yürüdü. Çantasını omzuna asarak, kapıya doğru yürürken yanımdan geçti.

"Küçük şeytanıma onu özlediğimi söyle. İsteddiği zaman buraya gelebilir," diyorum.

Sesinde gözlerini devirdiğini duyabiliyorum. "O senin küçük hiçbir şeyin değil."

"Yarın görüşürüz."

"Prezervatifleri unutma, Shade. Bu gece unutma." "Söz veriyorum."

O tek kelime etmeden ayrılır ve ben derin bir nefes alırım. Elimde dövme makinesi tutmanın verdiği heyecan yavaş yavaş geçiyor ve beni huzursuz bırakıyor. Bu yüzden bu gece yine dışarı çıkacağım. Beynimde mantar gibi büyümeye başlayan sıkıntıyı gidermek için. Burada gece gündüz kalamam, bu yüzden gündüzleri kendimi meşgul tutuyorum ve geceleri beni eğlendirecek birini buluyorum. Seks yapmamak, bilinçli olarak verdiğim bir karar değil, gerçek bir nedeni olmadan otomatik olarak yaptığım bir şey.

Hayat seçimlerimde Bryce'ın onayına ihtiyacım yok. Neredeyse tüm hayatım boyunca bekardım ve böyle devam etmeyi planlıyorum. Onun aksine, bunu değiştirmeyi düşünmemi sağlayacak biriyle tanışmadım ve eğer böyle biri olsaydı, onu asla bulamayacağımı kabul etmeye başladım.

Gelemeyeceğim! Lütfen başka bir zaman telafi etmeme izin ver! xxxx

Mesajı bir saniye daha baktıktan sonra telefonumu kilitleyip kapüşonlu ceketimin cebine koydum. Bu gece buraya geldiğimden beri içtiğim bira ısınmaya başlamış, şişenin üzerindeki çiğ damlaları buharlaşmıştı.

Buraya asla ilk gelen ben olmadığım için, belki de onun gelmeyeceğini kendim anlamalıydım. Peakside, cumartesi geceleri dışında pek kalabalık olmaz, bu yüzden içki içmek için güvenli bir yer olacağını biliyordum. Genelde kızları çıkarmak için en çok tercih ettiğim yer burasıdır, ama Cherry Peak'e yarım saatlik yol gitmek zorunda kalmanın zor olmadığını söyleyerek yalan söylemeyeceğim.

Oak Point, bar açmak için çok küçük bir kasaba, bu yüzden gece dışarı çıkmak için tek alternatifimiz burası. Kasaba sakinleri,

bu kasabaya geliyorlar ve artık burası neredeyse evim gibi hissediyorum. Bryce ve arkadaşları için Cherry Peak evleri gibidir. Ben ise Oak Point'te doğup büyümüş yalnız bir kurtum.

Elimi saçlarımın arasından geçirip dizlerimi açarak bara doğru eğildim. Şişenin dibini ahşap yüzeye vurarak, şimdiden çıkıp gitmeyi düşündüm. Bu gece burası ölü gibi.

Kararımı verip cüzdanımı çıkarır ve barmene yirmi dolar bırakırım. Kapı açıldığında tabureden neredeyse kalkmışım.

Kimse içeri girmediğinde bunun için rüzgarı suçlamayı düşünüyorum. Buraya geldiğimde hava fena değildi, ama...

Lanet rüzgâr değil.

O daha çok tropikal bir fırtına gibi, yumuşak kıvrımları ve parlak renkleriyle, sanki buraya ait değilmiş gibi.

Sarışın saçları özenle yapılmış saç modelinden kurtulmuş, beyaz tül elbisesinin etekleri buruşmuş, eteklerine çamur yapışmış ve giydiği yüksek bilekli spor ayakkabılar da aynı durumda. Dudakları nefes almaya çalışır gibi hafifçe aralanmış ve ondan yayılan enerji huzursuz. O bir bela, ama neredeyse kendini mahvetmesine izin vermek isteyeceğin türden tatlı bir bela.

Onun kurduğu ağa yakalanmış olarak, yavaşça iki parmağımı kaldırıp barmene bir bira daha göndermesi için işaret ediyorum. Onun bira sevip sevmediğini hiç bilmiyorum - öyle görünmüyor - ama onun neyden hoşlandığını bulmaya hazırım.

Bu yüzden ona odaklanarak bakışlarımı açık tutuyorum ve o güzel gözlerin beni bulmasını bekliyorum. Ve bulduklarında, onun gelmesini bekliyorum, daha önceki heyecanın yerini başka bir heyecan alıyor.

3

MILLIE

Sanırım resmen bayıldım.

Mahvolmuş bir sabah düğününün ardından arabada on bir saatten fazla zaman geçirdikten sonra, varlığından haberdar olmadığım kaslarımda sertlik hissediyorum ve popom bir krepten daha düz hissediyor. Yağmurda araba kullanmak hiç sevdiğim bir şey olmamıştır, özellikle de bugün. Ama en azından yolun kenarına çekip yağmurda ağlarken, gözyaşlarımdan mı yoksa yağmurun mu olduğunu ayırt edemedim. Bu da beni biraz daha az utandırdı.

Şimdiye kadar.

Düğün elbisemin tül kumaşı, yağmurda ağladığım olaydan beri düzgün bir şekilde kurumadı ve belki de çok üzgün olduğum için eteğimin kenarını çamurda sürüklediğimi fark etmedim. Arabamdaki krem rengi deri mahvoldu, eski bir barın önünde dururken popomun izinde su birikintileri kaldı. Kendime tekrar bakmaya tenezzül etmeden utanç içinde kıvrandım.

İhtiyacım olan şey bir banyo ve bu gece uyuyacak bir yer. Ne yazık ki, şu anda bunlardan sadece biri mevcut.

Kalçamla arabanın kapısını kapatıp iki kez kilitliyorum ve mahalleyi uzun uzun inceliyorum. *Cherry Peak*. Hiç duymadım.

Sanki arabadan tekrar çıktığımı fark etmiş gibi, gökyüzü açılır ve benimle birlikte çığlık atar. Yağmur, buraya gelirken yağdığından daha şiddetli ve hızlı yağmaya başlar. Ayakkabılarımdaki ıslak çorapların çıkardığı seslerden nefret ederek bara doğru koşarım.

Arabamda bulunan tek yedek çoraplardı ve şimdi mahvolmuşlar.

Kapıyı hafifçe çekip girişinde donakalınca rüzgar kapıyı menteşelerinden sökmeye çalışır. Mide

Bu irrasyonel rahatsızlık hissi, sadece hayal kırıklığı mı daha da artırıyor. İlk bakışta böyle yerlerden nefret etmeyi öğrendim. Burası kirli görünüyor ve sigara ve spor maçlarında içilen sıcak bira gibi kokuyor.

İçeri girerken nefesimi tutmaya çalışıyorum, su ayaklarımın altındaki zemine damlıyor. Burada, benim yarattığım dağınıklıktan hiç etkilenmemiş gibi görünen ciddi yüzlü bir barmen ve...

Yanaklarım alev aldı.

Bu benim şansımdı. Gerçekten, bugün yaşadığım günün daha uygun bir sonucu olamazdı: bir bara girip, tüm dünyada en yakışıklı adamın bira içtiğini görmek. Ve tabii ki, o da bana bakıyor.

Ben korku filminden çıkmış bir kadın gibi görünürken nasıl yapmasın ki? Göğsüme biraz sahte kan sıçratırsam, eminim bunu başarabilirim.

O, ailemin benden uzak durmamı söylediği her şeyin tam anlamıyla vücut bulmuş hali. Tamamen siyah giyinmiş, uzun saçlarını yüzünden geriye doğru tarayarak boynunun ortasına kadar uzatmış ve boynunun her santimetresi dövmelele kaplı. Bazıları siyah, bazıları ise renkli. Elleri de aynı şekilde. Elinde bira şişesini tutuyor ve parmaklarını esnetirken şişenin tabanını bara vuruyor.

Gözlerimi tekrar ona çeviriyorum ve gözlerimiz buluştuğu anda pişman oluyorum. Gözleri çok koyu, altında oturduğu deri tabureyle uyumlu koyu kahverengi. Mükemmel şekillendirilmiş sakallarıyla alıştığım erkeklerin aksine, kalın ve keskin çenesinde tek bir sakal bile yok.

Dudaklarımı ağızıma çekerek, bumundaki küçük siyah halkayı fark ettim. Piercing... Burnunda piercing mi var?

Bakışlarımın farkında olan o, ağızının köşesini sırtarak kıvırıyor ve ben donup kalıyorum. Yutkunurken boğulur gibi hissediyorum ve gözden kaybolmak için koşuyorum. Tuvalet işaretinin gösterdiği yere doğru attığım her adımda, eski ahşap zeminde spor ayakkabılarım gıcırıyor.

Kapıdan içeri girip iki boş kabin bulduğumda nefes nefese kalmıştım. İlk kabine girip, o pis dinlenme tesisinden beri ilk kez işedim. İşimi bitirip kabinden çıktığımda, bu barın dışında yaşadığım kötü durumun aslında en kötüsü olmadığını fark ettim. En kötüsü buydu.

Aynada kendi yansımaımı görünce "Ah!" diye çığlık attım. Sanki boğulmuş bir fare gibiydim.

Saçım berbat durumda, ensemdeki topuz sarkmış ve dağılmış, saatlerce oturup yaptığım makyajım bulaşmış ve kurumuş. Dudaklarım hissettiğim kadar kuru görünüyor. Ve elbisem tamamen mahvolmuş. Ama bu beni pek üzmüyor. Zaten başından beri ona hiç önem vermemiştim.

Tezgahın üzerine eğilip muslukları açtım ve bir avuç kağıt havlu aldım. Onları suya batırdıktan sonra makyajımı silmeye çalıştım, altında ortaya çıkan kızarıklık ve acıyan cildimden nefret ediyordum. Takma kirpiklerim çoktan arabamın paspasının üzerine atılmıştı, ama bu gözlerimin acımasını engellemiyordu.

Islak kağıt havluları attıktan sonra, kuru olanları alıp yüzümü kurulamaya başlıyorum. Sonra aynı şeyi kollarım ve elbisenin göğüs kısmının altına da yapıyorum. Korse hala sıkı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bağcıkları kendim çözemiyorum. Bu farkındalık beni daha da endişelendiriyor.

Neden burada durduğumu ya da bundan sonra nereye gideceğimi bilmiyorum, ama bu elbiseden çıkamazsam çıldıracağım. Bagajımdaki yedek giysiler özel bir şey değil, ama en azından kuru ve... *Onları almadım.*

Tezgahı sıkıca tutarak başımı eğip iç çekiyorum. Ne yapıyorum ben?

Banyo kapısı üç kez kendinden emin bir şekilde çalındı. Gözlerimin altını elimin tersiyle sildim ve birinin içeri gireceğini düşünerek dikleştirdim. Bunun yerine, bir saniye sonra bir dizi daha kapı çalındı.

Gerginleşip sessiz kalarak bekliyorum.

"Kadınlar tuvaletine dalmak gibi bir alışkanlığım yoktur, ama bayılmadığımı veya başka bir şey olmadığını bana söylemezsen, dalacağım."

Alçak, çok erkeksi ses beni şok eder. Nefesimi alıp tezgaha yaslanırım, gözlerim kapalı kapıya sabitlenir.

"Bilincim yerinde," diye sesleniyorum, sesimin titremesinden nefret ederek. "Bu iyiye işaret. Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kaşlarımı çatarak, "Hayır," diye cevap veriyorum.

"Emin misin? Bir şeyden kaçıyormuş gibi görünüyordun."

Ne kadar haklı olduğuna gülmek üzereydim. Ama eminim ki kimse beni kovalamıyor. Hayatımdan kaçıyorum, mutlaka bir kişiden değil, ama Chadwick etrafımda olmasını istediğim biri değil.

"Ben iyiyim," diyorum.

Gizemli adam kapıyı hafifçe vurur. "Tamam."

Cevap vermediğim ve beni zorlamaya çalışmadığı için gittiğini varsayıyorum. Tekrar aynaya dönüp elbiseye odaklanıyorum. Eteği elimle tutup lavabonun üzerinde sıkınca kumaş sıırıslık oluyor. Parmaklarım çamurla lekeleniyor, ama umursamıyorum.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, eteği bacaklarımı örtmek için tekrar indirdim. Mükemmel değil, ama damlama durdu. Islak çoraplarımın içinde ayak parmaklarımı kıpırdatıp saçımı topuzdan çözdüm. Kafamı sallayarak nemli saç tellerimin omuzlarıma düşmesine izin verdim. Mükemmel değil, ama biraz düzeltme yaptıktan sonra eskisinden daha iyi görünüyor.

Bununla barışmam gerekiyor. Bu gece kalacak bir yer bulana kadar daha iyiye gitmeyecek.

Derin bir nefes alıp kapı kolunu tutup çektim. "Yalan söylemiyordun."

Havaya zıplıyorum ve sesin geldiği yöne doğru başımı çeviriyorum. Bardaki adam duvara yaslanmış, elleri kapüşonlu ceketinin cebinde ve o karanlık bakışları hiç tereddüt etmeden bana kilitlenmiş durumda. Kendimi sabitlenmiş hissediyorum, burada durup onun mükemmel yüz hatlarına bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

O kadar korkutucu ki. İçime çekilme dürtüsü var ve hissettiğim her duyguya bu kadar duyarsız olmasaydım, muhtemelen bu dürtüye kapılırdım. Bu gece, son yirmi altı yıldır olduğum kişi değilim.

Ben başka biriyim, fırsat verilirse olabileceğimi düşündüğüm kişinin bir parçasıyım.

"Ne?" diye soruyorum, neredeyse nefes nefese. "Bayılmadın."

Tekrar tekrar gözlerimi kırptırarak başımı sallıyorum ve elbisenin kenarını sıkıca tutuyorum. "Hayır. Bayılmadım."

"Buna pek de rahatlamış gibi gelmiyorsun," diyor, söylediklerimi fazla yorumlayarak.

"Sesimin nasıl olduğunu nereden bilebilirsin ki? Bayılmak istemedim. Burada değil."

Yüzünde merak belirir. "Burada değil mi? Bu yerin tam olarak neyinden güvenmiyorsun?"

"Güvenmediğimi söylemedim."

"Öyleyse ne? Senin standartlarına uymuyor mu?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu ne demek?"

"Ne anlamına gelmeli?"

"Gidiyorum," diyorum sertçe.

O başını sallar ve beni geçmem için eliyle işaret eder. Koridorda bir adım attığımda midem guruldar. Onun bunu duyup duymadığını merak etmekle meşgul olduğum için vücudundaki değişimi fark edemem.

Bana dokunmadan, parmaklarını sallayarak dikkatimi çekmeyi başarır. Arkamı dönüp onu görmek için başımı geriye doğru eğmek zorunda kalırım, o kadar yakındır ki. "Önce sana bir şeyler yiyelim."

"Burada yemek mi var?" diye soruyorum, aç olduğumu inkar edemeden.

Ağzı hafifçe aşağı doğru kıvrılır. "Evet, burada yemek var. Senin geldiğin yerde böyle yerler yok mu?"

"Varsa da, ben hiç gitmedim," diye itiraf ediyorum, daha çok kendime değil, ona.

"O zaman bugün şanslı günün. Peakside'da şimdiye kadar yediğim en iyi poutine var."

Karnım yine guruldadı ve dudaklarında yayılan gülümseme beni çılgına çeviriyordu. Çok saf ama bir şekilde günahkar bir yanı da vardı. Bu, sadece ne kadar yakışıklı olduğunu bilen bir erkeğin yapabileceği türden bir gülümsemeydi.

Bugün geçirdiğim günün ardından ne kadar iyi bir yemeğe ihtiyacım olsa da, teklifini kabul etmekte tereddüt ediyorum.

Beni dikkatle izledikten sonra ekliyor: "İhtiyacın olan kişilere mesaj at ve nerede olduğunu haber ver. Kendini daha rahat hissedeceksen onlara benim adımı ver."

"Adını bilmediğim halde onlara adını verebilir miyim?" diye patladım, telefonumun yanımda olmadığını ve olsa bile mesaj atmak isteyeceğim kimse olmadığını fark etmeden.

"Onlara Cherry Peak'teki Peakside'da Shade ile birlikte olduğunu söyleyebilirsin. Eğer gizemli bir şekilde kaybolursan, ki kaybolmayacaksın, beni bulabilirler."

"Shade mi? Bu senin gerçek adın mı?"

Derin, neredeyse mırıldanır gibi bir kahkaha attı. "Hayır, prenses. Ama buradaki herkesin bildiği tek isim bu, sen de dahil."

Bu sevimli isim kulağıma hoş gelmiyor. Gözlerimi kısarak, "Bana etiket yapıştırma

etike

tle "Beni gördüğün anda sen de öyle yapmadın mı?" "Hayır," e." diyorum, ama bu zayıf bir yalan denemesi.

Bu Shade'in tam olarak ne tür bir adam olduğunu

Onu gördüğüm anda, o da bunu çok iyi biliyordu. Belki de onun bana aynı şeyi yapmasını beklemiyordum ya da geldiğim yeri çok açık bir şekilde belli ettiğimi fark etmemiştim.

"Benimle yemek ye, o zaman senin beklediğim kişi olmadığını bana ikna etmene izin vereyim," diye önerdi.

"Peki ya senin hakkımda ne düşündüğün umurumda değilse?"

"O zaman seni başka bir şekilde yemek yemeni sağlayacağım."

Dudaklarımı sıkıştırarak gülmemeye çalışıyorum. Gerçekten, kaybedecek neyim var ki? Bu noktada, cevap hiçbir şey.

"Tamam. Peki, evet. Yemek yiyebilirim."

4

GÖLGELER

Bir prenses... Evet, bu kadın tam da öyle.

Barı yargılayıcı bir bakışla inceleseydi, bunu fark etmek o kadar kolay olmazdı. Burnunu hafifçe kıvrması, gözlerini kısması ve dudaklarını düzleştirmesi, burayı bir kez gözden geçirirken onu ele verdi. Bryce'ın ebeveynlerinin de benim stüdyoma aynı şekilde baktığını görmüştüm ve onların eski bir aileden geldiğini düşünürsek, bu kadının da öyle olduğunu tahmin ediyorum.

Ya da yanılıyor olabilirim. Öyle olmasını çok isterim.

"Bana henüz adını söylemedin," diye mırıldanıyorum, onun bar taburesine atlamasını beklerken.

Barın kenarına parmaklarını koymuş, sanki yapışkan falan olacakmış gibi endişeli bir şekilde bara bakıyor. Dilimi ısırarak, elini bar taburesine götürüp tabureyi okşuyorum.

Gözleri elimle beni arasında gidip gelirken, parmakları barın yuvarlak kenarına dolanır. "Millie."

"Millie," diye tekrar ediyorum, iki heceyi dilimin ucunda sallandırarak.

Hafifçe nefes alarak tabureye oturur ve ellerini kucağına bırakarak benden uzaklaşır.

"Peki, onaylıyor musun?" diye sorar gergin bir sesle. "Uygun."

"Millie prenses ismi değil."

"O zaman benimle aynı fikirde misin?" diye alay ederek yanına oturdum. Benim biram hala oradaydı, ama ısınmıştı. Onunki ise gayet iyi görünüyordu, ben de onu ona uzattım. "Sen geldiğinde bunu senin için sipariş ettim. Kapağını kendin açabilesin diye kapak takılmasını istedim."

"Hayır, sana katılmıyorum. Ve birayı sevmiyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Denedin mi?"

"Denememe gerek yok. Kokusu iğrenç."

Gülmem kesildi, bu da onun bana gözlerini kısmasına neden oldu. "Sadece dene Millie. Kendini şaşırtabilirsin."

Bir an tereddüt ettikten sonra, arkasına uzanıp elbisesinin arkasına bağlanmış kurdeleleri çekiştirir. Merakla izlerim ve bunun bir korse olduğunu anlarım. Bir iç çekerek elini tekrar bara koyar ve üst vücudunu gerer.

"Denersem, bırakır mısın?" diye sorar.

"Tabii ki. Bunun yerine sana buradaki en kaliteli şaraptan bir kadeh sipariş ederim."

"Yine beni stereotipleştiriyorsun."

Kollarımı dirseklerime kadar sıvadım, sonra birini bara dayadım ve ona tam olarak dönerek baktım. Ne kadar korkutucu görünebileceğimin farkındayım, özellikle de bir şey istediğimde, bu yüzden ifademi hafif tutmaya çalışıyorum. Eğer onu şimdi korkutursam, adından başka hiçbir şey öğrenmeden kaçıp gidecektir.

Ve bu kadın hakkında birkaç şey öğrenmek istiyorum, yarın sabah çoktan gitmiş olacağı belli olsa bile.

"Yanıldığımı kanıtla, prenses. Sadece bir yudum."

"Bu arkadaş baskısı," diye itiraz ediyor, ama itirazı zayıf.

O küçük eliyle şişeyi alıp yüzünün önüne tuttuğunda gülümsememi saklıyorum. Onu daha fazla zorlamaya gerek yok çünkü göz açıp kapayıncaya kadar şişeyi eline almış oluyor. Göğsümden inanılmaz bir kahkaha koparan bir hareketle, kapağı bara vurup yanımdan aşağı kaydırıyor. Sonra dudaklarını şişeye yaklaştırıp bir yudumdan daha fazlasını içiyor.

Yutkunurken boğazının basitçe inip kalkması bile onun kadar zarif ve bu, şu anda kıcımlı koltuğumda tutmam için fazlasıyla yeterli. Meraklandım ve bir süredir tam da bu duyguyu arıyordum. Damarlarımda hızla atan nabız ve göğsümden hissettiğim heyecan, ancak beni tetikte tutacağını bildiğim biriyle tanıştığımda ortaya çıkıyor. Bir kadının dikkatini çekmek için çaba sarf etmenin verdiği heyecanı arzuluyorum ve Millie bana bundan fazlasını veriyor.

Gözleri parıltıyor ve sonra bana bakıyor. Yavaşça şişeyi bara indiriyor ve taburede yer değiştiriyor. Karşılıklı duruyoruz.

Şimdi, gülümsememi serbest bıraktım.

"Beğendin, değil mi?"

Yanakları pembeleşti. "O kadar da kötü

değildi." "İçerken çok yakıştın."

"Benimle flört etme," diye hafifçe uyardı.

Gülerek, "Bu senin için zor bir kural mı?" diyorum.

"Babam olacak yaşta görünen erkekler için öyle, baba."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz, ama eğer baba oyunlarından hoşlanıyorsan, ben de hoşlanabilirim," diyorum, bu fikirden dolayı lanet olası bir ereksiyon yaşamamaya odaklanarak.

Gözleri fal taşı gibi açılır ve birasını ağzına götürür. Kıkırdarım ve bacağımı uzatarak ayağımı onun taburesinin altındaki bara dayarım.

Yüksek sesle yutkunur. "Ben öyle demek istemedim." "Biliyorum."

"Tanımadığın kadınlarla hep böyle flört eder misin?"

"Sana ne kadar özel olduğunu söyleyeceğim mi diye deniyorsun, Millie?"

Bu sefer kızarmak yerine, biraz daha sertleşir, duruşu daha da dikleşir.

"Hayır. Sadece yargımda haklı olup olmadığımı görmek istiyorum."

Bir yudum bira içtikten sonra, "Ne yargısı?" diye soruyorum. "Senin bir playboy olduğun yargısı," diye cevaplıyor ve arkasına uzanarak kurdelelere uzanır.

İstedikini yapamadığında hayal kırıklığı açıkça belli oluyor. Bir anlığına gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes aldıktan sonra, "Senin hakkında bir şeyleri bilmek istiyorum," diyor.

Endişe kaburgalarımın arasında kazıyor. "Ne oldu?"

"Korse çok sıkı. Sabah beri bağıyım ve artık gerçekten acımaya başladı."

"Yardım edebilir miyim?"

Donup kalıyor, gözlerinde gerçek bir minnettarlık parıltısı beliriyor. "Yardım eder misin?"

Ben çoktan tabureden kalkmış, arkasında duruyorum. Elbisenin önündeki tül, arka kısmında yok. Korsenin hemen üstünde görünen kırmızı cilde bakıp kaşlarımı çatıyorum.

"Bunu nasıl açabilirim?"

"Bilmiyorum," diyor, sesi titriyor.

Aklıma gelen tek fikir onu kızdırabilir, bu yüzden dikkatli davranıyorum. "Neden gelinlik giydiğini bana söylemek ister misin, Millie?"

"Bugün evlenmem gerekiyordu."

Etrafımızdaki hava durulur. "Ama?"

Kafasını salladıktan sonra birasını uzun yudumlarla içti. Birayı bitirdikten sonra, "Ama evlenmedim. Kiliseden kaçtım, arabama bindim ve şimdi buradayım," dedi.

"Yani, bu elbiseyle bir daha evlenmeyeceksin, öyle mi?" diye soruyorum, hala beynimin onun söylediklerini ve bunun onun için ne anlama geldiğini kavramasını bekliyorum.

Gülüşü neredeyse hüzünlü. "Evet, sanırım tam olarak bunu söylüyorum."

"Bir saniye izin ver," diyorum ve koltuklarımızdan kalkıp barın arkasındaki açıklığa doğru ilerliyorum. Aradığımı bulmam biraz zaman alıyor, ama sonra makası elime alıp Millie'nin yanına dönüyorum.

O, makası dikkatle izliyor, sanki onu kullanmak yerine ona fırlatacakmışım gibi bakıyor.

Onun arkasındaki yere geri adım atarak, üstteki kurdelenin uzunluğunu ölçüyorum. O nefesini tutuyor ve ben de korse altında gizlenen kırmızı cilde dokunmaya cesaret ediyorum. Sanki bütün gün sürtünmüş gibi, acı verici görünüyor.

"Kıpırdama Millie," diye mırıldanıyorum.

Makasla kurdeleleri tek tek keserken, o nefes bile almıyor. Elbisenin tamamı düşmesin diye elbisenin kenarını sıkıştırıyorum, ama düşmeyince elimi gevşetiyorum. Elbisenin üst kısmı düşmek yerine hafifçe sarkıyor ve kumaştaki gerginlik kayboluyor.

"Aman Tanrım," diye yarı inleyerek, yarı nefes nefese, elbisesinin önünü göğsüne bastırıyor. "Teşekkür ederim."

Cevap vermeden makası bara bırakıp kapüşonlu sweatshirtümü çıkarıyorum. Millie omzunun üzerinden bana bakmaya çalışıyor, ama ben çoktan ağır siyah kumaşı başının üzerine indirmeye başlamışım. Bana karşı direnmiyor ve bunun yerine kollarını kollara sokuyor.

"Artık tutmana gerek yok. Elbisenin yere düşeceğini düşünmüyorsan tabii," derim ve tabureme geri dönerim.

Kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkardığımda, anında serinliyorum. Burası sıcak olduğu için değil, ama Millie'ye bu kadar yakın olmanın vücut ısını birkaç derece yükselttiğini söylemezsem yalan söylemiş olurum.

Mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda yumuşuyor ve orada kalıyor. Kapüşonlu ceketimin kolları parmaklarından birkaç santim aşağıya sarkarken, alt kenarı taburenin oturağını geçiyor ve o şimdi çok komik bir şekilde minik görünüyor. Ama ben kendini beğenmiş bir piçim ve onu bu halde izlemekten hoşlanıyorum.

"Belki de sen sadece bir playboy değilsindir," diye itiraf ediyor, hafifçe sırtarak. "Öyle mi? Bu şimdiye kadar aldığım en güzel iltifattır, prenses."

Ayağımı taburesine geri koyup, diğer ayağımı da ekleyerek öne doğru eğildim. O, beni bir kelime bile etmeden yerinde tuttuğumu izliyordu. Bu, sanki sınır koymadan önce ne kadar ileri gideceğimi görmek istercesine, beni sınavan bir bakıştı.

Eğer o başka biri olsaydı, o sınırları bulmak isterdim. Ama henüz tam olarak belirleyemediğim bir nedenden dolayı, olduğum yerde kalmaktan fazlasıyla keyif alıyorum.

"O zaman daha önce pek iyi iltifatlar almamışsın," diye karşılık veriyor.

"Belki de yanlış övgüler almışımdır."

Millie, dikkatini yeni ortaya çıkan derime çevirdiğinde bu konuyu bırakır. Onun tüm tavrını değiştiren şaşkınlık, benim alışık olduğum bir şeydir. Benimki gibi canlı parçalarla pek fazla deneyimi olmayan birinin tipik tepkisidir. Vücudumun neredeyse her santimetrekaresi bir tür mükrekkeple kaplı olduğu için, diğer insanların tepkilerine karşı bağıışıklık kazanmışımdır.

En azından öyle sanıyordum.

Millie'nin ilgisi altında kanım kaynıyor. Gözleri nereye bakarsa, cildim o noktada karıncalanıyor. Her bir dövmeyle tek tek anlatmak yerine, sessizce oturup ona bakmasına izin veriyorum. Pazıdaki kapüşonlu ölüm meleğinden, ön kolumda uzanan ve arka planda Rocky Dağları'nın görüldüğü turkuaz renkli nehir kıyısına ve parmaklarımdaki beş kalın harfe kadar, her şeyi dikkatle inceliyor.

Bu yerde ona gösterecek çok fazla dövme var ve ona benim evime gelmesini, dövmelemlerimi düzgün bir şekilde gösterebilmem için bir saniye kalmışken, barmen nereye gitmişti bilmiyorum ama barın arkasına geri dönüyor.

Çenemi sıkıp, yüzünde gitmek istediğine dair herhangi bir işaret var mı diye bakarım, ama bulamayınca ona el sallarım. Onun araya girmesi için hem en kötü hem de en iyi zamandı.

"Bana su," dedim ve Millie'yi işaret ettim. "Bir bira daha mı, yoksa başka bir şey mi?"

"Beni sarhoş mu etmek istiyorsun?"

"Hayır, prenses. Sadece bu gece seni güvenli bir yere götürebileceğimden emin olmak istiyorum. Su içmek istersen buyur, ama seni her halükarda götüreceğim. Şehrin hemen dışında, iyi kabinleri olan bir kamp alanı var. Buralarda en iyi yer orası."

Dudaklarını büzerek düşünür. "O zaman bir bira alayım." "Onu duydun, Matty," diye bize bakan adama söylerim. "Kimliğin var mı?" diye sorar ona.

Millie, onu boğan kapüşonlu sweatshirt'ünün cebine elini sokar ve ince bir kart çıkarır. Matty'ye kartı gösterdiğinde, ben de bakmaya çalışırım ama o kartı cebine koymadan önce üzerinde yazan British Columbia yazısını ancak görebilirim.

İşlem tamamlanınca Matty birayı almaya gider ve onu bara doğru kaydırır. Bu sefer kapağı zaten açılmıştır ve Millie cesaretlendirilmesine gerek kalmadan birayı alır.

"Demek Alberta'lı değilsin," diyorum.

"Sen bir meraklısın."

"Beni suçlayabilir misin? Buraya gelinlik giymiş, kulaklarında benim arabamdan daha pahalı olan elmaslar takmış, dikkatimi çeken güzel gözlerle geliyorsun, ben de merak etmem mi?"

Omuzlarını silkiyor. "Buraya kasten gelmedim."

"Yani, bir yol seçip o yoldan mı gittin?"

"Evet. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

Taburede daha rahat oturup dizlerimi genişçe açarım. "Neden Cherry Peak?"

"Kimsenin beni aramayı akıl etmeyeceği bir yer olmasını umuyorum," diye dürüstçe cevaplar.

"Bu senin için önemli mi? Bulunmamak?"

Birasını uzun bir yudumla içer. "Çok soru soruyorsun." "Meraklıyım, Millie."

"Ayrıca, bana sormadan bu gece benim arabamı kullanmaya karar verdiğine göre, kendine oldukça güveniyorsun gibi görünüyor."

Bunu söyledikten sonra yüzünde beliren şaşkınlık beni meraklandırdı. Kahretsin, onunla ilgili her şey beni meraklandırıyor.

"Cherry Peak sakın bir kasabadır prenses, ama özel bir yer değildir.

Başka bir yerde saklansan daha iyi olur."

"Ve sanırım o yerin neresi olduğunu biliyorsun?" Gülümsüyorum. "Evet, iyi bir fikrim var."

"Peki, söyle bakalım."

"Oak Point buradan yaklaşık yarım saat uzaklıkta. Sessiz bir yer ve oradan geçmediğiniz sürece varlığından haberdar olamazsınız. Cherry Peak, country müziğin en büyük isimlerinden birinin memleketi ve o buraya geri dönüp evlendiğinden beri tüm dünya bu kasabayı tanıyor."

Boğazı kalın bir yutkunma ile titrer. "Belki de sürmeye devam etmeliyim."

"Öyle yapabilirsin, ama buraya bir nedenden dolayı uğradın ve bunun sadece bana söylediğin neden olduğunu sanmıyorum."

"Neden bu kadar çok dövmen var?" diye sordu, konuyu tamamen değiştirerek.

Bu konuyu kaçınmak için yaptığı bariz girişimi görmezden gelip, çıplak koluma bakıyorum. "Onlar benim tutkum."

"Yirmi yıl sonra onları sevecek misin diye endişelenmiyor musun?"

"Hayır, çünkü şu anda onları seviyorum. Sanatımı asla sevmemeyi planlamıyorum, ama sevmezsem bile, en azından bir zamanlar sevmiştim."

Kız başını sallar. "Mantıklı."

"Hiç, onsuz yaşayamayacağın kadar çok sevdiğin bir şeyin olmadı mı?"

"Hayır. Sanmıyorum."

Bu sözler midemi burktu. "Üzgünüm Millie. Herkes hayatında en az bir kez böyle bir aşk yaşamalı."

"Hala zaman var," diyor. "Ne kadar zaman?"

Kaşlarını kaldırarak, sorumda mizah bulur. "Bu, kaç yaşında olduğumu sorma şeklin mi?"

"Evet, öyle."

"Yirmi altı yaşındayım. Ya sen?" "Otuz üç."

Evet, onun için çok yaşlıyım. Benden yedi yaş küçük ve kesinlikle ilişki kurmak isteyeceğim bir kadın değil.

Hala kalkıp gidememem çok kötü.

5

MILLIE

Saatlerdir yüzümde olan gülümseme yüzünden YANAKLARIM YANIYOR.

Shade beklediğimden daha komik ve bu gece içtiğim üç birayı uyuyarak atlatınca, onun komik olmayacağını düşündüğüm için kendimi suçlu hissedeceğimden eminim. Bu acımasız bir yargı değildi, ama neredeyse otomatik olarak ortaya çıktı. Belki de bu beni acımasız bir insan yapar.

"Dans eder misin?" diye soruyor, gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar, eğlenen tek kişinin ben olmadığımı gösteriyor.

"Katıldığım onca hayır etkinliği düşünülürse, evet, dans ederim." "O tür dansları kastetmedim, prenses."

Tahta çatalımı patates kızartması, sos ve peynir parçacıklarıyla dolu kaseye batırarak, "O zaman hayır. Dans etmiyorum" diyorum.

"Denemek ister misin?"

"Sen dans eden tiplerden misin?"

Poutine ile dolu çatalı ağzıma sokuyorum ve ne kadar lezzetli olduğuna hayranlıkla inliyorum. Buranın en iyisi olduğunu söylerken yalan söylemiyormuş. Shade sırtarak izlerken, ben dörtte üçünden fazlasını yedim.

Elini bir süredir olduğu yerde, benim elim üzerinde tutuyor, başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor. Onun bana dokunmasına izin verdim, bu sabit ağırlığı hiç de hoşuma gitmedi.

"Genelde değil, ama bu gece benim için sıradan bir gece değil."

"Kaçak gelinler sürekli buraya akın ediyorsa çok şaşıırım."

"Cherry Peak'te ne olacağı belli olmaz," diye karşılık verdi. "Sık sık buraya gelir misin?"

"Ayda birkaç kez. Gece dışarı çıkmak istiyorsan, araba kullanmak çok zahmetli. Bryce beni evinde kalmama izin verirse kalırım."

Yanımdaki iğne sıcak ve keskindir. "O senin için özel biri mi?"

"Evet, öyle de denebilir," diye cevaplar o, rahat bir tavırla.

Başımı sallayarak ellerimize bakıyorum. Parmak eklemlerindeki harfler hala beni güldürüyor. Vücuduna adını dövme yaptırmak için kendine güvenmek gerekir, ama bunu bu kadar göze çarpan bir yere yaptırmak? SHADE harfleri kalın, kalın ve ellerini saklamadıkça kesinlikle gözden kaçması imkansız.

"Bazen adını unutuyor musun?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, başımı eğerek.

Derin bir kahkaha atar ve parmaklarıyla elimin arkasına hafifçe vurur. "Hayır, ama sen gittikten sonra beni hatırlayacaksın, değil mi?"

"Bunun parmak dövmelemleriyle bir ilgisi olduğunu sanmıyorum."

"Umarım haklısındır. Beni hatırlamanı isterim, Millie."

Dudaklarımı ısıyorum, midemde huzursuz bir his devam ediyor.

"Peki ya sen?"

"Peki ya ben?" diye sorar, ağzının köşesinde bilmiş bir sırıtış belirir.

Yanaklarım o kadar uzun süredir pembe ki, ısınmadıklarında nasıl olduklarını unutmuşum.

"Beni hatırlayacak mısın?"

Parmakları benimkilerin altına kayıyor, yumuşak dokunuşu sertleşiyor. Yutkunuyorum, gözlerimiz birbirine kilitlenmiş durumda.

"Seni ve bu geceyi hatırlayacağım, Millie."

Ya benim için yapılan planları boşverip kalmaya karar versem?

Onun bahsettiği kasabada birkaç hafta saklanabilirim. Kendimi toparlayıp, annemin hayal kırıklığı ya da babamın benim gibi ayrıldığım için bana duyduğu öfkenin baskısı olmadan, bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışırım.

Ama kalsaydım bile, Shade'in umursayacağı kesin değil. Bu gece çok eğlenmiş olsam da, biz yabancıyız ve bu adamın biriyle geçirdiği bir geceden fazlasını umursayacağına inanacak kadar naif değilim.

Ben öyle bir adam için uygun bir kadın değilim.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi alçak ve sakin. Gözlerimi kırpıştırarak, duygularımı silkelemeye çalışıyorum. "Sanırım uyumam lazım." "Evet, eminim öyledir. Gitmek ister misin?"

"Senin için sorun olmazsa."

Kaşlarını çatarak, çoktan yanıma gelmiş. Elimi bırakmadığını fazla düşünmemeye çalışıyorum.

"Yorgun olman normal. Çok zor bir gün geçirdin prenses."

"Artık bana öyle seslenmeyi bırakabilirsin."

Onun göz kırpması yeterli bir cevap. Barmen, Shade'e bir fiş uzatır ve ben almadan önce o alır.

"Kendi biramı kendim alabilirim," diye mırıldanıyorum.

"Bana zorluk çıkarma. Centilmen olmaya çalışıyorum."

Gülüyorum, gerçek hayatta çok az içtiğim için bira beni etkiliyor. "Peki."

Tek eliyle cüzdanını alıp, aynı şekilde kartıyla ödeme yapmakta ısrar etmesi, sırf beni bırakmak zorunda kalmamak için, neredeyse komik bir durum. Onun yanında kendimi doğal bir rahatlık içinde hissediyorum ve belli ki o da benimle birlikteyken aynı şeyi hissediyor.

Shade beni bardan uzaklaştırırken barmen "İyi geceler" diyor.

Ona el sallıyorum ve Shade'in uzun adımlarına yetişmek için hızımı artırıyorum. Kapıyı benim için açık tutuyor ve ben de onu dışarıya takip etmeden önce hala yağan yağmura bakıyorum.

"Hangi araba senin?" diye bağılıyor, sağanak yağmur sesini bastırıyor.

Otoparkta sadece üç araba olduğunu düşünürsek, zaten biliyor olmalı, ama yine de beyaz olanı işaret ediyorum. Buraya ilk geldiğimde, otoparkta bulunan araçlara pek dikkat etmemiştim, ama yağmurda koşarken bir göz attım.

Barın önünde koyu gri, paslanmış bir kamyonet ve şık, siyah, iki kapılı bir araba var ve sormama gerek kalmadan hangisinin Shade'e ait olduğunu kesin olarak biliyorum. Ben sütyenimin içinden anahtarımı çıkarıp arabamın kilidini açmamı bekledikten sonra siyah arabaya yöneldiğinde tahminimi doğruluyor.

Hızla arabaya biniyorum. Pencereden dışarı bakıp ne yaptığını görmeye çalışırken gözlerime su damlıyor. Yağmur çok şiddetli, bu yüzden sessizce oturup titriyorum, istemeden dudaklarımı büzüyorum.

Sürücü kapısı nihayet açıldığında titremem geçer. Arabaya girip dizlerini direksiyona çarptıktan sonra bana bir kumaş topu fırlattığını izlerim.

Anahtarı konsola bırakıp arabayı çalıştırmasını bekliyorum. Havalandırma deliklerinden akan ani sıcaklık, çoraplarımın içinde ayak parmaklarımı kıvırıyor.

"Tanrım, ne kadar küçüksün," diye mırıldanıyor, koltuk ayarlarıyla uğraşırken. "Sen sadece alışılmadık derecede büyüksün," diye karşılık veriyorum.

"Çoğu kadın bunu iyi bir şey olarak görür."

Gözlerimi devirip kucağıma düşürdüğüm şeye bakıyorum. "Bunlar ne?"

"Giysiler. Temizler. Buraya bir şey getirip getirmediğinden emin değildim ve yarın bütün gün o elbiseyle eve gidemezsin, üstüne kapüşonlu sweatshirt giysen bile."

Gözlerimi kaldırdığımda, o benim bakışlarımın yoğunluğunu fark edemeyecek kadar arabamın ayarlarını yapmakla meşgul. Onun ıslak, dağınık görünüşünü içime çekiyorum ve hemen daha önce hiç istemediğim bir şey yapmak istiyorum. Şu anda ne kadar çekici görüldüğünün tamamen farkında değil, uzun saçları ıslak ve dağınık, dövmelemlerle kaplı boynundan su akıyor. Giydiği tişört sıırılsıklam ve vücuduna yapışmış, bu da düşüncelerimin bilinmeyen sulara dalmasını engellemeyi daha da zorlaştırıyor.

Nefesim kesiliyor, koltuğumda donup kalıyorum. Konsola eğilip yüzünü tutmak çok kolay olabilir... ama sonra ne yapacağım? Öpüştüğüm tek kişi benim kadar deneyimsizdi ve tüm deneyim korkunçtu.

Şu anda istediğim gibi ona atlayıp onu öpersem, sadece kendimi utandırırım.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Önemli değil." Sonunda kararını vermiş, bana bakıp gülümsüyor. "Sana uymayacaklar, ama o lanet elbiseden kurtulduğunda bunun umurunda olmayacağını düşünüyorum."

"Elbiseme bir şey mi var, Shade?"

"Senin onu sevmediğin gerçeği dışında, hayır prenses. Benim için sadece bir elbise."

"Nefret etmiyorum," diye mırıldandım, gözlerimi kucağıma indirdim.

"Şu anda bana karşı rol yapmana gerek yok. Elbiseyi sevmiyorsan, söyle. Seni ispiyonlamayacağım."

"Yani, onu giymeyi kabul ettiğim için beni yargılamayacaksın, onu şimdiye kadar gördüğüm en çirkin elbiselerden biri olarak görsem bile?"

Elini uyluğuma indirip park yerinden geri çıkıyor. Avucunun içiyle direksiyonu çevirirkenki rahat hareketleri, az önce bastırdığım tüm arzuları geri getirme tehlikesi yaratıyor. Yine de uyluğumu elinde tutmaya devam ediyor ve direksiyonu çevirmek için kullandığı aynı eliyle vitesleri değiştirip tekrar direksiyona dönüyor.

"Hayır. Senin evindeki hayatın hakkında yeterince bilgim yok, bu yüzden neden onlara yakmalarını söylemediğini yargılayamam," diyor.

Boğazım hiç olmadığı kadar kurumuş gibi hissediyorum. "Bunu takdir ediyorum." "Hayatındaki insanlar sana ne sıklıkla aynı Millie?"

"Eminim bu sonuca kendin de varabilirsin."

Ana caddeye döndüğümüzde, çenesini oynatarak bir süre durdu. Silecekler hızlı bir şekilde çalışıyordu, ama yağmur hala çok şiddetliydi ve sileceklerin pek bir işe yaramasına izin vermiyordu.

"Neden kaçtın?"

Yutkunuyorum. "Çünkü hayatım boyunca belirli bir şekilde yaşamaya zorlandım ve sanırım sevmediğim biriyle evlendirildiğimde sonunda cesaretimi topladım."

Çenesini hafifçe sallaması bana verdiği tek cevap ve ben sessizlik içinde oturup, bu sessizliğin tadını çıkarıyorum. Onun ne söylemesini umduğumu bilmiyorum, ama belki de hiçbir şey söylememesi daha iyidir.

Bu şekilde bu gece veda etmek daha kolay olacak.

"Ofisteki kadına beni tanıdığını söylersen, seni daha iyi kabinlerden birine yerleştirir. Burası senin alışık olduğun lüks tatil köylerinden biri değil, ama iyi insanlar tarafından işletiliyor ve bu gece burada güvende ve sıcak kalacaksın."

Onun sözlerine başımı sallayarak onaylıyorum, yabancı bir yerde tek başıma kalacağım gerçeği yavaş yavaş kafama dank etmeye başladıkça midem acı bir şekilde kasılıyor. Oak Point'te yağmur sadece çiseleyen bir yağmurdan ibaret ve ofise girmem gerektiğini biliyorum... ama bir türlü giremiyorum.

"Kasabada bir ikinci el dükkkanı var, sana verdiğim kıyafetleri giymek istemiyorsan, orada sana daha uygun bir şeyler bulabilirsin. Maggie'nin dükkkanı sabah beşte kahvaltı için açılıyor. Kahve seviyorsan, o en iyi kahveyi yapar," diye ekliyor, ellerini beceriksizce kot pantolonunun ceplerine sokarken.

"Kahveyi severim," diye patlarım.

Shade, kamp ofisi olarak kullanılan kulübeye dönüp bakar. "Seninle birlikte girmemi ister misin? Onu ikna edip sana daha iyi bir fiyat verebilirim. Eylül'ün son haftası turistler için berbat bir dönem, bu yüzden iyi bir kulübe bulmakta sorun yaşamazsın."

"Hayır, ben iyiyim." Yumuşak giysileri göğsüme çekerek, ona bir adım daha yaklaşıyorum ve dikkatini tekrar bana çekiyorum. "Sanırım veda etmenin doğru yolunu bilmiyorum."

"Evet, ben de. Genelde bunu yapmaktan kaçınırım."

"Sarılalım mı?" diye soruyorum ve hemen kendime bir tokat atmak istiyorum.

Onun kahkahası benim utancımı giderir. Bir adım öne çıkar ve beni kendine doğru çeker. Kollarını bana sıkıca dolarken, yanağımı göğsüne dayarım ve boş elimle sırtını okşarım, serin sonbahar gecesine rağmen kasları kalın ve sıcaktır.

"Seninle tanışmak güzeldi, Millie."

"Evet, ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum, Shade. Bu gece için teşekkürler." Önce geri çekilip kendimi gülümsemeye zorluyorum, sonra kamp ofisine doğru başımı sallıyorum. "İçeri girmeliyim."

O da başını salladı, hareketleri biraz beceriksizdi. "Evet, ıslak giysilerle dışarıda durursan hastalanırsın."

"Yürüyerek mi döneceksin?"

"Bir araç bulurum. Sen bu konuda kafanı yorma." "Tamam."

Ofise doğru yürümeye başladım, her adımda sanki katranın içinde yürüyormuşum gibi hissediyordum. Shade iki parmağını havaya kaldırıp el salladı.

"Hoşça kal, prenses."

"Hoşça kal," diye fısıldıyorum, beni duyamayacağını bilerek.

Sonra öne dönüp yağmurdan kaçıyorum, bu gece umarım asla unutmayacağım bir anıya dönüşüyor.

6

MILLIE

Altımda bulunan kaya gibi sert yatak, oturduğumda hiç gıcırdamıyor. Hiç esnekliği yok ve bu kaşıntılı çarşaflarda iki gece geçirdikten sonra vücudum ağrıyor.

Yatağın önündeki komodinin üzerindeki küçük televizyona bakıyorum ve kalkmakta tereddüt ediyorum. Benzin istasyonuna yiyecek almaya gitmekten başka bir şey yapmamış olmama rağmen yorgunum. Kamp alanından ilk kez yiyecek bir şeyler bulmak için çıktığımda umutlarım yüksek değildi, ama kasada ön ödemeli telefonları gördüğümde biraz rahatladım.

Tabii ki, kollarımı abur cuburla doldurup kabinime döndüğüm ve telefonu kurduğum anda... Onu almam için hiçbir neden olmadığını hemen fark ettim. Ailem dışında ezberlediğim başka numara yoktu ve onları aramak da niyetinde değildim.

Bu düşünce, beni bu kulübede beklediğimden daha uzun süre tuttu.

Hayatımda ilk kez, olmam gereken bir yerde değilim. Son yirmi altı yılımı geçirdiğim yerden tamamen farklı bir yerdeyim ve henüz ayrılmak istemiyorum. En azından bu küçük kasaba hakkında biraz bilgi edinmeden ayrılmak istemiyorum.

Ancak konaklama koşullarım daha iyi olabilirdi. Borularda neredeyse hiç sıcak su yok ve şömineyi nasıl yakacağımı bilmediğim için geceleri çok soğuk oluyor. En azından yeterince temiz. Ve sessiz.

Kendimi yataktan zorla kaldırıp buz gibi zeminde banyoya doğru yürüyorum. Işığı açtığımda sarı ışık gözlerimi yakıyor ve henüz bir kenara atmadığım siyah kapüşonlu sweatshirt'ümü çıkarıyorum. Buradaki ilk sabahımda arabadan yedek kıyafetlerimi almış olsam da,

Sıkı üstümü giymekten vazgeçip yerine kapüşonlu sweatshirt'ümü giydim. Dar paça deri pantolonum ve lekeli spor ayakkabılarımla, benzin istasyonunda sanki motorcu kızı taklidi yapan biri gibi dolaştığımı biliyordum.

Ama ya öyle ya da hiç. Temiz iç çamaşırım bile kalmadı, bu da burada kalma planımı biraz bozdu. Gördüğüm kadarıyla, Shade'in bahsettiği ikinci el dükkanı dışında buralarda alışveriş yapabileceğim bir yer yok, ama oradan iç çamaşırı almayacağım kesin.

Oraya gitme düşüncesi bile cildimi kaşındırıyor, ama her gün kirli kıyafetlerimi giymeye devam etmek istemiyorsam, başka seçeneğim yok. Kasaba halkı kokum yüzünden beni kovacak.

Kararımı verdim, duşu açtım ve suyun ısınması için beş dakika bekledikten sonra ucuz bir vücut şampuanıyla kendimi ovuşturdum. Duştan çıktığımda saçlarım kuru ve bakımsız hissediyordu, ben de saçlarımı başımın üstüne topladım. Hayatımda hiç ücretsiz şampuan ve saç kremi kullanmamıştım ve şimdiden hiç etkilenmedim.

Yarım saat sonra, yatak önünde çıplak duruyorum, giysilerim yorganın üzerine düzgünce serilmiş. Saçlarım kuru ve neredeyse kıtır kıtır, omuzlarımın arkasına atıyorum ve gözlerimi yastığın yanındaki siyah kapüşonlu sweatshirt ve eşofman şortuna çeviriyorum.

İç çekerek uygun kıyafetleri arıyorum. Pantolonun bel kısmı dar ama yine de giyiyorum ve üstünü kafamdan geçiriyorum. Karnımın çevresindeki sıkı kumaş rahatsız edici ama bunu görmezden gelerek bir kez daha düğün topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Dün hava o kadar soğuktu ki kar yağacak diye endişelendim ve pencereden baktığımda hava aynı sıcaklıkta görünüyor.

Anahtarlarımı ve telefonumu elimde, kulübeden çıkıp arabamın park edildiği çakıl yola doğru kayıyorum. Bu sabah rüzgar çok sert esiyor, arabama binip şehre doğru yola çıkıyorum.

Oak Point'te herhangi bir yere gitmek iki dakika sürer, ama kamp alanından oraya gitmek bunun üç katı kadar sürer. İkinci el dükkanının önüne park ediyorum

ve kaldırıma çıkmadan önce derin ve güven verici bir nefes alıyorum.

Twice Treasured (İki Kez Değerli) yazan tabela, dükkanın ön camına asılı. Sevimli bir isim.

Kapıyı açtığımda, üstünden bir zil sesi geliyor. İlk bakışta, kendimi bunalmış hissediyorum. Kokmuş bir koku ve berbat bir aydınlatma var, beyaz küvetlerin içindeki giysiler ve oyuncaklar gözüme çarpıyor. Nereye gideceğimi gösteren bir işaret olmadığı için, ellerimi belimde tutarak dükkânın içinde duruyorum.

Soldan gelen yüksek bir gürültü beni irkiltir. Ardından, sanki bir şey raftan düşmüş gibi başka bir ses gelir.

"Oh! Hoş geldiniz! Yardımcı olabilir miyim?"

Konuşan kadını arıyorum ama göremiyorum. "Merhaba. Aslında emin değilim."

"Bir saniye bekleyin! Ben sadece..." diye homurdanıyor. "Üzgünüm, Calgary'den bir çiftten birkaç kutu eşya geldi ve bu kadar çok eşya kapımıza bırakılalı uzun zaman oldu."

"Acele etmeyin," diye cevap verdim ve kapıdan uzaklaştım.

Büyük pencerenin altında birkaç kitaplık var ve kitapların başlıklarına göz gezdiriyorum, ama hiçbirini tanımiyorum. Rafların çoğu çocuk kitaplarıyla dolu ve ailemden hiçbiri okumayı pek sevmezdi. Ben hep romantik kitaplara yöneldim. Ergenlik çağımın ilk yıllarında bile, onları sırt çantamda eve gizlice sokmak zorunda kalırdım.

"Tamam, boşum. Çok özür dilerim," diyor kadın, dikkatimi raflardan uzaklaştırarak.

Onunla ilk kez yüz yüze geldiğimde şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum. Hiç de beklediğim gibi biri değil. Aslında tam tersi.

"Ben Lacey. Daha önce tanışmadık, değil mi? Bir şey bırakmaya mı geldin?"

Düşüncelerimden sıyrılıyorum. "Hayır, değilim. Ben Millie. Son birkaç gecedir kamp alanında kalıyorum."

Lacey benden çok daha büyük olamaz. Kahverengi saçları, ona çok yakışan bir bob kesim ve kakül ile kesilmiş. Yüzüne gerçekten çok yakışıyor. Bana baktığında yüzünde samimi ve sıcak bir gülümseme var.

Bana bakarken, elleri kot pantolonuyla kaplı uyluklarını ovuşturuyor ve arkasında toz bırakıyor.

"Beğendin mi? Gölü görme fırsatın oldu mu? Dağ suyu olduğu için bu mevsimde yüzmeyi tavsiye etmem, ama buz banyosunu seviyorsan hoşuna gidebilir!"

"Bu daha çok plansız bir seyahatti, bu yüzden görme fırsatım pek olmadı. Aslında bu yüzden buradayım."

Gözleri merakla parladı. "Gerçekten mi? Peki, neye ihtiyacın olursa yardım etmek için buradayım."

"Biraz kıyafete ihtiyacım var. Ve belki daha özel şeyler bulabileceğim yerler hakkında bazı öneriler de," diyorum, anlık utangaçlığımı yenerek.

"Tabii. Tam olarak ne arıyorsunuz? Oldukça geniş bir ürün yelpazemiz var." Dudaklarını sıkıştırıp ayakkabılarına bakıyor. "Ama burada öyle bir şey yok sanırım."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yüksek topuklu ayakkabılar gibi mi? Sorun değil, idare ederim."

"Yani, burada pek lüks markalar bulamıyoruz. Bir keresinde, buradan geçen yaşlı bir kadından vintage bir çanta aldık ve onu ilk gören kim diye köşede kavga çıktı, ama o zamandan beri böyle bir şey olmadı. Bunların tabanı... kırmızı mı?"

"Eskiler. Muhtemelen taklitler," diye patladım, yalan söylediğimi bilerek.

Annem geçen hafta düğünüm için satın almıştı ve onları giymeye alışacak zamanım olmadığından, bugün onları giydiğim en uzun gün oldu. Lüks ayakkabılar güzel görünebilir, ama rahatlık için tasarlanmamışlardır. Her zaman bu ayakkabılar yerine spor ayakkabılarımı tercih ederim, ama hala toplum içinde ne giymem ve ne giymemem gerektiği konusundaki alışkanlığımdan kurtulamıyorum.

"Biraz daha sade bir şeyden rahatsız olmazsan, geçen hafta harika bir çift topuklu ayakkabı aldık. Giydiklerinden biraz daha kısalar, ama eminim daha rahattırlar," diyor Lacey, düşündüğünü bildiğim yargıyı sözlerinden uzak tutarak. "Buradalar, istersen benimle gel."

"Tabii, evet. Ve biraz daha sıcak tutan bir şey varsa, şikayet etmem. Kar yağdığında topuklu ayakkabılarla pek iyi yürüyebileceğimi sanmıyorum."

"

Birkaç sıra ilerledik ve o, gülerek beyaz kutuları karıştırmaya başladı.
"Tabii ki. O zaman bir süre kalmayı mı planlıyorsun?"

"Emin değilim. Sadece hazırlıklı olmak istedim. Şu anda giysi seçimim çok sınırlı."

"Bunda bir hikaye olduğunu hissediyorum."

Katılıyorum. "Korku türünde bir hikaye."

"Eğer biraz kalmaya karar verirsen, bir kahve içmeye falan giderim. Maggie's'e gittin mi hiç?"

"Hayır, ama kahvesinin çok iyi olduğunu duydum."

Lacey, çılgık atarak topuklu ayakkabıları, altlarında bulunan sandalet ve botların altından çıkarır. Eşyaların yerleştirilmesinde hiçbir mantık yoktur ve bu düzensizlik bana kara tahta üzerinde tırnaklar gibi gelir. Ama burası benim evim değil ve bu da benim dağınıklığım değil...

"İşte burada! Bunların senin numaran olduğunu tahmin ediyorum, umarım haklıyım. Denemek ister misin?"

O ayakkabıları bana doğru ittiğinde onları alıp bir adım geri çekiliyorum. Topuklar sade bir ten renginde ve aşınmış tabanlarına rağmen oldukça iyi durumda görünüyorlar. Topuğa basılmış beden numarasını fark ediyorum.

"Haklıydın."

O sırtıyor. "Ayak numaralarını oldukça iyi tahmin ederim. Sen kesinlikle 36 numarasın."

Garip bir yetenek.

Çömelip düğün ayakkabılarımı ikinci el ayakkabılarla değiştiriyorum. Aradaki fark hemen anlaşılıyor ve bu ayakkabılar bu kadar rahatken, tasarımcıların ayakkabılarının bu kadar rahatsız olmasını eleştirmeden önce dilimi ısıtıyorum.

"Gerçekten çok güzeller," diye itiraf ediyorum.

"Evet! Tamam, şimdi sana biraz kıyafet bulalım. Kar yağdığında o kıyafetle donacaksın. Ama birkaç hafta daha var. Genelde kar Ekim ayının sonlarına doğru yağar," der ve bizi birkaç reyon öteye götürür.

"Burada hava ne kadar soğur?"

"Oh, bu yılın zamanına ve Doğa Ana'nın ne kadar acımasız olmak istediğine bağlı. Geçen yıl, rüzgarın etkisiyle sıcaklık eksi kırk dereceye kadar düştü, ama sadece birkaç gün sürdü."

Ayaklarım takılıp onun sırtına çarptım. "Ne?"

"Nerelisin? Bu normal değil mi?" diye sordu, omzunun üzerinden bana bakarak.

"En soğukta eksi on dereceden fazlasına alışkın değilim."

"BC mi? Doğu'dan gelmiş gibi konuşmuyorsun."

Kıkırdayarak güldüm. "Whistler, evet."

"Hiç gitmedim."

"Çok güzeldir."

Lacey bir giysi rafının önünde durur ve askıları karıştırmaya başlar. "Fotoğraflarını gördüm, o yüzden katılıyorum. Ama şahsen daha güzel olduğunu tahmin edebiliyorum. Kayakçı mısınız?"

"Birkaç kez yaptım."

Dört yaşındayken ilk kayak botlarımı özel olarak yaptırmıştım ve tavşan tepesine çıkmadan önce tavşan tepesini tamamen atlamak zorunda kalmıştım, bu yüzden bu çok hafif bir ifade.

"Sanırım snowboard yapmayı tercih ederim," diyor Lacey, aramasını durdurarak.

Baktığı örgü kazak, bana hiç yakışmadığı söylendiği için her zaman kaçındığım güzel bir şeftali renginde. Ama ben onu her zaman sevmişimdir.

"Onu alacağım," diye aceleyle söylüyorum, o geçip gitmeden önce. "Emin misin? O pek..."

"Gayet iyi. Sıcak görünüyor."

Gülümser ve onu raftan alır. "O zaman senin. Şimdi pantolon seçelim. Deri sever misin? Peki ya elbiseler?"

"Lütfen, deri olmasın. Elbise ve eteklerden çekinmem."

"Anlaşıldı. Kot pantolon?"

"Belki de olmaz."

Birkaç dakika sonra, kollarımda bir yığın eşya var ve o hala durmaya niyetli değil. O, birbiri ardına giysileri yığına bırakıp bana kendisi ve bu dükkan hakkında her şeyi anlatırken ben hiçbir şey söylemiyorum.

"Tamam, kolların kırılmadan önce bunların bir kısmını kasaya götürüyüm," diyor.

"Bunları giyme fırsatım olacak mı bilmiyorum."

"O zaman hepsini eve götür. Götürmezsen, hepsi burada durup tozlanacak. Bunların çoğunu başka kimseye satamam. Etekler ve taytlar burada pek moda değil."

"Çoğunun etiketleri hala üzerindeydi."

"Aynen öyle. Burada stiletto ve elbiselerden çok kovboy çizmeleri ve kot pantolonlar bulursun. Ama bugün bu senin lehine. Ve benim de!"

Gülümsemeye çalışarak kasada duruyorum, gözlerim kıyafetlere odaklanmış ama net değil. "O zaman dikkat çekeceğim."

"Bir çift bot ister misin? Arka duvarın tamamı botlara ayrılmış, eminim sana uygun bir çift bulabiliriz."

"Hayır. Aslında bu daha kötü olur," diye mırıldanıyorum.

Lacey, ben pencereden dışarı bakarken, eski makinesine tüm ürünlerimin fiyatlarını girmeye başlar. Yolun karşısında, Maggie's açık ve sürekli olarak insanlar girip çıkıyor. Şu anda bir espresso gerçekten iyi giderdi.

"Eğer ilgilenirsen, dükkanı birkaç saat kapatıp seni Cherry Peak'e götürmekten memnuniyet duyarım. Orada çok şirin külotlar satan yeni bir butik var."

Kalbim heyecandan çarpıyor. "Gerçekten mi?"

"Evet! Sadece açılışında gitmiştim ve tekrar uğramak istiyordum. Biraz pahalı ama sahibi dükkanın arkasında her şeyi el yapımı yapıyor."

"Aslında çok isterim."

"Tamam, harika. Hesabını kapatayım, sonra çıkabiliriz. Biz yokken bunları arkada saklamamı ister misin?"

"Çok naziksiniz. Aslında hepsi çok nazik. Bekleliyordum," diye itiraf ediyorum, neredeyse tereddütle.

Lacey'nin gözleri bana odaklanırken yumuşak bir ifadeye büründü. "Bunu Oak Point'e sıcak bir karşılama olarak düşün, Millie."

Kabul ediyorum.

Elbette, bu benim ilk hoş geldin değil... ama Shade geçmişte kalan bir adam. Onu bir daha göreceğimi sanmıyorum, ama bu kız gelecekte tekrar karşılaşabileceğim biri olabilir. Ve sadece bugün olsa bile, onunla tanıştığıma yine de memnun olacağım.

Bu kasabada iki yabancıdan daha önce hiç görmediğim kadar nezaket gördüm ve bu, bundan sonra uzun süre aklımda kalacak bir şey.

7

MILLIE

LACEY'İN ARAÇ SEÇİMİ beni şaşırtmamalıydı.

Kişisel alışveriş danışmanım olarak çalışırken onun kişiliğinin bazı yönlerini gördükten sonra, onun biraz sıra dışı birisi olduğu açıkça belliydi. Cherry Peak'in ana caddesinde sürdüğü mor Volkswagen minibüs dikkat çekiyor ve ben koltuğa biraz gömülüyorum, saklanmak için güneş gözlüğüm olmasını diliyorum.

Kafa derimdeki kaşıntı, tekrar kaşımaya başlıyorum, ta ki çok acıyana kadar. Yanağımı ısırp iç çekiyorum.

"Başın ağrıyor mu?" diye soruyor, bana bir bakış atıp açılı bir park yerine giriyor.

"Kamp alanında kullandığım şampuandı. Buna alışkın değilim ."

"Butiğe gitmeden önce kuaföre uğramak ister misin?"

Çenem neredeyse yerinden çıkıyordu. "Burada kuaför mü var? Bu kasabada mı?"

"Evet." Lacey gülerek minibüsü durdurur. "Thistle and Thorn çok tavsiye ediliyor. Anna'nın randevu için boş yeri olur mu bilmiyorum ama orada şampuanlar ve benzeri şeyler var."

Minibüsten süper hızla iniyorum, o kapısını açtığında ben çoktan kaldırıma çıkmışım bile. Yeni ayakkabılarım göründüklerinden çok daha rahat ve hızlı adımlarımla bunun avantajını sonuna kadar kullanıyorum. Salonun tahta tabelası caddenin biraz ilerisinde, rüzgarda sallanıyor.

"O ayakkabılarla gerçekten çok hızlı yürüyorsun," diyor Lacey, arkamdan koşarak. "Onlarla nasıl bu kadar iyi yürüebiliyorsun?"

"Bunlar benim alıştığımdan daha alçak."

"Topuklar bu kadar ince olduğunda fark eder mi?"

"Biraz. Onları çok giydim ve dengemi sağlamaya alıştım."

"Mantıklı. Belki bir ara bana ders verebilirsin."

"Özel bir gün mü var?" diye soruyorum, tüylü botlu ayaklarına hızlıca bakarak.

"Hayır. Oak Point'te katılabileceğim pek fazla özel etkinlik yok. Sadece bir deneyeyim dedim, senin bu kadar sevdiğin şık ayakkabılar nasıl bir şeymiş görelim diye."

"Peakside'a gitmeyi her zaman özel bir etkinlik olarak değerlendirebilirsin.

Buralarda eğlenmek için bunu yaparsın, değil mi?"

"Sanırım öyle. Oraya gittin mi hiç?"

Hafif bir gülümsemeyle soruyu geçiştirip salonun kapısını açtım. O barda yaşadığım ilk ve tek deneyimimi başkalarının bilmesini istediğimden emin değilim. Shade, Oak Point'te hiç tanınmıyor olabilir ya da en büyük ünlüleri olabilir. Henüz bilmiyorum ve onu bir daha görebilecek miyim diye emin olamadığım için, şimdilik onu kendime saklamaya karar verdim.

Salona adımımı attığımda, lüks şampuanların ve saç spreylerinin kokusu beni karşılıyor. Bu kokuyu açgözlülükle içime çekiyorum, kafa derimdeki kaşıntı, önümde olanlara konsantre olabileceğim kadar uzun süre ortadan kayboluyor.

Salon yoğun ama rahatsız edici derecede değil. Uzun aynaların önünde büyük siyah koltuklarda oturan iki kadın ve karşı duvarda sıralar halinde dizilmiş saç bakım ürünleri var. Aydınlık ve ferah olan mekan çok sevimli. Kareli zeminleri, açık pembe boyası ve bolca altın rengi aksesuarlarıyla benzersiz ve sıcak bir atmosfer yaratıyor. "Hemen geliyorum Lacey," diyor ilk koltuğun arkasındaki kadın diyor.

Parmakları arasındaki fırçaya konsantre olmuş, saçları folyo ile sarmadan önce, benim bildiğim kadarıyla ağartıcı ile kaplıyor. Bu işlemin bu tarafında hiç bulunmadığım için hayranlıkla izliyorum.

"Merak etme Anna. Sadece biraz bakınacağız," diyor Lacey.

Raflardaki çeşitli saç bakım ürünlerini incelemeye başladığımda, buradaki hafif müzik sesi beni rahatlatıyor. Tam önümde şampuanımı ve saç kremimi görünce yerinde zıplıyorum.

"Sana bin fincan kahve borçluyum, Lacey," diye sevinçle bağıriyorum ve her ikisinden de birer şişe alıyorum.

"Sözünü tutacağım."

"Saçların hep kısa mıydı?" diye soruyorum, sanki biri gelip onları elimden alacakmış gibi ürünlerimi sıkıca tutarak.

Lacey ön saçlarını oynatıyor. "Evet! O kadar zaman harcamak istemiyorum ve bakım masraflarını karşılayacak param da yok."

"Sana yakışıyor."

"Teşekkürler! Doğal sarışın mısın?"

"Evet, ama boyatmamış olsaydın biraz daha koyu olurdu, değil mi?" Stilist Anna bize yaklaşarak sorar. Elinde, bana elini uzatmadan önce parmaklarını silmek için kullandığı bir havlu vardır. "Ben Anna Steele. Seni burada daha önce görmedim galiba?"

"Hayır, ilk kez geliyorum," diye cevap veriyorum ve uzattığı elini sıkıyorum. Lacey gülümsüyor. "Shimmer Lake'de kalıyor."

"Kıskanıyorum. Birkaç yıldır buradayım ama henüz gitmedim," diyor Anna.

"Henüz göle gitmedim. Sadece oradaki kulübelerde kalıyorum. Yüzmek için uygun mevsimi kaçırdım galiba."

"Belki bu, bir ara geri gelmen için bir teşvik olur," diyor Lacey, sesinde umut dolu bir tonla.

Garip bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, belki."

"Bunları daha önce kullandın mı?" Anna, elimdeki şişelere odaklanmış, gözlerinde evimdeki kuaförümü hatırlatan bir ışıltı var.

"Aslında bunlar benim her zamanki kullandıklarım. Bu sabah kulübemde ücretsiz olarak verilen markayı kullanmak zorunda kaldım ve sonuç nasıl oldu, eminim görmüşsündür," diye açıklıyorum, yüzümü buruşturarak.

Anna yumuşak bir şekilde gülüyor ve kuru saç tellerime bakarak başını sallıyor. "İstersen, birkaç tane iyi bırakılabilir saç kremi de var. Sana bir numune verebilirim."

"Hepsini alacağım! Yükleyin," diye mırıldanıyorum. "Anlaşıldı."

Aşırı hevesliyim ama şu anda umursamıyorum. Ne kadar çok yardım alırsam, eve dönmeden o kadar uzun süre kalabilirim. Şanslıysam, kalışımı birkaç hafta uzatabilirim. Ailem benim için arama ekibi göndermezdi zaten.

Muhtemelen, onlar bir ekip kurmadan önce geri döneceğimi düşünüyorlar. Onları beni ciddiye almaya hiç ikna edemedim ve bu sefer de durum farklı olmayacak. Sadece öfke nöbeti geçiriyorum. Elbette, bunu atlatacağım.

Yanılıyorlar.

Lacey ve ben Oak Point'e geri döndüğümüzde, midem guruldamaya başlamıştı. Atıştırmalıklar ve benzin istasyonundaki sandviçlerden oluşan beslenme düzenim vücuduma kötü etkiler yapmıştı ve bütün gece kıvrılıp yatmak istememe neden olmayacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Maggie's'te bir şeyler yemek ister misin?" diye soruyor Lacey, karnımın guruldamasını duyarak.

"Senin için sorun olur mu?"

"Hiç sorun değil. Annem şimdiye kadar dükkana varmıştır."

"İkiniz birlikte mi işletiyorsunuz?"

"Aslında teknik olarak büyükannemin dükkkanı, ama yaşlandığı için artık biz devraldık," diyor.

Ben "Çok nazıksın" derken, lokantanın önündeki bir yere park ediyoruz.

"Evet, aile için yapılan şeylerdir, değil mi?"

Göğsümde bir ağrı hissediyorum. "Doğru."

"Hadi gel. Menüdeki en iyi yemekleri sana göstereyim."

"O zaman sana öğle yemeği ısmarlamama izin vermelisin," diye karşılık verdim. "Kanca, misina ve kurşun, bebeğim, beni yakaladın."

Gülüşüm o kadar samimi ki, beni bile şaşırttı. Minibüsten indik ve ben buna çok odaklandım. Ne kadar mutsuz olduğuma, eğlenmenin nasıl bir his olduğunu unuttuğuma. Yirmi altı yaşındayım ve hiç bu kadar eğlenmemiştim.

bugün, birkaç saat önce tanıştığım bir kadınla. Saç bakım ürünleri ve el yapımı külotlar satın almaktan başka bir şey yapmadığımız halde bu nasıl mümkün olabilir?

Lacey elimi tuttu ve beni kapıdan geçerek lokantanın köşesindeki bir masaya götürdü. Burası... çok çarpıcı bir turuncu renkte ve sanırım bu, düşüncelerimin içine sürüklendiği çukurdan çıkmama yardımcı oluyor.

"Burayı seveceksin. Limonata sever misin? Maggie en iyi çilekli limonatayı yapar. Yemin ederim her gün içebilirim."

Yutkunup, Lacey'nin önümde açtığı menüye gözlerimi indirdim. "Deneyeceğim."

"Pastırmalı burger iyidir, ama tavuk şeritleri de öyle. Tavuk şeritlerini sever misin?"

"Bilmiyorum."

Bir saniye duraksadı, yüzünde merak belirmişti. "Her şeyden biraz denemek ister misin?"

"Sen benim için sipariş versene? Senin yemek zevkine güveniyorum." "Tamam, yapabilirim. Biraz macera yaşayacağız değil mi?"

Gülümserim. "Evet."

"Oh! Mozzarella çubukları nasıl? Onları mutlaka denemişsindir."

"Bir veya iki kez. Sevip sevmediğimi hatırlamıyorum."

"O zaman onları sipariş ediyoruz," diye bağırdı, parmağı menüde geziniyor, tüm olası seçenekleri işaretliyordu.

Kabinde arkama yaslanıp gözlerimi mekanın üzerinde gezdiriyorum, neden bu kadar popüler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Buradaki tek restoran olduğu için mi, yoksa gerçekten bu kadar iyi olduğu için mi? Yoğun atmosfer bir şekilde bunaltıcı olmaktan uzak ve bu benim için yeni bir şey. Daha önce akşam yemeği için gittiğim her yerde, konuşmayı düzgün duyamayacak kadar yüksek sesli müzik ya da sürekli rahatsız eden çok sayıda garson vardı.

İkinci el dükkanına benzer şekilde, kapının üzerinde açıldığında çalan bir zil var. Hafif bir esinti masamıza kadar geliyor ve saçlarımı dalgalandırıyor. Koltuğumda dönüp bir anda kızarıyorum.

Siyah saçlı kadın tanıdık geliyor, ama yıpranmış turuncu barın arkasındaki kadına doğru eğri bir gülümsemeye bakışını tuttuğunda, bu tanıdıklık bir anlam ifade etmiyor. Shade doğrudan kadına doğru yürürken ve kolları barın üzerine yaslayıp dövme parmaklarıyla masaya vururken, nefesimi düzenlemeye çalışıyorum.

Kadın daha yaşlı, belki ellili yaşlarında. Uzun saçlarındaki gümüş çizgiler, göz kapaklarına sürdüğü makyajla uyumlu. Buraya ilk geldiğimizde nasıl gözümde kaçtı bilmiyorum, ama sarı önlüğünde yazan isimden onun ünlü Maggie olduğunu anlıyorum.

Shade bugün yine siyah bir gömlek giymiş, ama bu sefer uzun kollu, geçen gece birinci sınıf koltukta keşfetme fırsatı bulduğum sanat eserini gizliyor. Kot pantolonu koyu mavi ve pantolonun paçalarını yutan siyah bir çift bot giyiyor. Son kez birlikte olduğumuzda ateşlediği kıvılcımlara çok benzeyen bir kıvılcım hissettiğimde, boğazımı sıkıp bacaklarımı birbirine sıkıca kapatıyorum. Bu çok ahlaksızca ve onun bana baktığının farkında bile olmadığını hatırladığımda kendimi iğrenç hissediyorum.

Dikleşip öne doğru dönünce, Lacey'nin yüzündeki sırıtışı görünce nefesim kesildi.

"O çok yakışıklı, değil mi?" "Ne?"

"Shade. Onu yakışıklı buluyorsun," diyor açıkça.

Saçımı kulağımın arkasına atıp menüye bakıyorum. "Neden böyle düşündün? Sadece ona bakıyordum."

"Evet, sanki onu çağırıp, koltuğa oturmak yerine kucağına oturmak istiyormuşsun gibi."

"Lacey," diye azarladım, yanaklarım kızarıırken sesimi alçaltarak. "Bunu yüksek sesle söyleme."

Elini ağzına kapatır. "Üzgünüm, üzgünüm. Gizlilik konusunda pek iyi değilim."

"Gitti mi?"

"Henüz değil. Maggie arkada siparişini alıyor, eminim."

Kabin köşesine gömülmeye çalışıyorum. "Gittiğinde bana haber ver." "Maggie yemeği aldı. Sence ne sipariş etmiştir?"

"Öyle bir adam mı? Muhtemelen biftek," diye mırıldanıyorum.

"Onun, kızları gerçekten savurup atan türden bir adam olduğunu hep düşünmüşümdür. Anlarsın ya?"

Gözlerimi sıkıca kapatıp yüzümü ellerimle kapattım. Ellerim inanılmaz derecede terliydi, hemen indirdim. Lacey haklı. Son birkaç gündür bunu düşünüyordum. Aslında Shade birkaç kez aklımın odak noktası olmuştu. Ve tek bir düşüncem bile masum değildi.

"Ben tam bir sapığım," diye inliyorum.

Lacey nefesini içine çekiyor. "Gidiyor."

"Emin misin?"

"Evet, şu anda caddeyi geçip stüdyoya doğru gidiyor."

Gözlerimi açtığımda, Lacey pencereden dışarı bakmak için neredeyse masanın üzerine tırmanıyor. Gülmemek için yanaklarımı şişiriyorum.

"Eğer dövmeyi yapan o olsaydı, dövme yaptırmayı düşünebilirdim," diye ekliyor.

"Kaç tane dövmesi olduğu için mi?"

"Evet, onun için de, ama aynı zamanda yeteneği için de. Stüdyosunu gördün mü?"

Gözlerimi kırkıyorum. "Hangi stüdyosu?"

"Into The Shade. Caddenin karşısında. Daha önce evime geldiğinde görmemiş olmana şaşırdım."

"Keşfetme havasında değildim," diyorum yavaşça, onun bakışını takip etmek için dönerek.

Tuğla bina göze çok çarpıyor ve önündeki parlak tabela beni inanılmaz derecede habersiz hissettiriyor. Daha önce nasıl fark etmedim?

Masada bacaklarımı gevşetiyorum. "Onun stüdyosu mu? Dövme stüdyosu mu? Burada mı?"

"Kesinlikle sıradışı bir şey. Ama evet, o kadar iyi. İnsanlar onu görmek için ülkenin her yerinden geliyor. Aslında, ilgilenirsen, resepsiyonda çalışacak birini arıyor. İstersen bugün seninle birlikte gidip başvuru formunu alabilirim."

"Gerek yok. O kadar uzun kalacağımı bilmiyorum.

Ve param da yeterli," diye elimi sallayarak aceleyle çıkıyorum.

Midem düğümlenir. *Öyle miyim?*

Hala büyüyen, son birkaç gün içinde harcadığım her şeyi toplayarak kafamda rakamları hesaplıyorum. Kişisel hesabımdaki toplam

Hesabım zaten azdı, ama babamın hesaplarına bağı kartları, o benim nerede olduğumu öğrenmeden kullanamazdım. Yanımda olanlar dışında, sahip olduğum tüm para ona aitti. Buraya geldikten sonra harcadığım her şey, son birkaç ay içinde onların hesaplarından benim hesabıma yavaş yavaş aktardığım paraydı.

Chadwick ile benim için resmi düğün tarihini açıkladıklarında, anlık bir karar verdim. Belki de önümdeki geleceğin tamamen yanlış olacağına dair bir korku ya da içgüdüsel bir his vardı. Fark edip, cevaplayamayacağım sorular sormaya başlayacaklarından o kadar korkuyordum ki, transferleri küçük tutmaya çalıştım.

Şimdi keşke görselerdi de umursamasaydım diyorum.

Korku omurgamdan aşağıya doğru akıyor. Buna hiç hazırlıklı değilim. Çok uzun süre aileme güvenerek, çalışmanın gereksiz olduğuna ve hoşuma gidecek bir kariyer bulmak için zamanım olmayacağına ikna oldum. Shade bana prenses demekle haklıydı. Ben tam olarak öyleyim ve şimdi her zamankinden daha fazla bundan utanıyorum.

Şu anda sadece iki seçeneğim var, ama sadece biri çekici görünüyor ve bu, bir daha asla görmeyeceğimi sandığım adamla ilgili.

8

SHADE

Birkaç saattir KAPALIYIM. Üzerimde asılı neon tabelanın çıkardığı uğultu, yaptığım şey için mükemmel bir beyaz gürültü olmalı.

Önümdeki eskiz çok kaba, hatta daha da ötesinde. Saatlerdir kalemimi elinden bırakmadım ve bunu kanıtlamak için elim grafitle kaplı. Bryce beni iPad'e alıştırmaya çalıştı ama ilk denememde berbat oldum. Kağıt ve kalemle rahat çalışıyorum.

Ama bugün, sanki daha önce hiç kalem tutmamış biri gibi çiziyorum.

Eskiz defterimden sayfayı yırtıp top haline getiriyorum ve dükkânın içine fırlatıyorum. Çöp tenekesinin dışına çarpıp yere düşüyor ve öncekilerle birlikte altı tanenin yanına katılıyor.

Belki de sadece bir molaya ihtiyacım var. Bunun için çizim yaptığım müşteri birkaç günlüğüne randevusu yok, yani işimde gecikme yok. Bu zihin blokajını, başımı belaya sokmadan önce ortadan kaldırmam lazım. Benim özgüvenim bu darbeyi kaldırabilir, ama işim kaldıramaz.

Gözlerimin arkasında bir baş ağrısı başlıyor ve kalemi ikiye kırıp parçalarını masamın üzerine bırakıyorum. Uylukumdaki yeni iz çok kaşınıyor ve bir tür rahatlama arayışında kot pantolonumun üzerinden avucumla ovuşturuyorum.

Adımı oluşturan neon tabelayı kapatıp taburemi kenara itiyorum ve Bryce'in masasının kenarında üzerinde yapışkan bir not bulunan iPad'ini görünce içimden homurdanıyorum.

İkimiz de işsiz kalmadan önce ona ikinci bir şans ver.

İkinci kez denemek için bir neden yok çünkü ben iyiyim. Sadece ilham eksikliği var. Bunu atlatacağım.

Öğleden sonra sabrım giderek azalıyordu ve tam sinirlenmek üzereydim ki arkamda stüdyonun kapısı açıldı. Yerdeki temkinli ayak seslerini duyunca gerildim. Kapıyı kilitlemeyi unutmak daha önce hiç sorun olmamıştı, bu yüzden bugün yaşadıklarımın sonra birinin lanet olası tabelayı okuyamaması çok normal sanırım.

"Oh! Kapalıymışsınız. Çok özür dilerim! Tanrım, daha dikkatli olmalıydım. Yarın tekrar geleceğim."

Dönüş hızım korkutucu. Tanrım, bu kızla kendimi rezil edeceğim.

"Kalabilirsin," diyorum, gözlerimi Millie'ye dikerek. "Seni burada göreceğimi beklemiyordum, prenses."

Gözleri parladı. "Hâlâ o lakabı unutmadın."

"Sadece iki gün oldu." "Umut etmekten kızı suçlayamazsın."

Masada duran kalemlerin dağınıklığını ve açık çizim defterini bırakıp kendimi ona yaklaşıtıyorum. Millie gözlerini yana çevirip stüdyodaki bir şeye odaklanıyor.

"Düşündüğümünden daha uzun kaldın," diyorum.

Dudaklarını büküp ellerini belinin altına koyar. "Sanırım henüz ayrılmaya kendimi ikna edemedim."

"Ve kendinize bir tur düzenleyerek buraya mı geldiniz?"

"Öyle de denebilir. Bugün burayı ilk geldiğim günden daha fazla gördüm."

"Beğendin mi?" diye soruyorum, kendimi tutamadan.

Tanıştığımız gece hissettiğim gibi, Millie hayatımda sadece birkaç kez deneyimlediğim doğal bir merak duygusunu içimde uyandırıyor gibi görünüyor. Bunların hepsi en iyi arkadaşım ve onun müstakbel eşi ile ilgiliydi. eşi ile ilgiliydi. Bu bir fark fark çünkü ben hiç ikisiyle de hiç tahrik olmadım ama Millie'den kurtulamıyorum. Flörtöz ve dışa dönük olmak benim için normaldir, ama gerçekten ilgilenmek...

. . evet, genellikle vazgeçerim.

"Küçük," diyor Millie, biraz garip bir şekilde.

"Senin geldiğin yerden daha küçük, sanırım."

"Büyük bir şehirde büyümedim, ama Oak Point'ten daha büyük bir yer."

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, onları orada tutmak için elimden geleni yapıyorum. Dudaklarının hafif kısmı inkar edilemez bir şekilde seksi ve onun bunun farkında olmadığına hiç şüphem yok. O kadar masum bir enerjisi var ki, onu sevdiğimi mi yoksa itmek istediğimi mi bilemiyorum.

"Bana tam olarak nerede büyüdüğünü söyleyecek misin, yoksa yalvarmaya mı başlamalıyım?" diye alay ediyorum.

Yanakları yumuşak bir pembeye dönüşüyor. "Buraya yirmi bir soru oynamaya gelmedim."

"İnsanlar hâlâ bunu yapıyor mu?"

"Bilmiyorum! Şimdi bunu bilerek yapıyorsun," diyor öfkeyle.

Kıkırdarak ellerimi ceplerime sokuyorum. "Haklısın. Bana neden buraya geldiğini söyle."

Gözlerindeki o ışıltıyı yutan ani sinirlilik ilgimi çekiyor. Ancak, onu öfkeliendirip bu işi bırakıp ortadan kaybolmasına neden olmadan önce ağzımı kapalı tutuyorum.

"Bugün bir kızla tanıştım ve bana senin resepsiyonda çalışacak birini aradığını söyledi. Açıkçası, ofis işlerinde çok deneyimli değilim, ama hızlı öğrendiğimi düşünüyorum. Kabul etmek zorunda değilsin. Alınmam ya da başka bir şey yapmam."

Ne?

Boğazımı temizleyip ciddi bir ifade takınmaya çalışıyorum.

"Buraya iş istemek için mi geldin?"

"Evet," diye cevapladı dikkatli bir şekilde.

"Üzgünüm, sadece işleri toparlamaya çalışıyorum." Elim başımın üstüne götürdüm, parmaklarım biraz uzamış saçlarımın arasından kaydı. "Eve gitmeyecek misin?"

"Şu anda hayır. Bir süre kalmayı düşünüyorum. Ama kalırsam, para kazanmam için bir yol bulmam lazım."

Gözlerimi vücudunda gezdirerek, tüm bunları bir araya getirmeye çalışıyorum. Gelinliği çoktan gitmiş, yerine diz boyu pembe bir etek, ten rengi tayt ve göğüs kısmı sıkı olan uzun kollu bir bluz giymiş. Kahretsin, ayağındaki topuklu ayakkabılar, benimkinden çok daha kısa olmasına rağmen bacaklarını bir milyon kilometre uzunmuş gibi gösteriyor.

Şu anda parası sıkıntısı çekmiyor gibi görünüyor, Peakside'da da öyle değildi. Arabası, daha önce hiç görmediğim lüks bir markaydı ve o gece, çok kirli olduğu için, kendisi yapmak zorunda kalmasın diye temizlemeyi teklif etmek üzereydim. Bu kadında parası sıkıntısı çeken bir hali yok.

"Dediğim gibi, kabul etmek zorunda değilsin. Burada ne kadar kalacağımı garanti edemem, bu yüzden bu şekilde sana yük olacağımı biliyorum," diye ekliyor, sanki teklifinden vazgeçip gitmeye hazırlanmış gibi kasları geriliyor.

Kaçmadan önce, elimi uzatıp dirseğine dokunuyorum. Nefesini içeri çekiyor ve gözleri fal taşı gibi açılıyor, bu yüzden o tepkiyi anlayamadığım için dokunmayı bırakıyorum.

"İstersen iş senin, prenses. Buna şüphe yok. Sadece seni tekrar görmekten şaşırdım, hele ki burada, benim için çalışmak istediğini görünce."

"Senin için çalışmak *istediğimden* değil," diye açıklıyor.

Anında gülümserim, tenim titrer. "Tanrım, bir erkeği dizlerinden kesmenin en iyi yolu."

"Demek istediğim, burada sadece senin için çalışmak için kalmadım. Henüz ayrılmaya hazır değilim ve sen bana yardım edeceksin."

"Biliyorum Millie. Bu işi almaktan çekinme."

Derin bir nefes alır ve başını sallar, ağzında hafif bir gülümseme belirir. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"O zaman seni rahat bırakayım. Ben gelmeden önce bir şey yapıyormuşsun gibi görünüyordu."

Alaycı bir şekilde kaşımı kaldırdım. "Beni pencereden mi izliyordun, Millie?"

"Kibirlenme. Sadece gerçekten içeride olup olmadığını kontrol ediyordum."

"Kafam zaten büyük, korkarım benim için çok geç." "Ben gidiyorum."

Benden uzaklaşıp kapıya doğru yöneldiğinde, yüzünde hala o şakacı gülümseme var. Görünmez bir el sırtıma dokunup onu takip etmem için beni itiyor.

"Akşam yemeğini yedin mi?"

Millie çıkışı durdurup omzunun üzerinden bana şaşkın bir bakış atıyor. "Hayır."

"Yemek ister misin?"

"Seninle mi?"

"Evet, benimle."

"Emin misin? Sen böyle şeyler yapar mısın?"

Kahkaha attım. "Bir arkadaşla akşam yemeği yemek mi? Ara sıra yaparım."

"O zaman evet, seninle akşam yemeği yemek isterim, Shade."

Daha önce temizlik yapmalıydım.

Yıllardır hayatımda böyle bir kadın olmadı ve o zamanlar bile şu anda sahip olduğum şeylerin yarısı bile yoktu. Stüdyomun üstündeki iki yatak odalı daire, satın aldığımda benim için bir nimetti, ama yıllar geçtikçe artık bana dar gelmeye başladı. Bekar evi hayatı için çok yaşlandım ve şimdi onu terk edip gerçek bir yer bulma ihtimaliyle boğuşuyorum. Arkadaşlarımı ağırlayabileceğim bir yer ve her gün girmek için eğilmem gerekmeyen bir düşün olduğu bir yer.

"Demek burada yaşıyorsun?" Millie, yanımdaki kanepeye oturarak sordu.

"Genelde burası bundan daha düzenli olur."

"Yalan söylemene gerek yok. Bence burası güzel.

Yaşanmış ve rahat." "Küçük ve dağınık demek istedin, ama iltifatını kabul ediyorum."

Bugün Maggie's'ten sipariş vermiştim, ama Millie bu akşam ne yiyeceğimiz konusunda seçici davranmayınca, bunun güvenli bir seçim olduğunu düşündüm. Oturma odamdaki ağırlık rafı boşuna orada durmuyor.

Yemeğimizi kahverengi poşetten çıkarmaya başladım ve kabının kapağını açıp ona uzattım. İsteddiği tavuk şeritleri tüm daireyi kokuttu ve nedense bu kokuyu sevdim.

Kanepenin kenarına kayıyor ve bir patates kızartması alıyor, gülümsemesi bulaşıcı. "Akşam yemeği için teşekkürler."

"Ne zaman istersen, prenses. Karşılığında tek istediğim, böyle gülümsemeye devam etmen."

"Sen çaresizsin."

"Daha kötüsünü de duydum," diye şaka yapıp hamburgerime saldırıyorum. "Bu her zamanki siparişin mi, yoksa daha önce farklı bir şey mi sipariş etmiştin?"

Boğazımdaki et parçasıyla neredeyse boğuluyordum. Yutkunarak ona baktım. "Bugün Maggie's'ten sipariş verdiğimi nereden biliyorsun?"

"Tanıştığım kızla oradaydım. Sen sadece yemeğini alıyordun, ama seni gördüm."

"Eh, beni iri, kaslı bir Hulk gibi görme umudum da suya düştü."

Elinin tersiyle ağzını kapatarak kahkahaya boğuldu. "Seni hiç öyle düşünmedim."

"O zaman ne düşündüğünü söyle," diye teşvik ettim, sesimi alçak ve samimi tutarak.

"Koca kafan hakkında beni uyarmamış mıydın?"

Dizimle onun dizine hafifçe vuruyorum. "Senin hakkında ne düşündüğümü duymak ister misin?"

"Biraz, ama biraz korkuyorum."

"Nazik olacağım, prenses," diye mırıldanırım. Boğazı gerilir.

"Devam et."

"Bence bu kadar üzgün olmak için çok güzelsin."

Uzun, ağır bir sessizlik. "Neden üzgün olduğumu düşünüyorsun?"

"İnsanlar mutlu oldukları hayatlardan kaçmazlar. En azından benim tanıdıklarımdan hiçbiri. Gözlerin seni ele veriyor, Millie."

"Bu yüzden mi beni yemeğe davet ettin?" Sesindeki şüphe beni incitti.

"Hayır. Seninle vakit geçirmek istediğim için davet ettim. Tanıştığımız gecedan beri bunu istiyordum. Ayrıca, kadınlar kırık kalplerini onarmak için aradıkları adam ben değilim."

"Yani gördüğün tüm üzgün insanlardan kaçınıyorsun?"

Yemeğimi kabında bırakıp ellerimi peçeteye siliyorum. Şu anda beni saran huzursuzluk, hareketsiz oturmamı zorlaştırıyor. Bacaklarımı açıp çenemi kaşıyorum.

"Demek istediğim o değil."

"Anlamadım," diye mırıldanıyor.

Onun sesindeki masumiyet, kasıklarımnda bir ateş topu yuvarlanmasına neden oluyor. Bu kafa karışıklığı, bir kez daha deneyimsizliğini ortaya koyuyor ve beni kendime geri çekilmeye zorluyor. Ne istediğini bilmeyen kadınlarla uğraşmam ve tanıştığımız geceden beri aramızda titreyen cinsel çekimi görmezden gelen biriyle bu fikri kesinlikle düşünmem.

Derin bir nefes alıp, dizlerimin üzerine eğilip başımı çevirerek ona doğrudan bakıyorum. Tedbirli, neredeyse utangaç mavi gözleri beni delip geçiyor, izliyor ve bekliyor.

"Ben, kadınların hafızalarını silmek istedikleri zaman aradıkları biriyim, prenses."

O ciyaklar. En güzel pembe renk boğazından kulaklarına kadar yayılır. Elimi dizime koyup sıkıştırırım, böyle aptalca bir şey yapmamak ve onun birbirine kenetlediği uyluklarına dokunmamak için. Göğsü düzensiz nefeslerle yükselir.

"Oh."

Kıkırdamam sert ve tizdir. "Evet."

"Bu... senin hoşuna giden şey mi?"

"Bağlanmadan seks yapmak benim için tek seçenek. Böylesi daha tutkulu. Daha saf."

Kafasını sallayarak onaylar ve gömleğinin yakasına uzanır, boğazının dibini kapatan kısmını çeker. Yine kıkırdanırım, kot pantolonumun kasık kısmı bir beden daha daralır.

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Sanırım... ben gidiyorum," diye mırıldanır, yanakları daha da kızarır.

Alarm zili çalar gibi hissediyorum. "Emin misin? Neyin var?"

"Yarın stüdyoya gelip iş hakkında konuşabilir miyim? Numaramı bırakacağım."

"Tabii ki gelebilirsin. Araba kullanabilir misin?"

Mutfak tezgahındaki kalem kutusundan bir kalem kapar ve bir kağıt parçasına bir şeyler karalar. "Evet!"

Ayağa kalkıp, eşyalarını toplayıp kanepenin etrafından koşarak kapıya doğru giderken onu takip ediyorum. Onu bunaltmak istemediğimden

onu zorlamak istemediğimden, birkaç adım geride kalarak
olabildiğince yakınında duruyorum. "Akşam yemeğini
sonra yemek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler. Görüşürüz!" der ve kapının yarısına kadar koşar.
Ayaklarım yere sabit kalır ve kadınların peşinden koşmadığımı
hatırlatarak onu bırakırım. Ne öyle, ne de başka bir şekilde. Ben öyle
biri değilim.

Yine de buradayım, öyle olmayı deli gibi diliyorum.

9

MILLIE

TERLİYORUM. Şu anda terim cildimden su gibi damlıyor olmalı.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki, merdivenlerden aşağı koşup kapıdan dışarı çıkarken kendi düşüncelerimi bile duyamıyorum. Gecenin serin havası da yardımcı olmuyor. Rüzgâr, terli cildime yapışıyor ve onu daha da hassas hale getiriyor.

"Tanrım," diye inliyorum.

Shade'in bakışlarının ısı, stüdyonun önündeki caddeye çıktığımda bile hala hissediliyor. Boğuk, kaba sesi kulaklarımda yankılanıyor ve ben onu kafamdan atmaya çalışıyorum. Göğüslerim sıkışmış, sütyenim ve bluzum içinde sıkışmış gibi hissediyorum ve onları yırtıp atmaya düşünüyorum.

Bu yeni bir şey. Birine karşı bu kadar sert tepki vermeye alışkın değilim.

Sanki benim sakladığım, gizli, şehvetli bir yanımı açığa çıkarmış gibi. Ama bunu yapmak için hiç çaba sarf etmesine gerek kalmadı. Anahtarı ona verdim ve beni özgür bırakması için yalvardım.

Kuru dudaklarımı yalayıp, sıcak yanaklarıma dokunup derin bir nefes alıyorum. Yavaşlamam lazım. Artık yanımda değil, bu da beni hem sinirlendiriyor hem de minnettar hissettiriyor. Oradan ne kadar çabuk çıkarsam, kendimi daha da rezil etme ve ne yapmaya kalkışma ihtimalim o kadar azalır. Kucağına atlayıp ona saldırmak mı?

Arabamın kilidini açıp farların ışığını takip etmeden önce içimden yine düşük bir ses çıkar. Topuklarım kaldırıma vuruyor ve adımlarımın ne kadar hızlı olduğunu umursamıyorum.

Sorun yok. Ben iyiyim. Her şey çok iyi. "Az önce Shade'le miydin?"

Neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. Karanlıkta çılgın gözlerle etrafı tararken, birkaç adım ötede bir kadın gördüm. Yüzündeki somurtkan ifade

ona doğruyu söylememem gerektiğini yeterince açıkça gösteriyordu.

Kısa tişörtünden görünen çıplak beline elini koyarak, sorusunu tekrar sordu. "Az önce onunla yukarıda mıydın?"

"Yukarıda mı? Hayır. Ben sadece, şey, dövme danışmanlığı alıyordum," diye geveledim, her saniye daha da rahatsız olmaya başlayarak.

"Bu saatte mi? O saat yediden sonra hiç açık olmaz."

Arabama bakarak, saldırıya uğramam durumunda kaçış rotamı hazırlıyorum. "Bu gece onunla buluşacak mısın? Gecikmeye neden olduysam özür dilerim."

"Hayır. Ben sadece... uğramıştım." Omuzlarını dikleştirip, sinirli bir şekilde gözlerini devirdi. "Şimdi gidiyor musun?"

"Evet. Şu benim arabam," dedim, başparmağımla arkamı işaret ederek.

Dudaklarını ısırdıktan sonra tekrar geri çekti. "O içeride mi? Mesajlarıma cevap vermiyordu."

En azından artık sıcak hissetmiyorum. Aniden, vücut ısım düşer.

"Evet, içeride," diye mırıldandım. "Teşekkürler."

Zorla gülümserim ve stüdyoyu terk ederim. Arabama biner binmez, ısıtıcıyı açarım ve özgüvenim daha da düşmeden buradan uzaklaşıyorum.

KABİN DONUYOR.

Ayakta durup şömineye bakıyorum, içine konulan odunların sihirli bir şekilde tutuşmasını diliyorum. Burada termostat yok ve bu yerlerin yaz sıcaklığı için kalorifer veya klima olacak kadar eski olduğunu tahmin ediyorum. Bu, çadırda kamp yapmak kadar kötü olabilir, ki... bunu hiç yapmadım. Ama mesele bu değil.

Bu yerin gecelik fiyatına bakılırsa, her gece donarak öleceğimi hiç beklemiyordum. Geldiğimde yatakta katlanmış olan battaniyeler kaşındırıcı ve ince, geceleri beni sıcak tutmaya yetmiyor. Hava daha da soğuyacak ve uyurken buz sarkıtına dönüşmek istemiyorsam, ne yapacağımı bulmam gerekiyor.

Önce duş almak istiyorum.

Bugün satın aldığım giysiler hala kanepenin üzerine attığım yerde dağınık duruyor ve şu anda, buraya dönmeden önce Lacey'nin giysileri yıkama teklifini kabul ettiğim için mutluyum. Çantada duran saç bakım ürünlerini alıp banyoya doğru yöneliyorum. Küçük alan hafif bir misk kokusu taşıyor ama temiz. Ne yazık ki bu, evimdeki banyoyu özlememi engellemeye yetmiyor.

Jakuzili küvet, üç şelale başlıklı cam duş ve köşedeki bank, bugün her zamankinden daha lüks geliyor. Elektrikli diş fırçamı ve ısıtmalı karo zemini özlüyorum. Geri dönüp bir şeyi değiştirebilseydim, bu yolculuğa çıkmadan önce evde durup valizimi hazırlardım.

Yeni kıyafetlerimi çıkardıktan sonra, makyaj aynasının önünde durup kendime bakıyorum.

Ben güzelim, bence. Görünüşümden hiç nefret etmedim ve bir zamanlar, çeşitli etkinliklerde tanıştığım erkeklerin dikkatini kolayca çekecek kadar kendime güveniyordum. Ancak onların ilgisi uzun sürmedi. Onlarla sohbet edemediğim veya onlar öpüşmek istediğinde eğilip öpüşemediğim için. Erkekleri ve ne yapmam gerektiğini anlamam gereken durumları okumakta her zaman çok kötü oldum.

Tanım olarak bakire değilim, ama bakire sayılabilirim.

Gözlerimi yansımamdan kaçırarak, ellerimi saçlarımın üzerinden geçirip şampuan ve saç kremimi duşa götürüyorum. Suyu olabildiğince sıcak akıtarak, vücuduma geçmeden önce uzun süre saçlarıma bu ürünleri masaj yaparak uyguluyorum.

Sabun gövdemden aşağı akıyor ve ayaklarımın dibinde birikmesini izliyorum. Derin bir nefes alıp, dikleşmiş meme uçlarımdan aşağı akan damlaları izliyorum. Bu ışıktaki daha koyu pembe görünüyorlar, ya da belki de

ışıkla hiçbir ilgisi yoktur. Yutkunup parmağımı oraya götürüyorum, yumuşak ucu yavaşça okşuyorum.

Nefesim kesilirken ayak parmaklarım sabunlu suda kıvrılır ve Shade ile kanepede olduğumuz anları hatırlatır bana. Onun açık sözlü, müstehcen sözlerini duymak

... Hiç bu kadar yoğun bir nabız hissetmemiştim. Sanki kocaman elini bacaklarımın arasına kaydırıp beni okşamış gibiydi.

Başparmağımı meme ucuma götürüp sıkıştırdığımda karnım sıcaklıkla doluyor. Nefesim patlıyor ve bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum, bu şekilde bulamayacağımı bildiğim bir sürtünme arıyorum.

Üzerimde buz gibi soğuyan su, heyecanımı paniğe dönüştürüyor. Nefes nefese kalıyorum ve elimi geri çekip suyu kapatıyorum. Üşümüş bir halde küvetten atlıyorum ve olabildiğince hızlı bir şekilde kendimi havluya sarıyorum. Dişlerim takırdayarak banyodan çıkıp yataktan siyah kapüşonlu sweatshirt'ü kapıyorum. Hala ıslak olmam önemli değil, çünkü ağır kumaşı başıma geçirip vücudumun büyük bir kısmını örttüğümde tekrar normal nefes alabiliyorum.

Birkaç dakika sonra, kaşıntılı battaniyenin altına girip yatakta kıvrılıyorum. Islak, taranmamış saçlarımin üzerine kapüşonumu geçirip telefonumu alıp kilidini açıyorum. Beni bekleyen tek mesaj, tanımadığım bir numaradan gelmiş.

Selam. Ben Shade. Eve sağ salim vardığından emin olmak istedim.

Telefonu sıkıca kavrayıp, soğuk çarşıların üzerine bacaklarımı uzatıyorum ve cevap yazıyorum.

Geldim. Sonra duş beni öldürmeye çalıştı.

Cevabının gecikmesi beni yatakta dönüp durmaya itti, zihnime bir tedirginlik sızdı. Belki de bir konuşma başlatmak istemiyordu ve sadece beni kontrol etmek istiyordu.

Öyle mi? Nasıl?

Sıcak su pek yok. Sürerken keyif aldım.

Mesaj hızla iletildi ve bu telefonun, onun mesajı okuduğunu görmeme izin vermemesinden nefret ediyorum. İç çekerek sırt üstü uzanıp tavana bakıyorum, ayak parmaklarım buz küpüne dönüşmek üzere.

Çocukken orada kaldığımda da aynı olduğunu hatırlıyorum. Orayı yıllardır yenilememişler.

Kabinlerde ısıtıcı var mı acaba?

Sadece şömine var.

Tabii ki. O zaman ya birinden yardım isteyeceğim ya da kendi başıma bir çözüm bulmaya çalışacağım.

Seni arayan kadını buldun mu?

Buldum.

Ve?

Ve ne?

Parmaklarımla kalçama vurarak, gerçekten bilmek istediğim şeyi sormayı düşünüyorum. Eğer sorarsam, benimle dalga geçecektir. Ama dürüst olmak gerekirse, bu en kötü şey bile olmaz.

Onu içeri davet ettin mi?

Hayır, davet etmedim.

Ah, üzüldüm.

Eğer davet etseydim, şu anda konuşuyor olmazdık. Sen bunu mu tercih ederdin? Ona evime davet etmedim.

Yorgunum.

Mesajımı gönderip ekrana bakarak beklerken dudaklarımın kıvrılmasına engel olamıyorum. Saçlarımın kapüşonun içine tamamen girdiğinden emin olup battaniyenin altından dizimi kaldırıyorum.

Peki, seni nasıl uyanık tutabilirim?

21 soru hakkında bir şey hatırlıyorum.

İlk ben başlayayım mı?

Bu konuda tehlikeli bir his var. Sanki ayıyı dürtüp pençesini bekliyormuşum gibi. Cevabımı yazarken, yatakta kıpırdanıp rahatlamaya çalışıyorum.

Sadece iyi bir sorunuz varsa.

Neden daha önce kaçtın?

Mesajı tekrar tekrar okurken ağzım kuruyor. Vücudumu saran sıcaklık hoşuma gidiyor, battaniyenin altında çok sıcak olsam da.

Nedenini sana zaten söyledim.

Bu bariz bir yalandı. Gerçek bir cevap isteyerek seni çok zorlamak istemedim.

Ne kadar da cömertsin.

Prenses...

Playboy.

Lacey onu diğer giysilerimle birlikte yıkadıktan sonra, kapüşonlu sweatshirt artık onun kokusunu taşımıyor. Ama göğsümün hızlıca inip kalkışına odaklandığımda, kumaşta hala kalıcı olan erkeksi kolonyanın kokusunu alabildiğime yemin edebilirim. Ağırlığı göğüslerimde rahatsızlık veriyor ve meme uçlarım onun altında sürtündüğünde boğazım düğümleniyor.

Oyun, sorulan soruları cevaplamakla ilgili, onları görmezden gelmekle değil.

Peki. Çok şaşırdım.

Yanlış bir şey mi yaptım?

Hayır. Yanlış değil. Sadece senin söylediklerin gibi şeyleri duymaya alışkın değilim.

Bu bir understatement, ama yine de doğru.

Seni korkutan tam olarak ne demiştin?

Ne demek istediğimi biliyorsun.

Yanılmış olabileceğim ihtimaline karşı, bunu söylemeni istiyorum.

Kadınlarla yatmanla ilgiliydi.

Ne olmuş yani?

Beni kızdırmaya çalışmayı bırak.

İşe yarıyor mu?

Ekrana göz kırpıyorum ve sonra kapüşonlu sweatshirt'ün karnıma kadar çıktığı yere bakıyorum. Bilinçsizce battaniyeyi ayak bileklerime kadar tekmelemişim ve külotum ortaya çıkmış, sert yerine yumuşak, soluk pembe dantelli. Karnımı avuçlarım ve ağır kumaşın altındaki sıcak cildi takip ediyorum. Küçük yapıma rağmen göğüslerim büyük ve avuçlarımdan taşıyor.

Tek elle cevap vermek zor, ama diğer elimi geri getiremiyorum.

Sadece o zaman mı yapıyorsun?

Neyi yapıyorum, prenses?

Biriyle yatmak.

Genelde.

Ama her zaman değil mi?

Parmaklarım meme ucumun üzerinde dans ediyor, duştan sonra başladıkları yumuşak çekişmeye devam ediyorlar. Bacaklarımdan arasına sıkıca kenetlenip, hafifçe ovuşturuyorum.

Her kuralın istisnası vardır.

Ne gibi?

Sorun bu mu?

Evet.

Bu, istisnanın kimin için olduğuna bağlı.

Meme ucumu biraz daha sertçe çektim ve içimden bir inilti kaçtı. Zevk vücudumdan aşağıya doğru akıp merkezimde dönmeye başlar.

Anlıyorum.

Bu cevap senin için yeterli mi?

Bir seferde sadece bir soru alabiliyorum.

Tamam.

İlk mesajı daha yeni gelmişken, ikinci mesaj hemen ardından geliyor.

Söz konusu kadın olmak ister miydin?

Görüşüm bulanıklaşıyor. Elimi göğsümden külotumun bel kısmına götürüyorum ve orada duruyorum. Bu gece için beklediğim şey bu değildi. Bu kibar ya da saygılı bir davranış değil. Bunu yapmamalıyım. Yaparsam, kesinlikle pişman olurum.

Yarın stüdyoda ona nasıl bakacağım, burada onun düşüncesiyle ve aramızda paylaşılan birkaç masum mesajla kendimi tatmin ettiğimi bilerek?

Parmaklarım kendiliğinden hareket ediyor. Külotumun altındaki yumuşak, ağda yapılmış cildi hissediyorum ve daha aşağıya inmeye devam ediyorum. Orada beni bekleyen kayganlık beni şok ediyor.

Bu senin istisnalarına bağlı. Kalbim kırık değil.

Mesajı geldiğinde odada onun kıkırdamasını duyabiliyorum ve sıcak bedenimin arasına dokunarak, bana zevk verdiğini bildiğim tek noktayı arıyorum.

Ne sevdiğini söyle, oradan devam edelim.

Ne sevdiğimi bilmiyorum.

İşte bu. Tamamen gerçek.

Ne demek istiyorsun?

Sıradaki soru benim.

Sor o zaman.

Hiç fazla deneyimi olmayan biriyle birlikte oldun mu?

Ne kadar az konuşuyorsun?

Sadece bir kez.

Bacaklarımın arasındaki sinir kümesini daireler çizerek okşarken kaçmaya çalışan sesleri gizlemek için dudağımı ısırıyorum. Bacaklarımın kapanmasına izin vermemek için gösterdiğim çabayla uyluklarım geriliyor. Belki de bu şekilde gerçekten boşalaabilirim.

Hayır.

Oh.

Bu istisnayı yapmamı ister misin?

Shade...

Zevk dalgalanıyor, orgazm yaklaşıyor ve nabzımı hızlandırıyor. Telefonumu göğsümün üzerine bırakıp diğer elimi göğsüme götürüyorum, meme ucumu hızlıca yuvarlarken aynı şeyi kalbime de yapıyorum. Neredeyse geldim. Hiç olmadığı kadar yaklaştım...

Heyecan azalır. Zevkim, neredeyse kokusunu alabileceğim kadar keskin bir hayal kırıklığına dönüşür.

Telefonum iki kez titrer ve düşüş devam eder. Kendime duyduğum utanç ve hayal kırıklığı dalgası beni o kadar sert vurur ki, telefonumu tekrar aldığımda ellerim titriyor. İki mesaj beni bekliyor.

Soruyu cevapla, Millie.

Cevabımı zaten biliyorum.

Hoşuma gidecek bir cevap olmayacak. Shade gibi bir adam bana seks hakkında bir şeyler öğretmekle ilgilenmez. Kendimi bu duruma kaptırmamın tek nedeni, yaptığım şeydi ve bu birçok açıdan yanlıştı. Onun cevabını duymak sadece duygularımı incitirdi.

Belki de vücudumun bana karşı çalışması, gizli bir lütuftu.

O başka bir mesaj göndermeden önce, telefonumu kapatıp küçük sehpaye atıyorum. Bir daha asla açmayacağım. Özellikle yarın stüdyoya gitmeden önce. En azından bu şekilde, onun önünde üzülmemiş gibi davranmak zorunda kalmayacağım. Bunun yerine, bilgisizce yaşayabilirim.

Artık bu konuda iyiyim.

10

GÖLGELER

"Bu sabah mısır gevreğine kim işedi?" diye soruyor Bryce.

Çalışma alanımı kurmaya başladığım yerden ona sert bir bakış attım. O ise farkında değilmiş gibi davranarak, bana değil, elindeki streç film rulosuna odaklandı.

"Bu kadar erken gelmene gerek yoktu. İlk randevun öğleden sonra değil mi?"

"Kahretsin, huysuz herif. Kendine zaman ayırmak istiyorsan, hasta olduğunu söyleyebilirdin."

Elimi saçlarımın üzerinden geçiriyorum. "Üzgünüm.

Geç saatlere kadar çalıştım." "Oh, lütfen anlat."

"Daisy seni dedikoducuya çevirmiş."

Omuzlarını silkiyor, kısa tişörtünün bol kumaşı hareketiyle birlikte sallanıyor. "Daha kötüsü de olabilirdi."

"Sadece uyuyamadım," diyorum ona.

"Bütün gece telefonunu bombardımana tutan çok fazla kadın mı vardı?" "Evet, aynen öyle."

Ya da daha çok, uyuyamadım.

Millie ortadan kaybolduktan sonra, sonraki iki saat boyunca sürekli geri dönüp dönmediğini kontrol ettim. Spoiler: dönmedi.

Bu sabah berbat bir ruh haliyle uyandım ve o zamandan beri durumumun hiç iyileşmediğini söyleyebilirim. Böyle bir şekilde ortadan kaybolmaya alışkın değilim, özellikle de tüm dikkatimi çeken bir konuşmanın ortasında. Evet, sikim sertleşmişti, ama azgın olmaktan çok meraklanmıştım. O lanet kadında beni uzaklaştırmaktan çok cezbeden bir şey var.

Cinsel hayatının eksikliğini itiraf etmesi, çok geç olmadan geri dönmem için çalan bir başka alarmdı.

Yine de, onunla konuşmamı bitiremediğim için berbat bir ruh halindeyim. Hala bitirmedim.

"Eğer mavi toplarını benden çıkarmayı bırakırsan, karşıya geçip bize kahve alırım," diyor Bryce.

"Toplarım mavi değil, Bryce. Morlar."

Burnunu kırıştırdıktan sonra yanımdan geçip gitti, orta parmağını havaya kaldırdı. "Siktir git."

"Benimle flört edişini seviyorum!" diye bağıryorum, o dışarı çıkarken.

Bunu görmezden gelen Bryce, beni burada yalnız bırakarak caddenin karşısına geçer. Boğazımı temizler ve kaslarımdaki gerginliği gidermeye çalışırım. Bacaklarımı genişçe açarak küçük deri masamın üzerine eğilir ve malzemelerimin sırasını tekrar karıştırırım.

Lastik eldiven giymekten her zaman nefret etmişimdir, bu yüzden işimi bitirip onları çıkarabildiğim için mutluyum. Ayağa kalkıp resepsiyona doğru yönelmeden önce, eldivenler sessizce çöp kutusuna düşüyor.

Randevu defterim, son birkaç haftadır düzenlemeye vakit bulamadığım faturalar ve makbuzların arasında bir yerlerde. Son zamanlarda Daisy, benim için bunları düzenlemeyi üstlendi ve ben onun sistemini bozmaktan biraz endişeliyim. Nişanlısı bir rottweiler olabilir, ama Daisy her zaman bir golden retriever değildir. Nadiren de olsa, rollerinin değiştiğini gördüm.

Kapının açılma sesiyle başımı hemen kaldırıyorum. Bryce'i beklerken, başımı kaldırıp yerine sarışın, parlak gözlü bir prenses gördüğümde hoş bir sürpriz yaşıyorum.

"Günaydın Millie," diyorum, sesimin titremesini engelleyemedim.

Bana bakarken omurgası dikleşir, yanakları çoktan kızarmıştır. Topuklarında ağırlığını değiştirir ve bir bacağını diğerinin önüne çekerek bacak bacak üstüne atar.

Hareketleri takip ediyorum, düşüncelerimi ağızımdan kaçırmamak için dişlerimi sıkma zorunda kalıyorum. Ekim ayının başındaki soğuğa rağmen, bu kız hala etek giyiyor. Altında ince bej tayt olsa bile, üşüdüğünü biliyorum. Göğüslerinin arasında fiyonklu beyaz bluzunun üzerine giydiği uzun palto, taytının rengiyle uyumlu ve Tanrım, sürekli bacaklarına bakıyorum.

Onun gibi bacakları hiç görmemiştim. Ya da belki görmüştüm ama hiç fark etmemiştim. Neden bu kadar uzun ve ince bacaklarına bu kadar hayran kaldığımı bilmiyorum, ama işte buradayım. Birkaç masum mesajdan sertleşmenin kötü olduğunu düşünüyorsam, şu anda yaşadığım durumdan utanmam gerekir.

"Günaydın," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor, gözleri benden başka her şeye odaklanmış durumda.

Aptal değilim. Yanakları dün geceden dolayı pembe ve tıpkı benim gibi o da hâlâ bunu düşünüyor. Eğer öyle olmasaydı, neden bana dün olduğu gibi bakmıyor?

"Bugün ne zaman geleceğini bilmiyordum, çünkü bana önceden söylemedin... Oh, dün gece ne yaptın?"

"Ne?"

"Dün gece neyle o kadar meşguldün ki, bugün ne zaman geleceğini bana söyleyemedin?" diye soruyorum.

"Uyuyakaldım."

"Öyle mi? Ne güzel. Eminim iyi bir gece uykusuna ihtiyacın vardı," diye sarkastik bir şekilde söylüyorum, rahatsız olmamış gibi davranarak.

Bakışları arkamdaki duvara takılır ve ben de onun dikkatini çeken şeyi görmek için arkama dönerim. En sevdiğim eserlerden birinin fotoğrafı yenidir ve stüdyonun içinden ön tarafa, merkeze taşınmıştır. Son beş yıldır dövme yaptığım bir kadının sırtında yanan bir ejderha.

"O fotoğrafını çekmene izin mi verdi?" diye sordu, beni şaşırtarak.

"Ne demek istiyorsun?"

Elini kaldırıp, sanki hangi fotoğraftan bahsettiğini bilmiyormuşum gibi parmağıyla fotoğrafı işaret ediyor.

"O... O... Duvara asılı."

"Adı Ruby ve bu poz onun fikriydi," diyorum, Millie'nin tepkisini dikkatle izleyerek.

"Çıplak fotoğrafının çekilmesine izin mi verdi?"

"Çıplak değil prenses. Ama evet, sadece külotuyla fotoğraf çekilmeye çok razıydı. Eserin tamamının itiraz edilmesini önlemek için belden yukarısı çıplak olmalıydı ve

pantolon giymemeyi tercih etti. Pozun cinsel bir yanı yoktu. Odak noktası ejderhaydı."

Bana inanmadığı belli. Gözleri hareketli, zihnini okuduğumu hissediyorum. Anlamaması şaşırtıcı değil. Henüz birbirimizi iyi tanımıyoruz ve bu tür sanat hakkında hiçbir şey bilmediğini hissediyorum.

"Bunun için gereken özgüven inanılmaz," diye ekledi bir an sonra.

"Öyle. Ama herkesin içinde var."

Gülümsemesi zayıf. "Herkesin var diyemem."

Masayı dolaşıp onun önüne geliyorum. Her hareketimi takip ediyor, tamamen hareketsiz duruyor. Yavaşça gözlerini kaldırıp benimkilere bakıyor.

"Kendine güvenmek, ustalaşması zaman alan bir beceridir. Yavaş yavaş, benim gibi kendini beğenmiş bir pislik olana kadar bu beceriyi geliştirebilirsin," diye alay ediyorum.

Küçük kaşlarını çatarak ortaya çıkan gülümsemesi tehlikeli. "O kadar kendinden emin olmak istemiyorum."

"Beni aşağılamak istiyorsan, belki de mesain bitene kadar beklemelisin," diyorum göz kırparak.

Gözleri büyüdü. "Oh, doğru. Sanırım sana ne yapmamı istediğini sormalıyım."

Oh, bu işim bitti. Kasıklarım gerilir ve kuru dudaklarımı ıslatıp başımı sallarım. Bana ne yaptığının gerçekten farkında olmaması incelenmeli, çünkü bu beni acıtır.

"Evrak işlerini düzenlemede ne kadar iyisin?" diye soruyorum gergin bir şekilde. Yüzündeki renk biraz soluyor. "Şey, emin değilim."

"O zaman bugün öğrenebilirsin. Masamda bir süredir elime alamadığım bir sürü iş var. Bryce geri döndüğünde, sana Daisy'nin sistemini özetlemesini isteyeceğim."

"Daisy kim?"

"Doğru. O Bryce'ın nişanlısı. Bryce benim en iyi arkadaşım ve benim ve şimdi de senin dışında burada çalışan tek kişi. İkimiz için de telefonlar gelecek ve onun kendi randevu defteri var, bu yüzden herhangi bir şeyi onaylamadan önce olası randevuları ona danışman gerekecek," diyorum.

Hala solgun ve neredeyse bunalmış haldeyken, hızlıca başını salladı. "Peki ya senin randevuların?"

"Kitabım masamda ve bir kısmı da bilgisayarda. Randevuları kağıttan bilgisayara aktarmakta çok kötüyüm, o yüzden kitaba bakarım. Hangi güne kadar randevum olduğunu kontrol edip oradan devam ederim. Şu anda küçük ve orta boy parçalar için yaklaşık altı ay, büyük parçalar için ise bir yıl önceden randevu alıyorum. Oh, ve pazar günleri çalışmıyorum. Ara sıra cumartesi günleri çalışıyorum ama cumartesi günleri de izinli olmayı tercih ediyorum. Kime randevu vereceğinizi bilmiyorsanız, bana haber verin."

"Tamam. Başka bir şey var mı?"

"Bugünlük burada bırakalım," diyorum, yüzündeki endişeyi fark ederek. "Diğer işlerinizi halletmek için zamanımız var."

Kafasını salladı ve derin bir nefes aldı. "İyi fikir."

"Saat 10'da birisi gelecek, o saatten sonra bir şeye ihtiyacın olursa Bryce sana yardımcı olacak. Bugün öğlene kadar boş. Bilgisayarın tüm giriş bilgileri masanın üzerindeki yapışkan notta yazıyor. Muhtemelen tüm kağıtların altında."

"Bu çok kötü bir yer."

Gülümsemeyi zor tutuyorum. "O zaman başka bir yer bul."

Kapı tekrar açılana kadar gözlerini benden ayırmıyor. Dönerek Bryce'a odaklanıyor, çenesi hafifçe gevşiyor. İçimden gülüyorum.

"Ön tarafta duran senin araban mı?" diye sorar en yakın arkadaşım, keskin mavi gözleriyle Millie'yi delici bir şekilde süzer.

Bryce'ın Millie'yi baştan aşağı süzeceğini tahmin etmiştim, bu yüzden onun Millie'ye hızlıca bakması beni şaşırtmadı. Tam da tahmin ettiğim gibi tepki verdi. Sanki zamanda geriye gitmiş gibi.

Bryce şu anda dövmeli, koyu saçlı, doğaüstü bir güç olabilir, ama bir zamanlar anne babasının malikanesinde el yapımı kıyafetler giyip giyinip süsleniyor, elmas küpelerini gül bahçesine atmayı tartışıyordu. Millie'ye bakarken, duyamadığım için şükrettiğim şeyler düşündüğünü biliyorum.

Millie, üzerine çevrilen bakışları görmezden gelerek çabucak toparlanır. "Evet, o benim arabam."

"Burada ne işi var?"

"Bu Millie, Bryce. Resepsiyon görevini üstlenecek," diyorum ve ona anlamlı bir bakış atıyorum.

Bryce gözlerini kırıştırır ve gözlerini bana çevirir. "Öyle mi? Ne zamandan beri?"

"Dünden beri. Ve sen erken geldiğin için, ona Daisy'nin işleri nasıl organize etmeye başladığını göstereceksin."

"Kendi başıma deneyebilirim," diye araya girer Millie, sesindeki gerginlik ve ayak parmaklarını hafifçe vurması, nasıl hissettiğini açıkça belli eder.

"Bryce yardım ederse daha kolay olur."

Bryce yavaşça Millie'ye bakar. "Ne tür deneyimin var?"

"Onu zaten işe aldım," diyorum sertçe.

"Gerekli evrakları doldurdun mu?"

Millie, sarsılmadan soruları kabul eder. Sorular geldikçe gerginliği azalır, ta ki aniden bacaklarını açıp dikleşene kadar.

"Buraya geleli beş dakika oldu, yani hayır."

Yavaşça yutkunurum, onun keskin dilinin tadını çıkarırım. Gerginlik ve ukala tavırları arasındaki geçiş, ikisini de izlerken zihnimi meşgul eder ve beklerim.

Bryce iki siyah kaşını kaldırır ve başını hafifçe eğirir.

Sonra dudaklarındaki somurtkan ifade, çarpık bir gülümsemeye dönüşmeye başlar. "Tamam. Başlamadan önce sana getiririm," der ona.

Millie, bu değişime şaşkın bir şekilde arkadaşına bakar. Ben şaşırmadım. Bryce, karakterli insanlara saygı duyar ve pahalı arabası olan zengin bir kız olarak ilk izleniminden sonra, sık kıyafetlerinin ve mükemmel saçlarının altında böyle bir karakterin olup olmadığını görmek için bekliyordu.

Millie ile geçirdiğim zamanın ardından, Oak Point'e kendini tanıtmak için bekleyen biri olduğunu hissetmişim, ama bunu bu kadar çabuk görmüş olmaktan memnunum.

Millie, Bryce'a başını sallar. "Teşekkürler. Çok memnun oldum."

"Kahveni nasıl istersin?" Bryce, lokantadan getirdiği iki fincanı kaldırarak ona sorar.

"Espresso'dan fazlasını pek sevmem." "Bunu dene."

Millie'ye fincanlardan birini uzattı ve Millie'nin fincanı alıp kapağındaki küçük deliği kokladığını izledim. "Bu ne?"

"Shade's."

"Benimki mi?" diye gülerek soruyorum.

Bryce bana ifadesiz bir şekilde bakıyor. "Ona benimkini vereceğimi mi sandın?"

"Evet, umuyordum."

"Kendine bir tane al, pislik."

Millie'nin kıkırdaması dikkatimi çeker, gözlerimi ona çeviririm. Ona odaklanırım, fincanı dudaklarına götürüp küçük bir yudum alırken ikimizi de izler. Yüzü sıcaklıkla dolar, sonra bir yudum daha alır, bu seferki daha uzundur, boğazı daha sert hareket eder.

"Şuna bakın. İkiniz de mocha seviyorsunuz," diyor Bryce, beni lanet bir kitap gibi okuyarak.

Kollarımı kavuşturup gülümserim. "Bunu aklımda tutacağım." "Tut da gör."

Millie, fincanı indirmeden önce benim—onun—kahvesinden bir yudum daha alır. "Sana parasını ödeyeceğim."

"Olmaz. Kahve bu işin bir parçası, gerekirse gidip kendime bir tane daha alırım. Müşterim gelmeden önce dönerim," diyerek Bryce'ı itip kapıya doğru ilerliyorum.

Bryce'ın sırtışı şeytani ve ben, sadece benim duyabileceğim kadar sessizce, henüz söylemeden önce onun yorumuna hazırlıklıyım.

"Gittiğin sürece çok endişelenme. Senin için ona ben bakarım."

11

MILLIE

Yirmi altı yaşında ilk işime girmek utanç verici.

Dünyada her şeyi yapabilirdim, ama bunun yerine, ayrıcalıklı hayatımın saflığıyla, şık at kuyruğumdan çekilip durmayı tercih ettim. İş dünyasında doğmuş olmak, burada orada bir şeyler öğrenmemi sağladı, ama bu bilgileri gerçekten kullanmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Babamın yönetim kurulu toplantılarına davet edilmiyordum, ama babamın yatırım yapmak istediği adamları ikna etmeye çalışan ve bazen başarısız olan kişi hep bendim. Bu adamlar, aile vakfına birkaç milyon dolar daha kazandıracak başka bir girişime katılmak istiyorlardı.

İşin pratik yönünde gerçek deneyim eksikliğim bugün açıkça ortaya çıktı. Bryce çevrimiçi takvimi incelemeye başladığında ona bir şişe şampanya açmak, hangi düğmelere basmam gerektiğini hatırlamama yardımcı olmazdı ve Shade ile randevusu için gelen kadına stüdyoda özel bir tur sunmak, kendimi hissettiğim kadar beceriksiz görünmeme neden olurdu.

Her zaman hızlı öğrenen biri oldum, ama bugün birkaç saat içinde ancak bu kadar gelişebileceğimi hatırladım.

Ama en azından zımbayı doğru kullanmayı biliyordum.

Bu darbeyi göğüsleyerek, yeni düzenlediğim fatura yığınını bitirip uygun klasöre koyuyorum. Bryce bir saat önce gitti ve Shade, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen uyluk dövmesini yaparken, beni günün geri kalanında yalnız bıraktı.

Bugün çok daha fazlasını yapmalıydım ve o olmasaydı yapardım da...

Kadın buraya geldiği ve Shade onun uyluğunu hazırlamaya başladığı andan itibaren, tamamen dikkatim dağıldı. İri bir adam olmasına rağmen, doğal olmayan bir hassasiyetle hareket ediyordu. Kadının cildini tıraş etti ve istediği tasarımın mavi çizimini, dikkatimi çok uzun süre üzerinde tutan kendine güvenen bir rahatlıkla yerleştirdi. Çalıştığı yerden başını kaldırıp beni izlediğini fark edene kadar stüdyonun telefonunun çaldığını duymadım.

Onu bir saat boyunca görmezden geldim.

Dövme makinesinin sürekli vızıltısı stüdyoyu o kadar uzun süredir dolduruyor ki, rüyalarımda bile duyacağımdan eminim. Bu kadar uzun süre elinde nasıl tutabildiğini bilmiyorum. Rahatsız edici olmalı.

"Mola vermek ister misin? Neredeyse bitti," diyor kadına, iğneyi kadının cildinden kaldırıp temizliyor.

Kadın uzun pembe saçlarını omzunun üzerinden çekip hafifçe nefes alıyor. Uzun süre masada kendini tutmaktan kolu titriyor.

"Hayır. Bitirelim şunu."

Shade kadına gururla gülümser ve ben, içimdeki kıskançlığı görmezden gelerek yutkunurum. Bu kadına ve buna kıskançlık duymak çok saçma. Bunun için bugünün olağan dışı geçmesini suçluyorum. Geçirdiğim haftadan sonra tamamen dengesiz olmak kabul edilebilir olmalı.

Masada otururken bacaklarımı çaprazlayıp, bugün oldukça aşına olduğum kahverengi deri defteri karıştırmaya başlıyorum. Ay ay sayfaları çevirip, daha küçük rezervasyonlar için tam olarak ne zaman müsait olduğunu zihnimde bir not alıyorum. Mart, şu andan itibaren aylarca değil, yıllarca uzak gibi görünüyor, ancak takviminde boş yerler çok az ve seyrek. Daha fazla sayfayı çevirip, tüm yılın boş tarihlerine bakarak, hayatı bu kadar önceden planlanmış, bu kadar talep gören birini anlamaya çalışıyorum.

Açıkçası, o yetenekli. Yani, bugün gördüklerimden bu çok açık. Ne üzerinde çalıştığını net olarak görmesem de, kadının tepkisi onun mutlu olduğunu gösteriyor

duyduğunu gösteriyor. Arkamdaki duvarlardaki fotoğraflar da bunun bir başka kanıtı.

Yüzüm kızarıyor, çünkü benim üzerimde asılı durduğunu bildiğim fotoğrafı hatırlıyorum. Tasarım nefes kesici, ama beni en çok şaşırtan kadın oldu. Vücudunun duruşundan kendine güveni belliydi, ama yine de anlamakta zorlandım.

Dizlerini kanepenin minderine gömerek, sırtını kanepenin arkasına dayadı ve duvara döndü, sırtındaki ateş püskürten ejderha tam olarak görünüyordu. Kırmızı ve turuncu alevler, fotoğrafta görünen tek renklerdi, ayrıca yuvarlak kalçalarının üzerine atılmış ve kalçalarının arasına sıkışmış kırmızı tanga da öyle.

Vücudunda başka dövmeler de vardı, ama ejderhanın odak noktası olduğu açıktı ve benim için ne kadar şok edici olsa da, bu kadar ilgiyi hak ediyordu.

Shade, benzer özgüvene ve güzelliğe sahip kadınlara bu tür birçok dövme yapıyor olmalı. Bu kadar kendini beğenmiş olmasına şaşmamalı. Ona bunu yakın zamanda itiraf etmeyeceğim, ama gördüğüm kadarıyla, bunu hak ediyor. Ve bu, dün gece erken saatlerde konuşmamızı sonlandırma kararımın ne kadar doğru olduğunu bana daha da kesinleştiriyor.

Ben o fotoğraftaki kadın gibi değilim ve asla da olmayacağım. Shade beni canlı canlı yerdı ve bugün gördüğüm kadarıyla, o da aynı sonuca varmış. Yoksa neden dün gece bu konuyu açmasın ki?

Bugün neden geleceğimi ona haber vermediğimi sorması dışında, bu konuyu hiç açmadı ve kesinlikle sorusuna tekrar cevap vermemi istediğini ima etmedi.

"Tamam, bitti," diyor Shade.

Onun randevu defterinin sayfalarını izliyorum, onun yönünden bir hareket duyduğumda başımı kaldırmıyorum.

Kadın yüksek sesle inliyor. "Tanrıya şükür. Uyuşmuşum."

"Seni biraz daha burada tutmak için birkaç rötuş daha yapabilirim," diye alay ediyor.

"Uyluklarımdaki ellerinden daha kötü şeyler de var, Shade."

Dilimi ısırıp bakışlarımı bilgisayar ekranına çeviriyorum.

Fareyi sallayarak uyandırıyorum ve oturum açıyorum.

"Beni gururlandırırıyorsun." Elin cilde çarpması gibi bir ses duyulur. Belki de bacağına. "Kalk bakalım. Aynada kontrol et ve gerçekten düzeltme yapmaya ihtiyacın olup olmadığına karar ver."

"Daha fazla zamanını ayırabileceğimi sanmıyorum." "Bu seferlik bedava, Beck."

Fareye biraz fazla bastırıyorum ve yanlışlıkla yanlış uygulamayı açıyorum. Uygulamayı kapatıp takvimi seçiyorum ve randevu transferlerini en son bıraktığım yere geri dönüyorum. Hepsini bir deftere yazmak Shade için daha kolay görünebilir, ama bu önemli bir şeyi kaybetmenin kesin yoludur. İşimi bitirdiğimde, her şeyi hem çevrimiçi olarak hem de defterinde görebilecek.

"Maalesef, mükemmel. Hiçbir düzeltme gerekmiyor, ama bu beni şaşırtmadı," diyor kadın.

"Duymak istediğim de buydu. Bakışınızı bitirdiğinizde, tekrar oturun, ben sizi hazırlayayım."

"Oh, şimdi benden kurtulmak için çaresizsin."

Shade'in kahkahası alçak ve derindir. "Bu akşam bir akşam yemeğİ planım var. Sen bugünkü son randevumsun."

"Şanslı kız kim?"

Evet, kim?

Gözlerimi kırpıştırarak, bu soruyu kafamdan atıp yaptığım işe odaklanıyorum. Onların konuşmasını umursamadan işime yoğunlaşıyorum. Masadaki titreşim beni bu durumdan çıkarır. Ekrandaki numarayı tanımıyorum, ama Shade ve kamp alanı dışında kimse benim numaramı bilmiyor.

Dışarı çıkıp aramayı cevaplıyorum, kadın ödeme yapmaya hazır olmadan geri dneceğİme oldukça eminim.

"Alo?"

"Millie?"

"Benim," diyorum dikkatlice.

"Ben Shimmer Lake Kamp Alanı'ndan Shelly. Kayıtlı kartınızdan ödeme almaya çalıştık ama işlem gerçekleşmedi, bu yüzden sizi aramak istedim. Başka bir kartınız var mı?"

Midem sıkışır. "Zaten ödemeyi mi yapıyorsunuz? Henüz çıkış yapmadım."

"Aslında, başlangıçta sadece üç gece için rezervasyon yaptırmıştınız ve bugün kalış sürenizi uzatmak için ofise gelmediğinizde, sizin için dördüncü geceyi ekleyip devam edecektim," diye açıklıyor.

Ses tonundaki nezaket beni rahatlatmalıydı, ama rahatlatmadı. Bu noktada beni rahatlatacak pek bir şey olduğunu sanmıyorum.

"Çok özür dilerim. İçeri girmek aklıma bile gelmemişti. Böyle davranmakta haklısın. Beni kovmadığın için teşekkür ederim. Yakında geri döneceğim ve..." Ve ne? Ücretsiz kalmama izin vermesi için ona yalvarmak mı? Oh, Millie, artık bu işin içindesin. "Diğer seçeneklerimi de deneyeceğim. Bir şekilde halledeceğiz."

"Bunu duyduğuma sevindim. Her ihtimale karşı, bu sabah kabininizi temizlettim ve yeniden stokladım. Yakında görüşürüz."

"Teşekkürler, Shelly," diye fısıldarım.

O telefonu kapatır ve ben bir süre dışarıda dururum, bu konuda ağlamamaya çalışırım. Buraya geldiğimden beri çok ağladım ve bunun beni yine ağlatacak bir şey olmasını istemiyorum.

Dönüp stüdyoya geri dönüyorum. Shade'in masadaki kadından ödeme almasını görmek, bu kadar çabuk beklemediğim bir şeydi. Kapıyı bırakıp masaya doğru ilerlerken, o zaten bana bakıyor.

"Önemli bir telefon mu?" diye soruyor.

Endişemi gizlemek için elimden geleni yapıp yutkunuyorum. "Özür dilerim. Bu kadar çabuk bitireceğini düşünmemiştim. Bir daha olmayacak."

Shade cevabım üzerine gözlerini kısar ve kadına fişini uzatır. Kadın fişi alır ve yumuşak ses tonuyla bir şeyler söyler ama ben duyamam. Duygularım çok karışık olduğu için ne dediğini anlamaya çalışamam.

"Sanmıyorum, Beck. Akşam yemeği planlarım bir hile değildi," diyor ona, gözleri benimkilerden ayrılmadan.

"Ne yazık. O zaman görüşürüz."

"Evet, görürsün. O parçaya iyi bak. Birazdan çok fena kaşınmaya başlayacak."

"Tamam."

Kız, onun koluna hafifçe vurur, parmakları onun pazı üzerinde bir süre kalır, sonra düşer. Kız, bana

Kapı bir an sonra kapanır ve ben ile Shade yalnız kalırız.

"Seni kim aradı?" diye sordu.

"Önemli bir şey değildi. Nereye gittiğimi söylemeden ayrıldığım için tekrar özür dilerim."

"Öyle davranmaya çalışma, prenses. Belli ki üzgünsün."

Onu görmezden gelerek masanın diğer tarafına geçip sandalyeye oturdum. Dizlerimi birbirine sıkıca bastırdım, aramızdaki mesafe sandığım kadar geniş değildi.

"İş gününün sonunda ne olur? Dövme yaptıktan sonra temizlik yapmayı öğrenmem gerekir mi?"

"Hayır, henüz buna gerek yok. Bugün yeterince çalıştın, sence de öyle değil mi?"

"Pek sayılmaz. Günün çoğunu Bryce'ın talimatlarını dinleyerek ve takvimle uğraşarak geçirdim."

"Çalışma alanımın çok özel bir şekilde kurulmasını ve toplanmasını seviyorum. Henüz bunu başkasına öğretmeye hazır değilim," diyor.

"Sorun değil."

"Şimdi beni neyin üzdüğünü söyleyecek misin?"

"Neden bu kadar önemsiyorsun? Akşam yemeğine yetişmek için temizliği acele etmen gerekmiyor mu?"

Ses tonumdaki tavır karşısında gözlerim fal taşı gibi açılır. Shade bana yaklaşırken gözleri parlar, vücudu bacaklarımın üzerine gölge düşürür.

"Aç mısın Millie? Bu yüzden mi bu kadar rahatsızsın?" "Aç olduğum için mi sinirliyim sence?" diye soruyorum, gülmemeye çalışarak.

"Yoksa bu akşam planlarım olduğu için kıskandığımı mı düşünmemi istersin?"

"Hayır. Benim de akşam yemeği planlarım var." Kaşları kalkar.

"Öyle mi? Kiminle?" "Kendimle."

"O halde kıskanç olan benim."

Sinirlenerek sandalyeyi döndürüp masaya doğru yüzümü çevirdim. "Seni kıskanç biri olarak görmemiştim."

O sandalyenin arkasını tutup beni kendine doğru çekince ciyaktım. Yavaşça ellerini kolçaklara indirdi ve

üzerime eğildi, sesini kısık bir fısıltıya düşürdü.

"Beni yeterince tanı mıyorsun. Bunu değıştirelim."

"Neden bunu yapmak isteyesin ki?"

"Bu ciddi bir soru mu?"

Gözlerimi kır pıyorum, bana bu kadar yakın olması biraz bunaltıcı geliyor. Daha önce Shade gibi bir er kekle hiç böyle bir durumda bulunmamıştım. Hayattan büyük ama benim konuşmamı dinlemek ve diğ er insanlarla paylaşmakta zorlandığım şeyleri öğrenmekle gerçekten ilgileniyor gibi görünen biri. Beni bu kadar kolay etkileyebilme yeteneğ i onu tehlikeli kılıyor.

"Planlarını engellemek istemem," diyorum. "Sen de dahil olsan bile mi?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Akşam yemeğ i planlarım seninle. Tabii beni reddetmeyeceksen."

Boğ azıma yükselen sıcaklığı görmezden geliyorum. "Genelde, bir kadına seninle akşam yemeğ i yemek isteyip istemediğ ini sormalısın, istemediğ ini varsaymamalısın."

"Umutluydum. Özellikle dün geced en sonra."

Nefesim kesilir. "Ben..."

Baş parmağ ının sert ucuyla dirseğ imi okş adı. Düş üncelerim dağıldı, bakış larımı onun bu kadar cüretkar bir şekilde dokunduğ u yere indirdim.

"Ne yapmıyorsun, Millie? Neden bana cevap vermeyi bıraktığ ını ve bütün gece boyunca merak içinde bırakıp durduğ unu bilmiyor musun?"

Konuş amadan, ani bir hareketle baş ımı salladım.

"Her saat baş ı telefonumu kontrol ettim, soruma cevap verip vermediğ ini görmek için. Ama cevap vermedin, değ il mi? Nedenini bilmek istiyorum."

"Uyuyakaldım," diye yalan söyledim.

Mizahi bir ş üphecilik ifadesini dolduruyor. "Sen baş ka birisin."

"Birbirimizle böyle konuşmamalıydık."

"Neden?"

"Biz uyumlu değ iliz ve ben buraya bunun için gelmedim."

Kol dayanağ ını bırakıp geri çekilirken, dokunuş unu da beraberinde götürür. Kızarmış tenimi okşamaya devam etmek yerine, ellerini

ceplerine sokar ve bana kayıtsızca bakar.

"Tamam."

Ağzımı birkaç kez açıp kapattım. "Tamam mı?"

"Hala birlikte akşam yemeği yiyeceğiz. Ama tamam. Geri kalanını şimdilik unutacağım," diye yumuşar, hiç rahatsız olmamış gibi görünür.

Sandalyeye sertçe otururken içimi bir rahatsızlık kaplar. "Ya seninle akşam yemeği yemek istemiyorsam?"

"Deneme, Millie. Zaten sana biraz fazla yalan söylemene izin veriyorum."

Bunun üzerine beni masada bırakıp giderken, ben de tüylerim diken diken olmuş bir şekilde arkasından bakakalırım.

12

GÖLG

Ben arabamı durdurmadan önce, Millie çoktan park etmiş ve arabasından atlamıştı. Onu takip etmek için kapıyı açtığım anda, bana dönüp başını salladı. Bana doğru salladığı parmağı beni koltuğumda tuttu.

"Hayır! Bir dakika sürer."

"Seninle içeri giremez miyim? Shelly'ye merhaba diyeceğim sadece."

"Hayır. Sen sadece onun dikkatini dağıtacaksın. Çabuk olacağım," diye mırıldanır.

Hâlâ neden evine gitmeden önce ofise gitmesi gerektiğini anlamıyorum. "Tavşan olarak, prenses. Yolcu koltuğunda soğuyacak ekstra büyük bir pizza var."

Bundan memnun olan prenses, ekran kapısını açıp içeri koşar ve kapıyı arkasında çarpıp kapatır. Ekstra peynirli yağlı pepperoni kokusunu içime çekip koltuğuma yaslanarak beklerim.

Sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra saate bakıyorum ve sadece üç dakika geçtiğini görüyorum. Yine de, onun yapması gereken her neyse, bunu yapmak için yeterince uzun bir süre gibi geliyor. Ofiste birkaç Shimmer Lake sweatshirt, olta ve can yeleği dışında hiçbir şey yok. Beni gece geç saatlerde kano gezisine çıkarmayı planlamıyorsa, bu eşyalardan hiçbirini almayacağını düşünüyorum.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Güneş çoktan batmış, ben de parlayan fenerleri takip ederek ahşap merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Verandanın iki yanında kamp sandalyeleri dizilmiş, ama sadece bir tanesinin önünde tabure var. Orası her zaman Shelly'nin yeri ve burada hiçbir şeyin değişmemiş olduğunu görmek beni çok nostaljik hissettiriyor.

"Denemek için başka kartın olmadığına emin misin? Belki bankada bir hata olmuştur," diyor Shelly.

"Şey, bunu bir kez daha deneyebilir misin? Yeterli para olması gerekir."

Ekran kapısının arkasındaki Millie'nin silüetini görmeden önce sesini duyarım. Bir çekişle kapıyı açarım. Menteşeleri gürültüyle gıcırda ve iki kadının konuşmasını keser.

Shelly bana bir bakış atar ve kısa bir gülümsemeyle Millie'ye odaklanır. "Yapabilirim tatlım."

Millie benim müdahaleye aynı şekilde tepki vermez. Bana gülümsemek yerine kaşlarını çatıp dudağını ısırır. Yanaklarındaki kızarıklık hoşuma giden türden değildir. Tam tersine, aslında.

Sessiz kalır, topuklu ayağıyla eski zemini tıklatarak Shelly'nin kartını makineye okutmasını ve ona uzatmasını izler. Makinedeki düğmelere basıp birkaç saniye beklerken eli titrer.

Makineden iki düşük bip sesi geliyor.

Millie yutkunur ve makineyi tezgaha indirir. Shelly'nin makineyi yavaşça kaldırıp kaldırmasını izlerim. Millie'den hiçbir hareket gelmez. Zoraki bir gülümseme ya da omuzlarını düzeltme bile.

"Ne oluyor?" diye sorarım, kendimi onlara katılmaktan alıkoyamadan.

Millie'nin tepki vermemesi endişe verici.

"Sadece teknik bir sorun, Shade. Makinem muhtemelen bozulmuştur. Bu akşam eve götürüp güncelleme gerekip gerekmediğine bakacağım," diyor Shelly.

Millie başını sallar, aniden uyanır. "Burada kalmaya gücüm yetmez."

"Evet, çok komik," diyorum burun kıvrarak.

"Şaka yapmıyorum. Bu benim için komik değil."

Aylırım ve tamamen ona dönerek bakarım. Kendini içine kapattığı hali, onu ilk tanıdığım zamanki haline benziyor. Kabuğu sağlam, ama ben daha güçlüyüm.

"Artık benim için çalışıyorsun. Onun kalışını benim kartıma yaz, Shelly," diyorum rahatça.

Millie'nin vücudu dikleşir, gözleri bana dikilir. "Hayır, kesinlikle öyle bir şey yapmayacak."

"Neden olmasın? Bunu bir yaşam ödeneği olarak düşün. Bir resepsiyoniste ihtiyacım var ve Oak Point'te senin yerini almak isteyen kimse yok."

"Bunu bu yüzden yapmıyorsun ve bunu biliyorsun."

Ağzımın köşesi seğiriyor. "O zaman neden bunu yapayım ki? Beni nasıl bir adam sanıyorsun, prenses?"

"Ben beleşçi değilim. Burada öyle biri olmak istemiyorum," diye tersler, bana gerçek bir cevap vermeden.

"Sen beleşçi değilsin. Benim için çalışıyorsun."

"Bu gece tartışmaya gerek yok. Kimsenin gece kalacak yeri olmasın diye asla izin vermem," diye araya giriyor Shelly.

Bunu zaten biliyordum, ama bunu duymak Millie'yi biraz rahatlattığını biliyorum. Öfkesi bir anlığına kaybolur ve yerini ikisi arasında paylaşılan minnettar bir bakış alır. Sonra bana dik dik bakar ve öfkeli olsa bile ne kadar korkutucu olmadığını görmek gülmeme engel olur.

"Stüdyoda kalabilirsin. Senin için daha mı iyi olur?" diye soruyorum.

Millie duraksıyor, yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Şu anda gerçekten şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapmıyorum."

Keşke şaka yapıyor olsaydım. Ne kadar da gevezeyim. O benim evimde kalmayacak ve ben de kalmasını istemem.

"Ve ben seninle birlikte yaşamayacağım."

"Lanet olsun Millie, sana taşınmanı istemiyorum. Burada kalmana yardım etmeme izin vermezsen, kalabileceğin bir oda teklif ediyorum. Hepsi bu."

Kafasını sallayarak Shelly'ye bakar. "Tüm bunlar için üzgünüm. Yarın sabah buraya gelirim, böylece özel olarak konuşabiliriz."

"Tamam. İyi geceler ikinize," diye cevapladı Shelly, bana merakla bakarak.

Omuz silkiyorum ve ona göz kırptıyorum, sonra Millie'nin çıkmasını bekliyorum. O, yanımdan geçerken bana kısa bir bakış atıp homurdanıyor. Onu takip ediyorum, dışarıya çıkana kadar bir adım arkasında kalıyorum.

"Senin kabinin hangisi? Açlıktan ölüyorum," diye soruyorum, park edilmiş arabalarımıza ulaştığımızda.

Kapısını açar. "Seni yalnız başına yemek yemeye bırakmalıyım." "Ama bırakmayacaksın."

"Beni sına." "

"Sinirlendiğinde hoşuma gidiyorsun prenses. Tehlikeli görünüyorsun." "Korku fetişin mi var yoksa?"

Alçak bir kahkaha atarak, "Senin tehlikeli olduğunu söyledim, senden korktuğumu değil" diyorum.

Cevap vermeden arabasına binip motoru çalıştırır. Onu takip ederek kamp alanındaki çakıl yollardan geçerim ve Shimmer Lake'de kaldığım birkaç gün boyunca gittiğim birkaç kulübeyi geçerim. Yıllar geçti ama burada oldukça eğlenceli anılarım var.

O, on ikinci kulübeyi çevreleyen ağaçların arasındaki açık alana girdiğinde, park etmesini bekledikten sonra yanına gittim. Hâlâ bana kızgın olduğunu düşündüğümünden, ona kulübeye tek başına girmesi için zaman tanıdım ve ben de bagajdan yiyeceklerimizi ve altı paket birayı aldım.

Kulübenin kapısının kilitli olmadığını görünce biraz şaşıyorum. İçeri girip etrafa bakınıyorum, ellerim hala dolu.

Oda temiz ve burada kullanılan ürünlerden dolayı limon kokuyor. Küçük oturma odasında duvara yaslanmış bir şömine, eski kahverengi bir kanepelerle dolu bir sehpa ve flanel desenli bir koltuk var. Mutfak ise küçük bir tezgah, beyaz bir buzdolabı ve benden daha eski olduğu kesin olan bir fırından ibaret. Yine de ev gibi hissettiren atmosferi eşsiz. Bu yerin yaşı ve dekoruna rağmen, bir kulübenin olması gerektiği gibi hissettiriyor. Otantik ve özgün.

Ancak sıcaklık endişe verici. Hava çok soğuk. "Tabaklarım yok," diyor Millie.

Sesinin geldiği yöne dönerek, banyodan çıkan ona bakıyorum. Buradaki aydınlatma stüdyodakinden çok farklı, daha samimi. Şık kıyafeti burada farklı görünüyor. Ekim ayına bu kadar yakın bir zamanda etek giymek bana hala saçma geliyor, ama Millie'nin bunu umursamayacak bir tip olduğunu anlamaya başlıyorum.

"Pizzanı yemek için çatal ve bıçağa ihtiyacın yok mu?" diye alay ediyorum.

"Hayır. Onları daha sonra seni kasıklarından bıçaklamak için saklıyorum."

Gölüşüm sert, boğazımdan çıkarken beklenmedik bir şekilde.
Millie gülümsememeye çalışıyor, yanakları seğiriyor. "Sen acımasızsın."
"Genelde değilim," diye itiraf ediyor, kanepeye doğru geçerken.
Topuklu ayakkabıları olmadan, benden neredeyse 30 santim daha kısa. Onu izleyerek yanına gidip pizzayı ve birayı sehpaıa bırakıyorum. Pizza kutusunu açmamı izliyor ve dudaklarını yalıyor.
"Gerçekten yarı yarıya bölüneceğini düşünmemiştim," diyor, pizzayı inceleyerek.
"Pizza konusunda şaka yapmam." "Not edildi."
Bacaklarını altına kıştırarak kanepeye yaslanır ve jambonlu ve ananaslı taraftan ilk dilimi alır. Ağzının önünde sarkan köşeyle bana bir bakış atar.
"Yememi izleme. Garip oluyor."
"Bakmıyorum," diye mırıldanıyorum ve isteksizce başka yere bakıyorum.
O da konuyu kapatır ve ben de kendime bir dilim alıp hemen ısırırım. Midem guruldar ve ardından yumuşak bir kıkırdama gelir.
"Yemek yerken bana gülme. Bu tuhaf," diye alay ediyorum.
"Taklitçi olma."
Bacaklarımı hafifçe açarak, onlara doğru eğildim ve ona tekrar baktım. "Burada ne yaptığını bir an önce anlaman gerekecek. Tekliflerimle haddimi aştıysam özür dilerim. Arkadaşlarıma, onların isteyip istemediğini düşünmeden yardım etmeye atılma alışkanlığım var."
Millie iç çekerek pizzasını indirir. "Yardımlını istemediğimden değil. Eğer kabul edersem, burada da evimde olduğumdan daha iyi durumda olmayacağım."
"Bunu bana açıkla."
"Hayır."
"Neden?"
"Oradaki halimi bilmediğin için hoşuma gidiyor. Bu bana, tüm o şeylerden bağımsız olarak kim olduğumu bulma özgürlüğü veriyor,"

gözlerimden kaçarak sıkı bir şekilde açıkladı.

"Kişiliğin tamamen değişmedikçe, bunun olacağını sanmıyorum."

"Mesele de bu. Seni pek tanımıyorum, ama yine de başka bir yerde tanışmış olsaydık benden nefret edeceğini söyleyecek kadar tanıyorum."

"Bu çok iddialı bir söz," diyorum, onun varsayımına biraz sinirlenerek.

"Bu doğru. Asla bir barda bir yabancıyla oturup saatlerce onunla konuşmaya izin vermezdim. Evdeyken sana bir bakmış olsaydım bile - baştan aşağı dövmeli ve kibirli bir gülümsemesi olan bir adama - arkanı dönüp giderdim. Seni çekici bulmadığımdan değil, ama bu sadece belaya yol açardı."

"Bu akşamki yemeğin amacı egomu ezmek miydi?"

Biraz içine kapanır, dudakları aşağı doğru çekilir. "Hayır. Ben sadece..."

... Burada işler farklı, demek istediğim bu. Bize arkadaş dedi, ve bu hoşuma gitti. Memleketimde arkadaşlık pek benim işim değil. Sahip olduğum arkadaşlarım da benimle vakit geçirmekten hoşlandıkları için yanımda değiller. Her şey statü ve parayla ilgili.

"Millie, memleketinden birkaç saat uzaklaşarak özündeki kişiliğini değiştiremezsin. Ya iyi bir insansındır ya da değilsindir. Bu, taklit edebileceğin bir şey değildir. Birinin maske takma konusunda ne kadar kendine güvenli olduğu umurumda değil. Ben gerçeği görebilirim."

"İyi bir insan olduğumu biliyorum. Sadece henüz olmak istediğim kişi değilim."

"Demek bu yüzden kalıyorsun? Gerçekte kim olduğunu bulmak için mi?"

Gözleri benimkilere bakıyor, o kadar parlak ki sözlerinin samimiyetinden şüphe duymak mümkün değil. "Evet, sanırım ben de bunu umuyorum."

"O zaman beni de bu görevin bir parçası say."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Senin kim olduğun şimdiden ilgimi çekti. Son aşamaları görmezsem çok şey kaçıırırım, değil mi?"

"Ya da gerçekten tuhaf bir şeye bulaştığımı öğrendiğimde minnettar olursun."

"Ben biraz tuhafılığı severim," diyorum ve pizzamın son ısırığını bitiriyorum.

Millie omzuma hafifçe vurur. "Ee, arkadaş mıyız?"

"Arkadaşız, ama dün geceyi de unutmadım."

"Bunun arkadaş olmakla ne ilgisi var?" diye sorar, sesi tizleşir.

"Arkadaşlarımla böyle flört etme alışkanlığım yok, prenses. Ya buna hemen bir son verirsin ya da arkadaşlık etiketimiz biraz ağırlaşacak."

Boğazı yutkunarak gerilir. Pizzasının kabuğu, kutudaki diğer dokunulmamış dilimlerin yanına katılır ve sonra vücudunu yana doğru çevirir. Dizleri uyluklarına bastırarak derin bir nefes alır.

"Söylediklerinde ciddi miydin?"

"Daha açık ol," dedim nazikçe, hızlanan nabzımı görmezden gelerek.

Tavana bakarak, elini bacağına indirir ve parmaklarını taytının kumaşına gömer. "Kuralına istisna yapma konusunda mı?"

Kasıklarım gerilir, kan orada toplanır ve vücut ısım yükselir. Kasıklarımındaki gerginliği gidermek için kolumu kanepenin arkasına uzatırım. Onun vücudunun ısısı cildimi heyecanla titretir.

"Senin için mi?" diye soruyorum.

Dudakları açılır, dili alt dudağının üzerinde kayar. "Evet. Evet, benim için."

"Dün gece sana söyledim."

"Şimdi söyle," diye mırıldanır, bakışları düşer, ağızma kayar.

Kolumu ayarlayıp, elimi sarkıtarak parmağımı saçlarına doluyorum. Dokunuşum çok hafif, pek de bahsedilecek bir şey değil, ama onun tepkisi bu dokunuşu baş döndürücü kılıyor. Göz kapakları kapanırken, vücudu titremeye sarsılıyor. Şimdi ona uzanıyorum, saçlarını daha fazla tutup yumruğumda gevşekçe tutuyorum.

Bakışlarım keskin bir şekilde yüzünü tarar, aralık dudaklarından hızla çekilen nefesleri ve kirpiklerinin titremesini inceler. Saçını, hissedebileceği kadar hafifçe çekerim. Ağzından çıkan inilti, içimi elektrik gibi sarar.

. Saçlarını bırakıp omzuna düzeltirim.

Tanrım.

Onu bıraktığımı fark etmesi birkaç saniye sürüyor. Gözlerini açarken kirpiklerinin titremesi nazik, bu tür durumlarda alıştığımdan çok farklı.

"Senin için bir istisna yapacağım," diye karar veriyorum ve onun nasıl tepki vereceğini tam olarak bilmeden sözlerimi arasına bırakıyorum.

Kaşları çatıldı. "Sen... yapar mısın?" "Seni reddedeceğimi mi sandın?"

"Bana cevap verdirtme," diye fısıldadı.

Parmaklarımı yumruk yapıp, saçlarını tutmadan koltuğun arkasına bastırıyorum. "Ama seninle sevişemem Millie."

Yüzü koyu pembe bir kızarıklıkla kaplanır. "Oh! Oh, doğru..."

"Seni mahvederim. Kurallarımı değiştirmeye açık olabilirim, ama senin gibi bir kadına uygun türden seks yapamam."

"Benim gibi bir kadın," diye tekrarlar, zihninde düşünceler dönmeye başlarken burun delikleri genişler.

Hâlâ uyluğunda duran elini tutup sıkıyorum. "Öyle demek istemedim. Daha çok sana doğru davranmayacağım anlamında. Romantik aşk zırvalığı. Benim tarzım değil."

"Yani, bana sadece diğer şeyleri öğretmek mi istiyorsun?"

Kafam neredeyse geriye düşüyor, çünkü kot pantolonumun içindeki penisim çok sertleşiyor. Boğazımı temizliyor ve rahat bir pozisyon bulmaya çalışarak kalçalarımı kaydırıyorum.

"Aradığın şey bu mu? Bir öğretmen mi?"

"Neden olmasın? Böylece arkadaş kalabiliriz."

"Deneyimsiz biri gibi konuşuyorsun, prenses."

"Flört eden arkadaşlar da var, değil mi? Sen iyi birisin ve bunu benim için yapmanı istiyorum. Sınırlar, kurallar koyabiliriz. İşe yarar, değil mi?" diye soruyor, o kadar umutlu ki istemeden de olsa kabul ediyorum.

"Evet, sınırlar işe yarar."

Ya da biri kaçınılmaz olarak bu sınırları aştığında ikimizi de mahveder. Benim yapmayacağımı biliyorum, bu da Millie'nin

incinecek olan kişi olacağı anlamına geliyor. Onun bu kendini keşfetme yolculuğunda burada olmasının amacı bu değil.

Her zaman biraz aptal olduğumu biliyordum, ama şu anda bu bir gerçek. Ne yazık ki bu durum hala beni vazgeçirmiyor.

13

MILLIE

Böyle bir şey için sınırlar koymak benim uzmanlık alanım değilmiş meğer.

Shade gittikten sonra, burada kanepede kaldım, zihnimdeki düşünceleri durduramıyordum. O anda her şey harika bir fikir gibi görünüyordu. Açıkça deneyimli bir erkeğin, çok daha az deneyimli bir kadına seks hakkında bilgi vermeyi göze alması bir rüya gibiydi. Özellikle de onu arkadaşım olarak görmeye başladığım biriyse.

Beni rezil etmesine izin vermez ve bana öğreteceği her şeyin gelecekte işime yarayacağını biliyorum. Eve döndüğümde seks konusunda profesyonel gibi olacağım. Chadwick geçmişte kalan bir adam olacak ve ben hiç olmadığım kadar fazla bilgiyle yeni bir başlangıç yapabileceğim.

Yine de sinirlerim yatışmıyor. Shade'i buna zorladığım için duyduğum suçluluk duygusu da öyle.

Bana sınırlarımı ve kurallarımı içeren bir liste hazırlamamı, ama aynı zamanda ondan bana öğretmesini istediğim şeylerin genel bir fikrini de vermemi söyledi. Baharatlı bir ders planı, diyebiliriz.

Elimi uzatıp saçlarıma dokunuyorum. Hâlâ parmaklarının saçlarıma kıvrıp çektiğini hissedebiliyorum. Nabzım hızlanıyor, bu anı şimdi de o zaman olduğu gibi neredeyse aynı etkiyi yaratıyor. Kafatasımın altındaki hafif ağrı, ortamdan aşağıya doğru inip bacaklarımın arasına ulaşıyor.

Tüm bunların ne anlama gelebileceğinden çok korkuyorum, ama aynı zamanda heyecanlanmadığımı da söyleyemem. Seksin gerçekte nasıl olması gerektiğini hep merak etmişimdir. İlk seferdeki garip seks değil, birinin üzerine atlamak için can attığın gerçek, ateşli ve terli seks.

Bilgi eksikliğimin kısmen benim hatam olduğunu biliyorum, özellikle de kendimi tatmin etme konusunda. Ben zavallı bir kız değilim.

İnternete erişimi kısıtlıydı ya da hayatı boyunca bir kalede kilitli kalmıştı. Benim kalem aslında bir kayak merkeziydi ve kilidi kolayca açılabilirdi, yani ben sadece... daha fazla çabalayabilirdim. Seks konusunda naifliğimin suçlusu benim.

Kahve masasında iki şişe bira var, ama sadece biri yarısı dolu. Shade bütün gece beş yudum bile içmedi, ben ise içkimi bir an önce bitirmek için can atıyordum. Bu hiç yardımcı olmadı. Aksine, beni daha da gergin yaptı ve ona bu fikri tamamen unutmasını söylemeyi düşündüm.

Ben bunu yapamadan, ayağa kalkıp bana sınır listemi hazırlamamı söyledi ve yarın stüdyoda konuşacağımızı söyleyerek gitti. Bu gece de aynı şeyi yapacağını tahmin edebiliyorum.

Koltuğun kumaşında kalan kolonya kokusu, onun varlığını bir kez daha hatırlatarak beni kızdırıyor. Onun birasını alıp ağzıma götürüyorum ve büyük bir yudum alıyorum. Köpüklü sıvı yumuşak bir şekilde boğazımdan geçip dolu mideme yerleşiyor. Yağlı pizzadan dolayı midem şişmiş durumda, ama Shade'e söylemeyeceğim ve onun daha da kibirli olmasına izin vermeyeceğim, çünkü bu şimdiye kadar yediğim en iyi pizzaydı.

Tırnağımı cam şişeye vurarak, ağzımı büküp telefonuma bakıyorum. Akşam yemeğinden beri sehpa duruyor ama bir kez bile yanmadı. Bu tür bir sessizliğe alışkın değilim. Belki de burada olduğum için en çok minnettar olduğum şeylerden biri budur.

Birayı telefonumla değiştirip kanepeye yerleşiyorum, soğuktan titremeye karşı mücadele ediyorum. Dizlerimi çekip topuklarımı popomun altına koyuyorum, ekran kilidini açıp Notlar uygulamasını açıyorum.

Sınırlar/kurallar, yazıyorum. Başlık hazır, ama şimdi ne yapacağım? Aklıma gelen fikirleri yazıyorum.

Aptalca bir şey söyleme Çok

heyecanlı davranma

Tıraş olup duş almadan cinsel temas kurma Kıskançlık yapma

Duygular yok. Bunu iki kez altını çiziyorum, ne olur ne olmaz.

Zaten böyle bir şeyin olacağını sanmıyorum, ama ekstra dikkatli olmak asla fena olmaz. Shade kendi tipini açıkça belli etti; en azından ben öyle düşünüyorum. Geçen gece stüdyoda olan kadın benden çok farklıydı

ve geçmişte birlikte oldukları çok açıktı. Tecrübesiz kadınlarla yatmayacağına dair ilk açıklamasından bahsetmiyorum bile.

Evet, hisler yok. Oldukça kolay.

Sınırlardan uzaklaşıp başka bir başlık yazıyorum.

Ders Fikirleri.

Tekrar okuduğumda tüm vücudum kızarıyor. İnsan böyle fikirleri nasıl buluyor ki? Porno sitelerini gezip en ilginç bulduğum sapkınlıkları mı seçmem gerekiyor?

Dil öpüşmesi.

Hemen siliyorum, yüzüm utançtan kıvrılıyor.

"Burada mahvoldum," diye fısıldıyorum.

Aniden, bir arama geldiğinde Notlar uygulaması kapanıyor. İsme bakıp gözlerimi kırıştırıyorum ve dikkatlice cevap verip hoparlörü açıyorum.

"Alo?"

"Seni çok iyi tanıdığımı düşünmeye başlıyorum," diyor Shade.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Endişeli görünüyorsun, Millie. Bu sinir bozucu bir şey olmamalı. Eğer öyleyse, o zaman bu fikri hemen terk etmeliyiz."

Birden öne doğru eğildim. "Endişelenmek Millie'nin doğasında var, Shade.

Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Yani, bu gece senden istediğim şeyle bir ilgisi yok mu?"

"Öyle demedim. Ben endişeli biriyim. Kendini o kadar özel sanma," diyorum sertçe.

Evet, biraz savunmacı davrandığımı kabul ediyorum. Ama ona bunu benimle yapmasını rica etmek için tüm öz saygımı bir kenara atmadım ki, o da hemen sırtını dönsün.

O ıslık çaldı. "Tamam, özür dilerim. Sadece bu konuda kendini strese sokmanı istemiyorum. Bu eğlenceli bir şey olmalı."

"Bana en karmaşık iki listeyi bıraktın." "Karmaşık olmamaları gerekiyordu."

"Senin için söylemesi kolay," diye tartışıyorum, yavaş yavaş rahatlayarak. "Şimdiye kadar ne yaptığını söyle bana."

Yutkunarak, Notlar uygulamasına geri dönüyorum. "Kuralları anladım."

"Bana söyle," diye ısrar ediyor.

"İlki, *'aptalca bir şey söyleme'*." Birdenbire, bunu yazdığım için pişman oldum. Yüzümü buruşturarak ekledim, "Sadece, biz... bilirsin, o an geldiğinde nasıl davranacağımı bilmiyorum."

"Onu çıkar," diyor, sözlerinde hafif bir sertlik var. "Ne? Neden?"

"Cinsel olarak neyi sevdiğini öğrenirken aptalca bir şey söyleyemezsin. Kendini sansürleme. Bunu istemiyorum."

Midemdeki düğümlerden birkaçı çözülüyor. "Tamam, onu siliyorum."

"Aferin kızım. Sırada ne var?"

Övgüye karşılık dudaklarımı ısırp gözlerimi sıkıca kapattım. Onun sözlerinden aldığım zevki görmezden gelirim, belki de bunun üzerimde etkisi kalmaz.

Listemdeki ikinci kuralı atlayarak, "Tıraş olup duş almadıkça cinsel temas yok" diyorum.

Sanki hiç bitmeyecekmiş gibi hissettiren ağır bir sessizlik oluyor. Kanepede yerimi değiştirip sırt üstü yatıyorum, bacaklarımı uzatıp sinirli bir şekilde hareket ettiriyorum. Endişe beni kemiriyor, saniyeler geçtikçe daha da acı verici hale geliyor.

Sesi gergin bir şekilde, "Bana ilk seferinden hiç bahsetmedin" diyor.

"Çünkü sormadın," diye

mırıldanıyorum. "Kötü müydü?"

"En iyisi değildi."

"Seni orgazm etti mi, prenses?"

Beynim kıvılcımlar saçmaya ve cızırdamaya başlar. Kısa devre yaptığım için konuşamıyorum. Telefonumu sıkıca kavrayıp gittikçe daha da sıkı tutuyorum, ta ki sonunda tamamen bırakana kadar. Yanaklarıma dokunuyorum ve anında yanmalarını hissediyorum. O kadar çok yanıyorlar ki rahatsız edici.

"Millie, bunu yaparsak konuşacağımız en hafif konu bu olacak. Şimdiden donup kalma," diyor, sesi aşırı duyarlı cildime nazik bir okşama gibi.

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevap veriyorum, yalnız olmama rağmen başımı sallıyorum. "Hayır, yapmadı."

"Karanlıkta bir tahminde bulunacağım ve onun da kasık kıllarını sevmediğini söyleyeceğim."

"Hayır, değildi."

"Kuralı sil."

"Hepsini yok edemem," diye itiraz ediyorum, ama bu zayıf bir itiraz. "Sonrakileri oku, bakalım ne olacak."

"Kıskançlık yok, duygusal bağlanma yok."

"Bunlar iyi. Kalabilirler," diyor, neredeyse rahatlamış gibi.

Onun tepkisini taklit ederek, tuttuğum nefesimi bıraktım.

"Kalacaklar."

"Diğer listen ne olacak? Onu bitirdin mi?" "Hayır."

"Fazla düşünme. Neyi sevdiğini veya neyle ilgilendiğini söyle. İstemediğin hiçbir şeyi yapmayacağız, bir şeyi sevebileceğini düşünsen de fikrini değiştirsen de sorun değil."

"Bu konuda nasıl bu kadar iyisin?" diye soruyorum, tavana bakarak.

"Artık bu tür şeyler beni rahatsız etmiyor. Neyi sevdiğimi, neyi sevmediğimi biliyorum. Gittikçe kolaylaşıyor."

"Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Sadece fazla düşünüyorsun. Gözlerini kapat," diyor.

Telefonun diğer ucunda hareket ettiğini duyuyorum ve meraklanıyorum. Evde mi? Benim gibi yatakta mı, yoksa kanepede mi?

Soruları bir kenara bırakıp, onun talimatlarını izliyorum.

"Kapalılar."

"Benim onaylayacağımı düşündüğün şeyleri düşünmeyi bırak ve seni ilgilendiren şeylere odaklan. Seks yaptığında, neyi sevdin?"

Söylemesi kolay, yapması zor. Özellikle de tek cinsel deneyimim acı verici, gergin ve garipti. Onun sorusuna odaklanıyorum, kötü anları unutmaya çalışarak birkaç iyi anı hatırlamaya çalışıyorum.

"Çabuk bitti. Orgazm olmaya yakın bile değildim. Asıl işe geçmeden önce bana pek dokunmadı, ama dokunduğunda, sadece parmaklarını değil, daha fazlasını istedim."

"Dilini mi kastediyorsun?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Peki sana ağzını koydu mu, Millie? Sen mi istediniz?" "Hayır."

"Listenize ekleyin," diye ısrar ediyor, sesi kısık.

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. "Emin misin? Bu çok samimi bir şey, Shade. Ben merak ediyorum diye bunu yapmak zorunda değilsin."

Beni yumuşak bir şekilde susturur, itirazımı geçiştirir. "Kurallarımın listesini duymak daha kolay olur mu?"

"Evet," diye patladım.

"Seks yok."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu," diye onayladı.

"Başka hiçbir şeyden endişelenmiyor musun? Ya da rahatsız mısın?"

"Senden hoşlanıyorum, Millie. Eğer hayatımızın farklı aşamalarında farklı insanlar olsaydık

, hiçbir kuralım olmazdı. Bana seninle bunları yapma fırsatı vererek beni cezalandırmıyorsun. Tam tersi."

Tüm vücudum titriyor ve buna o kadar odaklanmış durumdayım ki, dudaklarımdan kaçan yumuşak zevk sesini durduramıyorum. Ardından gelen inilti telefonumun hoparlörlerinden geliyor ve ona geri gelmesini isteyip şimdi başlayalım diye düşünüyorum, ama sonra bu fikri reddediyorum.

"Ben de senden hoşlanıyorum," diye ciyaklarım.

Bunu saklamakta çok başarısız oldum, ama en azından o bu konuda benimle dalga geçmiyor.

"Bu gece listenizi bitirin, ben de bir tane yapacağım. Onları birlikte gözden geçirip oradan devam ederiz."

"Başka hiçbir şeyin yasak olmadığından emin misin?" "Kesinlikle," diye onaylıyor.

"O zaman sana güveneceğim."

Kıkırdar. "Şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Evet. Aradığın için teşekkürler. Az önce hissettiklerimi bu kadar açıkça belli etmek istememiştim."

"Öyle değildin."

"Yani, sadece tahmin mi ettin?"

"Sana söylediğim gibi. Dikkatimi veriyordum."

Yan dönüp telefonumu başımın yanına bıraktım. "Teşekkürler, Shade."

"Teşekkür etme. Bu durum çok ürkütücü oluyor," dedi. "Haklısın."

"Bu dostça bir davranış."

"Sanırım buna 'arkadaşlık artı' deniyor."

"Hayır, bu doğru değil. Biz birlikte olmuyoruz. Ben sadece senin dost canlısı seks koçunum," diye alay ediyor.

Dudaklarımı birbirine bastırarak gülmemi engelliyorum. "Ve sen teşekkür etmenin ürkütücü olduğunu düşünüyordun."

"Şimdi kapatıyorum. Yarın görüşürüz. *Listenle birlikte.*" "Listemle birlikte," diye onaylıyorum.

"İyi geceler, Millie."

Yumuşak bir gülümsemeyle fısıldarım, "İyi geceler, Shade."

14

SHADE

HER AN, Millie o döner sandalyeden kalkıp bana bir şey söyleyecek.

Bu sabah geldiğimde onu kapının önünde volta atarken bulduğumdan beri, dün geceki konuşmamızdan bahsetmesini bekliyordum. Ona uzattığım kahveyi bir bakış bile atmadan yudumladı ve masanın arkasındaki o lanet olası yere koştu.

Etrafındaki gergin enerji o kadar yoğun ki, biraz fazla dokunulursa kıvılcım çıkabilir. Önündeki evrakları izliyor, ayağıyla hızlı bir ritimle yere vuruyor. Bugün, süslü kırmızı tabanlı ayakkabılar giyiyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez etek yerine dar, siyah bir pantolon giyiyor. Zaten çok takıntılı olduğum bacakları için harikalar yaratıyorlar, sanki dikkatimi çekmek için başka bir nedene ihtiyaçları varmış gibi.

Bugün stüdyoda işler benim için yavaştı. Tek randevumu bir saat önce bitirdim, yarım kol için ayırdığımız tahmini süreden bir kısmını kısaltmıştım. Altı saat boyunca kambur oturmaktan sırtım çok ağrıyor olabilir, ama henüz yukarı çıkıp yatmaya hiç niyetim yok.

Uzanarak kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve ona bakıyorum. Artık sadece ikimiz olduğumuza göre, nereye baktığım ve kime baktığım konusunda hiçbir şüphe yok. Onun dikkatini çekmek umuduyla düşük bir inilti çıkarıyorum, ama işe yaramıyor.

Millie'nin bacağı daha hızlı titremeye başlar, dirseği masaya gömülür.

Hayal kırıklığı beni daha çok çabalamaya itiyor. Beni görmezden gelmek, onun listesi veya bu sabah Shelly ile olanlar hakkında konuşmamızı engellemeyecek. Bu küçük planımızı bozabilecek tek şey, onun fikrini değiştirmesi veya eve geri dönmek zorunda kalması. Ve Tanrım, bu benim istediğim son şey.

Evet, yapmamalıyım, ama ona bildiğim her şeyi göstermek istiyorum. Aramızda bir çekim var ve ben bunu denemeden geçiştirecek türden bir adam değilim. Millie benim her zamanki kadınlarımdan farklı ve karmaşık bir duruma girip başımı belaya sokmak yerine, güvenli bir keşif havuzuna dalıyorum. Bu anlaşma ile uygunsuz sınırları aşmıyoruz.

Her şey net ve basit. "Dükkan kapandı prenses," diyorum. Bacağı hareketsiz kalıyor. "Şimdiden mi?" "Bir saattir kimse yok." "Oh, fark etmedim."

"Kağıt işleriyle çok meşgul olduğun için mi, yoksa beni görmezden gelmeye odaklandığın için mi?"

Yavaşça kolunu indirir, hala masaya bakmaya devam eder. "Seni görmezden gelmiyordum. Buraya çalışmaya geldim, Shade. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Mm, ve çalıştın da. Burada kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın. Şimdi, mesain bitti ve yaptığın şeye son verebilirsin. Buraya gel," diye nazikçe ısrar ediyorum, taburemi deri masadan birkaç santim geri çekiyorum.

"Listeme yazdıklarım için beni yargılamayacağına söz vermelisin. Ve önce sen başla istiyorum."

Sonunda bana doğru baktığında, ayakta duruyordu. Elleri çarpışıyor, başparmakları ellerinin arkasına vuruyordu.

"Seni yargılamayacağım Millie, ama ilk ben başlamayacağım. Gergin olduğun için söylediğim her şeye hemen evet demeni istemiyorum."

"Biraz daha bencil olamaz mısın?" diye mırıldanarak stüdyoyu geçiyor.

Gülümsemem çarpık. "Olabilirim, ama iyi bir adam olmaya çalışıyorum." "İyi adamların abartıldığını ya da falan inanman gerekmiyor mu?"

Ben gülerek burnumu çekerim. "Hayır, ben her zaman iyi adamları desteklemiştir. Çoğu zaman, onlar benim gibi adamlardan daha çok kızları hak ederler."

"Katılmıyorum," diye çıkarır ve bu ateşli sözler, bir kelebeğin ateşe uçması gibi merakımı uyandırır.

"Öyle mi? Bu ses tonunun, çamurlu bir gelinlikle Peakeside'da olmanla bir ilgisi var mı?"

Dudaklarından bir iç çekiş kaçır ve ben önümde ona daha fazla yer açmak için bacaklarımı açarım. O da o yere geçer, sırtı dövme yatağına yaslanır ve elini uzatıp ona dokunur.

"Benim tanıdığım tek erkek tipi, her hikayenin kahramanı olması gereken erkektir. Beni şatosuna götürmek ve koruma bahanesiyle orada tutsak etmek için arabası hazır olan Beyaz Atlı Prens. Bazen bu, kostümden başka bir şey değildir, Shade. Beni prenses olarak gördüğünü biliyorum, ama ben öyle olmak istemiyorum. Hayatım boyunca bana zorla aşıl原因an kişilik özelliklerinin ötesinde, gerçekte kim olduğumu düşündüğüm kişi bile değilim. Bu noktada, bunun yerine kötü bir karakter olmayı tercih ederim."

Gözlerimi onun gözleri arasında gezdirirken, sözlerinde doğruluk olduğunu görüyorum. Dudaklarını ısıyor, bakışlarımı kaçırmadan ve saklanmadan ona bakmama izin veriyor.

"Burada istediğin kişi olabilirsin, Millie." "Ben de bundan korkuyorum."

Kaşlarımı çatarak, elini tutma dürtüsünü reddediyorum. "Neden korkuyorsun?"

"Çünkü buradan ayrıldığım anda o parçamı kaybetmek zorunda kalacağımı bilmiyorum. Onsuz tekrar mutlu olabileceğimden emin değilim."

Onu rahatlatacak bir şey söyleyemiyorum. Onun korkularını yatıştıracak doğru cevapları bilmiyorum. Keşfetmesi için hala çok zamanı var ve haklı da olabilir. Kim olmak istediğini bulduğunda, artık rol yapmanın bir anlamı kalmayabilir.

Ben kendimi değiştiremediğimi biliyorum.

"Şu ana odaklanalım. Bana listenizi okuyun," diyorum, ses tonumu sabit tutmak için çaba sarf ederek.

Gözlerini pantolonuna indirirken nefesi kesilir. Dar kumaşın altında telefonunun silueti belirgin bir şekilde görünüyor ve ben sessiz kalmak için dilimi yanağıma sokuyorum. Telefonunu çıkarır ve ekrana dokunur, sonra tekrar gözlerini kaldırır.

Taburemin üzerinde öne doğru kayar ve dizlerimi onun bacaklarına sürterim.

Sinirleri o kadar belirgin ki, neredeyse *beni de sinirlendiriyor*.

"Senin için okusam mı?" diye teklif ettim.

"Hayır. Hayır, ben yapabilirim."

"Tamam," diye mırıldanıyorum.

Boğazını temizleyerek, telefonuna odaklanır. "Dil öpüşmesi."

Şaşkınlık yerine ifadesiz kalmak için tüm gücümü kullanıyorum. Deneyimsiz olduğunu söylediğini biliyorum, ama bunu yapmış olacağını varsaymışım, her ne kadar beceriksiz ve hayal kırıcı olsa da.

Başımı sallıyorum. "Sırada ne var?"

"Bunu yapmak isteyip istemediğini, hatta yapıp yapamayacağını bilmiyorum, ama

. . ." Sesi kesilir, burnundan nefes alır. Bir sonraki cümlesi sert çıkar, sanki her kelimeyi tek tek boğazından çekip çıkarmak zorunda kalmış gibi. "Kendime dokunduğumda asla tatmin olamıyorum."

Tanrı aşkına, merhamet et.

Bacaklarımı şu anda olduğundan daha fazla açmam mümkün değil. Kasıklarım gergin, lanet olası küçük deri taburede hareket etmeye çalışırken çok sıkışık.

"Boşalmana yardım etmemi ister misin?" diye soruyorum, sesim boğuk ve kısıktır, sanki peynir rendesi ile kazımışım gibi.

Millie bana öfkeyle bakar. "Böyle sormak zorunda mısın? Söylediğin gibi beni yargılamadan *da* yeterince utanç verici."

"judging.

Listeye ekle, prenses. Sırada ne var, söyle bana.

Tereddüt etmesi beni rahatsız ediyor. İlerleyerek onu masaya tamamen sıkıştırıyorum ve deriyi tutmak için kullandığı elini alıyorum. Bu sadece destek için. Onun parmaklarını tutup her birini başparmağımla okşamamın tek nedeni bu.

"Senin yargılama sandığın şey heyecan," diye itiraf ediyorum, onu rahatlatmak umuduyla bunu ortaya koyma riskini göze alarak.

Mavi gözleri hafifçe büyüdü. "Beni yatıştırmaya çalışmasan iyi olur."

"Buraya geldiğinden beri sikim sertleşmiş durumda, Millie." "Oh," diye fısıldadı.

Onun bakışları göğsümden aşağıya, çok gergin ve rahatsız olduğum yere doğru kayarken, kaslarımı kıpırdatmamak için tüm gücümü kullanıyorum.

rahatsız olduğum yere doğru kayarken, hiçbir kasımı hareket ettirmemek işin tđm gđcđmđ kullanıyorum. Bir tepki bekliyorum ve sabrım, onun aralık dudaklarından yumuşak bir nefes şıkmasıyla ödđllendiriliyor. Parmakları benim tuttuğum yerde bđkđlđyor, sıkıca kavrıyor.

"Bana ne yapacağımızı sđyle," diye ısrar ediyorum, elini okşamaya devam ederek. "Seni nasıl mutlu edeceğimi öğrenmek istiyorum."

O beni kastetmiyor, gerçekten değil. Ama lanet olsun, şu anda tek duyduğum bu.

"Nasıl?"

"Nasıl?" diye tekrarlar, gözlerini yavaşça benim aşılmış bacaklarımla arasından kaldırarak.

"Ellerle mi, ağzınla mı?" "İkisiyle de."

Çenemi eğip, ağır ağır nefes alıyorum. "Başka ne var?"

"Sadece bir tane daha var."

"Sorun değil. Benim bolca var," diyorum.

Gözlerinde merak belirir, ama bunu gizler. "Temel düzeyde olmayan, merak ettiğim tek bir şey var."

"Devam et."

Gözlerini devirdi. "Yalnız olmadığımız bir anda birine dokunmayı denemek istiyorum."

"Yalnız olmadığımızı açıkla," diye teşvik ediyorum, dđřüncelerim heyecanla titreyen, sıcak ve ham bir yere kayıyor.

"Mesela bir restoranda masanın altında ya da karanlık bir koridorda gizlenmiş gibi. Tabii ki hiç denemedim, ama böyle bir şey yapma dđřüncesi beni hep heyecanlandırmıştır. Biliyorum, bu biraz fazla olabilir..."

"Öyle değil, Millie. Bir şeye ilgi duyuyorsan, bunun büyüklüğü veya küçüklüğü önemli değil. Denemekten rahatsız olsaydım, sana söylerdim," diye açıklıyorum, bu noktada kafamı zor tutuyorum.

"Ve rahatsız değil misin?" "Hiç de değil."

Gerginliği biraz azalır. Artık rahatladığını gösteren bir hafiflik vardır.

"Listenizde neler var?" diye soruyor, sesi artık daha kendinden emin.

Cevap vermek yerine, tabureden kalkıp birleşmiş ellerimizi onun arkasındaki masanın üzerine koyuyorum. Sonra parmaklarını bırakıyorum. Ani yakınlığımız karşısında nefesini kesiyor ve ben dudaklarımı çarpık bir gülümsemeye bükerek kalçalarının arkasını kavrayıp onu yerden kaldırıyorum.

"Shade..." Kıçı deri masaya çarptığında nefesini tuttu, yüz yüze geldik, boyum artık bir engel değildi.

Elimi saçlarının arasından geçirip başının arkasına koyuyorum. Daha önce hiç bu kadar yumuşak saçlar hissetmemiştim ya da saçlarından yayılan bu yumuşak kokuyu koklamamıştım. Tatlı ama baharatlı bir koku ve umarım onun güzel kafasının içine girip, onun varlığından haberdar olmadığı tüm parçalarını ortaya çıkardığımda tam da bunu bulacağım.

"Listemdeki şeyleri dinlemeden önce benimle daha rahat olman gerekiyor," diyorum, başını nazikçe geriye doğru çekerek.

Bu sabah stüdyoya geldiğinde dudakları parlak görünüyordu, ama bunun nedeni makyaj yaparken onu yakalamış olmamdı. Şu anda ise, durmadan üzerinde kayan pembe diliyle ıslanmış ve beni kıskırtıyor. Onlara baktıkça, onları parlatmanın tamamen farklı bir yolunu hayal etmemek için kendimi zor tutuyorum ve bu da bana ihtiyacım olan son itici gücü veriyor.

"Beni izle," diye fısıldıyorum ve ağzımı onun ağzına eğiyorum.

Millie boğazında takılan bir ses çıkarır. Onun şaşkınlığına gülümsemeyi bastırır ve henüz hareket etmemiş küçük, yumuşak dudaklarına odaklanırım. Dudaklarını hafifçe büzüştürür ve benim göstermeye çalıştığım ritmi takip edemediğinde, kendi kafasında olduğunu anlarım.

Dudaklarımı onun dudaklarında tutarak, bir elimi beline getirip yumuşakça kavradım. Diğer elim saçlarında kalarak nazikçe çekmeye devam etti. O da dudaklarını açarak karşılık verdi ve ben de aynısını tekrar yaparak ağzını gevşek tutmasını teşvik ettim.

Elimi belinden sırtının alt kısmına doğru kaydırduğımda, sonunda öpücüğe kendini bırakır. Dudakları benimkini takip eder, sanki liderliği ele geçirmeye çalışır gibi, ve bu benim sikim üzerinde anında bir etki yaratır, ama benim planım bu değildir.

"Yavaşla. Benim liderliğimi takip et. Bunu hak etmemi sağla Millie. Henüz bunu hak etmiyorum."

O başını sallarken nefesi ağzımı doldurur, eli ön kolumu okşar. Yine yavaşlar ama önceki donmuş haline geri dönmez. Dudakları benimkilere yapışır, hala peşinde, ama daha yavaş, sabırlı.

Onu öne doğru çekerim, pantolonunun kumaşı, uylukları masaya sürtünürken sert bir ses çıkarır. Teşvik edilmeden başını daha da geriye doğru eğirir, ama sonra bileğimi kavrar ve ona tutunur.

Hızımız hala yavaş, ama sıcak, paylaştığımız nefeslere gerginlik yapıyor ve vücutlarımızın yavaşça sallanmasını teşvik ediyor. Millie dilimi düşünmüyor ya da ne zaman kullanacağımı merak etmiyor, ve tam da bu yüzden dilimi alt dudağına kaydırıyorum.

O benim kucağımda titriyor. Bekliyorum, gerçekten düşündüğü kadar hazır olup olmadığını test ediyorum. Dudaklarıma karşı dilinin duyarlı kayışı, devam etmem için ihtiyacım olan onaydı.

Başını biraz daha sertçe avuçlarım, parmaklarımı saçlarına geçiririm ve karşılığında bileğimi sıkar. Dokunuşuma karşılık olarak sırtını bana doğru eğirir ve göğsünü göğsüme bastırır, sonra dilini dilime değdirir. Göğsümde bir inilti tutarım ve onun yerine ağzını ısıtırım.

"İşte böyle. İçgüdülerini takip et, Millie."

Bu pozisyonda elinden geldiğince başını sallayarak, dudaklarını bıraktığım anda dilini ağzıma sokuyor. Onun kendinden emin hareketine ve ardından içimi kaplayan titremeye hazır değilim. Saçını çekip elimi beline geri götürüyorum ve sıkıca tutuyorum.

Beklediğimden daha becerikli hareket ediyor ve ilk dersi bu kadar kısa kesmek zorunda kaldığım için neredeyse hayal kırıklığına uğruyorum.

Sanki aklımı okumuş gibi, Millie dilimi çalar ve keskin bir şekilde emer. Ağzımdan onun ağzına yayılan iniltiyi durdurmak imkansızdır. Ayaklarım yerde sabit durur, birbirimize yapışacağımızı bildiğim yere bir santim bile yaklaşmayı reddederim.

Başım belaya girmeden geri çekilmeye çalışıyorum, ama dudaklarımız ayrılrsa bile bileğimi bırakmıyor.

"Henüz durma," diye patlar. "Bana burada nasıl öpüşeceğimi söyle."

Yuvarlak tırnaklar çenemin altında ve boğazımın yan tarafında ilerliyor. Derinin altında atan kan her şeyi

daha hassas hale getiriyor ve ben parmaklarımı belinde büküyorum.

Başımı yana eğerek, ona istediğini yapması için alan açıyorum. "Ağzını, dilini ve dişlerini kullan."

Dudakları hafifçe şişmiş, çenemin kenarına doğru hareket ediyor, oradaki traşlı deriyi kazıyarak daha aşağıya iniyor. Kahretsin, uyguladığı yumuşak baskı bir alay, irademi sınavan lanet bir test. Ağzını açarak boğazıma öpücük kondurduğunda, o kadar karışmış durumdayım ki, kendimi çözmeye nereden başlayacağımı bilemiyorum.

Dişlerinin cildime ilk sürtünmesi keskin, biraz daha kendinden emin. O bunu kendi kendine yapmadan, ıslak bir iz bırakmadan önce, dilini kullanarak meme ucumu yatıştırmasını söylememe gerek yok. Aniden bileğimi bırakıp iki eliyle gömleğimi tutup beni kendine çekiyor.

Çenemin altındaki deriyi emiyor ve aramızdaki küçük boşluğu yumuşak bir ses dolduruyor. Saçını daha sert çekince görüşüm bulanıklaşıyor. O sesin şiddeti arttığında, bu anda var olamayacağını bildiğim bir zevk patlaması yaşıyorum ve onu bırakıyorum.

"Millie," diye mırıldanıyorum, sonra ellerini gömleğimden çekip onu geriye doğru yönlendiriyorum.

Mavi gözleri benimkilere kilitlenir, göz bebekleri genişler ve kalınlaşır. Yanaklarında ve burnunda pembe bir renk kalır, bu renk bluzunun yakasının altına kadar uzanır. Yumuşak, nefes nefese nefesleri benimkilerle aynı hızda, ta ki donup kalana kadar.

"Çok özür dilerim!" diye ciyaklar.

Başını hızla sallar ve ben bir adım geri çekilip onu masadan indirmeden önce, yüzünde şaşkınlık ve utanç karışımı bir ifade belirir. Millie yana doğru kayar ve saçlarını kulaklarının arkasına iter.

"Seni resmen parçaladım."

"Parçalamadın," diye itiraz ettim.

Hırpalamak güçlü bir kelime. Yanlış kelime. Tek bir kelime yeterli değil, ama öyle daha kolay olurdu. Bunun yerine, *istekli biriyle yeni bir deneyimin zevkinde kendimi kaybettim* derdim.

"Daha önce hiç böyle olmamıştım. Genelde çok daha saygılıyım," diye gevezelik ediyor.

"Bana saygısızlık etmek için onay istiyorsan, alabilirsin. Olanlar saygılıydı. Sadece seni aceleye getirmek istemiyorum. Bu, sen rahat olduğunda işe yarar."

"Senin rahatın da benim için önemli, Shade. Ve önceden dil kullanmaktan başka bir şey konuşmamıştık. Sadece ağız öpüşmesiydi."

"Biriyle öpüşmeden önce her şeyi konuşmak pek normal değil, prenses," diye alay ederek ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. "Çoğu zaman, duruma göre hareket edersin. Arada bir spontane davranmak sorun değil."

Derin bir nefes alır ve bana sert bir bakış atar. "Bu konuda hiç iyi olmadım."

"Şey, az önce gayet iyiydin," diye cevap veriyorum ve göz kırpmıyorum. "Öyle mi?"

Şu anda testislerimdeki ağrıya bakılırsa, bence gayet iyi yaptı.

"Evet, Millie. Sen doğuştan yeteneklisin."

Yüzünü saf, mutlu bir ışıkla dolduran gülümseme, boğazımdaki izleri daha da özel hissettiriyor. Ben ayağımın üzerine yaslanıp onu izlerken, o önümde ellerini çırpıyor ve ben içimden kıkırdıyorum.

Evet, bu kadın en kötü şekilde tehlikeli. Ve ben her zaman biraz tehlikeye çekilmişimdir.

15

MILLIE

"ANLAMİYORUM."

Shelly yumuşak bir gülümsemeyle, yeşil gözleriyle bana, otele giriş yaptığım geceki gibi nazik bir bakış attı. "Kabin, ihtiyacın olduğu sürece senin, Millie."

"Ama neden? Nasıl? Ödeyemiyorsam burada kalmamam gerekir," diye itiraz ediyorum.

Bu gece ofiste dolaşan başka bir kadın daha var, kamp malzemeleri raflarını ve önlerinde Shimmer Lake Campground logosu basılı sweatshirtleri inceliyor. Logo güzel, parlak ve rustik. Tasarımını yapan kişi iyi iş çıkarmış. Ben hep karalamalar yaparım ama daha önce bu kadar iyi düşünülmüş bir şey yaratmamıştım. Renklerin dağ manzarasıyla uyumu ve rustik yazı tipi inanılmaz.

Shelly dirseğime uzanıyor. Saklamaya çalışıyor ama bakışlarında merakı görebiliyorum. Onu suçlamıyorum.

"Bu işi hallettim say, bebeğim. İstedığın kadar kalabilirsin. Zaten birkaç rezervasyonu değiştirdim, tartışmanın bir anlamı yok."

"Shelly..."

"Karşılığında tek istediğim, aradığını bulmaktan vazgeçmemen. Yeterince uzaklaştığını hissediyorum. Şimdi kal ve ara."

Boğazım düğümleniyor. Sözcükleri ağzımdan çıkarmak zor geliyor. "O kadar belli mi?"

"Hayır, belli değil. Sen bana buraya ilk geldiğimdeki halimi hatırlatıyorsun."

"Sen Oak Point'li değilsin, değil mi?"

Gülümsemesi hafif. "Hayır. Ama son yirmi beş yıldır buradayım."

"Burayı bu kadar çok mu sevdi?" diye soruyorum, gözlerimi buradaki diğer kadının bize doğru geldiği yere çevirerek.

Shelly kadını fark eder ve bana "Buzlu çay sever misin?" diye sorar. "Severim."

"Şuradaki soğutucudan bir tane alıp, ben burayı bitirene kadar beni bekler misin? Seninle biraz daha sohbet etmek isterim."

Kalbim minnetle doluyor. "Evet, ben de isterim."

Soğutucu sadece birkaç adım ötede. Kadın tezgaha yaklaşıp kırmızı sweatshirtünü bırakırken, ben de kolaylıkla soğutucuya ulaşıyorum.

Olaylı bir günün ardından, Shelly ile oturup konuşmak için buraya gelmeyi planlamamıştım. Shade beni öpüp durduktan sonra stüdyodan kaçmamı sağladı ve ilk geldiğim yer burası oldu. Nedenini bilmiyorum ama, parasızlık sorunumu nasıl çözeceğimi bulmadan kulübeye geri dönemezdim.

Bu sabah ayrılmadan önce Shelly burada değildi ve bunun kasıtlı olduğunu düşünmeye başladım. Eğer başından beri planı buysa... Bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum. Şu anda bana gösterdiği nezaketi anlamakta zorlanıyorum.

Gittikten sonra bir daha bu kadar iyi bakılacağımı sanmıyorum.

"İyi akşamlar. Bir şeye ihtiyacınız olursa, lütfen tereddüt etmeyin. Ofis saat dokuzda kapanıyor, ama acil durumlar için numaram kapıda yazıyor," diye açıklıyor Shelly kadına.

"Teşekkürler! Eminim bir sorun çıkmayacaktır." "Bunu duyduğuma sevindim."

Soğutucunun kapısını açıp bir şişe buzlu çay alıyorum. Üzerindeki marka bana tanıdık gelmiyor.

Shelly'ye geri götürürken, "Bunları sen mi yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Evet! Tabii, kocamın yardımıyla. O tüm paketleme işlerini yapıyor. Ben sadece buzlu çayı yapıyorum."

"Ne güzel bir ikilisiniz."

"Teşekkürler. O bana çok katlanıyor, ama ben ona daha çok katlandığımı düşünmek istiyorum." Bana gönderdiği göz kırpması

çok sevimli. "Neyse, benimle gel, biraz daha sohbet edelim."

Onu dışarıya ve ön verandadaki kamp sandalyelerine kadar takip ediyorum. O tabureli sandalyeye oturuyor, ben de yanına oturuyorum. Çimlerdeki böceklerin cıvıltıları ve ağaçların arasında bir dört tekerlekli motosikletin motoru dışında burada sessizlik hakim.

"Kapak çevirerek açılıyor. Kadınlar şişeyi açmak için uğraşmamalı," diyor, elimdeki buzlu çayı işaret ederek.

Kapağı çeviriyorum ve kolayca açılıyor. "Sen bir mucize yaratıcısın."

"Deniyorum. Kadınlar birbirine destek olmalı. Özellikle bu dünyada." "Erkekler en kötüsüdür."

"Öyleler. Ama biraz çaba gösterirsen, istediğin gibi eğitilebilecek doğru erkeği bulabilirsin."

Gülmekten boğuluyorum ve buzlu çaydan bir yudum alarak gülmemi bastırmaya çalışıyorum.

Tatlı ve acıların mükemmel karışımı, bu yüzden bir yudum daha alıyorum. "Hepsinin eğitilebilir olduğunu sanmıyorum."

"Bunu deneyimlerinden mi söylüyorsun? Değişemeyecek kadar inatçı mıydı, yoksa evcilleştirilemeyecek kadar vahşi miydi?"

"Evet, daha çok kendisi dışında kimseyi dikkate almayacak kadar kibirliydi. Beni saymıyorum bile."

Burnunu kırıştırdı. "O zaman biraz daha burada kalsan o kadar da kötü olmazdı."

"Hayır, sanmıyorum."

"Şey, bilgin olsun, vahşi olanlar bile biraz sakinleşebilir. Ve bu sefer deneyimlerimden konuşuyorum."

Duraklayarak, onun hüznü ifadesini içime sindiriyorum.

"Chadwick vahşi değil. Onun vücudunda vahşi bir kemik bile olduğunu sanmıyorum."

"Mm. O zaman bu *Chadwick'ten* bahsetmediğim iyi oldu," diye şarkı söyler gibi konuşur.

"Shelly."

"Ne? Sadece fikrimi söylüyorum. Shade iyi biridir. Onu küçüklüğünden beri tanıyorum. Ailesi onu her yıl yaz kampına buraya getirirdi. O çocuk küçük bir baş belasıydı, ama çok iyi terbiye almıştı. Kocama kayıkları temizlemeyi teklif eder, benim için her kabine temiz havlu getirirdi."

"Aracı gibi konuşuyorsun."

Ayaklarını tabureye koyup gülümsedi. "Bana daha kötüsü de söylendi, tatlım."

"Shade iyi biridir. Biz arkadaşız," diye açıklıyorum.

"Yıllardır onu buraya geri getirmeye çalışıyorum, ama hep çok meşgul oluyordu. Meğer seni eve götürmek için zaman bulabiliyormuş."

Onun ısrarlarından hoşlanmamak imkansız. Her girişimi açıkça nezaketten kaynaklanıyor ve bu sayede biraz daha sohbet edebileceğim, ben de kabul ederim.

"Buraya ilk geldiğin zamandan bahsediyordun. Devam etmek ister misin?" diye soruyorum, gülümseyerek.

Shelly kaşlarını çatıp çenesine dokunuyor. "Öyle mi? Bu gece hafızam biraz zayıf."

"Nereden taşındın?"

"Tamam, tamam. Saskatoon'da doğdum ve otuzuncu doğum günümde oradan ayrıldım. Beni buraya çeken şeyin tam olarak ne olduğunu bilmiyorum. Gözlerim dolmadan anlatamam. Ama göz açıp kapayıncaya kadar bu yerin önüne gelmişim. O gece kocamı tanıştım."

"Sonra ne oldu? Hiç eve döndün mü?"

"Hayır. Bir nedenden dolayı ayrıldım ve geri dönemeyeceğimi biliyordum. Bu benim seçimimdi. İncitip ihanet ettiğim herkes geçmişimde kaldı. Artık birbirimizi incitemeyeceğimiz tek yer orası."

"Üzgünüm, Shelly," diye mırıldanıyorum.

O gülümseyerek başını sallar. "Özür dileme. Ben şu anki durumumdan memnunum ve buradan ayrılma ya da burada kalma kararımdan hiç pişman olmadım. Hayatımın aşkını bu yerde buldum ve burada kurduğumuz güzel ailemizle, başka türlü bir şey yapmayı nasıl isteyebilirim ki?"

"Çocukların mı var?"

"İki tane!" Öne eğilerek ayaklarını verandaya indirir. Flanel bluzunun kolları çok uzundur ve dizlerini tuttuğunda parmak uçlarına kadar uzanır. "Tilly ve Ash. Oğlumuzu ara sıra buralarda görebilirsin. Ash kasabada yaşıyor, ama Tilly kocasıyla Nova Scotia'da."

"Her zaman Doğu'ya gitmek istemişimdir," diyorum.

"Orası çok güzel. Onun düğünü için oraya uçtuk ve geri dönmek bana çok zor geldi. Burası olmasaydı, belki de orada kalırdık."

"Sizi özlerdik." "Bir başka iyi nokta,"

diye alay ediyor.

"Bir ara ailenle tanışmak isterim. Umarım bir dahaki sefere geldiklerinde hâlâ burada olurum."

"Kocam Kirk her zaman bir şeyler yapmaktadır, ama rıhtıma veya ormana yakın değilseniz, onu kesinlikle göremezsiniz. Bir dahaki sefere geldiğinizde onu arayacağım. Ash ise genellikle ağaçlardan gelen dört tekerlekli motosiklet seslerinden sorumludur. Kasabadaki toplum merkezini yönetmektedir."

Bu bilgileri sindirip başımı salladım. "Kasabanın girişindeki bina mı?"

"Evet, o. Genellikle spor programlarının çoğu Cherry Peak ve oradaki okulda düzenlenir, ama Ash burada bir softbol takımı kurmayı başardı. Hokey için de bir şeyler başlatmaya çalışıyor, ama yeterince ilgi görmedi."

"Açıkçası sporla pek ilgilenmiyorum," diye utangaçça itiraf ediyorum.

"Oh, ben de. O genleri nereden aldığını bilmiyorum çünkü ne bana ne de kocama ait değiller."

Onun acımasız dürüstlüğü beni ferahlattı ve kahkahayı bastım. "O zaman yalnız olmadığım için mutluyum."

"Bir ara uğrayıp merhaba demelisin. O zamana kadar sana dair her şeyi ona anlatmış olacağım."

"Evet, belki," diyorum, kaba olmak istemediğim için.

Ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Stüdyodaki işim ve Shade ile birlikte geçireceğimiz ekstra zamanlar yüzünden bunun için fazla vaktim olmayacak...

Yanaklarım kızarmadan önce konuyu değiştiriyorum.

"Senin ya da kocanın yapmak istemediği ya da zamanı olmadığı bir şey varsa, lütfen bana söyle. Burada bedavaya kalamam. Bu doğru gelmiyor."

"Millie, fikrimi değiştirmem. Benim hakkımda öğreneceğin bir şey varsa, o da benim bir katır kadar inatçı olduğumdur."

"Lütfen. Bana bir konuda yardım etmeme izin verin. Küçük ya da önemsiz olması umurumda değil. Burada olduğum sürece kimseyi kullanmamaya çalışıyorum. İşleri böyle yürütmek istememiştim."

Şu anda yalvarıyorum, ama bundan utanmıyorum. Sadece çaresizim ve burada kaldığım süre boyunca bedavaya yaşarsam, suçluluk duygusundan kurtulamayacağım.

Shelly uzun bir süre bana bakıyor, gözleri beni delip geçiyor. "Neden kaçıyorsun, bebeğim?"

"Yararlandığımı bildiğim bir hayat. Ama bu benim istediğim hayat değil. Mümkün olsaydı, bunu başka birine verirdim."

"Eğer bu seni mutlu edecekse, yapabileceğin şeylerin bir listesini hazırlayabilirim. Ama buna gerek yok. Gerçekten, burada zaten yeterince yardım alıyoruz," diyor ve benim kazanmam için yeterli kadar taviz veriyor.

Rahat bir nefes alıyorum. "Teşekkürler, Shelly."

"Kamp alanını daha iyi tanıman gerekecek. Görevlerini yerine getirirken kaybolmanı istemeyiz."

"Dur tahmin edeyim, bana etrafı gezdirmesi için kime sormam gerektiğini biliyorsun, değil mi?"

Gözlerini kırıştırır, ince dudaklarını büzüştürür. "Ne? Bu bana benziyor mu?"

"Evet, öyle."

"Sadece Shade'in ilgisinden yararlanıp onu biraz çalıştırabileceğini düşünüyorum. Ben de onu biraz daha görmek isterim. Sanırım aslında sadece kendimi düşünüyorum."

Şişemden bir yudum daha alıp, bardağa gülümsüyorum. "Onun tek ilgisi arkadaşlık."

"Oh, şimdi beni aşağılıyorsun."

"Hiç kimse sana biraz dramatik olduğunu söyledi mi?"

"Kocama sorarsan, dramatik olmanın en iyi özelliği olduğunu söyler."

"Dürüst olmak gerekirse, onun nasıl biri olmasını beklediğimi bilmiyorum," diyerek şişemi sandalyemin yanına koydum.

"Hayal et bir huysuz oduncu ve sonra yap onu daha huysuz hale getirin."

"Yani, siz huysuz/neşeli bir çiftsiniz," diyorum.

"Romantik romanlar mı okuyorsun?"

"Sadece onları okurum."

Shelly bana gülümsüyor ve ben onun tepkisine gülmeden edemiyorum. O kadar saf ki, dürüst olmak gerekirse, onu tanıdığım en sevimli kadın olarak görüyorum. Onda çok şey var. Evimde tanıştığım insanlarda genellikle gördüğümünden çok daha fazlası var.

"Sahilde kurulan ücretsiz küçük kütüphaneye gittin mi? Oldukça popüler! Twice Treasured'ın yanındaki sokağın köşesinde de bir tane daha var. Son birkaç ayda onları oldukça iyi doldurdum. Bir göz atmalısın," diye heyecanla anlatıyor.

"Kulübeme dönerken buradakine uğrayacağım. Daha önce sadece sosyal medyada görmüştüm."

"Lütfen öyle yapın. Ve bir kitap alırsanız, hangi kitabı aldığınızı bana söylemeyi unutmayın. En sevdiğim kitapların bir listesi var, ama bu liste çok çabuk değişiyor."

Başımı sallıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, uzun zamandır kitap okumadım. Tekrar okumaya başlamak istiyorum."

"Bu, doğru yerde olduğunun bir başka işareti, tatlım." Onun haklı olduğuna hiç şüphem yok.

16

GÖLG

Artık üçüncü tekerlek olmaya alıştım.

Bryce ve Daisy çok iyi arkadaşlar, bu yüzden yemek sırasında birbirlerine iltifat etmelerini izlemem gerekiyorsa, öyle yapacağım. Buldukları mutluluğu hak ediyorlar ve ben de evlenmelerine kadar günleri sayıyorum. Bryce sonunda harekete geçmeden önce ona ne kadar uzun süre iltifat ettiğini düşünürsek, sanki sonsuza kadar birlikteymişler gibi geliyor.

"Beni görmek için her zaman buraya gelmek zorunda değilsin. Ben de senin yanına gelebilirim," diyorum Maggie'nin kapısına yaklaşıırken.

Bryce bana boş boş bakıyor. "Cherry Peak'e geldiğinde, seni oradan çıkarmak dış çekmek gibi zor oluyor."

"Ah! Çok acımasızsın, Bryce. Ben de senin düğününde sağdıç olacağım için ne kadar heyecanlı olduğumu düşünüyordum, sen ise beni öldürmek için saldırıyorsun."

"Sen benim sağdıçım değilsin."

Daisy, başını sallayarak Bryce'ın yanına dokundu. "O bu görevi almaya çalışıyor, Frosty. Nazik ol."

"Onun yerini alırsan Poppy gözlerini oyar," diyor Bryce kapıyı çekerek.

Elbette, Bryce'ın memleketinden gelen en iyi arkadaşı bu pozisyondan mahrum kaldığı için biraz üzülür, ama bence ben de onun kadar hak ediyorum. Onu Poppy kadar uzun süredir tanımıyor olabilirim, ama biz de aynı derecede yakınız. Ayrıca, Poppy benim *en büyük* hayranım değil ve bunun nedeninin benden tehdit hissetmesi olduğunu düşünmeye devam etmek istiyorum.

Kapıyı tamamen açıp ikisinin içeri girmesini bekledikten sonra ben de içeri giriyorum. "Deneyebilir."

"Ne yapabileceğime bakacağım," diyor Daisy, Bryce'in duyamayacağı şekilde biraz geride kalarak.

"Teşekkürler, tatlım."

"Rica ederim. Bryce ve benim aramızda, tüm arkadaşlarımızın yanımızda durması için fazlasıyla yer var."

"Ben sadece açgözlü ve çaresizim."

"O kadar da abartmazdım ama evet, biraz açgözlüsün. Yine de seni seviyoruz."

Gülümserim ve kapıyı bırakırım. Kapı kapanır ve sonra ikisini takip ederek Bryce'in buraya geldiğinde her zaman oturduğu kabine doğru yürürüm.

İkisi de yanlarından geçen kadınları fark etmez, ama ben fark ederim. Millie, gözlerimin üzerinde olduğunu hissedip kahve fincanından başını kaldırdığında, ona gülümsemek imkansızdır. Bacaklarım beynimin emirlerini dinlemez ve beni masalarının yanında sabit tutar, Daisy'nin dikkatimi çekmeye çalışırken sesindeki soruyu görmezden gelir.

"Günaydın bayanlar," diyorum, Lacey'nin oturduğu yere bakarak, onun şaşkın ifadesine.

Beni basitçe selamlıyor. "Selam, Shade."

"Selam." Millie fincanını avuçlar ve masanın altında bacak bacak üstüne atar.

Uyluklarının üzerinden akan eteğine bakmak için aşağıya göz attığımı itiraf etmezsem yalan söylemiş olurum. Bol bir etek, yine de kısa, ama her zaman giydiği dar eteklere göre daha hareketli.

"Daha önce burada kahvaltı yaptın mı? En iyi Fransız tostı burada."

"Henüz gelmedim. Kahvaltı benim tercih ettiğim bir yemek değil." Kaşlarımı çattım.

"Atlama. Fransız tostunu dene."

"Ya Fransız tostunu sevmezsem?" diye karşılık verdi, ses tonu her zamanki gibi onu kızdırdığımda olduğu gibi güçlendi.

"Çırpılmış yumurta da en az onun kadar lezzetlidir."

"Sen olmadan sipariş vereceğim, Shade," diye sağdaki kabinden Bryce seslenir.

Millie çenesini göğsüne indirip güler. "Günaydın, Bryce!"

"İstersen onu masanda tut, Millie. Yemeğimi yiyebilmem için ona seçim yaptır."

Gülerek, Bryce'a doğru kaşımı kaldırıyorum. O bana sırtını dönmüş durumda, ama Daisy görüyor. Elini sallayarak yaptığı hareket, Millie'yi gördüğüm anda karar vermemiş olsaydım, onları rahat bırakmam için beni ikna ederdi.

"Burada bana yer var mı? Planlarınızı bozmadığım sürece," diyorum, daha çok onların yararına, benimkinden çok.

Lacey ilk cevap veren kişi oldu. "Hayır, tabii ki değilsin. Millie'ye, Shelly'nin kamp alanını biraz daha keşfetmesi gerektiği konusunda haklı olduğumu söylüyordum, eğer orada yardım edecekse."

Millie masanın diğer ucundan Lacey'e öfke dolu bakışlar atar. Gülmemi zorlukla bastırıp, olan biteni izlerim ve beklerim. Bir nefes sonra, Millie koltuğuna daha da yerleşir ve bana bakar, öfkesi biraz azalmıştır.

"Sanırım biraz münzevi bir hayat sürdürüm."

Onun yanındaki yere oturup kollarımı masaya bırakıyorum. Belki gereğinden biraz daha yakın oturuyorum, ama aramızda olanları düşününce, birbirimize biraz daha yakınlaşmanın fena bir şey olmayacağını düşünüyorum. Omuzlarımız birbirine değdiğinde aldığı nefesle, doğru yolda olduğumu anlıyorum.

"Sana etrafı gezdirebilirim," diyorum.

Lacey parmaklarını şıklatıyor. "Bu harika bir fikir. Ben de öyle düşünüyordum."

"Ne tesadüf. Ben de bütün gün boşum," diye ekliyorum.

Millie, fincanını kaldırıp bir yudum alırken fincanı daha sıkı tutar. Ben sırtarak masanın altında bacaklarımı, onun dizine hafifçe dokunacak kadar açarım. O da keskin mavi gözlerini bana çevirir.

Son birkaç gündür bu keskin maviyi çok gördüm. Stüdyoda kısa bir öpüşme dersinden sonra, ona biraz mesafe koydum. Bunu yapmak istemiyordum, ama ertesi sabah geldiğinde bana bakamadan aceleyle ayrıldığında, belki de benden ve yaptığımız anlaşmadan gerçekten ne istediğini anlaması gerektiğini düşündüm.

O zamandan beri bana karşı daha sinirli davranıyor. Onun ateşli cevapları beni bir iki kez güldürdü ama dürüst olmak gerekirse, ben sadece

bana karşı dürüst olmasını istiyorum. Oyun oynamak yıllar önce sıkıcı hale geldi. Artık o yaşları geçtim.

"Tur gibi sıkıcı bir şey için zamanın olduğuna emin misin?" diye soruyor, sesi gergin.

Onun tavrını görmezden geliyorum. "Senin için her zaman vaktim var." "O zaman kahvaltıdan sonra."

Hemen cevap vermek yerine, uzanıp parmaklarını fincanından çektim. Fincanı elinden alıp ağzıma götürdüğümde şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Kahve hala sıcaktı, dilimdeki yanığı umursamadan dizimi onun dizine bastırarak fincanı bitirdim.

Boşaldığında, onu masanın kenarına koyup kolumu kabinin arkasına uzatıyorum. Millie başını o kadar hızlı yana çeviriyor ki saçları omzunun üzerinden uçuyor. Elimi deri koltuktan çekip onun pazısına koyuyorum, orada gevşekçe tutuyorum.

"Onu içiyordum," der.

"Bunu, ilk günümde benden çaldığın kahvenin ödeşmesi olarak düşün."

"Onu çalmadım. Bryce bana verdi."

"Semantik."

"Stüdyoda çalışmayı nasıl buluyorsun, Millie?" diye sorar Lacey, benim biraz uzaklaştığım sohbete dahil olur.

Millie arkadaşına odaklanır, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. "İyi gidiyor. Kendimi meşgul edecek bolca evrak işi var."

"Harika bir iş çıkardın," diye ekliyorum.

Kendi beyan ettiği kusurları ve deneyim eksikliğini göz önünde bulundurursak, beklediğimden daha iyi.

"Gerçekten mi?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

"Çabuk öğreniyorsun ve bir işi bitirene kadar pes etmiyorsun. Evet, prenses, iyi iş çıkarıyorsun."

Gülümsemesi yüzünün her iki tarafını da kaplar. "Teşekkür ederim. Aslında çok eğleniyorum."

"Mutlu görünüyorsun," diyor Lacey.

Millie bilinçli ya da kazara geriye yaslanır, ama yerinde kalır. Elimi kolundan itmez ve bu şekilde rahatmış gibi gevşer. Bu, aradığım ama doğrudan sormaya cesaret edemediğim bir teyittir.

"Burayı seviyorum. Kasabayı ve Shimmer Gölü'nü. Herkes çok misafirperver davrandı. Bunu beklemiyordum."

"Küçük kasabalar bazen kötü bir şöhrete sahip olabilir," diye onaylıyor Lacey.

Tırnaklarımı Millie'nin koluna geçiriyorum. "Çoğu zaman bunu hak ediyorlar."

"O zaman burada kötü bir şey olmasını beklemeli miyim?" diye soruyor Millie.

"Bu beni şaşırtmaz, ama umarım olmaz. Buraya tekrar dramaya bulaşmak için gelmedin."

"Son skandalın üzerinden epey zaman geçti. Belki Oak Point olgunlaşmıştır," diyor Lacey.

Millie, Lacey'nin sözlerine kapılarak koltuğunda doğrulur. "Son skandal neydi?"

Kafamı sallarım, Lacey'nin bu konu hakkında konuşmak istemediğimi anlayacağını umarak.

Beni görmezden gelir. "Whittman çocuklarıyla tanıştın mı?"

"Hayır? Whittmanlar kim?"

"Shelly ve Kirk Whittman. Çocuklarını soruyor," diye açıklıyorum, rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdanarak.

Millie bana bir bakış attı, hareketimi fark etti. Kısa bir bakıştı, ama nazikti. Sanki beni kontrol ediyor gibiydi.

"Hayır. Onlarla tanışmadım, ama Shelly geçen gün bana onlardan bahsetmişti," diye açıklıyor.

Lacey başını sallar. "Ash'in en iyi arkadaşı Rowe, kamp alanında bir adamı neredeyse öldürdüğü için bir süre hapis yattı."

Millie gerginleşince Lacey'e kaşlarını çattım. "Bu olanları çok basit bir şekilde anlatmak olur. O kadar basit değildi ve o adam hak ettiğini aldı."

"*Senin* görüşün bu. Ama yine de davayı kaybetti ve hapse girdi," diye tartışıyor Lacey.

"Yani ondan önce olanlar önemli değil mi? Pahalı bir avukatı ya da zengin bir hukuk ekibi olmadığı için suçlu mu?"

"Daha önce ne oldu?" Millie, kabinde dönerek bana odaklanarak sorar.

"Bu bizim anlatacağımız bir hikaye değil," diye cevap veriyorum, Lacey'nin bunu anlamasını umarak. "Rowe'u olanlar için yargılama, özellikle de Tilly burada olup kendi tarafını anlatamıyorken."

Millie yüzümde bir şey arar gibi bakıyor ve sonra soruyor: "Hâlâ hapiste mi?"

"Hayır. Cezasını çekti."

Lacey şimdi sessiz kalıyor ve ona baktığımda, kaşlarını çatmasının nedenini anlıyorum: dedikodu yaptığı için utanıyor. Birbirimizi çok iyi tanımıyoruz, ama onun kasabada başkalarının dedikodularını yayacak biri olmadığını biliyorum. Millie, herkesi alışık olmadıkları bir şekilde açığa çıkarma yeteneğine sahip, o halde benim gibi onun da aynı şekilde kurban olmasına neden onu suçlayayım ki?

"Herkes bunu fısıldıyor. Kendini suçlu hissetme," diyorum ona.

Gülümsemeye çalışıyor, ama başaramıyor. "Haklısın. Tilly burada değil ki kendi tarafını açıklasın, ben de Rowe'a sormayacağım."

"Bunun için seni suçlamıyorum. O artık acımasız bir pislik, ama farklı bir şey beklememiz gerektiğini söyleyemem," diyorum.

"Siz ikiniz arkadaş mısınız?" diye sorar Millie.

"Evet, arkadaşız. Onu ve Ash'i bebeklikten beri tanıyorum. Ama artık onu pek görmüyorum. O ve Ash çok yakındırlar. Sadece dövme yaptırmak istediğinde beni görmeye gelir."

Aksi takdirde, Painted Sky'da kalır. Ailesinin çiftliği kamp alanına giden otoyolun kenarında, ama ben on yıldan fazla bir süredir oraya adımımı atmadım. Rowe hapse girmeden önceydi. Ailesinin onunla ilişkilerini kestiğini düşünürsek, orada nasıl yaşadığını bilmiyorum. Kan, kana sırtını dönmez, ama onunki döndü.

Tek açıklamam, o bronco binmeye geri döndüğünden beri, ekstra para kazanmak için onu aradıklarıdır. Bir kez daha yarışlara döndüğünde, her şey mahvolmadan önceki gibi yarışacak.

"Onunla tanışana kadar onu yargılamayacağım," diyor Millie, koltuğuna yaslanarak. "Bu adil olur."

Lacey derin bir nefes alır. "Ben de aynısını yapmalıyım. Yıllar oldu." "Bunu takdir ederdi," diyorum.

Yanımdan gelen hafif bir boğaz temizleme sesi, sohbeti sonlandırır. Maggie'nin çok sevdiği tipik fırırlı önlüğü giyen garson, kendini tanıtmadan önce bize gülümser. Lacey kahvaltısını sipariş ederken sessizce otururum ve Millie de aynısını yaparken dikkatle dinlerim.

"Fransız tost ve yanında çırpılmış yumurta alayım lütfen. Ve bir kahve daha."

Omzunu sıkarak, ben de aynı şeyi sipariş ediyorum. Onun siparişiyle dalga geçmemek için kendimi zor tutuyorum, ama sabahım çok güzel geçiyor, onu kızdırma riskini göze alamam.

En azından onu tekrar yalnız yakalayana kadar değil. Çünkü onu yakaladığımda, onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu öğrenene kadar bir daha gitmeyeceğim. Umarım bu, listemi onunla paylaştığım ve bir an önce işe koyulabileceğimiz anlamına gelir.

Millie burada uzun süre kalmayacak ve ben onun bana gelmesini bekleyerek daha fazla gün kaybetmeyi reddediyorum.

17

MILLIE

"Daha önce kano kullandın mı?" diye sorar Shade, su kenarındaki tahta rafa asılı mavi kanonun kıvrımlarını avucuyla okşayarak.

"Hayır. Ama bazen paddleboard yapardım." "O konuda haklısın. Onlardan birini batırırdım."

Başımı eğerek onu yavaşça baştan aşağı süzdüm. "Dengen nasıl?" "Berbat."

"O zaman, evet, muhtemelen batırırsın," diye onaylıyorum.

"Bu hafta kar yağmasaydı, senin kano deneyimini başlatırdım. Ama şu anda hava çok soğuk."

Sözleri, buraya geldiğimden beri geçen hafta sıcaklığın ne kadar düştüğünü hatırlatıyor. Montumu giymiş olsam da, kemiklerime işleyen bir soğuk var. Gölün üzerinde esen rüzgar da yardımcı olmuyor.

Shade parmaklarını belime bastırarak bizi plajdan uzaklaştırıyor. İskeleye giderken, iki katlı bir kuş evine benzeyen, cam kapılı küçük kütüphaneyi geçiyoruz. İskeleyi gördüğüm ilk günden beri orada oturmak istiyordum. İlk başta görmezden geldiğim doğal bir çekim vardı.

Bugün orayı ziyaret ettiğim için mutluyum.

"Eskiden iskeleden atlayıp su altında en uzun süre nefesini tutan yarışırdı," diyor, yanımda yürüyor.

"Biz" kim?

"Ben, Whittman ikizleri, Rowe, Lacey. Hemen hemen hepimiz. O zamanlar, hangi sınıfta olduğun veya ailenin kim olduğu önemli değildi, hepimiz birlikte takılırdık. Özellikle yaz aylarında. Eğlenmek için tek yerimiz burasıydı, bu yüzden burayı en iyi şekilde değerlendirirdik

" diye açıklıyor ve arkamıza dönüp bakıyor. "O ağaçların arasında bir dondurma kulübesi vardı, tek top dondurmayı 50 sente ve bir high five karşılığında satarlardı. O kulübe dört yıl boyunca açık kaldığı süre boyunca tüm harçlığımı orada harcadım."

Göğsümde patlayan özlem, konuşmamı zorlaştırıyor. "Ne oldu ona?"

"Sahibi vefat etti. Shelly tek başına işletmeye devam etmeye çalıştı, ama ekstra yardım olmadan işleri yürütemediler."

"Ve hiç yoktu," diye onun yerine cümleyi tamamladım.

"Bingo. Bu Oak Point'in özel yemeği. Ama şimdi sıra sende. Küçük bir prensesken hoşlandığın bir şeyi anlat bana."

Rıhtımın sonuna vardık ve ben yumuşak bir iç çekişle kendimi tahta kalasların üzerine bıraktım. Bacaklarımı kenardan sarkıtıp karanlık, berrak suyu seyrettim. Yabani otlar kısa kesilmişti, yüzeye ulaşmamaları için. Dağ suyu olmasına rağmen, gerçekte olduğundan daha soğuk göründüğüne eminim.

Yukarı bakarak, Shade'in göle bakarkenki halini izliyorum, gülümsemesi tembel ve rahat. Beni izlediğini fark edince, gözlerini indirip göz kırpmıyor ve sonra bana katılıyor. Bu geniş iskelede gerekenden daha yakın oturarak, bacaklarını benimkilerin yanına sarkıtıyor ve ellerine yaslanıyor. Kollarını düzelterip parmağını sırtımın en alt kısmına dokundurduğunda titriyorum.

Onun sorusunu düşünerek, şu anda, burada, onun kucağına atlamak için duyduğum isteği bastırıp bir cevap bulmaya odaklanıyorum. Son birkaç gün sinir sistemimi mahvetti ve bunun tek sorumlusu benim.

Öpüşme dersimizden sonra, tabii buna ders denebilirse, Shade'i düşündüğümde ya da onu gördüğümde tahrik olmaktan kendimi alamıyorum. Bu durum artık gerçekten sinir bozucu hale geldi ve kendimi tatmin edemediğim için o kadar sinirliyim ki, öfkemi ondan çıkarıyorum. İş yerinde onu görmezden gelmek, ona verdiğim bir sonraki dersi yapmamızı talep edecek cesareti bulmaktan çok daha kolay.

Üstelik, listesine ne yazdığını bile bana söylemedi. Sanki beni patlatmaya çalışıyor gibi.

"Büyürken öyle arkadaşlarım pek yoktu. Varsa da, sadece ailelerimiz birbirini tanıdığı için yanımdaydılar. Ama yazın tekneye çıktığımızda eğlenirdim. Wake sörfünü severim," diyorum, boğazımdaki düğümü bastırmaya çalışarak.

Bana baktığında kaşları yükselir. "Wake sörfü mü yapıyorsun?" "Bu soruların hepsine kızmaya başlıyorum."

"Sadece senin bunu yaptığını hayal edemiyorum. Sana inanmadığımdan değil."

"İnanın bana. Bu, babamın büyürken bana izin verdiği tek spor aktivitesiydi. Spor yapmak istediğimden değil, ama eğlenceliydi. Sıcak bir günde bikini giyip su püskürtülürken ve serin bir esinti hissederken, sessizce güneşlenmekten daha iyiydi."

Shade hafifçe öne eğilerek, "Yanlış mevsimde geldin, Mills. Seni öyle görmek isterdim" dedi.

"Mills?"

"Prenses," diye düzeltiyor, sırtarak.

Bunu görmezden geliyorum. "Gölde karşılaşmış olsaydık beni fark eder miydin, şüpheliyim."

"Bahse girer misin?"

"Unuttuysan hatırlatayım, şu anda meteliksizim. Bahis yapacak hiçbir şeyim yok, bu sefer pas geçeceğim."

"Para bahis yapmak için en sıkıcı şeydir. Yaratıcı ol," diye yavaşça konuşur.

Başımı çevirip, onun bekleyen bakışlarıyla karşılaşıyorum. Soğuk hava, gözlerindeki yoğunlukla birden ısınır. Mümkün olduğunca sessizce yutkunuyorum, ama o fark ediyor.

"Şansım çok kötü," dedim, sesim alçaktı.

"Normalde ben de aynı şeyi söylerdim, ama şu anda öyle hissetmek zor."

Gözlerimi devirerek mırıldanırım, "Sen bir çapkınsın."

"Yalan söylemeyen bir flörtçü. Seni minicik bir bikiniyle, ıslak ve rüzgârda savrulan bir şekilde hayal etmek beni deli ediyor. Burada iyi bir adam olmaya çalışıyorum, ama çok yakında başarısız olacağımı hissediyorum."

İçim sıkışıyor, içim ısınmaya başlıyor. "Sadece sen mi böyle hissediyorsun sence?"

"Ne hissediyorum, Millie? Çünkü şu anda, şu anda, senin listene bir kez daha göz atmak istesem de, günlerdir beni görmezden gelmeden dolayı gerçekten çok sinirliyim. Sonrası böyle olacaksa, sana bir daha dokunmayacağım. Artık benim için bir arkadaşın var ve sen burada olduğun sürece, öyle kalmak istiyorum."

"Bunu umursadığını düşünmemiştim. Bunun seni üzdüğünü hiç söylemedin," diye zayıf bir şekilde tartışıyorum, onun haklı olduğunu bilerek.

Son zamanlarda kafam çok karışık.

Shade çenesini oynatarak gözlerini bulandırdı. "Benden tam olarak ne istiyordun? Boğazıma izini bıraktıktan sonra kışın yanıyormuş gibi stüdyodan kaçtın ve ertesi gün işe geldiğinde gözlerin benden başka her yerdeydi. Aklını okuyamam Millie. Benden bir şey istediğinde bunu söylemelisin. Senin istediğin her şeyi yapabileceğimi kanıtladım, bu da farklı olmamalıydı."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, gerginleşerek. "Bana yapmamı söylediğin şeyi, hayatımdaki insanlara hiç yapamadım. Bunun için utanç duymadan ya da gerçek duygularımdan dolayı suçluluk duymadan yapamadım. Bu yüzden, üzgünüm."

Ona bakmak çok zor, bu yüzden önümüzdeki suya odaklanıyorum. Hafifçe dalgalanıyor ama onun dışında hareketsiz. Durgun. Sıkıcı. Neredeyse gülmek üzereyim, ama bunun yerine kıyayı çevreleyen ağaçlara bakıyorum.

"Başlangıç olarak, dokunmaya alışmana yardımcı olmak istiyorum," diye başlıyor Shade, dikkatimi o kadar doğal bir şekilde çekiyor ki, neredeyse ürkütücü. Beni açılmaya teşvik etme çabasını takdir ediyorum, teşekkürlerimi içime saklasam da. "Seni içinden yakıp, geçen gün çıkardığın o lanet sesleri çıkarmanı sağlayan cildinin her santimini bilmelisin. Sonra, bana ne istediğini söylemeye çalışmaya başlayacaksın. Benim kadar detaylara dikkat etmeyen erkeklerle birlikte olacaksan, bu çok önemli."

Alaycı tonu benim için durumu daha az garip hale getiriyor, ama yine de yüzüm kızarıyor, elimde değil. Yetişkin bir kadın olarak, bir hafta önce tanıştığım bir erkeğin tüm

Bu, onun niyeti beni böyle hissettirmek olmasa bile, bunun mümkün olmadığını düşünüyorum.

"Yine o kendine güvenin ortaya çıktı," diye gevşek bir şekilde cevap veriyorum.

O hafifçe güler ve o hafif alaycı tavrını bırakır. "Bunu yapmaya hala hazır olduğunu duymam lazım. Eğer hazırsan, hemen şimdi seninle birlikte kabinine çıkacağım, Millie. Ama hazır değilsen, bunu bana şimdi söylemelisin ki, burada kaldığın süre boyunca ilişkimizin nasıl olacağını anlayabileyim."

"Bununla bir sorunum yok. Hiçbir zaman olmadı."

Parmakları çenemin altını hafifçe vurup başımı çeviriyor. Shade'in kahverengi gözleri birkaç santim uzaklıktan benimkilere bakınca nefesimi tutuyorum. Gözlerini soldan sağa, sağdan sola çevirip bana yalan söylediğime dair bir ipucu arıyor.

Aradığı şeyi bulamadı, tahmin ettiğim gibi. "Hadi gidelim o zaman." Beni kışkırtıyor.

Rıhtımdan kalkıp ayağa kalktığımda, onun dokunuşunu uzaklaştırıyorum. Eteğimin arkasını silkeliyorum, ellerimi belime koyup ona bakıyorum.

"Seninle daha sonra orada mı buluşacağım, yoksa kalkıp benimle birlikte gelecek misin?"

Ağzının kıvrımı midemde bir heyecan dalgası yaratıyor. Evet, Shade gibi bir adamın yanında olmak tehlikeli. Sadece yakışıklı ve zeki olduğu için değil - ki bu da yardımcı olmuyor - ama bana sunduğu kolay dostluk yüzünden. Onun yanında olmak çok kolay ve birlikte yapmaya karar verdiğimiz şey ne olursa olsun, onun yanında huzurlu hissediyorum. Daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlık. Kaldığım süre boyunca sadece oturup arkadaş gibi konuşsak bile, mutlu bir şekilde ayrılırım.

Ona elimi uzatıyorum ve o da elini benimkine vurana kadar bekliyorum, sonra onu çekiyorum. Vücudu hiç kıpırdamıyor, ama çekme kuvvetinden kolumda gerginlik hissediyorum.

"Bu kaslar beton gibi, bebeğim. Kolunu yerinden çıkarma," diye alay ederken ayağa kalkar.

"Kasları beton gibi olan biriyle hiç tanışmamıştım. Ne ilginç."

"Şansına, bu hayatta bir kez yaşayabileceğin bu deneyimi gerçekten yaşamak istiyorsan, ben de elle taciz edilmeye hazırım."

Gülüyorum, Shade'le birlikte olduğumda her zaman beklediğim şeyin verdiği sıcaklık karnımı ısıtıyor. Düzgün bir şekilde yayamadığımda beni bir girdaba sürükleyecek bir tahrik.

"Bu, tanıştığın kadınlarda genellikle işe yarıyor mu?" Tepkimi gizlemek umuduyla soruyorum.

O, kolunu omuzlarıma atıyor ve iskeleden uzaklaşırken beni kendine doğru çekiyor. Yanlarımda sarkan kollarım çok yersiz geliyor ve onun yerine onun arkasındaki uyluğuna vurmayı düşünüyorum. Tereddüt ettiğimde dişlerimi sıkıyorum ve yerine garip vurma hareketime devam ediyorum.

"Emin değilim. Sana işe yarıyorsa söyle, o zaman bunu silahlarım arasında tutmayı düşüneceğim," diye cevaplar.

Bana bakmadan kolunu omzumdan çeker ve bunun yerine elimi tutar. Nefesimi tutarken, elimi arkasına götürür ve kendinden emin bir şekilde kot pantolonunun arka cebine sokar. Kolunu tekrar omzuma koyduğunda, konuşmayı başarırım.

"İşe yaramıyor."

Yerden çıkıntı yapan büyük bir ağaç kökünün üzerinden geçeriz ve Shade ağzını kulağıma yaklaştırır. "Yalancı."

Nefesinin sıcaklığı beni titretir ve bir saniye sonra çıkardığı kahkaha, onun da bunu hissettiğini gösterir. Parmaklarımı arka cebinde kıvrır ve şu anda onun poposunu okşadığımı görmezden gelmeye çalışırım. Dudaklarımı sıkıca kapatır, kıkırdamamı içime atar ve kabinime ulaşmaya odaklanırım.

O zaman... Şu anda ona dokunduğum şeklin o kadar da skandal bir şey olmayacağından eminim.

Bunun beni heyecanlandırıldığını mı yoksa korkuttuğunu mu bilemiyorum.

18

GÖLG

MILLIE sinirden neredeyse titriyor.

Önce liderliği ele geçirip kabinine ilk giren oydu, sonra yatak odasının kapısının önünde donakaldı, omurgası o kadar dikti ki, yeterince sert vurursam muhtemelen ikiye kırabilirdim. Kendimi fazla övmemek için uğraşıyorum ama lanet olsun, o da işimi kolaylaştırmıyor.

Her titreme, kızarma ve donma, Peakside'da onu ilk gördüğümünden beri istediğim şeye boyun eğmememi zorlaştırıyor. Stüdyodayken ya da başka bir şeye dikkatini verirken onu her türlü şekilde sikmek istemiyormuş gibi davranmak daha kolay. Ama sıra bana geldiğinde?

Gözlerimi, eteğinin üst baldırlarının arkasına değdiği yere indiriyorum. Bacaklarını birbirine sürüyor, sıkı giysili ayakları yere bastırıyor. Parmaklarım gerginleşip uzanıyor, sonra kapı çerçevesinin üst kısmını kavramakla meşgul oluyorum. Dudaklarımı ıslatıp kendimi ona sıkıca bastırıyorum.

"Şimdi çekil ya da yatağa git, Millie."

"Bu hangi ders?" diye soruyor yumuşak, çekingen bir sesle. "Sence hangisi?"

Yutkunması, fısıldadığı kelimelerden daha duyulabilir. "Daha yüksek sesle. Ben buradayım. Ne yapacağımızı düşündüğünü söyle bana

"

"Beni izleyeceksin... kendime dokunmamı."

Elimi boynunun yanına götürüp parmağımla saçını omzunun arkasına doğru yönlendiriyorum. Köprücük kemiği, bluzunun altından görünen tüyler ürpertici bir şekilde diken diken oluyor. İpeksi kumaşın altındaki izlerini takip etmek çok kolay, ta ki omzundaki ince askıya dokunana kadar.

"Seyredeceğim, ama yardım da edeceğim. Kendini tatmin edebilmelisin prenses. Tanıdığın her erkeğin seni tatmin etmeyi bileceğini kim bilebilir ki? Bu acı çok şiddetlendiğinde onu dindirmek sana kalmış," diye mırıldanıyorum, bacaklarımın arasında aynı lanet rahatsızlığı hissederek.

"Yardımcı olabileceğini düşünüyor musun? Ya eğer..."

Parmaklarımı sütyen askısından çekip kolunu okşayarak bileğini kavradım.

"Yardımcı olabilirim. Millie, beni çılgılık attıramayan bir kadınla hiç tanışmadım." Bileğini kavradım ve karnına doğru hareket ettirdim, avucunu eteğinin bel kısmına bastırdım. "Bana sesini duyurman gerekecek. Neyin hoşuna gittiğini, neyin gitmediğini söyle."

Kafasını sallayarak onaylar ve dudakları arasında keskin bir nefes alır. Parmaklarımı onun parmaklarının üzerine kapatır ve yavaşça ikisini bandın altına kaydırıp bir santim aşağıda duran ikinci bandın üzerine getiririm. Bu daha ince ve daha yumuşaktır.

"Ne düşünüyorsun?" "Ben..."

Ben... İyi."

"Neyin iyi?"

"Bu. Yaptığın şey," diye nefes nefese mırıldanır.

"Şimdi ne yapmak istersin? Kapının önünde kalacak mıyız?" "Hayır."

"Hayır..."

Parmaklarını benim parmaklarımın altından kaydırarak aralarına soktu ve parmaklarını birbirine bağladı. "Yatak."

"Yat, Millie. Sırt üstü."

Elimi çekip poposuna hafifçe vuruyorum. Bana hızlıca bir bakış atıyor, güzel mavi gözleri genişliyor ve sonra öne doğru sendeliyor. Yatak çift kişilikten büyük olamaz, ama bu iş için yeterli. Şimdilik.

Millie, bir dizini bir dizini yatak üzerine koyarak yatak üzerine sürünür. Sessizce onu sırt üstü yatarken ve tavana bakarken izlerim. Yavaş nefes alıp verirken göğsü yükselir ve boğazı zıplar. Bu pozisyonda giydiği gömlek omuzlarından sarkar ve sütyeninin ince askıları görünür. Ben de nefesimi

aynı hızda tutmaya çalışıyorum.

Başı yastıklara gömülü halde, ben yatağın ucuna doğru hareket ettiğimde bana bakmaktan başka seçeneği olmamalı, ama o gözlerini tavandan ayırmıyor. Vücudunun titreyerek hareket etmesi gözümünden kaçmıyor ve bunun heyecandan mı yoksa buradaki sürekli soğuktan mı kaynaklandığını anlayamamaktan nefret ediyorum.

"Burası neden bu kadar soğuk?" diye soruyorum, sesimi alçaltarak. "Termostat yok. Ve ben ateş yakmayı bilmiyorum."

Kapı çerçevesine tutunurken endişe içimi kaplar. "Kıpırdama Millie. Beni öyle bekle."

"Tamam," diye mırıldanıyor, itiraz etmeden.

Sadece soğuktan rahatsız olmakla kalmayıp, sert bir şekilde arkanı dönerim. Burası çok soğuk ve ilk fark ettiğimde bu konuda bir şeyler yapmalıydım. Eski kabinlerde ısıtma sistemi yok ve daha önce kimse ona ateş yakmayı öğretmemiştir herhalde.

Dişlerimi gıcırdatarak, sikimdeki zonklamayı görmezden gelip şöminenin önünde duruyorum. Yanında kesilmiş odunlar var ve işe koyuluyorum. Şöminenin üstündeki sepette ateş yakmak için gereken her şey var, ama lanet olsun, Shelly en azından birkaç dakika ayırıp Millie'ye hızlıca bir özet geçebilirdi.

Ateş kıvılcımlar çıkardığı anda, onu büyük bir aleve dönüştürür ve ağır kapıyı kapatırım, ısının daha hızlı dağılması için kapıyı biraz açık bırakırım. Bir dakika beklerim, sönüp sönmeyeceğini görmek için, sonra yatak odasına geri dönerim.

Kapıya tekrar geldiğimde, onun hala aynı yerde hareketsiz durduğunu görünce göğsüm sıkışır. Gözleri tavana bakarken hızlı hızlı nefes almaktadır.

"Bana bak," diye ısrar ediyorum, heyecanımı gizlemeye çalışarak.

Bana bakıyor ve göğsü önce çöküyor, sonra hemen şişiyor. "Ateş mi yaktın?"

"Evet, ve gitmeden önce, donarak ölmemeniz için size nasıl yapılacağını göstereceğim."

"Teşekkür ederim." Bu sözler ağır, bu an için çok ağır.

"Eteğini kalçalarına kadar kaldır ve taytını çıkar, Millie," diye emrediyorum, ileri doğru iterek.

Yanakları kızarır. Gözleri benimkilere kilitli kalır, ellerini eteğinin dalgalı kenarına götürür ve onu yukarı kaldırır. Odanın içinden geçerek köşedeki küçük koltuğa doğru ilerlerim. Koltuğu yatağın ucuna çeker, oturur ve ellerimi ceplerime sokarım.

Millie, parmakları eteğinin bel kısmının altına girip, birlikte olduğumuz yere dokunduğunda tereddüt eder. Başımı sallayarak, devam etmesi için ona sessizce cesaret veririm.

Burun deliklerini genişleterek, taytını uyluklarına kadar indirip, önünden uzanarak geri kalanını da çıkarır. Onun külotunu gördüğümde dilimi ısırp kot pantolonumun içinde sertleşirim.

Dürüst olmak gerekirse, önümdeki bebek mavisi ipek külottan erkek külotunu tercih ederdim. Bunlarda masumiyet falan yok ve ortasındaki küçük, nemli daireye baktıkça beynimin çalışmasını durdurmakta zorlanıyorum.

"İyi misin?" diye sordu, sesi gergindi.

Bej renkli tayt yere yuvarlanarak düşer. Yumruğumu açarım ve elime doğru seğiren penisimin ucuna kot pantolonumun üzerinden sertçe bastırırım. Çok sertleşmişim ve hiç erken boşalan bir adam olmadım ama hayatımda ilk kez, boşalabileceğimden korkuyorum.

Başımı sallayıp ellerimi ceplerimden çıkarırım. "Yalnız kaldığında ilk olarak ne yaparsın?"

Bacaklarını daha da açar, dizlerini bükerek bir elini külotunun içine sokar. Benim zaten ıslak olduğunu bildiğim yerine dokunduğunda, elinin ipek kumaşa bastırıldığını izlerim.

"Aferin kızım. Nasıl hissettiğini söyle bana," diye fısıldıyorum.

Gözleri parlar, o güzel mavinin etrafındaki siyah halka daralır. "Güzel."

"Güzel mi? Hepsi bu mu?"

O iki kez iki kez elini eliyle yavaşça yavaşça " farklı farklı hissetmeli mi?"

Ciddi olup olmadığını anlayamıyorum ve bu beni rahatsız ediyor. Oturmaya dayanamayıp yatağa doğru adım atıyorum ve derin bir nefes veriyorum.

"Sen söyle, Millie. O senin amın, benim değil."

Onun inlemesi içimi ateşli bir kurşun gibi delip geçer. Dişlerimi sıkar ve kendimi yerinde tutmak için zorlarım.

"İslendiğini biliyorum, parmağını ıslat ve klitorisine götür. Şimdiye kadar çok acımıştır, değil mi?"

"Evet," diyor, sesi sonunda kırılıyor. "Parmağının ucuyla *yavaşça* okşa."

Elinin hareketiyle kalçaları sarsılır, sonra yatağa düşer ve yatağa bastırır. Millie'nin göz kapakları yarıya kadar kapanır, sonra öncekinden daha fazla açılır.

Külotunun altındaki her el hareketi beni daha da heyecanlandırıyor ve farkına varmadan dizlerim yatağın kenarındaki ahşap çerçeveye batıyor. Acı hissi, kanımı kaynatacak kadar tahrik olmanın ötesinde kalmıyor.

"Neye ihtiyacın var, Millie?"

O çok hızlı hareket ediyor, içimde titreyen aynı hissi kovalıyor. Bu, her başarısız orgazmının ardındaki nedenleri ortaya çıkaran bir şekilde beceriksiz ve çaresizce.

Bir dizimi yatağa kaldırıp, ayak bileğine ulaşacak kadar öne eğiliyorum. Nazikçe çekerek bacağına düz bir şekilde aşağı indiriyorum ve baldırının yumuşak, çıplak tenini okşuyorum.

Ağzı şaşkınlıkla açılır, ama sonra iniltiyle dolar. Bacağına daha sıkı tutarım ve burnumdan nefes alırım. Kollarımın arasında titrer ve külotundaki hareket hızlanır. Gözlerimiz birbirine kilitli kalır ve ben, bacaklarının arasına uzanıp elini bastırma riskini alırım.

Hareketsiz kalır ve kaşları çatılır. Bakışlarındaki duyguların çatışması beni başımı sallamaya ve düşüncelerini susturmaya çalışmaya itiyor.

"Sana dokunabilir miyim?" diye soruyorum.

"Dokun bana..." diye tekrarlar, açıkça sormadan bir soru sorar.

"Külotunun üstünden. Sana göstereyim, prenses."

Nefes verirken kasları gevşiyor. "Evet."

Yatağa tırmanıp, açılmış bacaklarının arasına diz çöküyorum. Elimin hareket ettiği yeri değil, yüzünü görüş alanımda tutarak, parmaklarını ipekten çıkarmayı bekliyorum ve sonra parmaklarımı onun

merkezine bastırıyorum. Dudaklarını sıkıca kapatıyor ve başını geriye eğerek bana bakmaktan kaçınıyor.

Sorun değil. Ben bunu yaparken bana bakmasına gerek yok, dinlediği ve hissettiği sürece. İkimiz için de yeterince bakıyorum zaten.

İki parmağımı külotunun üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyorum, ıslak bölgeden geçip şişmiş cildine ipek kumaşı bastırarak ihtiyacım olan şeyi arıyorum. Tepkisi, klitorisini bulduğumu fazlasıyla doğruluyor. Bu sefer dudaklarını sıkıca kapatarak çığlığını gizleyemiyor. Başparmağımı daha sert bastırıp bir saniye önce odaklandığı noktayı masaj yapmaya başladığımda da öyle.

Millie'nin gözleri benimkilere yapışıyor, sessiz ama açık bir şekilde yalvarıyor. Onun ne kadar hassas ve tepkisel olduğuna hayran kalıyorum. Orgazm olmakta zorlanan bir kadın için, zevki kolayca hissediyor.

"Bu iyi mi? Konuş benimle, Millie," diyorum. O nefesini tutuyor, ama bu doğru bir cevap değil.

"Bana cevap ver."

"Evet! Çok iyi geliyor. Sen... sen tam oradasın," diye inliyor.

Parmakları yatak örtüsünün üzerinde kayıyor, onları meşgul etmeye çalışıyor. Üzerine eğilip başımı sallıyorum. Elini tutup gömleğimin altına getiriyorum. Başını geriye atıp avucunu karın kaslarıma bastırıyor, hafifçe tırmalıyor.

"Dokunacak bir şeye ihtiyacın varsa, bana dokun. Seni orgazma ulaştırmaya çalışıyoruz, o yüzden bunu başarmak için ne gerekiyorsa yap."

Kafasını sallar, ciğerlerine hava çeker. "Nereyi?"

"Neyin nereyi?"

"Sana nerede dokunabilirim?"

Elini göğsüme doğru itip, sonra her iki yana doğru kaydırırdıktan sonra kot pantolonumun üst kısmına indirdim. Yarı kapalı gözlerini üzerimde tutarken, parmaklarını boş kemer halkalarımın birine doladı.

"Herhangi bir yere," diyorum kısık sesle.

Vücudu titrer. Başparmağımı döndürür ve daha sert bastırıyorum, ipek kumaşın daha kaygan hale geldiğini, cildimi kapladığını hissederim. Vücuduna bakmadan, sadece dokunma duyuma güveniyorum ve bu beni daha da sertleştiriyor.

Gözlerini kırıştırır, birkaç saniye gözlerini kapalı tutar, sonra ben yutkunur ve başparmağımı yavaşlatırım. Ani değişiklik onu tekrar bana bakmaya zorlar. Bu sefer beni karşılayan sıcaklık, devam etmek için fazlasıyla yeterli bir teşviktir.

"Gözlerini benden ayırma," diye fısıldarım, elini bırakıp diğer elini tutarım. "Bakmıyorum, ama parmağını içeri sokmanı istiyorum."

Elini bacaklarının arasına getirip parmağını külotunun dikişinin altına takınca avucunun sıcak olduğunu hissediyorum. Benim talimatlarımı yerine getirebilmesi için külotunu yeterince çekip kenara ittiğimizde ses çıkarmıyor.

Onu bırakıp, onun üzerinde durana kadar kaydırıyorum, böylece onun ne yaptığını görmesi imkansız hale geliyor. Başparmağımla yavaşça yuvarlama hareketine devam ederken ve onun da bana katılmasını beklerken, duyularım hiç olmadığı kadar keskinleşiyor.

"İçine kaydır, prenses. Ne kadar ıslak olduğunu hisset," diye yumuşak bir sesle onu teşvik ediyorum.

Yüzündeki ifadeyi dolduran zevk dalgası ve bileğinin benimkine kısa süreli dokunuşu, onun bunu yaptığını bana gösteriyor. Boğazının derinliklerinden sıkı bir ses çıkarır ve başparmağımın altında titrer.

Hızlanmaya başlıyorum, baskıyı artırıyorum. "İşte böyle. Sonuna kadar."

Cevabı kesik kesik, inlemesi yüzünden anlaşılmaz. Çenemi sıkıp parmaklarımı ince battaniyeye geçiriyorum, ta ki yatağı kavramaya başlayana kadar. Pazılarım geriliyor, bileğim kilitleniyor, kendimi onun üzerinde tutarken yüzündeki her kasılmayı izliyorum.

"Daha hızlı, Millie. Daha hızlı git ve parmağını her eklem derinliğine kadar soktuğunda kıvrır. Sana daha fazla zevk veren bir şey hissedip hissetmediğine bak. Yıldızları görmeni sağlayan şeyi ara. Kafandan çık ve ihtiyacın olanı al."

"Shade..."

Kafamı sallıyorum, onu dudaklarının açık kaldığı ve gözlerinin şiştiği yere yaklaşıtıyorum. "Kendini kesme. Aklından geçen her şeyi bana söyle."

Pembe teni, bakışlarımı karşılarken rengini koyulaştırır. "Uğursuzluk getirmek istemiyorum."

"Yaklaştın mı?"

"Mmm," diye iniliyor.

Göğsüme gömdüğü parmakları çılgınca hareket etmeye başlar ve meme ucumdan sarkan siyah halkaya doğru fırlar. Dokunuşu hafifçe titrer, gözlerinde şaşkınlık belirir.

Hemen sırtıyorum. "İstersen çekebilirsin." "Aman Tanrım."

Gözleri bir kez daha tavana kayar, parmağının ucuyla metalin üzerinde gezer, şeklini izler. Kasıklarım gerilirken, elimle vücuduma yaslanırım, kıvılcımlar iç çamaşırimda sızmaya başladığım yere doğru iner. O benim tepkimi fark etmez, benim bundan ne kadar hoşlandığımı görmek için bana bakmaktan kaçınmakla meşguldür.

Onu kızdırmak yerine, bacaklarının arasındaki ıslak, sıcak noktaya odaklanıyorum. Benim uyguladığım baskıya tepki verirken, arkamdaki küçük boşluğa bir inilti düşüyor. Bileği daha hızlı çalışmaya başladığı anda, odayı başka bir ses dolduruyor.

O sese odaklanıyorum ve içimden gelen iniltiyi tutamıyorum. Onun bakışları hala tavanda ve benim bakışlarım da onu takip ediyor, yavaş olmayı başaramadan onu daha hızlı ovuyorum. Bunun zamanı geçti ve şimdi tek istediğim, kendini siktiği parmağımın etrafında amının ıslak fışkırmasını daha fazla duymak.

Millie'nin boğazı gerilir, gerginliği arttıkça nefes alması zorlaşır. Konsantre olmak için kaşlarımı çatıp başparmağımın etrafındaki parmaklarımı kıvrırım, onların onun damlaması gereken yere kaymasına izin vermem...

"Shade!" diye bağırır, gözlerimiz çaresizlik ve tahrikle çarpışır. "Shade... Ben... Sanırım..."

Burun deliklerim genişlerken başımı sallarım. "Aferin Millie."

Vücudunun gergin çizgisi kopar. Bir bacağı dışarı doğru savrulurken, diğeri yukarı doğru çekilir ve dizini kalçama bastırır. Dizim

belime sürtünerek penisime doğru ilerlerken, dişlerimin arasından tıslarım ve pantolonuma boşalmamak için geriye doğru eğilirim. "Siktir!"

Sesini odada yankılanır ve sonra boynu yukarı doğru kıvrılır. "Ohhhh."

Sesimi bastırıyorum, söylemek istediğim kelimelerin kaçmasına izin vermiyorum. Onun gelmesini izlemek, söyleyebileceğim her şeyden daha iyi. Eğer

arkadaş olmasaydık ve bu tamamen cinsel bir şey olsaydı...

Başparmağımın altındaki titreyen kaslar, onu rahatlatıp başparmağımı amının üzerinde son bir vuruşla çekince gevşemeye başlar. Nefesini içine çeker ve yavaşça bırakır, sonra elini çekip battaniyeye getirir. Bacağını yatağa indirip dudaklarını kıvrırken, gözleri odanın içinde dolaşır ve cildinin pembe rengi neredeyse kalıcı gibi görünür.

"Nasıl oldu?" diye soruyorum, boğazımda hâlâ kalan tahrik duygusunu gizlemeye çalışarak.

Gülmekten boğulur, iki kaşı da kalkar. "Bu ciddi bir soru mu?"

"Son derece ciddi."

Henüz dizlerimin üzerine çökmedim. Onun üzerinde durarak, yatağı bırakıyorum ve gözlerimi indirip göğsünün düzenli olarak inip kalkışını izliyorum. Sakin, birkaç dakika önceki gerginliği tamamen yok olmuş. Gurur göğsümü sıkıştırıyor.

"Kendimi orgazma ulaştırma işini tamamladık sayabiliriz," diyor.

Gülümserim ve geriye yaslanırım. "Henüz o kadar ileri gitmezdim. Hâlâ bunu tek başına yapman gerekiyor."

"Bir yolunu bulurum."

"Ne kadar da kendinden emin," diyorum, eteğini aşağı indirip dizini okşayarak. "Hoşuma gitti."

"Pratik yapmak mükemmelleştirir, değil mi?"

"Şu anda bana pratik yapmaktan bahsetme," diye yalvarıyorum.

Onun izleyip izlemediğini umursamadan, kasıklarına bakıp penisimi düzeltirim. Son birkaç dakika içinde içinde büyümüş gibi görünen kalp atışına irkilirim ve yataktan kalkmakla meşgul olurum.

"Gitmen mi gerekiyor? Ya da tuvalete mi gitmen gerekiyor?"

Kahkaham derin ve sert. "Sen istemediğin sürece gerek yok. Ben iyiyim, prenses."

"Eğer emin isen."

"Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun? Ben sadece seks için miydin?" diye alay ediyorum. "Seks için yeterli miydin?"

"Hayır, değildi. Hiç de bile."

"O zaman hayır. Sen seks arkadaşı değilsin, Shade."

"Tanrıya şükür. O işler için çok yaşıyım," diye mırıldanıyorum.

Dirseklerine dayanarak bacaklarını kapatır ve "Sen yaşlı bile değilsin," der.

"Senden daha yaşıyım."

Gözlerini devirir, açık mavi gözlerinde eğlence parıldar. "Bu bir uyarı mı?"

"Öyle olsaydı daha açık konuşurdum. Bu sadece bir hatırlatma." "Ne için?"

"Bu hafta olanlar bir daha olmayacak. Konuşmak istediğin bir şey varsa, konuşuruz. Artık sanki yanlış bir şey yapmışım gibi davranıp ortalıkta dolaşmak yok. İşlerin yavaş olduğu günlerde aklımda güzel bir kadın olması hoşuma gitse de, bunun nedeni onu üzen bir şey yapmış olabileceğimi düşünmek olmasın istiyorum. Senin için de uygun mu?"

"Benim için sorun yok. Özür dilerim."

"Özür dileme. Sadece net olmak istedim," diye onu sakinleştiriyorum, avucumu bacağının içinden ayak bileğine doğru kaydırıp bir kez sıkıyorum. "Aç mısın?"

"Bana yemek vermeye devam edersen, yeni kıyafetler almam gerekecek ve açıkçası param bitti."

"Hoodie'mi geri giy. Sana asla tam olarak uymayacak."

"Ben de öyle düşünüyordum."

On dakika sonra, yatak odasından çıkıp alev alev yanan şöminenin sıcaklığında benimle akşam yemeğine katıldığında, o kapüşonlu sweatshirt'ü ne kadar sevdiğimi hatırlatarak, onu giymişti.

19

MILLIE

"Sürtük" kelimesini hiç sevmedim.

Bu kelimenin olumsuz anlamı sadece sosyal açıdan zararlı olmakla kalmaz, aynı zamanda duygusal olarak da incitici ve insanlık dışıdır. Cinsel hayatım olmamasına rağmen, cinsel hayata ilgi duyanları asla yargılamadım. Bu çok doğal bir şey ve bu konuda kendinden emin ve heyecanlı olan, cinsel hayatı zengin olan herkesi kıskanıyorum.

Bununla birlikte, Shade'in beni de öyle birine dönüştürdüğünü düşünüyorum. En azından orgazm sürtüğü. Bu, harika bir araba çıkartması olurdu.

Tek parmakla orgazm olduktan sonra, bunu tekrar tekrar yaşamaya yoğun bir ilgi duymaya başladım. Belki de uzun bir aradan sonra baraj kapakları açıldı ve ilk kez kendimi tatmin edebildim, ama vay canına.

Bu sabah işe neredeyse geç kalıyordum çünkü dün gece Shade'in talimatlarını tekrarlamakla meşguldüm. Ve bu, son on iki saat içinde ilk kez olan bir şey değildi.

"Azgın görünüyorsun," diyor Bryce, arkamda belirerek.

Sandalyeimde sıçrayarak başımı yana çevirip yutkunuyorum.

"Ne?"

"Azgın
görünüyorsun."

"Duydum."

Sabah boyunca temizleyip düzenlediğim masaya elini koyuyor.

"Dövmen yok, değil mi?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Sıcaklığım düşer, normale döner. "Peki neden sordun?"

"Yeni bir dövme yaptırmak insanı tahrik edebilir. Shade'in çalışmasını izlemekten zevk alıp almadığını merak ettim."

Eğleniyordum, ama o yüzden değil.

"İnsanlar dövme yaptırınca tahrik olur mu? Neden? Ben hep acıttığını sanırdım."

"Vücut modifikasyonları bazılarını tahrik edebilir. En azından öyle duydum.

Shade bu konuda benden daha fazla bilgi sahibidir."

Tüylerim diken diken oldu ve yatağın kenarında kadının yanında oturduğu yere doğru çekildim. O zaten beni izliyordu, silahının iğnesi son bir saattir dövme yaptığı deri parçasının bir santim üzerinde duruyordu. Bu sabah çizimini gösterdiği köprücük kemiği tasarımıydı. Ben ona baktığımda kalın siyah kaşları yukarı doğru kıvrıldı.

"Dövme yaparken birçok insanın tahrik olduğunu mu görüyor?" diye soruyorum, sonunda dikkatimi tekrar Bryce'a vererek.

Kafasını eğiyor, ağzının köşeleri kıvrılıyor. "Oh, muhtemelen. Ama ben onu kastetmedim."

"Kafam karıştı," diye itiraf ettim.

Omzunu rahatça silkiyor ve "Ona sormalısın. Ben öğle yemeğine gidiyorum. Ben dönmeden saat birdeki müşteri gelirse, tasarım için düşündükleri boyutu sorabilir ve birkaç örnek basabilir misin? iPad'im yazıcıya bağlı."

"Tabii, olur," diye mırıldandım, düşüncelerim dağılıyordu. "Teşekkürler."

Bryce ayrılır, ben ise oturmaya devam ederim. Bugünkü müzik Shade'in seçimi ve son şarkı bir sonrakine geçerken, onun tercih ettiği müzik türünü kolayca anlayabiliyorum. Hard rock ritmi üzerine çıkan boğuk ses stüdyoda yankılanıyor ama yine de silahın vızıltısını gizleyemiyor. Artık evdeyken de bu sesi duymaya başladım, sanki her yere peşimden geliyor ve günlerimi nerede geçirdiğimi hatırlatıyor.

Aslında artık bu sesi seviyorum galiba. Rahatsız edici olmaktan ziyade, sakinleştirici. Belki de vücudumu hiçbir şekilde değiştirmedığım içindir, ama

birinin bundan nasıl zevk alabileceğini anlamıyorum. Acı ve rahatsızlık beklerdim, tahrik değil. Ama yine de, hiç deneyimlemediğim için anlamadığım türlü türlü sapkınlıklar var. Belki de bu o kadar da şaşırtıcı olmamalı.

Stüdyoya gizlice bir göz atarak, elimi masanın kenarına koyuyorum. Shade, kadının köprücük kemiğine mavi şablonu getirirken konsantre oluyor.

Kadının köprücük kemiğine mavi şablonu getirirken yoğunlaşmış durumda. Çizimi hassasiyetle takip ediyor, sadece kağıt havluyla mürekkebi silerken veya kullandığı iğneyi değiştirirken duruyor.

Vızıltı kesilmeden önce, tekerlekli sandalyesini, üzerinde adı yazılı tabelanın altındaki metal alet kutusu gibi görünen düzeneğe doğru sürer ve tüm malzemelerini koyduğu yerden paketlenmiş bir iğne alır. Her şeyin altında streç film var, sanırım hijyenik olması için.

İğneyi kolaylıkla değiştirir ve tabancadaki birkaç düğmeye basar, sonra kadına doğru tekerlekli sandalyesini sürer ve iğneyi pembe mürekkep dolu kapağa batırır. Çalışmaya başlamadan önce vızıltı tekrar başlar, bu sefer eli farklı hareket ediyor. Kısa vuruşlar yerine, şablonun içindeki cildi neredeyse süpürüyor.

Bacağımı sallayıp klavyenin yanındaki küçük not defterine uzanıyorum. Yanında bir kalem var, onu alıp kağıda dokunuyorum. Shade'e bakıp bacağımı daha hızlı sallamaya başlıyorum. O çok sakin... Sanki bu kadının görünüşünü kalıcı olarak değiştirirken hiçbir baskı hissetmiyor gibi. Eğer hata yaparsa, kadın onun hatasını sonsuza kadar görmek zorunda kalacak.

Uzun siyah saçları şakaklarına düşüyor, kadına daha fazla eğilmek için tabureden hafifçe kalkarken cildini okşuyor. Fazla mürekkebi silmek için kullandığı kağıt havlu, tasarımın kenarlarını silerek siyah ve kırmızıya pembe eklerken kirleniyor. Konsantre olmak için yüzünü gerginleştiriyor, bileğinin her hareketi amaçlı.

Bacaklarımın arasında beni sersemliğimden çıkaran yumuşak bir nabız var. Karın kaslarımı sıkıp dudağımı dişlerimle ısıyorum. Derimin altında bir sıcaklık oluşuyor, bakışlarımı Shade'den not defterine çevirdiğimde bu sıcaklık hapsolmuş kalıyor.

Hareketsiz kalıyorum.

Üzerine beş harfli bir kelime yazılmış ve kalemi bırakıp elimi kaldırdığımda, kenarında siyah lekeler görüyorum. SHADE kağıttan bana bakıyor, harfler kalın ve kalın, her birkaç vuruşta küçük çizgiler çıkıyor. Doldurulmadan, bitmemiş ve boş görünüyorlar, ama yine de havalı. Sade harflerin hiç bu kadar ilginç görünebileceğini düşünmemiştim.

damgalı kağıda patronunuzun adını karalamak utanç verici bir durumdur. adı iş içinde oturuyorsunuz.

Ancak, orada damgayı hiç fark etmemiştim. Ta ki şu ana kadar. Sıkıcı, ince çizgileri ve görsel çekiciliğinin olmaması nedeniyle pek dikkat çekici değil.

Neden ilk başta bunu kullandı ki? Kağıt ve deri üzerinde yaratabildiği estetik ve güzel çalışmalarla hiç uyuşmuyor.

Onun çalışmasını izlemekten vazgeçip, bacaklarımı masanın altına sokarak yerime yerleşiyorum ve kalemi tekrar elime alıyorum. Önümdeki harflere odaklanıyorum ve boş alana onları yeniden yazmaya çalışıyorum. Stüdyonun adının geri kalanını tek tek yazıyorum, şimdilik THE'deki *T* harfini atlıyorum.

T harfinin içine dövme makinesinin şeklini çizdiğimi fark ettiğimde, boynumun derin kasları ağrımaya başlar. Kuru dudaklarımı yalar ve gözlerimi kısarak, kalemin kalın ucunu, altına mürekkep lekesi oluşturduğum yere sürüklerim.

"O ne?"

Kalem havaya uçar. Masadan uzaklaşıp Shade'in yüzüne bakarken kalbim ağzıma gelir. Yüzünde açık ve meraklı bir ifade vardır, ama o lanet sırtış hala oradadır ve bu beni daha da gergin yapar.

Telaşla not defterine uzanıyorum ama zamanında yakalayamıyorum. Shade onu masadan alıp önüne tutuyor ve rahatsız olmuş ya da meraklanmış gibi ona bakıyor.

"Geri ver. Bu..."

"Seni çizim yaparken yakalamamış olsaydım, bunu internette başka birine yaptırmış olduğunu düşünürdüm," diye sözümü bitirmeden önce diyor.

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Yani, birine para verip çizdirmişsin gibi mi?"

"Evet, prenses. Harika olmuş. Aslında inanılmaz."

Ciğerlerim sıkışır, nefesim kısılr ve yeterince dolmaz. "Bunu söylemen çok nazik."

"Bunu şimdi mi yaptın?"

"İlham mı geldi? Belki? Çizmeye neden başladığımı bilmiyorum. Birdenbire oldu."

Shade başını sallar, benim kelime kasmama rağmen ne demek istediğimi anlıyor gibi görünür. "Başlangıçta haklıydın diyebilirim. İlham çoğu zaman mantıklı değildir. Bir ağacın gövdesinde bir böcek görürüm

ve kendimi eskiz defterimi çıkarıp nehir yatağı çizmeye başlıyorum. Bunun her zaman bir nedeni yok."

"Sanki elim hareket ediyordu, ama zihnim hareket etmiyordu." "Daha önce böyle çizim yaptın mı?"

"Birkaç kez. Çoğunlukla yalnız olduğumda ve birkaç gün dışarı çıkmadığımda. Huzursuz oluyorum."

Mırıldanarak, masanın kenarında durmayı bırakıp oturduğum yere yaklaşır. "Uygun bir eskiz defterin var mı?"

"Elinde tutuyorsun." "Bu bir not defteri."

"Yeterince iyi iş görüyor, değil mi?"

Kahverengi gözleri sıcak çikolata rengine dönüştü. "Şimdilik onu kullan, ama hayır Millie, gerçek bir şeye ihtiyacın var."

"Ben sanatçı değilim," diyorum, biraz utanarak. "Bundan daha gerçekçi bir şeyle ne yapacağımı bile bilemem." "Doğal olursa, sana gelir. Hiçbir şeyi zorlamana gerek yok

. Her ihtimale karşı sana bir tane ayarlayalım." "Tamam," diye fısıldıyorum.

Yine tasarıma odaklanır, gözlerinin köşeleri kısılr. "Bunu biraz daha iyileştirebilir misin? Biraz temizleyebilir misin?"

"Tabii, evet, yapabilirim."

"Birkaç yıldır stüdyo için yeni bir logo istiyorum ama bir türlü zaman bulamadım. Seninkini kullanmak istiyorum. Tabii ki parasını ödeyeceğim. İkinci bir taslak hazırlayıp bilgisayara yükler misin? Birkaç farklı taslak görmek istiyorum."

"Bunu bu yer için mi kullanmak istiyorsun? Shade—"

Kafasını sallar ve not defterini masanın üzerine bırakır, sonra beni masanın altından çıkarır. Sandalye geriye doğru kayar, ben ona göz kırparak, söyleyeceğim sözleri yutarım. Shade masanın kenarını tutar ve üzerime eğilir, vücudu etrafımızda kalın bir balon oluşturur.

"Bu harika bir şey, Millie. Kafadaki şüpheleri sil gitsin, orada çılgınca dolaştıklarını görebiliyorum. İşimi insanlara acımak için kullanma alışkanlığım yok."

Onun teklifini ve bununla birlikte gelen nezaketini kabul etmek istiyorum. Başından beri bana karşı tamamen dürüst davrandı, bu yüzden kabul etmek kolay olmalı. Yine de içimde bir belirsizlik var. Sanki onun istediğini yaptığım anda benden destek çekecekmiş gibi.

"Bana ikinci taslağı getir, Bryce'a soralım. Beğenmezse onu paramparça eder. Buna karşı çıkamazsın," diye ekliyor.

"Doğru."

"Sadece evet de. Denemenin bir zararı yok. Biraz ekstra para da kazanabilirsin."

"Parfüm almak için kullanabilirim. Evden ayrıldığımdan beri hiç almadım," diye patlar çıkmadan önce kendimi durduramam. Utançtan tüm vücudum yanarken, "Ya da tabii ki Shelly'ye kulübe için ödeme yapmak için. Tabii ki," diye eklerim.

Bu kadar rastgele ve tuhaf bir şey söylediğim için kendime gizlice bir tokat atabilseydim, bunu hemen yapardım. Bu, bir çizgi film sahnesi gibi olurdu.

"Bana çok güzel kokuyorsun prenses. Bugün ve dün gece," diye mırıldanıyor, dili alt dudağını izliyor.

Bacaklarımın arasında unutulmuş olan o nabız, öfkeyle geri geliyor. Bu sefer, onu basitçe yok etmek mümkün değil. O, bakışlarımı her saniye tuttuğunda daha da güçlenerek kalıyor, dudakları sanki bana ne olduğunu tam olarak biliyormuş gibi kıvrılıyor.

Konuşurken boğazım geriliyor. "Sen öyle diyorsan." "Doğru."

"Beni kızdırmayı seviyor musun?" "Muhtemelen gerekenden fazla." "Neden?"

Omzunun üzerinden, az önce orada olan ama artık olmayan kadına gizlice bir bakış attı. Gözlerimi tekrar bulduğunda, bana daha da yaklaştı ve parmak eklemleriyle boğazımın yanını okşadı, nabzıma bastırarak durakladı.

Sırıltısı pis bir gülümsemeye dönüşüyor. "Beni heyecanlandırıyorsun."

Bunu ne kadar kolay söylediği neredeyse şaka gibi. Sanki ben tamamen farklı bir şekilde heyecanlanmıyormuşum gibi.

"Bu yeni bir şey."

"Başka insanları heyecanlandırmadığını mı düşünüyorsun?" diye soruyor, eli boğazımın önüne kayıyor, avucunun sıcaklığı boğazımı okşuyor. "Diğer erkekleri?"

Yutkunuyorum ve o, gerginleşen boğazımı tutarak, onu sıkıca kavırıyor. "Bilemem."

"Bilmelisin. Sanırım bu çok açık olurdu."

"Müşterin nerede?" diye soruyorum, onu kendim aramak için duyduğum dürtüyle mücadele ederek.

"Arkada, sigara molasında. Bir saatimiz kaldı ve omzum ağrıyordu. Bryce öğle yemeğinde."

"Bana söyledi."

Boğazımı tutmaya devam ettiği yere bakamıyorum, çekilmek istemiyorum. Elini, nefes borumu kolayca ezebileceği bir yere koyması, bu kadar rahatlatıcı olmamalı. Yoğun olmalı ve korkmam gerektiğini hissediyorum. Hatta endişelenmem gerektiğini.

Ben bunların hiçbirisi değilim. Aksine, onun daha fazla baskı uygulamasını ve hafifçe sıkmasını istiyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor, ter saçlarımın altındaki cilde yapışıyor.

Shade gözlerini bana dokunduğu yere indirir, sütlü çikolata rengi gözleri bir ton koyulaşır. Başparmağını son bir kez nabzımın üzerinde gezdirir, sonra daha sert bastırır, parmakları boğazımın yanlarına hafifçe batar.

Yumuşak, nefes nefese bir inilti çıkarır ve göz kapaklarımı indiririm. Dudaklarımı bir arada tutamadığım için, hava içime girerken bir titreme geçer.

"Millie," der sertçe, ben hareket edince, uyluklarımı birbirine bastırır.

Bugün etek giymediğim için bu pozisyonda daha sıkışık hissediyorum. Deriye yakın pantolon vücuduma yapışıyor ve külotumun ıslandığını hissedebiliyorum. Göğüslerim geriliyor, meme uçlarım sertleşiyor ve zaten ağrıyan yerime zevk dalgaları gönderen bir şekilde sürtünüyor.

Gözlerimi zorla açıyorum ve ağzımı tükürükle dolduruyorum, boğazımı sıkın elleriyle yutkunamıyorum. Gözlerinde vahşilik var ve gözbebeklerinin büyüdüğünü fark etmemek için kör olmam gerekir.

Öğrenciler. Onun beni masaya kaldırmak için bu tutuşu kullanmayı düşündüğünü ve...

"Tamam, sanırım iyiyim. Dışarı çok soğuk, bu yüzden tüylerimin diken diken olmasına aldırma."

Shade'in eli beni bıraktığı anda, sandalyemin tekerleklerine yaslanarak geriye doğru itiyorum kendimi. Masaya avucumu vurarak kendimi ön kapıya doğru yuvarlanmaktan alıkoyuyorum ve o boğazını temizlerken ona bakmamak için.

"Tekrar otur," diyor, sesi gergin.

O işe dönmeden önce yanaklarımın ne kadar kızardığını görerek tatmin olmasına izin vermeyeceğim. Ona bir kez daha bakmak yerine, masanın üzerinde kalan çizime odaklanıyorum.

Bu, boğazımda hala hissettiğim dokunuştan başka bir şeyi hatırlatıyor, bu yüzden kendimi ona kaptırıyorum. Not defterinin üzerine eğiliyorum ve ikinci taslağa başlamadan önce ilk çizimi yırtıp atıyorum. Dövme makinesinin vızıltısı stüdyoyu tekrar dolduruyor ve onun dikkatini dağıttığı gibi benim de dikkatimi dağıtıyor.

Ben bir orgazm fahişesi miyim... yoksa Shade'in mi?

20

SHADE

Hediye vermekte berbatım.

Ben büyürken ailem bu konuda hiç de hevesli değildi ve bugün bile Noel'de sadece çoraplara hediye koyuyoruz. Birkaç yılda bir doğum günümde, beni rahatsız ettiğim bir şeyle sürpriz yapıyorlar, ama bunun dışında hediye almıyoruz.

Annem her zaman hediyelerden çok birlikte geçirdiğimiz zamana değer verirdi. Ben de öyle yetiştirildim, ama yine de hayatımdaki diğer insanları nasıl doğru düzgün şımartabileceğimi bulmaya çalıştım. Bryce ve Daisy gibi arkadaşlarım olduğu için uyum sağlamak zorunda kaldım. Onların doğum günlerinde veya Noel'de hediye getirmemek çok kısa sürede imkansız hale geldi. Artık en sevdiğim çift için alışverişe çıkmak için zaman ayırmaya özen gösteriyorum.

Bugün, onları düşünmeden başka biriyle ilk kez bir mağazaya girdim. Cherry Peak, işten sonra arabayla kısa bir mesafedeydi, ama geç saatlere kadar çalıştığım için gidebileceğim yerler sınırlıydı. İhtiyacım olan şeyi almak için yarını veya hafta sonunu bekleyebilirdim, ama bunu istemedim. Ya bugün ya da hiç.

Şimdi, kolumun altına sıkıştırdığım eskiz defteri ağır geliyor. Millie'nin kulübesine çıkan merdivenler eski ve çürümüş, çıkarken Shelly'ye bundan bahsetmeyi unutmamam gerektiğini not ediyorum. Millie'nin giydiği ayakkabılarla bu merdivenlerde kaza olması an meselesi.

Nefesimi verip kapıyı çaldım ve bekledim. Arabası ilk geldiğimde olduğu yerde duruyordu, yani evde olduğunu biliyordum. Ama içeriden tek bir ayak sesi bile duymadan burada ne kadar uzun süre beklesem de...

"Millie?" diye seslenip tekrar kapıyı çaldım.

Hâlâ cevap yok. İçeriden hiçbir hareket veya ses gelmiyor. Kapı kolunu salladım ve kilitli olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatarak kapının yanından geçip pencereden içeriye baktım, onu aradım. Tek gördüğüm

boş yemek takımı ve geçen sefer geldiğimde olduğu gibi aynı ocak gözünde duran bir su ısıtıcısı.

Geri adım atarak kapıya bir kez daha bakıyorum. Hala hiçbir şey yok.

Merdivenler yine gıcırıyor, ben de merdivenlerden aşağı inip kulübeden gelen yola doğru ilerliyorum. Yol ağaçların arasından geçip kamp alanının tamamını kaplayan çakıl yola çıkıyor. Birkaç dakika yol boyunca yürüyorum, gündüz kullanımına açık piknik alanını arıyor ve kadınlar duşlarından onun adını sesleniyorum. Orada asla duş almazdı, ama lanet olsun, başka nerede olabileceğini bilmiyorum.

Tabii, soğuk bir dalış yapmak istememişse.

Yolun birkaç metre ilerisinde Shelly'nin tanıdık gülümsemesi beni karşılıyor. Elini kaldırıp sallıyor.

"Shade?"

"Selam, Shelly."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, gözlerindeki ışıltı beni neredeyse güldürüyor.

"Millie'yi gördün mü? Evinde yoktu."

"Yarım saat önce onu çamaşırhaneye bıraktım. Yıkaması gereken bir sürü çamaşırı vardı."

Gülümsüyorum. "Evet, bu hiç de şaşırtıcı değil."

"Biliyor musun, muhtemelen biraz arkadaşlığa ihtiyacı vardır. O makineler o kadar eski ki, işlerini bitirmeleri saatler sürüyor."

"Onları yenilemeyi hiç düşündün mü?" diye soruyorum, cevabı zaten bildiğim halde.

"Yeni makineler eskiler kadar dayanıklı değil. Bu kadar sık kullanıldıklarında bir yıl içinde bozulurlar ve o zaman ben de internetten ayak parmaklarımın fotoğraflarını satarak para kazanmanın bir yolunu aramak zorunda kalırım," diye homurdanır.

"Eminim ayakların milyonlar değerindedir, Shelly."

Omzuma hafifçe vurarak göz kırıyor. "Hadi şimdi. Orada sakladığın şeyi ona getir."

"Senden hiçbir şey kaçmaz," diye alay ediyorum, çoktan onun etrafından dolaşmaya başlamışım. "Pek bir şey yok, orası kesin. Seni görmek güzeldi, tatlım."

"Hey, Shelly?" O iki adımdan fazla uzaklaşmadan sesleniyorum.

Durur ve omzunun üzerinden bana bakar. "Evet?"

"Kirk'ü çağırıp Millie'nin kulübesinin verandasındaki merdivenleri sabitleyebilir misin? Sallanıyorlar."

"Tabii ki. Bugün oraya gider. Başka bir şey var mı?" diye sordu, sanki bir sır verilmiş gibi sırtarak.

"Hayır, bu kadar. Teşekkürler, Shelly. İyi günler."

Gülerek ona el salladım, sonra dönüp yoluma devam ettim.

Kahretsin, çocukluğumdan beri bu kadar sık kamp alanına gitmemiştim. Bu patikalarda ve yollarda yürürken, temiz dağ havasını koklarken, o zamandan beri hissetmediğim bir duyguya kapıldım. Buralarda gergin olmak imkansız, sanki ağaçların arasından esen rüzgâr sadece güvenlik hissinden daha fazlasını taşıyor. Özgürlük ve huzur da.

Yolun sonundaki kulübe, kalın ağaçlar ve birkaç ahududu çalılığıyla gizlenmiş küçük bir tepeye inşa edilmişti. En tenha olanıydı, önüne araba bile giremiyordu. Kapıya ulaşmanın tek yolu, ormandaki küçük patikadan tırmanmaktı, bu yüzden Rowe hapisten çıktıktan sonra uzun bir süre orada kalmıştı. Ben ve Shelly dışında kimse onun burada olduğunu bilmiyordu. Ash bile. O zamanlar kasabaya veya ailesine karşı çıkmaya hazır olmadığını bildiğimiz için bunu gizli tuttuk. Kimse onu bunun için suçlayamazdı.

Kulübeyi geçip yolun kıvrımını takip ederek, kapısının üzerinde eski bir çamaşırhane tabelası asılı olan küçük kulübeye varıyorum. İçeriden yüksek bir patlama sesi geliyor ve adımlarımı hızlandırıyorum. Ses tekrar duyuluyor, bu sefer öfkeli bir bağırış eşliğinde. Merdivenleri tamamen görmezden gelerek küçük sahanlığa atlıyorum ve kapıyı açıyorum.

Kabinin arkasındaki manzara beni durdurur, bir ayağım hala kapıda kalır. Sessizce, dağınık saçlı Millie'nin avucunu çamaşır makinesinin kenarına vurmasını izlerim. Saçlarını başının üstüne bağlamış, dizini makinenin önüne getirir ve homurdanır.

Giydikleri eşofman altı, onun hayal kırıklığından daha çok beni şaşırttı. Eşofman altı onu boğuyor, bacaklarını yarı yarıya gösteriyor

. Üstüne üstlük, benim siyah kapüşonlu sweatshirt'üm gövdesine sarkmış, kumaşın ağırlığı altında boğulacakmış gibi görünüyor.

Yanında, yarı çökmüş, yarı ayakta duran, yanından giysiler sarkan bej renkli bir çanta var. Sadece çamaşır makinesinin kapısı açık. Millie makinenin kenarını tutar ve derin bir nefes alır, sonra başını eğirir. Bu manzara midemi bulandırır ve harekete geçmek üzereyken, o ayakkabısının burnunu tekrar çamaşır makinesine getirir ve bu sefer daha nazikçe tekmeler.

"Ne yapıyorum ben?" diye mırıldanıyor, kolları genişçe açarak bir pantolon paçasını diğerinin içine sıkıştığı yerden çekiyor. "Sadece çamaşır. Sadece giysiler."

Sertçe çektiğinde pantolon paçası yırtılma sesi çıkarır. Nefesini alır ve pantolonu çamaşır makinesine atar, kolları yana doğru uzanır ve makinelerin kenarlarını tekrar tutar.

Arkamdaki ekran kapısını kapatırken onu dikkatle izliyorum, sesini duymamasına dikkat ediyorum. Şu anda onu izlediğimi bilse kaçardı. Onu gardını indirmiş halde görme şansını kaçırdım.

Derin bir nefes alıp eşofmanının cebine uzanarak paraları çıkarınca, avucunda birkaç bozuk para şingirdadı. Paralar kurutucunun üstüne düştü ve o da onları ayırmaya başladı. Çamaşır torbası hâlâ doluydu ve onu ne kadar uzun süre görmezden gelirse, torba o kadar daha fazla sarkıyor ve içinden sarkan kazak onu aşağı çekiyordu.

Torba devrildiğinde, bozuk paraları bırakıp torbanın önüne çömeldi. Giysileri torbaya geri koymakla meşgul olduğu için, çamaşır makinesinin kenarından yuvarlanan ve makine ile duvar arasındaki boşluğa kaybolan çeyrekleri fark etmedi. Tepkisi sessizdi. Tekrar bağırarak yerine, giysileri bırakıp ellerini yüzüne götürdü, gözlerine bastırarak uzun bir nefes verdi.

Vücudunda sert bir sarsıntı olur ve bu sarsıntı beni yerimden kaldırır, öne doğru iter. Sadece bir sarsıntıdır, neredeyse fark edilmez. Ağlamayı tutmak için gösterilen çabayı ima eden türden bir sarsıntı.

Kapıyı bırakıp, kırık bir nefes vererek çömeldiği yere doğru gittim.

Omuzlarının gerilmesi, artık yalnız olmadığını öğrendiğinde verdiği tek tepki. Onun etrafından dolaşıp çamaşır makinesine bakıyorum. Makine ağzına kadar giysilerle dolu, bir sürü farklı renkli giysi tek bir yükte sıkıştırılmış. Onun onayını beklemeden beyaz giysileri ayırmaya başlıyorum ve kurutucuya koyuyorum. Çok fazla yok ama bu yükte yıkarsa mahvolurlar. Burada çok fazla renk var, hepsi de parlak renkler.

"Yapamıyorum... Makineyi nasıl çalıştıracağımı bilmiyorum."

Sesi donuk, hapsolmuş gibi, sanki kendini benden saklamış gibi. Onun kendini savunmasız hissettiğini bilerek, bu konuyu kapatıyorum.

"Sana yardım ederim," diyorum. Beyaz çamaşır yığını o kadar büyük ki, tek seferde alıp ona uzatabiliyorum, kolumun altından eskiz defterinin düşmemesine dikkat ederek. "Bunları çantana geri koy. Diğer her şeyi bitirdikten sonra beyazları ayrı yıkaman gerekecek."

Ayağa kalkarken, ellerini yüzünden indirir ve kıyafetleri alır. Çenesini eğik tutarak gözlerime bakmaktan kaçınır. Millie kıyafetleri yere atılmış diğer çamaşırların yanına bırakır ve sonra yanımda durarak çamaşır makinesine bakar.

"Başka bozuk paran var mı? Bu makineler çeyreklik veya bir dolarlık bozuk para alıyor."

Bozuk para kutusu çekmecesini açıp, yan tarafındaki solmuş talimatlara bakıyorum. O beni izliyor ve eşofmanının cebine uzanıyor. Birkaç adım yana kayarak, onun benim yerime geçip talimatları okuyabilmesi için yer açıyorum. Çeyrek dolarları yerine koyarken parmakları hafifçe titriyor ve duraksıyor.

"Makineyi çalıştırmaya hazır olana kadar böyle bırak. Bu senin deterjanın mı?"

"Shelly'nin. Çıkarken bana verdi."

"Tamam. Bir kapak dolusu dök ve bunu tekrar içeri sok," diye talimat veriyorum, onun bozuk paralarını attığı metal kapağı tıklatarak. "Ondan sonra, tek yapman gereken ayarları seçip açmak."

Yutkunması gürültülü ve gergin. "Burada kalıp izlemek zorunda değilsin." "Sana ne istediğimi henüz söylemedim. Bir süre burada bir süre seninle kalmak istiyorum."

Cevap vermedi. Deterjan şişesinin kapağını çevirip, kalın sıvıyı içine döktü ve sonra giysilerinin üzerine döktü. Metal kaydırıcıyı da içine koydu ve ayarları kurcalamadan önce kapağı kapattı.

Elini tutup, kullanması gereken seçeneğin üzerine işaret parmağını bastırıyorum ve sonra bırakıyorum. Elini esnetip yanına indiriyor.

"Ne düşündüğünü biliyorum."

O göz teması kurmamasına rağmen ona bakarak duraksıyorum. "Neymiş o, Millie?"

Çenesi hareket ederken, gözlerinin etrafındaki kırmızı halkaları fark ediyorum. "Benim umutsuz vaka olduğumu ve kendime bakmakta beceriksiz olduğumu. Her şeyi yapmayı bana öğretmesi gereken birine ihtiyacım olduğunu."

Dönüp makinelerden uzaklaşır. Onu takip ederim. Millie'nin nefes alışığı zorlanıyor, buraya geldiğimde olduğu gibi titriyor, bu yüzden adımlarımı hızlandırırım.

Kapıya ulaşmadan önce, pencerenin altındaki tahta bankın üzerine çöküyor. Omuzları öne doğru eğiliyor, alnını avuçlarıyla kapayarak yüzünü gizliyor. Eskiz defterini bankın üzerine bırakıp yanına oturuyorum. Dirseklerimi dizlerime dayayarak, aramızda sadece birkaç santim mesafe bırakıyorum.

Çamaşır makinesi odanın diğer ucunda yumuşak bir uğultuyla çalışıyor. Burası toz ve çamaşır sabunu kokuyor, ama nedense bu kokular bu anda birbirine çok yaklaşıyor.

"Biliyor musun," uzun bir sessizlikten sonra diyor, "annem, toplum içinde ağlamanın bir kadının yapabileceği en kötü şeylerden biri olduğunu söylerdi."

Ona bir göz attım, hala benden saklanmasından nefret ediyordum. "Çünkü seni zayıf mı yapıyor?"

"Ya da dağınık. Ya da zor. Ya da dramatik. Seç birini."

Bunu aramızda bırakıyorum. Her geçen saniye, bu beni daha da sinirlendiriyor.

"Benimki tam tersini söylerdi. Ağlamak, umursadığının kanıtıydı. Robotlarla dolu bir dünyada hala insan olduğunun anlamına geliyordu."

Millie başını çevirip bana bakar, gözleri fal taşı gibi açılmış ve biraz şaşkındır. "Kulağa... hoş biri gibi geliyor."

"Öyle." Dizimle onun dizine hafifçe dokundum. "Beceriksiz olduğunla ilgili söylediklerin? Ben öyle düşünmüyorum."

"Neden?"

Onun pembe yanağına bakıyorum, üzerinde tek bir gözyaşı izi olduğunu fark ediyorum. "Çünkü sen gittin. Güvende olduğun ve böyle bir şey yapmaktan asla endişe duymayacağın bir hayattan kaçtın. Bana beceriksiz gibi gelmiyor. Son derece cesurca geliyor."

"Cesur olduğum için kaçmadım."

"Belki de. Ama geri dönmedin. Tek başına ne kadar zor olacağını görmedin ve eve geri dönmedin. Bunun yerine kalıyorsun."

Millie ellerine bakıyor. Elleri kucağında yumruk şeklinde ve başparmakları cildini okşuyor, sanki bir şeyi temizlemeye çalışıyormuş gibi.

"Bütün bunlar bir çamaşır yüzünden oldu," diye fısıldadı, sonunda eskiz defterini fark etti.

Hiçbir soru sorulmamış olmasına rağmen başımı sallarım. "Mesele hiç çamaşır yıkamak değildi."

Elimi aramızdaki bankın üzerine, avuç içim yukarı bakacak şekilde uzatıyorum, isterse alması için ona uzatıyorum. Bu hareketi fark ediyor ve kirpiklerini yukarı kaldırıyor, sonunda mavi gözlerine bakmamı sağlıyor. Duygularının ağırlığıyla kararmış olsalar da, hala çok parlaklar.

Uzun bir duraklamadan sonra, bir elini açıp benim elime koydu. Her zamanki gibi küçüktü. Ama titrediği için daha da küçük görünüyordu. Çok narindi, dikkatli olmazsam ikiye bölebilirmişim gibi.

"Teşekkür ederim," diyor, sesi alçak. "Ne için?"

"Gülmediğin için. Yargılamadığın için. Bunu, gerçek dünyadan ne kadar az şey bildiğimi göstermek için kullanmadığın için."

"Buraya sana çamaşır yıkamayı öğretmeye gelmedim, prenses."

Gülmekle nefes vermek arasında bir şey çıkar. "O zaman neden buradasın?"

Gözleri derinlemesine bakar. Talepkar bakışları, gerçeği gömmem için zaman tanımadan onu ortaya çıkarır.

"Kendinde ne kadar çok şey olduğunu keşfetmeden önce, kendini pes ettirmemek için."

Onunnefes nefes durgunlaşır yıkama makinesi
makinesi daha daha yüksek sesle uğuldarken, sıkma
devrine geçiyor. Ve yine de, o benim elimi bırakmıyor.

21

MILLIE

Bu gece boş musun? Kapım açık.

SHADE'İN MESAJI beklenmedikti. Açıkçası bu benim hatam. Üç gün ders yapmadık, bir sonraki dersin ne zaman olacağı sadece zaman meselesiydi. Sanırım geçen seferden sonra ders istemek zorunda kalacak olanın ben olacağımı düşünmüştüm.

Onun ilgisi rahatlatıcı. Bu, benim için değil, gerçekten bizim anlaşmamıza ilgi duyduğunu bir kez daha hatırlatıyor.

Stüdyonun içi karanlık, ışıklar kapalı. Kapalı tabelası asılı olduğu için onun burada olmadığını biliyorum. Bahsettiği kapı, binanın yan tarafında, üst kata çıkan kapı. Stüdyonun önünden yan tarafa doğru ilerlerken, sinirlerden midem bulanıyor.

En son gece buraya geldiğimden beri, tuğlaya asılı olan küçük ışık değiştirilmiş, artık yanmıyor. Yürüyüş yolunu aydınlatıyor ve endişeden titrememi engelleyen bir güvenlik hissi veriyor. Geceleri Oak Point'i sessizlik kaplıyor, lokantanın karşısındaki cadde bile. Pencerenin yanındaki masada oturan kovboy şapkalı ve kirli botlu birkaç adam dışında, burası boş.

Böyle karanlık bir yerde geceleri yürüyüş yapacağımı hiç hayal etmemiştim. Birkaç ay önce, böyle bir şeyi aklımın ucundan bile geçirmezdim. Arabamın kapıları kilitli kalır, ben de dışarıda oturup burayı kafamla sallardım.

Ne kadar yargılayıcı.

Eteğimi düzeltirken, eteğimin altına giren ve onu havaya uçurmakla tehdit eden rüzgardan titriyorum. Küfür etmeme engel olarak

, eteğimi tutarak kapıya doğru yürümeye devam ediyorum.

Önümde açılır, metal tuğlaya çarpar. Shade'in binasından bir adam çıktığında dururum, donakalırım. Tanımadığım, neredeyse korkutucu bir adamdır. Gölgeyi ışıkta hareketsiz durup ona bakarken kaslarım savaşa hazır hale gelir.

Şimdiye kadar gördüğüm herkesten daha uzun ve daha geniş olan adam, başını benim yönüme çevirir, gözleri karanlık ve huzursuzdur. O kapının kenarını kavrayıp bana bakarken, ben nefes almakta zorlanırım. Başındaki siyah kovboy şapkası hafifçe öne doğru eğilmiştir, yüzünü yanımdaki zayıf ışıktan korur. Ağzımı açarım, sonra kapatırım, zihnim karışır.

"Dikkatli ol, kedicik. Her an korkup kaçmaya hazır görünüyorsun," diye homurdanır, sesi derin ve hırçındır, fiziksel tepki vermemesine rağmen sinirliymiş gibi.

Kapıdan uzaklaşır ve kapıyı çarpıp kapatır. Gecenin sessizliğinde yankılanan gürültüden irkilirim. Bu adamın Shade'in evinden geldiğini kendime telkin etmek zor. Dükkânından değil, evinden. Onu tanıyor. Bu da benim için bir tehlike olmadığı anlamına geliyor. Ama... öyle görünüyor.

Yanında duran parmaklarının kıvrımı beni kendime çekmeye çalışıyor, ama onun düşündüğü gibi kaçmayı reddediyorum. Bunun yerine, yutkunup çenemi kaldırıyorum, ellerimin titremesini görmezden geliyorum.

"Kimsin sen?" diye saldırıyorum.

"Ben seni tanıyorum ama sen beni tanıyorsun, bu nasıl olabilir?"

Shade lanet olası bir geveze."

Kaşlarımı çatarak kafa sallıyorum. Adam başını sallıyor ve ağır siyah şapkasını kafasından çıkarıyor. Tıraşlı kafası, gölgeyle gizlenemeyen dövme kadar şaşırtıcı değil.

Çenesinden boğazına ve kirli düğmeli gömleğinin yakasının altına kadar, her yeri siyah mürekkeple kaplı. Gözlerimi onun üzerinde gezdirerek, dövme sayısını anlamaya çalışıyorum, ama başaramıyorum. Bakacak çok fazla dövme var.

Dudaklarının kıvrımı bir gülümseme gibi görünmeye çalışıyor, ama çok acımasız. Şapkasını tekrar takıp devam ettiğinde ona bakmaktan kaçınıyorum.

bana doğru. Tuğla duvara doğru yaklaşıyorum ve o, burun deliklerini genişleterek hareketlerimi izliyor. Gözleri yere bakarak yavaşça yanımdan geçerken, bir suçluluk dalgası beni vuruyor.

"Sana dokunmayacağım, Millie," diye sertçe mırıldanır.

Ses tonundaki acı gözlerimi yakıyor. Bu acı, beni derinden etkileyen, göğsümü parçalayan bir şekilde tanıdık geliyor. Dönüp sırtına bakıyorum.

"Özür dilerim. Tanımadığım bir adamla karanlık bir sokakta karşılaşmak pek sık başıma gelen bir şey değil," diye gevezelik ettim.

Adam Adam durur, topuklu topukları topukları
onun siyah botlarının kaldırımında kaldırımında
sürtünüyordu. "Benim adım Rowe."

"Rowe," diye tekrar ettim, hafifçe nefes vererek.

"Shade'in arkadaşı." "Demek benim hakkımda konuştu."

"Birkaç kez. Ben sadece..."

"Beni daha önce hiç görmedin. Evet, kedicik. Anladım. Kaçtığın için seni suçlamıyorum."

"Özür dilerim," diye hızlıca ekledim.

Boğazı titredi, sonra keskin bakışlarını bir an daha üzerimde tuttu. Gözlerini başka yere çevirince, bu etkileşimi geride bırakarak uzaklaştı.

Onun gitmesinin bana nefes almam için alan açmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Soğuk rüzgar üzerime esiyor, ikinci bir deri gibi bana yapışan korkuyu yatıştırıyor. Ardından suçluluk geliyor, başkalarının beni yargıladığı gibi birini yargıladığım için beni cezalandırıyor. Tek bir bakışla, asla olmak istemediğim bir şey olarak etiketlendim.

Rowe de böyle mi
hissediyor? "Millie?"

Shade'in sesi beni sakinleştiriyor, kafamdan uzaklaştırıyor. Kapıya dönüyorum, o da beni izliyor, kapıyı açık tutuyor. Ona doğru gidip içeri girerken gülümsemem içten.

"Demek o Rowe,"
diyorum. "Onu gördün
mü?"

Sırtımı okşamasına izin verip beni merdivenlerden yukarı, dairesine kadar götürmesine izin veriyorum. "Evet. O çıkarken karşılaştık."

"İyi misin?" diye soruyor, sırtımı okşayarak.

"Ona acımasız davrandım."

Dokunuşu kesik kesik oluyor. "Sen?"

"Bunu inanması zor bir şey gibi gösterme."

"İnanması zor bir şey."

Daire kapısına vardığımızda omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Kapıdan içeri girerken topuklu ayakkabılarımı çıkardım.

"Beni korkuttu," diye itiraf ettim.

"O herkesi korkutuyor, Millie. Korkmak seni acımasız bir insan yapmaz."

"Ondan daha fazlasıydı. Onu dinlemeden yargıladım."

Ceketimi çıkararak omuz silkiyorum. Ağır kumaşı yemek sandalyesinin arkasına asıyorum ve sonra nereye gideceğimi bilemeden garip bir şekilde ayakta duruyorum. Buraya daha önce sadece bir kez gelmişim ve o da daha önceydi...

Shade yanımdan geçip kanepeye oturdu. "Sana kızmayacaktır. Rowe sert bir adamdır. Aslında onu kızdırmak imkansızdır. Onu hiçbir şey etkileyemez."

"Bu gece burada ne yapıyordun?" diye soruyorum, Shade'in yanına oturarak.

Hemen kolunu kanepenin arkasına uzatıp parmaklarını saçlarıma doladı. Artık bu bir alışkanlık haline geldi, eminim. Derslerimizden önce sakinleşmek için yapabileceğim çok fazla bir şey yok ve o her zaman Millie ile ilgili her şeyde bir uzman gibi bunu anlıyor. Hafif, rahat dokunuşları benim iyiliğim için.

"Konuşmaya geldim. Bir süredir dövme yaptırmak istediğim bir tasarım var. Önce ona teklif etsem iyi olur diye düşündüm," diyor.

"Vücudunda dövme yaptıracak yer kaldı mı ki?"

Dikkatini çekiyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Sana vücudunu hızlıca gezdirdi falan mı?"

Gülüşüm yüksek sesli ve şaşkındır. Daireyi dolduran gülüşüm, onun dudaklarını kıvrır. "Evet, aslında. Soyundu ve bana ara sokakta hızlı bir gösteri yaptı. Hayatımın en romantik deneyimiydi."

"Eminim öyledir," diye homurdanıyor, ama bu sadece numara. Sinirlenmesi o kadar ince ki, apaçık ortada.

"Sadece boynunu fark ettim. Orada... çok fazla vardı."

Shade parmağıyla saçımı döndürüyor. "Evet, benden daha fazla var."

"Hepsini yaptın mı?"

"Hayır. Birçoğunu hapishanede yaptırmış. Ama ben de düzeltme yaptım. Bazıları çok çirkin."

"Stüdyoya bir dahaki sefere geldiğinde ondan özür dilemek istiyorum. O şekilde davrandığım için kendimi çok kötü hissediyorum."

Shade başını onaylayarak eğdi, gözleri bir anlığına benimkilere kaydı. Sonra gözleri kucağıma düştü, eteğimin kenarına takıldı. Normalde giydiğimden daha kısaydı ve evet, belki de bunu bilerek yaptım. Bana mesaj attığında, eşofman giyiyordum. Üstümü değiştirmeden gelebilirdim, ama yapmadım. Şu anki tepkisi tam da bunun nedeni.

Parmakları saçımı bırakıp omzuma düşer, omzumun kıvrımları boyunca kayar. "Sırada ne olacağına karar verdin mi?"

"Ne gibi?"

"Sana açıkça söylememi mi istiyorsun, prenses?" diye sordu sert bir sesle.

Beni sarsacak titremeyi reddediyorum. "Hayır." "Öyleyse söyle bana."

Sözleri söylemek o kadar da zor olmamalı. İstediğim şey herkesin yaptığı bir şey. Doğal bir şey. Olağanüstü bir şey değil. Yine de tereddüt ediyorum, Whistler'dan buraya kadar binlerce yargılayıcı gözün üzerimde olduğunu hissediyorum.

Shade parmağını çenemin altına sokup başımı çevirerek bana bakmaya zorladığında nefesim kesildi. Kuruyan dudaklarımı ıslattım ve onun bakışlarına kapıldım, kelimeler dilimde takılıp kaldı.

"Söyle bana," diye fısıldadı.

"Bana öğret..." Elini indirip bacağıma okşamak için bana uzandığında sözlerim kesildi.

Tek bir yumuşak hareketle beni kucağına çeker. Bacaklarım onun bacaklarının arasına kayarken dengemi sağlamak için omuzlarına uzanırım. Dizlerim kanepenin minderine batarken öne eğilip dengemi sağlarım.

"Ne öğretmek?" diye sorar, sesi derin ve kaba.

Yutkunuyorum, onun üzerinde durmaktan uyluklarım yanmaya başlıyor. "Bir erkeği nasıl memnun edeceğini."

Gözleri kararır, hiç görmediğim kadar yoğunlaşır, adem elması sallanır. "Emin misin?"

"Evet. Bu çok önemli bir ders gibi görünüyor."

"Erkekler kolaydır Millie. Zaman ve çaba gerektirenler kadınlardır."

"Kadınları nasıl memnun edeceğimi öğrenmekle ilgilenmiyorum."

Küçük, bilmiş bir sırıtış. "Demek istediğim, bacaklarının arasında ağzını nasıl kullanacağını bilen bir erkekle nasıl hissedildiğini bilmen önemli, böylece bilmeyen biriyle birlikte olursan, ona razı olmak zorunda kalmazsın."

"Ben... Sanırım buna hazır değilim," diye itiraf ettim, bakışlarım onun sert hatlı gövdesine düştü.

Tişörtünün altında karın kasları belirginleşiyor ve güçlü nefesleriyle birlikte belirgin göğüs kasları yükselip alçalıyor. Onların avucumun altında nasıl hissettiklerini hatırlıyorum ve tepkimi gizlemek için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Ellerini kalçalarımın koyar ve sıkıca tutar. Bu tutuşu, beni istediği yere kolayca hareket ettirmesini sağlar ve keskin bir çekişle bunu yapar. Göğsüne düşerim, vücudumuz birbirine yapışır, kot pantolonu çıplak bacaklarımın derisini sıyrır. Gözlerimi kaldırırken keskin bir nefes alırım. Shade bana kızgın görünmüyor, sadece meraklı.

"Acele etme. Hazır olduğunda bana söyle," diyor.

Başımı sallıyorum, ellerim aramıza düştüğü için ne yapacağımı bilemiyorum. "Yani, bana erkekler hakkında bilgi vereceksin?"

"Sana beni öğreteceğim, sen de bu bilgiyi diğerleri için kullanabilirsin. Unutma, her erkek farklıdır. Biz birbirimize yeterince benziyoruz, ama benim için işe yarayan bazı şeyler diğerleri için işe yaramayabilir."

"Ne gibi?" diye sormadan edemiyorum. "Henüz değil."

Bu cevaba olan hayal kırıklığımı içime atıp, aramızdaki yakınlığa odaklanıyorum. Her nefes alışımda göğsüm onun göğsüne yaklaşıyor. Sanki istemeden ona doğru eğiliyorum. Bu içgüdüsel bir şey ve çok geçmeden aramızda ellerimi koyacak yer kalmayacağını biliyorum. Ellerimi hareket ettirmem gerekecek. Onu dokunmak için kullanmak için...

Shade başparmaklarını belime koyar, ellerini eteğimin üstünde çıplak olan kısıma, gömleğimin altına sokar. Bu sefer titriyorum, onun dokunuşuyla tüylerim diken diken oluyor, kendimi tutamıyorum. Kalçalarım öne doğru sığıyor ve o keskin bir nefes alıyor.

Altımda, kot pantolonunun içinde, merkezime degecek kadar yüksekte bir şişkinlik var. Hafif, vücudumda küçük kıvılcımlar saçan, alaycı bir dokunuş.

"İçgüdülerimizi takip etmekten bahsettiğimiz zamanı hatırlıyor musun, Millie?" diye sorar sertçe.

Evet. Elimi boynunun arkasına götürürken, onay beklermişçesine orada tutarken, bu düşünce zihnimde dolanıp duruyor. O da benim dokunuşuma doğru eğiliyor, saçları parmaklarımı gıdıklarken ben de parmaklarımı saçlarına doluyorum. Gözleri bana dikilmiş olan Shade, belime sarılmasını sıkılaştırıyor.

Dudaklarını aralık bırakıyor, kalın alt dudağı hafifçe dışarı çıkıyor. Dizlerimin üzerine kalkıyorum, kasıklarına doğru ilerleyip onun üzerinde hafifçe duruyorum. Bu pozisyon omurgamı güvenle, neredeyse güçle düzeltir. Saçlarını hafifçe çekerim, başını geriye doğru iterim ve göz bebeklerinin genişlemesini izlerim.

"İçgüdülerim o kadar keskin değil," diye mırıldanarak ağzına yaklaşıyorum.

Beni öne doğru çeker ve vücudumuzun ortaları daha da sertçe çarpışır, bana başka seçeneğim kalmaz, diğer elimi onun arkasındaki kanepeye koyarım. "Bana gayet iyi görünüyor."

O kalçalarını hafifçe hareket ettirip yuvarladığında, itirazım aklımdan silinir. O bana sürtünürken, karnımın derinliklerinde bir zevk dalgası hissederek nefesimi tutarım. Gözlerim büyür ve ağzının seğirmesine odaklanır. Kanımda bir ateş parlar ve bu sefer harekete geçmemi teşvik eder.

Saçını daha sert çekip başını geriye doğru eğdikten sonra dudaklarımı onun dudaklarına değdirdiğimde endişe veya şüpheyeye yer kalmaz.

22

GÖLG

O beni öptüğünde, dişlerimin arkasında inlemem boğuluyor. Onu çok sıkmamaya çalışıyorum, parmaklarımı belinde esnetmeye zorluyorum. Hâlâ utangaç, bizi yönlendirirken biraz garip davranıyor, dudaklarımı dudaklarıyla ayırıyor. Ama özgüveni artıyor ve bu hissetmek çok seksi.

Millie parmaklarını saçlarıma dolayarak saç tellerimi çekiyor ve başımı geriye doğru tutmamı sağlıyor. Şaşkınlıktan çenem gevşiyor ve ağzım davetkar bir şekilde açık kalıyor. Dilimi yerinde tutarak, şu anda ne kadar kontrol sahibi olmak istediğini görmek için bekliyorum.

Başparmağımla belindeki yumuşak, pürüzlü cildini okşayarak onu tekrar öne doğru sallıyorum, devam etmesini istediğim hareketi ima ediyorum. Lanet olsun, kot pantolonumda onun sürtünebileceği kadar büyük bir şişkinlik var, eğer o sadece...

Dili alt dudağımın şeklini izledikten sonra benimkine dokunur. Uyluklarını kucağıma yayar ve üzerime çöker, merkezini kasıklarına indirir. Ortamdaki şehvetin ısırlığına homurdanırım ve kalçalarımı yukarı doğru kaldırarak ona nasıl hissettiğimi belli ederim.

"Aferin kızım," diye sertçe övüyorum, o nefes nefese kalırken, olduğu yerde kalıyor.

Gözlerini aralayıp bana bakar, burnunda pembe lekeler belirir. Nefes nefese, fısıldayarak konuşur. "Şimdi ne olacak?"

"Biraz sür, prenses. Benim için güzelce rahatla."

Gözlerindeki mavi renk koyulaşıyor, neredeyse griye dönüyor, külotlu cinsel organını benim penisimin üzerinde sürtüyor. Hareketleri artık daha yumuşak, kontrollü ama yine de biraz gergin. Her şeyin lanet olası bir karışımı ve bunun uzun bir süre böyle olacağını çabucak anlıyorum. Ne kadar ders alırsak alalım, kadınlar hakkında bildiğim her şeyi sorgulamaya devam edecek.

kadınlar hakkında bildiğim her şeyi sorgulamama neden olacak. Buna hiç şüphe yok.

Millie gözlerini açık tutuyor, beni izliyor. Ben de ona izin veriyorum, onunla birlikte hareket ederken bakışlarını tutuyorum, dudaklarına gömülen dişlerine hayran kalıyorum, o benim ağızımdan uzaklaştığında onu çekiyorum. Yüksek sesle nefes verip daha sert bir şekilde sürtünmeden önce başını öne eğip izliyor. O bizim vücutlarımız arasındaki küçük boşluğu izleyip inlerken çenem alına gömülüyor. Yumuşak, neredeyse sessiz, ama yine de kulaklarımda gürültü yaratıyor.

"Nasıl hissettiğini söyle," diyorum, sesimi zorlukla tanıyarak.

O, ellerimde titrer, masum gözleri sabit kalır. "Ne?" "Nasıl hissediyorsun?"

Onun çaresizce çıkardığı küçük mırıldanma, aradığım cevap değil.

Belini bırakıp çenesini parmaklarımla arasına alıyorum, onu yerinde tutacak kadar sıkıyorum. "Bu başka bir ders, Millie. Zevkin sana nasıl hissettirdiğini açıkça söylemelisin. Sana neyin iyi hissettirdiğini ve daha iyi hissetmek için neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum," diye fısıldıyor, kucığımda hareket etmeye devam ediyor.

Başımı sallarken göğsüm yanıyor, yüzünü mümkün olduğunca benimkine yaklaştırıyorum, dudaklarımız birbirine değiyor. O inliyor. "Bu kadar çok düşünmeyi bırak."

Gözleri benimkilere kilitli kalırken, diğer elimi arkasına kaydırıp kalçasına dokunuyorum. Elimi eteğinin kısa kenarının altına kaydırıp, sıcak, çıplak tenini hissediyorum.

"Bu iyi mi?" diye soruyorum.

Saçımı daha sıkı tutuyor, kökleri yanıyor. "Evet."

Parmaklarımla masaj yapıyorum, avucumu üzerinde gezdirmeden önce parmaklarımı derine batırıyorum. Dokunuşumu daha aşağıya, kalçası ile uyluğunun arasındaki çukura kaydırıldığında Millie'nin vücudu hareketsiz kalıyor. Nazikçe daha da ileri itiyorum. Bacaklarının arasındaki nemli kumaş, onu ayırmak için yeterince sert bastırdığımda parmaklarımla ucunu ıslatıyor. Bu duyguya odaklandıkça görüşüm kararıyor.

Millie öne doğru çekilir, ama uzaklaşmaz ve ben onun çenesini bırakırım. Bir anda, tam tersini yapar ve benim dokunuşuma karşılık verir, devam etmem için beni cesaretlendirir.

"Şimdi ne yapmamı istiyorsun?" diye soruyorum.

Yutkunarak boğazı şişer. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." İkinci parmağımı da ekleyerek, külotunu gerginleştirecek şekilde yayıyorum, kaygan amını ortaya çıkarıyorum. Bunun ona ne kadar iyi geldiğini görmezden gelerek, bakışlarımı daha sert, daha talepkar hale getiriyorum. "Söyle bana."

O, taleplerime ceza verircesine saçımı çeker ve ben dudaklarımı yukarı doğru çekip onun dudaklarına bastırırım. Dudaklarını ağızma çekip ısırırım, bacaklarının arasında hafif bir acı hissetmesini sağlarım.

"Bu ders beni iyi hissettirmekle ilgili değil. Başka birini öyle hissettirmekle ilgili," diyor, sesi gergin.

"Bir erkeğin penisine dokunmadan önce, onun seni tatmin ettiğinden emin olmalısın. Asla, Millie. Bu yüzden buradan başlıyoruz. Seninle."

Pes ediyorum. O benden istemeden, parmağımı külotunun kenarına takıp onu çekiyorum. O lanet olası minik eteğinin altında çıplak kalıyor ve bunu hissettiği anı biliyorum. Dudaklarından sıkı, boğuk bir inilti çıkıyor ve ağızımı dolduruyor. "Sen aksini söylemedikçe çıplak olarak seninle oynayacağım," diyorum. uyar, onun ıslandığını bildiğim yere dokunmak üzere elimle yaklaşıyorum.

Başını sallama hızı beni daha da çıldırtıyor. Her şeyden çok o kelimeleri duymak istiyorum. Kendini rahat hissedip ihtiyaçlarını dile getirebilmesi önemli, evet, ben de onun bana yalvarmasını duymak isteyen bencil bir pisliğim.

"Onay, Millie. Onay ver bana," diye bağıriyorum.

İçinde bir şey kırılır. "Evet. Evet, orama dokunabilirsin."

Parmağımın ucunu onun yarık boyunca kaydırıyorum, kayganlaşmasını bekledikten sonra küçük, şişmiş yumruğa getiriyorum. Bir kez dokunduğumda, kucağımda titrediğini izliyorum, saçımı göğsüme bastırmak için yeterince uzun süre bırakıyor. Geriye yaslanıyor, kucağımdan tamamen düşmemek için gömleğimi sıkıca tutuyor.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, elimizi aramızda hareket ettirirken, parmaklarımdaki uyarılmasının parıltısını izliyor. Eteğini kaldırmadan, tekrar altına uzanıyorum ve yeni açığı kullanarak klitorisi üzerinde daireler çiziyorum.

"İyi misin, Millie?" diye alçak sesle soruyorum.

"Mmmm."

Hareketsiz kalırım. "Sözler."

Gözleri ateşle parıldayarak vücudumu tarar ve benimkilere saplanır.

Tek kelimelik cevabı küstahça, neredeyse sinirli. "Evet."

Bu beni kızdırmaktan çok tahrik ediyor.

"Güzel. Peki ya bu?"

Parmağımı tekrar amına kaydırıyorum. Onun mükemmel pürüzsüzlüğü beni o kadar çıldırtıyor ki, burada patlayabilirim. Giriş dar ama o kadar ıslak ki, ilk itiş için yeterince kaygan olduğundan emin olmak kolay. Parmağımı yavaşça batırıp ilk direnci aştığımda, keskin bir nefes alıyor.

"Ahh," diye inleyerek göğsüme doğru eğildi. "Bu... iyi.

İyi."

Sessiz kalmak için dilimi ağzımın tavanına bastırıyorum. Onun bu hali, sikim kadar kafama da vuruyor ve ben bu kadar zayıf iradeli olmak için çok yaşıyım. Onun altında titriyorum, iç çamaşırmı bir ön sıvı birikintisi bırakıyorum.

O parmağımı sıktağı anda, tüm bunları umursamadan konuşmaya başlıyorum, ağzımdan laflar dökülüyor. Bu kadının hoşlandığı her türlü cinsel şeyi öğrenme ihtiyacı bir uyuşturucu gibi ve ben farkında olmadan çoktan etkisine kapılmışım.

"İşte bu kadar, prenses. Çok sıkıydın... Çok iyi hissettiriyor, değil mi? Dolu hissediyor musun?"

Gözleri kapanır, kirpikleri titrer. "Çok doluyum."

"Ama daha fazlasını alabilirsin, değil mi? Benim için? Seni gerip, parmaklarımı geri çıkarmaya korkuyormuşsun gibi sıkı sıkı tuttuğunu hissetmeme izin vereceksin, değil mi?"

"Evet," diye inliyor, amcığı parmak eklemlerime kadar sızıyor.

Ona veriyorum, bir tane daha içeri sokuyorum. Onları etrafına yayıyor, acı verici bir şekilde sıkıyor. Bir tane daha ekleyebilirim... o da alır. Ama şimdilik bu kadar yeter. Bugünlük.

"Ne iyi bir kızsın Millie," diye övüyorum, başını yana doğru iterek boynunu öpebiliyorum.

Göründüğü kadar tatlı bir tadı var. Dilimi boğazının ortasından aşağı doğru gezdirip ısırmadan önce, notlar hakkında ne hissettiğini merak ediyorum.

Sözlerim tam da beklediğim gibi etki yarattı. Övgülerimi duymak onu çok derinden etkiledi, klitorisini okşamakla neredeyse aynı etkiyi yarattı. Bunu ilk gecemizden beri tahmin etmiştim. Beni ne kadar memnun ettiğini duyunca tahrik olacağını biliyordum. Bu, onun içindeki iyi kızın bir özelliği, o kadar derinlere işlemiş ki, asla kurtulamayacak.

Onu bu kadar baş döndürücü yapan şeylerden biri de bu.

"Yakında benim için gelecek misin? Elimin üzerinde fışkırmayı hissetmeme izin verecek misin?" diye soruyorum, çenesinin altını emerek. "Beni mahvet, prenses."

"Shade..."

"Millie," diye hırıltıyla söylüyorum, daha hızlı hareket ederek.

Parmaklarımla kıvrılarak, onu uçuşumun kenarına itecek kısmını arıyorum. İlk kez onu burada hissettiğimde, parmaklarını içeri sokmaktan kaçınarak klitorisine odaklandığını hatırlıyorum. Bu gece işler farklı. Aynen böyle boşalacak ve bunun mümkün olduğunu bilerek eve gidecek, böylece yalnız kaldığında ve kendini bırakma arzusu hissettiğinde bunu tekrar yapabilecek.

Gözleri açılır, yumruğunu omzuma vurur ve kucağımdan kalkar. Elimi hareketlerine göre hareket ettirir ve içini daha sertçe sıkarım. Ben onu daha derinden sikerken, vücudu titrer ve parmak eklemlerim sıcak teninde kayar.

"Bana teslim ol," diyorum, kulaklarımda kanın sesi çınlıyor. "İyi bir kız gibi bırak kendini, Millie. Bana ver."

Öyle. Sanki bir anahtar çevrilmiş gibi, parlak ışığını kaybeder ve karanlıkta parıldar. Önümde dönüşmesini hayranlıkla izlerim, ağzından çıkan vahşi bir ses, sanki benim sikimin etrafında sıcak bir ağız varmış gibi. Dudakları aniden, sertçe benimkilere çarpar, dili ağzımın içine girer ve benimkiyle dans eder. İlerim, burada biraz güç kazanmak için onu sertçe emerim.

Faydası yok. Beni bırakıp kucağımdan kayıp indiğinde, herhangi bir güç bulmamın imkanı yok. Parmaklarım ıslak, kasıklarımın üzerinde duruyor. Gözleri tembelce kırpışırken, önümdeki yere geçip bacaklarımla arasına diz çöküyor. Elleri dizlerimi avuçluyor, dokunuşu sıcak ve sahiplenici.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldanıyorum, başımı bir kez sallıyorum.
"Bana öğret, Shade. Hazırım."

23

MILLIE

Kusacakmışım gibi hissediyorum.

Shade'in dizlerini can simidi gibi tutarken sırtımdan ter damlıyor. Onları bırakırsam geriye düşebilirim.

Bacaklarımın arasında kalan sıcaklık, koşmamı engelleyecek kadar dikkatimi dağıtıyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve ona daha sıkı sarılıyorum, gerçekten ayrılamamak için tırnaklarımı ona batırmayı düşünüyorum. İç uyluklarım birbirine sürtündükçe yapış yapış oluyor, bu da neden buraya gelmek için kendime güven duyduğumu, kafamdaki tüm şüpheleri bir kenara attığımı sürekli hatırlatıyor.

Bunu istiyorum. Sinirlerimi görmezden gelip ona cesurca bakacak kadar çok istiyorum, sessizce bana ne yapmam gerektiğini söylemesi için yalvarıyorum.

"Emin misin?" diye soruyor, her kelimesinde bir uyarı var.

"Evet," diyorum.

Öne eğilerek dirseklerini uyluklarına doğru indiriyor. Parmak eklemleri çenemin altını okşuyor, bakışları karanlık ve cüretkar. Nefesimi sakinleştirmek için çabalarken, onun beni hareket ettirmesine izin veriyorum.

"Korkmuş görünüyorsun, prenses."

Omurgamdan soğuk bir damla akar. "Hayır."

"Evet, yaparsın. Benim için bir şey yapmana gerek yok, Millie," diye mırıldanıyor, yüzümde bir şey arıyor. Belki de haklı olduğunu doğrulamak için.

Sözleri zorla çıkarırım. "Senin için değil. Benim için."

İfadesi aynı kalır, koyu kahverengi gözleri incelemeye devam eder. Panik beni sıkıştırır ve dizlerine daha sıkı tutunurum, geriye doğru eğilip topuklarımın üzerine otururum.

"Nasıl olduğunu söyle, Shade. Göster bana. Lütfen," diye eklerim, sesim fısıltı gibidir.

Çenemin altındaki parmak eklemi çeneme kayar, çenemin uzunluğu boyunca ilerler ve sonra düşer. Shade kanepeye yaslanır, geniş omuzları yastıklara gömülür. Nefesimi tutarak, ellerini kot pantolonunun düğmesine götürmesini ve düğmeyi açmasını izlerim.

Bakışları benimkini sabitliyor, sanki parmaklarının her hareketiyle beni sınıyormuş gibi. Fermuarı tutup aşağı indirirken, ben gözlerimi kaçırmıyorum.

"Yaklaş," diyor, sesinde hafif bir aciliyet var.

Ben de itaat ediyorum, ayağa kalkıp avuç içlerimi uyluklarına kaydırıyorum. Elini elime getirip parmak eklemlerimi okşuyor. Sonra elimi kaldırıp avuç içimi kot pantolonunun altında gerginleşen şişkinliğe bastırıyor.

Boğazım nefes nefese bir iniltiyle daralıyor. Konuşamıyorum, dilim ağzımda işe yaramaz bir şekilde uyuşmuş durumda. Avucumun altındaki hissi baş döndürücü ve ben henüz tek bir kasımı bile hareket ettirmedim.

"Bana dokunabileceğin yerlerde sınır olmadığını söylemiştim," diyor, sesi sert. "Sık."

Sıkıyorum. Düşünmeden, parmaklarım onun sıcaklığını ve ağırlığını sıkıyor. Shade'in yumuşak homurtusu cildimde sıcak ve yatıştırıcı bir şekilde yayılıyor. Parmaklarımı onun penisinin uzunluğu boyunca yayarak ucunu arıyorum. Onu bulmanın ne kadar uzun süreceğini fark ettiğimde içim sıkışıyor ve daha da ıslanıyorum.

Gözlerimi ona dikip, kirpiklerimi kırıştırıyorum. Neden daha fazla onay arıyorum bilmiyorum, ama bu içgüdüsel bir şey. Bana devam etmemi söylemesini istemek, kafamın içinde yankılanıyor, başka hiçbir şey düşünemeyecek hale gelene kadar tekrar ediyor.

"Güzel. Şimdi, çıkar onu Millie."

Nefesimi içime çekerim. Titreme vücudumu sarar, aşağıya doğru iner ve derinlerde kalır.

Parmaklarımın titremesi, onun kot pantolonunun belini tutup nazikçe çekmemi engellemiyor. Shade, pantolonunu uyluk ortasına kadar çekebilmem için kanepeden kalkıyor. Onun dar iç çamaşırına bakarken, onları da çıkarmadığımı fark ediyorum.

Beni durdurmak için hiçbir şey söylemiyor. Sadece dövmeli parmaklarıyla tişörtünü kaldırıyor ve renkli dövmelerle kaplı karnını ortaya çıkarıyor. Dudaklarımı ısııyorum ve dövmelerin üzerindeki siyah tüyleri izliyorum. İkiz yılanlar gövdesinde kıvrılıyor, biri saldırmaya hazır

saldırmaya hazır, diğeri ise dikkatli ve hareketsiz. Loş ışıkta canlı görünüyorlar, her bir pulları mavi ve yeşil renkte parılıyor.

"Bryce?" diye

fısıldıyorum.

"Bryce."

Gözlerimi yavaşça onun ereksiyonunu engelleyen kumaşa indiriyorum. Onu serbest bırakmak kolay olmalı, ama parmaklarımla bel bandını tutup tereddüt ediyorum. Bunun yerine, onun ucundaki ıslak lekeye hayranlıkla bakıyorum. Uyluklarımı birbirine sürterek gözlerimi kaldırıyorum.

"şaşırmamalısın," diye mırıldanır. Kulağa saçma geliyor. "Ama şaşırdım."

Shade elini uzatıp parmaklarını saçlarımla arasından geçirerek hepsini bir tarafa topladı. Beni ileriye doğru çekmek için tuttuğunda hiç şaşırmadım ve hevesle onu takip ettim.

"Dilini  ıkar."

Midem altüst oldu. Dediğini yaptım.

Beni öne doğru çeker ve ben dilimi o ıslak noktanın üzerine tamamen d zleştiririm. Gözlerimi kapatır ve burnumdan nefes alırım, sonra dudaklarımı ona yaklaştırıp kumaşı emerim. Dilimin altında sert ve yuvarlak bir şey çıkıntı yapmaktadır ve onu daha net hissetmek için hareket ederim...

"*Siktir.*"

Ona bir bakış atıp, yanlış bir şey yaptığımdan endişelenerek geri çekiliyorum. Çenesini hareket ettiriyor, yanak kasları geriliyor. Shade, keskin tırnaklarını kafa derime bastırıyor ve baktığımı fark edince başını sallıyor. Nefesimi verip dilimi tekrar o noktaya sürüyorum, ıslak olduğunu ve onun tadı kaybolduğunu fark ediyorum.

Parmaklarımla arasinda hissettiğim bel bandının dokunuşu tekrar aklıma gelir ve onu bir kez çekecek kadar geri  ekilirim. Shade kalçalarını tekrar kaldırır ve ben onları aşağı indiririm. Ereksiyonu hareket etmez, o kadar sert ki, baktıkça acı verici görünüyor.

Sıra ucundaki yarıktan yuvarlak, siyah bir piercing çıkıntı yapıyor.

"B

u... "O şey..." diye başlıyorum.

Shade dudaklarını ıslatır ve başını sallar.

"Evet." "Hiç şahsen görmemiştim."

Dudakları hafifçe kıvrılır. "İlk izlenimin?" "Acı verici görünüyor."

Omuzlarını silkiyor. "Yok canım prenses. Doğru dokunduğunda gerçekten çok iyi hissettiriyor."

"Oh."

"Bugün sana öğreteceğim şey her erkeğe uymaz. Onlar da bir taneye sahip olmadıkça."

"Tamam." Anlamasam bile denemek istiyorum. Onu mutlu eden şeyin ne olduğunu bilmek istiyorum.

"Elini bana dolaştır," diyor, bu sefer daha nazikçe.

Nefesimi tutup elimi uzatıyorum, parmak uçlarım ipeksi cildin üzerinde kayıyor ve sonra parmaklarımı onun etrafına doluyorum. Kalın ve sert. Beklediğimden daha sert. Shade'den önce bir taneye dokunmuştum, ama bu gibi değildi. Bu kadar büyük değildi ve bu kadar büyüüp büyümeyeceğini görmekle ilgilenmiyordum.

"Daha sıkı, Millie."

Sıkıştırıyorum. "Tamam."

"Bunu daha önce kaç kez yaptın?" diye soruyor, sesinde yargılama yok, sadece gerçek bir merak var.

"Bir kez."

"Sadece elin mi, yoksa ağzın da mı?"

"Sadece elim," diye itiraf ediyorum, boğazım birden kuruyor.

Burun delikleri genişledi, saçlarımdaki eli neredeyse acı veriyordu.

"Üzerine tükür."

Başka bir şey yapmadan önce beni ıslat."

Kollarımda tüylerim diken diken oluyor, sinirlerim derimin altında statik elektrik gibi çatırdıyor. Donup kalıyorum, dikkatim elimdeki ona odaklanmış durumda, ucu kaygan ama öfkeli bir kırmızı tonunda. Tek başına bile yeterince korkutucu, ama bir de ondan dışarı çıkan küçük siyah topu ekleyince? Ve şimdi de üzerine tükürmemi mi istiyor? Sanki bu sıradan bir istekmiş gibi.

Hiç de öyle değil.

"Bunun yerine kayganlaştırıcı kullanamaz mıyız?" diye soruyorum, sözler ağzımdan dökülüyor.

Kaşları kalkıyor. "Eğer kullanmak istiyorsan, evet. Neden istediğini söylersen hemen gidip alırım."

"Tükürmek... pek çekici değil."

"Neden olmasın?" diye karşılık veriyor.

Onun yüzünde hafif bir acı ifadesi belirdiğinde, ne kadar gergin olduğumu fark ettim. Tutuşumu gevşetip iç çektim. "*Neden* derken ne demek istiyorsun? Bu yapılmaması gereken bir şey. Başkasını tükürüğünle kaplamazsın."

Benim gibi kızlara değil... Kibar olmak, dizlerini kapalı tutmak ve ağzını kapalı tutmak için yetiştirilmiş kızlara.

"Kime göre?"

"Tahmin oyunu oynamak istemiyorum."

"Oynamayın o zaman. Bana güveniyor musun?"

Bu zor bir soru. İçgüdüsel olarak evet demek istiyorum. Shade'e, Whistler'da tanıdığım herkesten daha çok güveniyorum. Ama gerçekçi olarak, güvenmemem gerektiğini biliyorum. Henüz değil.

Yine de dürüst olmayı seçiyorum. "Evet."

Sonra üzerime eğilir, başımı tutuşu değişirken gözleri benimkilere delici bir şekilde bakar. Yavaşça başımı geriye doğru eğerek boğazımı kavisli hale getirir, aralık dudaklarımdan hızlı nefesler kaçar.

"Daha fazla aç," diye hırıltılı bir sesle söyler.

Onun emrini yerine getirirken hiç tereddüt etmedim. Onun emirlerini yerine getirmek, güvenimin beni yönlendirmesine izin vermek neredeyse özgürleştiriciydi.

Shade gözlerimizi birbirine kilitler, dudaklarını büzerek sabit durur. Tükürüğünün ağzıma damladığını görünce içimi delen şehvet acımasızdır. Tükürüğü dilimde birikince içgüdüsel olarak yutarım, boğazımdan aşağı akmasına izin veririm.

"Aferin kızım," diye övüyor, titreyen nabzımı okşayarak. "Yutmanı söylememe bile gerek kalmadı."

Hemen tepki vermiyorum. Elimde zonklarken, düşük, çaresiz bir inilti çıkar.

"Nasıl tüküreyim?" diye soruyorum, onu nazikçe okşayarak.

"Ucuna mı?"

Kanepeye geri yaslanıp hareketsiz kalıyor, alt karın kasları geriliyor. "Nereye istersen."

Dizlerimin üzerinde daha rahat bir pozisyon alarak çenemi eğip ağzımı onun ucuna yaklaşıtıyorum. Uzunluğunu yalamak çok kolay olurdu, ama piercing...

Titreyerek nefes verip tükürüyorum, sessizlikte bu ses neredeyse müstehcen geliyor. Berrak sıvı damlası, penisinin ilk birkaç santimetresinden aşağı damlıyor

ama bu yeterli değil. Yumruğumu kaldırıp ıslatıyorum ve tekrar aşığı doğru çekiyorum. Derisi gergin, okşadıka avucumun altında yuvarlanıyor.

"Daha sert olmasını seviyorum," Shade üstümden sertçe söylüyor. "Bana zarar vermeyeceksin."

Nefesim parıldayan başının üzerinde buharlaşırken, başımı sallayıp, boğazımı yutkunarak. Tutuşumu ayarlayıp, ereksiyonunu kasıklarından uzaklaştırıp bana doğru çekiyorum. Şimdi daha yakın olduğum için, penisinin alt kısmındaki dört sıra küçük deliği daha kolay görebiliyorum.

Daha fazla piercing. Eksik olanlar.

Bacaklarımın arasında baskı oluşuyor, beni o kadar hassas hale getiriyor ki, kendime dokunmamak neredeyse acı veriyor. Altıma bakamıyorum. Dikkatimin dağılmasını istemediğim için değil, yere pislik yapmaya başlamadığımı bilmediğim için.

"Böyle daha mı iyi?" Sıkıca sıkarak, bu sefer kuru cildine nişan alarak tekrar üzerine tükürdüm.

Kalçaları hafifçe sarsıldı. Sadece bir kez. "Evet.

Evet, daha iyi." "Şimdi ne olacak?"

"Beni mastürbasyon yap ya da ağızına al, prenses."

Sözlerindeki tahrik edici tonu yanlış anlamak mümkün değil. Bunu duymak, görmekten daha çok etkiliyor beni. Sesindeki olağan kontrol kayboluyor ve sanırım onun tamamen kontrolünü kaybetmesini istiyorum.

Dizlerimi yukarı iterek, olabildiğince fazla kaldıraç gücü elde etmeye çalışıyorum. Kendime geri çekilme şansı tanımadan, dudaklarımı ayırıp onu yavaşça ağızıma alıyorum. U kısmından sonra duruyorum, şimdiye kadar edinmiş olmam gereken içgüdülerimi takip etmeye çalışıyorum. Ama zihnim boş. Boş.

Sinirlerim, burada kaydettiğim tüm ilerlemeyi bozmakla tehdit ediyor. Hareketsiz kalıyorum, Shade'in tadı ağızımı doldururken bakışlarım onun vücuduna kayıyor.

Benden yardım istememe gerek kalmaz. Göz açıp kapayınca kadar, elini yanağıma koyar.

"Piercing'e dikkat et. Geri çekerken dişlerine veya ağızının üst kısmına takılmasın. Dilinle dokun. O şekilde oynayabilirsin," diyor bana, sert bir güvenle. "ok iyi gidiyorsun."

Onun talimatlarını sakinlikle yerine getiriyorum. Dilimin ucu siyah topun üzerinde yuvarlanıyor, onu bir yandan diğer yana kaydırıyor. Shade'in tepkisi anında geliyor. İki eli de başımı bulup yerinde tuttuğunda inliyorum.

"Aynen öyle. Bu benim için en iyi his," diye inliyor ve bacaklarını daha da açıyor.

Sözlerini kabul ediyorum ve tekrar yapıyorum, dilim hareket ederken nazikçe emiyorum. Nefesimi tutarak ağzımı daha fazla açıyorum ve birkaç santim daha aşağı indiriyorum. Yutkunuyorum, bu his bana yabancı geliyor. Shade, ben bunu çözmeye çalışırken zorlamıyor. Elleri başımda kalıyor, parmakları saçlarımın arasında dolaşıyor.

Dikkatlice dilimi onun uzunluğu boyunca aşağı doğru indiriyorum. Fark ettiğim küçük delikler bana kayıp piercingleri hatırlatıyor ve ben onlara takılıyorum. Ağzımı ve yumruğumu aynı anda hareket ettirmeye çalışırken parmaklarım onun geri kalan kısmını sıkıca kavlıyor.

"Ağzına odaklan. Çok güzel, prenses. Doğal bir şekilde bırak kendini."

Bir an için başım ağırlaşıyor, sonra ondan uzaklaşıp nefes alıyorum. Dudaklarım hala aralıklken, bizi birbirine bağlayan tükürüğe bakmamaya çalışıyorum.

"Daha fazla piercingin var," diye fısıldıyorum.

Kaşları seğiriyor. Kafamı okşuyor. "Şu anda senin için fazla olacağını biliyordum."

"Bir ara gösterir misin?" diye soruyorum, içim çaresizlikle doluyor. "Lütfen?"

"Şu anda sana bir şeyi reddedebilmem mi gerekiyor? Çünkü lanet olsun, yapamıyorum."

Bu sert, neredeyse sinirli bir soru. Neredeyse gülmek üzereyim, dudaklarım hafif bir gülümsemeye kıvrılıyor.

"Kafana takma," diye homurdanıyor, kafamı okşadıktan sonra beni tekrar kasıklarına doğru çekiyor. "Ağzın sikle dolu halde gülümsemeye çalış."

Umursamıyorum. Ağzımı tekrar doldurduğu anda, gülümsemek en son umursadığım şey. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, yanaklarımı içime çekip onun uzunluğunu tekrar emmeye başladığımda sessizliği dolduruyor. Çok uzağa gitmeden öksürüyorum, nefes almak için yeterince geri çekilip hareketi tekrar ediyorum.

Hala birkaç santimetreden fazla ilerleyemediğimde hayal kırıklığı başlıyor. Bu beni rahatsız ediyor ve sürekli çarptığım görünmez sensörü geçmeye devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Boğulur gibi, ağzımı olabildiğince açıp, somurtarak geri çekiliyorum. Parmaklarım tükürükle ıslanmış, ama bunu görmezden gelip tekrar deniyorum. Duruyorum, çenem ağrıyor, boğazım sıkışıyor, kendi sınırlarıma kızıyorum.

"Millie," diye inliyor Shade, saçımı çekerek. "Tanrı aşkına. Sorun yok. Derin boğaz çoğu insan için doğal bir yetenek değildir."

"Bunu yapmak istiyorum," diyorum, onu elimde tutmaya devam ederek. "Beni öldüreceksin. Ben deniyorum..."

Ucunu yalayıp, oradaki sıvı damlasını silip alıyorum. "Nasıl yapılacağını söyle."

"Lanet olsun. O kadar basit değil." Piercingini yaladığımda, onun içindeki hareketini izlerken, uylukları o kadar sertçe kasılır ki titrerler.

"Hazırım," diyorum.

Kahkahası boğuk çıkıyor. "Ben hazır değilim."

Bu istediğim cevap değil, ama yine de beni tahrik ediyor. Onu tekrar ağzıma alırken içimden sıcak bir şey yayılıyor. Piercing'e dikkat ederek bunu tekrar denediğimde burun deliklerim genişliyor. Çıplak uyluğunu avuçlarım, güçlü kaslarını ve kelebek dövmelelerinin üzerindeki kaba tüyleri hissediyorum. Diğer elim ise onun etrafında, alçak ve sıkı bir şekilde kalıyor.

Onu önceki seferlerden daha fazla içime aldığımda, boğuk bir nefes alır. Piercing dilimin arkasına, sonra boğazıma sürtünür. Onu ağzımdan çıkarmaya çalışan refleksi bastırmak için uğraşırım. Gözlerim yaşarır ve vücudum bu fikri reddederken, henüz geri çekilmemeye odaklandığım için başka hiçbir şeye dikkat edemedim onun uyluğunu tırmalarım.

"Millie... Mill..." Acı dolu bir iniltiyle sözünü keser, penisi elimde daha da sertleşir. Beni uzaklaştırmaya çalışmadan önce parmakları neredeyse acı verecek kadar saçlarımı sıkar. "Dur. Çekil. *Hemen*."

Kaşlarımı çatıyorum. İlk önce utançtan yüzüm kızarıyor, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi onu azarlarken kendimi tutamıyorum. Boğazım sıkışıyor, rahatsızlık ıslak bir battaniye gibi üzerime çöküyor.

Onun boşalması yanağıma çarptı, ani ve sıcaktı, inlemesi beni sersemliğimden uyandırdı.

"Lanet olsun, Millie. Çok iyi. Bu... " Neredeyse kelimeleri geveliyor, başımı bırakıp hala ona sıkıca sarılmış olan elimi tutarak yerinde tutuyor. "*Siktir.*"

O boşalırken hayranlıkla izliyorum, tırnaklarımı uyluğundan çekiyorum. Uçtan daha fazlası fışkırıyor, elimi ve kasıklarını kaplıyor, o çenesini yuvarlıyor ve elimi bir kez sıkıyor. Hareket edemiyorum, dizlerimin üzerinde aptal gibi duruyorum, parmaklarım sıcak ve ıslak.

Shade elimi bırakıyor, aşağı bakarken önce göz teması kuruyor. Parmaklarımı tek tek açıyor.

"Çok üzgünüm," diyor sıkı sıkı, nefessiz.

Bu beni sersemliğimden yeterince uyandırır ve "Neden?" diye sorarım.

"Sana önce düzgün bir şekilde uyarıda bulunmamak aptalca bir hareketti. Bu kadar hızlı olacağını beklemiyordum."

Omurgam hafifçe düzelir. "Gerçekten mi?"

Gözleri beni delip geçer, sonra inanamıyormuş gibi güler. "İstersen bunu bir iltifat olarak kabul edebilirsin."

"Yanlış bir şey yaptığımı sandım," diye itiraf ediyorum. Parmaklarım yapış yapış ve onları beceriksizce yanıma çekiyorum. "Yaptım mı?"

"Hiç de bile. Ama sen riskli birisin."

Yanağımdaki lekeyi hatırlayarak kızarıyorum. "O lekenin nereden geldiğini bilmiyorum."

Ama bunun bir önemi yok. Orada, onu tanıyana kadar varlığından haberdar olmadığım bir parçam var.

"Sen sandığından çok daha fazlasısın prenses."

Bunu sindirirken, dudaklarımı yuvarlayıp elinin yüzüme doğru hareketini takip ediyorum. Başparmağı elmacık kemiğimin üzerinde kayıyor ve geri çekilip parmağındaki kalın sıvıyı ortaya çıkardığında daha da ısınıyorum.

"Tuvaletinizi kullanabilir miyim?" diye soruyorum, cevabını beklemeden oraya doğru yöneliyorum.

Kalırsam, Tanrı bilir ondan ne isteyeceğim. Beni kucaklamasını falan isteyerek kendimi utandırırım...

"Tabii ki yapabilirsin."

Ayağa kalktığımda bacaklarım titriyor ve tek kelime etmeden hızla uzaklaşıyorum. Banyoya girip dirseğimle ışığı açıyorum. Musluktan akan su soğuk, ama ellerimi yıkamadan önce ısınmasına fırsat vermiyorum. Onun menisinin giderden aşığı akmasını izliyorum ve az önce olanların sonunda kafama dank edince sırtıyorum.

Bunu yapacak cesaretim olacağını hiç düşünmemiştim. Bunu isteyeceğimi. Onun kontrolünü kaybetmesine neden olacağımı.

Shade benim yüzümden kontrolünü kaybetti.

Görev tamamlandı.

24

SHA

DAISY, Bryce'in elini çektiirerek önümüzdeki tabelaya bakıyor.

Oak Point Pumpkin Patch yazısı, kalın, elle boyanmış turuncu harflerle yazılmış ve her boyutta kabakların arasına sıkıştırılmış. Bunlar, tarlanın her yerine yayılmış gerçek kabaklara hiç benzemiyor. Bunlar, biz Cadılar Bayramı'na bile ulaşmadan eriyip çamur birikintilerine dönüşecek gibi görünüyor.

"Bununla ilgisi olmayan pek çok gelenek başlatabiliriz," diyor Bryce.

Daisy onu öne doğru çeker, ben de onu takip ederim.

"Mesela? Bir tane söyle." "Cadılar Bayramı için zaten eşleşen kostümler giyiyoruz."

"Sadece benim sana uymayan bir şey giymeme dayanamadığın için. Ayrıca, Shade'i bu geleneğe dahil etmiyoruz."

Bryce bana sert bir bakış attığında içimden gülüyorum.

"Üçlü bir ilişkimiz mi var ve ben farkında değil miyim?" diye soruyor.

Kolumu Bryce'in omzuna atıp, onun yanından uzanarak

"Bu imkansız. Öyle olsaydı bunu asla unutmazdın."

"Aynen öyle. Isın, Frosty. Arkadaşlar böyle yapar. Dışarı çıkarlar ve barda bira içmek ya da dövme yaptırmak dışında şeyler yaparlar," diye ısrar eder Daisy.

Bryce kolumu itiyor ama beni uzaklaştırmıyor. Uzun zamandır onun sinirine dokunuyorum ve beni oradan çıkarmak mümkün değil. O benim arkadaşım ve ben arkadaşlarımı kaybetmek istemiyorum. Aslında, onların beni terk etmemeleri için her şeyi yaparım.

Bu ya benim en büyük karakter kusurum ya da en çok gurur duymam gereken şey. Henüz karar veremedim.

"Biraz daha ısınırsam eririm," diyor Bryce.

Sırıtırım. "Ve önce üzerine bir kova su dökmemize bile gerek kalmadı." Dirseği yanıma çarpar ve ben dramatik bir şekilde ona tutunurum. "Tanrı aşkına, kadın."

"Burada kalıp misafirini bekleyeceğiz," diyor bana keskin bir şekilde.

Kaşlarım seçirerek soruyorum, "Ne misafiri?"

Bryce'ın gözlerinde şu anda bir ifade var. Bu ifade, benim görmezden gelemeyeceğim kadar kendini beğenmişlikle benzer. Onu bu konuda zorluyorum, çünkü buraya gelirken mesajlaşmakla meşgulken ne yaptığını hakkında içimde kötü bir his var.

"Millie. Üçüncü tekerlek olmak istemediğini düşündüm."

Daisy, kendini tutamayıp kıkırdar, ben ise nişanlısına bu konuda bir şey söylememeye çalışırım.

Normalde, Bryce'ın Millie'yi davet etmesi beni kızdırmazdı, ama bugün normal bir gün değil. Dün gecedan beri gerginim ve bu hafta tek gerçek izin günümü kafamı boşaltmak için kullanmayı düşündüm. Bu sabah duşta, onun ağzının benim sikimi emdiği hayali hissiyle mastürbasyon yapmak hiç yardımcı olmadı. Bu yüzden, dikkatimi dağıtmak umuduyla onlarla birlikte buraya geldim.

Bunu Bryce'a açıklamalıyım.

"Neden öyle bakıyorsun?" diye soruyor, kaşları arasında gerginlik belirliyor.

"Nasıl yani?"

"Seni kızdırdı mı?"

"Hayır. Onun bunu nasıl yapacağını bildiğinden emin değilim." "Yani, onu davet ettiğim için mi üzgünsün?"

"Onu rahat bırak, Bryce," diyor Daisy hafifçe, kolunu ovuşturarak.

Bu, tüm ihtişamıyla Bryce. Onu, ayaklarını yere basmaya çalışan pervasız bir genç olarak tanıdığım andan itibaren, keskin bir tarafı vardı. Öfkeden değil, sevgiden kaynaklanan bir acımasızlık. Her zaman onun sevgi dilinin tavrıları olduğunu söylemişimdir. Şu anda, bu dilde çok akıcı.

Onu yumuşatan tek kişi Daisy. Dışarıdan sert görünse de, içi yumuşacık.

"Artık benimle takılmak istemediğini düşünmeye başlıyorum. Beni sürekli Millie'nin kollarına bırakıyorsun," diye şaka yapıyorum, ortamı yumuşatmaya çalışarak.

Daisy kaşlarını çatıp başını sallar. "Bu doğru değil. Her zaman bizimle olabilirsin."

"Biliyorum, bebeğim." Elimi saçlarına geçirip Bryce'a bakıyorum. Gözlerindeki ateşi söndürüyor. "Ve ne yapmaya çalıştığını biliyorum."

"Neymiş o?" diye sorar açıkça.

"O burada kalıcı değil ve ben bu işe karışmayacağım."

Bryce, beni çökertmeye çalışarak ifadesiz kalmaya devam eder. "Kim?"

"Millie benim arkadaşım," derim

kararlı bir sesle. "Şimdilik."

Bulutlu gökyüzüne bakarak inledim, sonra ona tekrar baktım. "Boş ver."

"Playboy olayı eskidi, Shade. Artık modası geçti. Başka bir kişilik özelliği bul."

"Sanki Main Street'te sikimi göstermişim gibi konuşuyorsun. Aylardır kimseyle yatmadım," diye mırıldanıyorum.

Ve böyle de kalacak.

Bryce başını eğip bana çok yakından bakar. Onun dikkatli bakışları altında cildim gerilir.

"İş dışında onunla birkaç saat geçir. Onu tanıyın," diye nazikçe teşvik eder.

Stüdyo dışında ne kadar çok zaman geçirdiğimizi söylediğinde, tüm sorunlarımın kaynağı olduğunu düşündüğü penisim kot pantolonumun içinde harekete geçer. Çenemi yuvarlar ve sertçe başımı sallar, konuşmanın bitmesini beklerim.

"Şu anda geliyor mu?"

"Evet. Şu anda gelen o süslü arabası olduğuna eminim."

Daisy, bizim bakışlarımızı takip ederek mırıldanır. "Kirlenmiş. Biri onu yıkamaya götürmeli."

"Kamp alanından daha iyi bir yer yok. Elle yıkarsan pırıl pırıl olur," diye Bryce de söze karışır.

Gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Onların çöpçatanlık girişimlerinden keyif aldığımı bilmelerine gerek yok. Açıkçası, ne kadar sinir bozucu olsa da, bu çok sevimli.

"Bence kendi arabasını yıkayabilecek kadar yetenekli," diye cevap veriyorum.

Millie arabadan iner ve ilk fark ettiğim şey lanet olası topuklu ayakkabılarıdır. Topukları toprağa batar ama delmez. Artık toprak sertleşmeye başladığı için delmez. Henüz yılın ilk donu gelmedi ama yakında gelecek. Bu yüzden Daisy bugün kabak toplamak için son şansımız olduğunu ısrarla söyledi.

"Onu o şeylerden kurtarman lazım," diyor Bryce, benimle aynı şeye odaklanmış olarak. "Bir delik kazıkla kırık bir ayak bileği ve bir dava arasında."

"Sen dene ve nasıl gittiğini bana anlat," diye mırıldanıyorum.

Başını sağa sola çeviren Millie, henüz bizi fark etmeden, beklediğimiz yere doğru yürümeye başlar. Bugün açık pembe, dantelli kollu bir elbise giymiş, bu elbise dizlerinin ortasına kadar uzanıyor, uyumlu bir ceketle birlikte. Giydikleri şeffaf çorapların ayak bileği kısmında dantel ve hafif bir fırır var ve nedense düşündüğüm kadar saçma görünmüyorlar. Nedense, beyaz yüksek topuklu ayakkabılarının içinde tam yerinde duruyorlar.

Kendimi zorlayarak ona ilk önce gitmemek ve onu yanımdaki kadınların yanına götürmemek için çaba gösteriyorum. Böyle küçük şeylerde ona yardım etmek bana düşmez. Bu başka birinin işi.

"Millie!" Daisy çılgınca el sallayarak sesleniyor. "Buraya gel!"

Bryce, Daisy'yi izliyor ve onun heyecanını, yakalaması neredeyse imkansız olan hafif bir dudak bükmeyle karşılıyor. Lanet olsun, bu hiç eskimiyor.

"Para işiyor gibi görünüyor," diyor Bryce, Daisy'den gözlerini ayırdıktan sonra, neredeyse kendi kendine.

"Sen de bir zamanlar öyleydin," diye hatırlatırım ona. Bana dişlerini gösterir.

"Hatırlatma."

Millie Daisy'ye el sallayarak bize doğru geliyor. Beni fark ettiği anı hissediyorum. Sanki evren çenemi tutup sabit tutmuş, bakışlarımı başka yere çevirememem için. Yumuşak, gergin bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben yutkunuyorum.

Gözleri kalabalığı tarıyor, duruşu mükemmel, ama parmakları çantasının askısını sıkıca tutuyor. Buradan bile onun kendinden emin olmadığını anlayabiliyorum. Hala gözleri üzerindeymiş gibi yürüyor, hala cilalı yüzeyinin altındaki çatlağı göstermeye çalışmıyor. Bu, eğitilmiş bir davranış. Hayatının her günü kafana kazınan türden bir davranış.

Hayatının her günü kafana kazınan türden. Aniden, onun mükemmelliğini bozmak için ona çarpmak istiyorum, ama bunu asla göze alamam.

"Merhaba," diyor, üçümüzden sadece birkaç adım ötede durduğunda. "Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Daha önce hiç kabak tarlasına gitmemiştim."

Bryce hala ayaklarına bakıyor. "Bir çift bot lazım sana."

"Çizme mi?" Millie kaşlarını çatarak aşağıya bakar. "Oh. Bunların bu tür şeyler için pek uygun olmadığını biliyorum."

Sesindeki gerginlik, göğsümde bir şeyleri parçaladı. Bariz bir utanç.

"Onlar iyi," diye ters bir şekilde cevap veriyorum ve farkına varmadan Bryce'a sert bir bakış atıyorum. Yüzündeki ifade değişiyor ve şaşkınlığını belli ediyor. Ben bunu görmezden gelip Millie'ye odaklanıyorum. O da sanki o yarayı daha fazla deşmememi umuyormuş gibi bana bakıyor. "Ayakların ağırırsa, seni sırtımda bir at gibi taşıyım. Anladın mı?"

Ani boğulma sesinin Bryce'dan geldiğini sanıyorum, ama göğsüne yumruk atarak eğilen Daisy. Bryce'ın *daha nazik* yarısı nefesini toparlamaya çalışırken bana bakıyor. Millie, boğazında sıkıştığını bildiğim kıkırdamayı saklamak için parmak eklemlerini ağzına bastırıyor. Onu cesurca izliyorum, onu tek kelime etmeden herkesin yanından uzaklaştırmalı mıyım diye düşünürken.

"Daisy'ye içecek bir şey getireceğim," diyor Bryce, beni tanımıyor gibi davranarak bana bakmamaya çalışırken berbat bir iş çıkarıyor.

Gözlerimi devirip nişanlısını götürmesine izin veriyorum. Millie hafifçe dönerek dikkatimi kolayca kendine çekiyor.

"Bir at, ha?"

"Kullanabileceğin daha iyi bir hayvan var mı?" "Hayır."

"Zaten seni taşımama gerek kalacağını sanmıyorum. O ayakkabılarla senin kadar iyi yürüyen birini daha önce görmedim," diyorum, sesim yumuşuyor.

"Bot alabilirim. Bu kasaba için daha uygun olur. Burada topuklu giymek zaten aptalcaydı."

Kafamı sallıyorum, ellerim kapüşonlu ceketimin cebinde. "Bu kasabaya uyum sağlamana gerek yok. Denesen bile başaramazsın."

"Uyum sağlamaya çalışıyorum," diye itiraf ediyor yumuşak bir sesle.

"Dur. Buradaki diğerleri gibi olmamak seni bu kadar özel kılan şeylerden biri. Bunu değiştirme, özellikle de Bryce'ın söyledikleri yüzünden. Sana zorluk çıkartıyor çünkü seni tanımak için kullandığı yöntem bu, gerçekten bir şeyleri değiştirmen gerektiğini düşündüğü için değil."

Millie gözlerini kırptıştırır, dudakları aralanır. Bana inanmamaya çalışıyor gibi görünür.

"Fazla düşünme," diye ekliyorum, düşüncelerini durdurarak.

Ses tonu, son birkaç gündür olduğundan daha yumuşaktı. "Ciddi misin?" diye sordu.

"Sylemediğim şeyleri söyleme alışkanlığım yok." "Biliyorum."

En ufak bir gülümsemeyle bile bakışlarını benden ayırmıyor.

"Eğer güzel bir şey söylersem, bunun altında bir bit yeniği aramana gerek yok."

"Söylemesi kolay, yapması zor. Her zaman bir tuzak vardır, açıkça görülmese bile."

"Tek yapabileceğim şey, sen inanmaya başlayana kadar bunu söylemeye devam etmek."

Dudakları titriyor, gülmek mi ağlamak mı emin değilmiş gibi. O anda bir değişiklik oluyor, sanki bir dakika öncesine göre daha fazla *görülmüş gibi* hissediyor. Söylediklerimin onun için bir anlamı varmış gibi. Sonra parmakları benimkine dokunuyor. Neredeyse hiç dokunmuyor, sanki az önce söylediklerimin ağırlılığını lyormuş gibi.

Bu, göğsümdeki tüm havayı boşaltmaya yetiyor. Elini tutmuyorum. İkimizi de zorlamıyorum. Ama parmaklarımdın orada kalmasına izin veriyorum, o hafif bir gülümsemeyle başka yere bakana kadar parmaklarına dokunmaya devam ediyorum.

Ve işte bu şekilde onun bana inandığını anlıyorum — en azından biraz.

25

MILLIE

SHADE, sağ elindeki elma şarabı bardağına birkaç kez rahatça üfler ve sonra bana uzatır. Yanıma geri döner ve kabak sıralarının arasından ilerlemeye devam ederiz.

Dilimi yakmayacağından emin olmak için dikkatlice bir yudum alıyorum, ama sıcaklığı mükemmel. İçeceğime öylece üflemeği düşünmesi kalbimi hafifçe çarpıyor. Bu tatlı jestime tepki gösterip göstermediğimi görmek için bana bakmıyor bile, sanki gerçekten de bunun önemli bir şey olmadığını düşünüyormuş gibi.

Ama önemliydi.

"Cadılar Bayramı için her zaman kabak oyar mısın?" diye soruyorum, dikkatimi başka yere çekmeye çalışarak.

"Hayır, çocukluğumdan beri yapmadım. Ama Daisy gelenek başlatmaya takıntılı ve sanırım bu konuda şanssızız."

"Gelenekler senin tarzın değil mi?"

"Gelenekleri sevmem. Eğer seçme şansım varsa," diyor.

"Hiç geleneğim olmadı. Bence bu o kadar da kötü olmaz."

Dikkatinin bana yöneldiğini hissediyorum. "Hiç mi? Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Ailem aile zamanına pek önem vermezdi. Gelenekler bununla ilgili değil mi? Sevdiklerinle zaman geçirmek?"

"Bir bakıma, evet, sanırım öyle."

"Sonbaharda kabak oymak gibi basit bir şey olsa bile, seninle birlikte böyle bir şey yapmak isteyen insanlarla vakit geçirmekten keyif almalısın," diye nazikçe cesaretlendiriyorum, göğüs kafesimin arkasında hafif bir ağrı hissederek.

"Tamam, o zaman bize katıl."

Topuğum solmuş çimlere hafifçe takılır ve Shade'in bana uzanıp dirseğimi tutacak kadar sendelerim. "Sanırım Daisy sadece nazik olmak için beni davet etti."

"Ve şimdi buradasın, sana bizim geleneğimize katılmanı söylüyorum."

Yüzümü kaplayan gülümsememi saklamak imkansız. Yanaklarım kızarıırken, ona bakıp bir kez başımı sallıyorum. O da göz kırparak dirseğimi bırakıp sırtıma elini koyuyor. Sanki tekrar tökezleyeceğimden endişeleniyormuş gibi sıkıca tutuyor.

"Tamam. Katılacağım. Ama Bryce beni gruptan atarsa, ben de *seni* hemen atarım."

"Anlaşıldı, prenses. Ama o bunu yapmaz. Sanırım seni gösterdiğinden daha çok seviyor."

"Çünkü beni henüz kovmadı diye mi?"

O, içinden kıkırdarak, "Hayır. Daisy'nin bugün gelmen için yaptığı daveti veto etmediği için."

Bunu sindirmeye çalışırken, kıkırdayan küçük bir kız yanımızdan koşarak geçer. Onu kovalayan çocuktan kaçarken koluma çarpar. O, çevresini biraz daha farkında olduğu için aramıza mesafe bırakır.

"Jenny! Buraya gel lütfen," diye bir kadın arkamızdan zayıf bir sesle seslenir.

Dönüp, kızın annesi olduğunu düşündüğüm kadının omuzlarını öne doğru eğip başını salladığını görüyorum. Kızının yaramazlıklarına karşı açıkça yorgunluk belirtileri göstermesine rağmen, gözlerinde hala bir ışıltı var. Belki hayranlık. Belki minnettarlık.

Kalbim şiddetle sızlar.

Elma şarabını yudumlarken, ifademi kontrol etmeye çalışıyorum ve ters yöne dönüyorum. Oradan uzaklaştıkça, her adımında topuklarım neredeyse yere saplanıyor. Zaten bu tarafta daha fazla açık alan var. Nefes almak için daha fazla yer.

Shade'in baharatlı kolonyası, beni takip ederken soğuk esintiyle yayılıyor, adımları ağır ama düzenli. Arkamda ne kadar yakın olduğunu ve ne kadar zamanım kaldığını görmekten kaçınıyorum...

"Şu anda seni üzen şey hakkında konuşmak ister misin?" diye soruyor, ses tonu beni açılmaya teşvik edecek kadar nazik.

Omzumun üzerinden bakarak iç çekiyorum, onu sadece birkaç santim uzakta görüyorum. "Bu, bugün sana çocukluk travmamın ne kadarını anlatmak istediğime bağlı."

"Peki, sonra senin ailen hakkında kötü konuşabilir miyim?"

"Bana daha önce hiç böyle bir soru sorulmamıştı," diye itiraf ediyorum, sorunun açık sözlülüğüne neredeyse gülümsüyorum.

"Sınırı aşmayacağım, ama şu anda o güzel kafanın içinde neler döndüğünü anlattıktan sonra söyleyecek birkaç sözüm olacağını şimdiden biliyorum."

"Aslında pek bir şey düşünmüyorum, Shade. Daha çok karışık duygular var."

"Hangi duygular?"

İki şişman, şekilsiz balkabağı arasındaki bir yola sapıyoruz. Alt kısımları düz, sapları uzun ve kalın, uçları hafifçe kıvrılmış. Onları, tarlanın girişinde sergilenen mükemmel olanlardan neredeyse daha çok seviyorum.

"Kızgınlık, kıskançlık, öfke. Üçlü," diyorum.

O derin bir kahkaha attı. "Oradaki kız bu duyguları sana neden uyandırdı?"

"Hiç bir şeyi özlediğin olur mu?"

"Sen söz konusu olduğunda hayır," diyor açıkça, sanki hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Bunun Shade'in özelliği olduğunu anlamaya başlıyorum. "Söyle bana."

Bu alanın sonunda birkaç yıpranmış bank, bir fotoğraf kabini ve yere çürümüş elmaların saçıldığı birkaç çıplak elma ağacı var. Taze oldukları sırada toplanmamış olmaları ne yazık. Şimdi, eminim ki bazıları solucanların yuvası ve geceleri bu tarlalarda dolaşan hayvanların yiyeceği olmuştur.

Shade bakışlarımı takip ederek avucunu sırtıma bastırıyor ve birkaç dalın altındaki bankın üzerine doğru yöneliyor. Aramızda mesafe bırakmaya gerek görmeden oturuyoruz. Uylukları benimkine değişiyor ve her hücrelerinden sızan sınırsız gücünün bir kısmını bana sunuyor.

"Ebeveynlerin sana kızgın olsalar da seni ne kadar sevdiklerini hissettirebildikleri türden bir ilişkiyi hiç yaşamadım. Dürüst olmak gerekirse, ikincisinin nasıl bir his olduğunu hiç bilmiyorum,"

diye açıklıyorum, sözleri geri çekmeye çalışmadan dudaklarımdan dökülüyor. "Güçten beslenen bir dinamik içinde büyüdüm. Tüm varlığım, ebeveynlerime nasıl daha fazla güç verebileceğim üzerine kuruluydu. Arkadaşlarım benim için seçilmişti ve benimkiyle eşit derecede başarılı ailelerden gelmeleri gerekiyordu. Bütün aşk hayatım, bebekliğimden beri benim için planlanmıştı, eminim."

"Bu da berbat nişanlıyı açıklıyor," diye mırıldanır Shade.

"Chadwick, benim ailemden neredeyse daha fazla parası olan bir aileden geliyor. Babası, Batı Kanada'nın en büyük yatırım şirketinin sahibi. Hatırlayabildiğim kadarıyla ailelerimiz bizi bir araya getirmeye çalışıyor."

Shade'in bacağı gerilir. "Bir adam için çok fazla güç."

"O zaman benimkini hiç sevmezsin," diyorum acı bir gülümsemeyle. "Eminim ki o, çenesi gökyüzüne dönük olarak doğmuştur."

"Babanın böyle olduğunu bana hiç söylememiştin. Onu, dünyanın kendisine gümüş tepside sunulduğunu düşünmeye iten nedir?"

"O on dokuz on dokuz kayak tatil köyü kapsayan Britanya British Columbia ve Alberta'da yer almaktadır. Bir tane söyleyin, o oradadır."

"Tanrım."

Ben bankın arkasına yaslanıp başımı sallıyorum. "Burada geçirdiğim ilk birkaç gece, uyanınca onun kulübemin kapısında beni eve götürmeye hazır beklediğini sanıyordum. Ama öyle olmadı ve burada kaldıkça, onun benim pes edip kendim dönmemi beklediğini daha iyi anlıyorum."

"Sence nerede olduğunu biliyor mu?" Shade sert bir sesle soruyor, sesindeki sertlik dikkatimi çekiyor.

"Kesinlikle."

Çenesini sıkıyor ve kaslarının gerilip çekilmesini dikkatle izliyorum. "Burada kalmak ne kadar istiyorsun?"

"O kadar çok ki, Shelly'den birkaç günde bir kabinimi değiştirmemi isteyecek kadar, belki de beni izleyen biri vardır diye."

"Bunun yerine benimle kal."

Kaşlarımı çatıp yavaşça gözlerimi kırpmıyorum. "Ne?"

"Bu kadar şaşırtıcı mı?" diye alay eder, uyluğundaki gerginliği bırakır.

"Dürüst olmak gerekirse? Biraz."

"Öyleyse, öyle olmasına izin verme. Sana daha önce teklif ettiğim fazladan bir odam var."

"Gerçekten bir kadınla evini paylaşmak isteyemezsin. Bu çok... " Sözümü yarım bıraktım.

Sırıltışı kedimsi, birçok açıdan tehlikeli. "Ne oldu prenses? Söyle hadi."

"Burası bekar evi. Benimle banyoyu paylaşmak senin için sorun olmaz mı?"

"Tamponlardan falan korkacağımı mı sanıyorsun?" diye sordu alçak bir kahkaha atarak.

Dizimi onun dizine vurarak gözlerimi devirdim. "Belki! Bilmiyorum. Daha önce bir kadınla yaşadın mı?"

"Sadece annemle on sekiz yıl." "Bu aynı şey değil."

"O zaman seninle nasıl olacağını söyle. Beni korkutup kaçırmaya çalıştıktan sonra karar vereceğim."

Bu çok saçma bir baskı. İlk şaşkınlığımı atlattığımda, şüphelerimin ardındaki gerçek nedeni bulacağımı biliyorum. Şu anda bile, bunun nedeninin oturma odasında ağırlık rafı olması ya da duvarlarda bira mankenlerinin posterleri olması olmadığı açık.

"Öncelikle, her gün yirmi dakika boyunca duş alıyorum," diyorum. diyo

rum. Kaşlarını kaldırıyor. "Bunun özel bir nedeni var mı?"

"Hayır," diye yarı yalan söylüyorum. Yumuşak kahkahası, bana inanmadığını

ama onun merakına daha fazla dikkat etmeden bir sonraki noktaya geçiyorum. "Geçen gün Kraft Dinner'ı yaktım, bu yüzden kazara evi yakmayacağımı garanti edemem."

"Siktir, sen başka bir şeysin," diye düşünür, kolunu bankın arkasına atar. Omzumu okşadığında uzaklaşmam. Şu anda analiz etmek istemediğim bir düzeyde beni ısıttığı için. "Öyleyse, seni mutfaktan uzak tutacağım. Sorun çözüldü."

"Shade."

"Millie," diye uzatır. "Orada ne yaptığın umurumda değil. Seninle aynı alanı paylaşmaktan çok memnun olduğumu zaten belirttik. Teklifi geri almamı sağlamaya çalışmayı bırak."

senin fikrimi değiştirmek kadar kötü olduğunu düşündüğün hataların umurumda değil."

"Benim yaptığım Şey bu değil."

" yle, ve geçmişte o kadar kötü muamele gördün ki, sana gösterilen nezaketin geçerliliğini sorgulamayı öğrendin, bunun için  zg n m."

Keskin bir nefes alıyorum. Görünmez bir el boğazımı sıkıyor.

Aniden, ona bakmak çok zorlaşır.

"Aileniz çok zorlu insanlar gibi görünüyor, prenses. Onlardan kurtulduğuna sevindim," diye ekliyor, sesi artık daha yumuşak. "Onları bir süreliğine unutalım. Dikkatimizi başka bir Şeye yöneltmeye ne dersin?"

Onun bakışlarını takip ederek ağaçların arasındaki fotoğraf kabinine bakıyorum. Oldukça yıpranmış görünüyor, o kadar eski ki bir tarafa doğru hafifçe eğilmiş. Farklı fotoğraf düzenlerinin örneklerinin bulunduğu tarafta çizikler var ve iinin nasıl olduğunu sadece tahmin edebiliyorum.

"O Şey güvenli mi?" diye soruyorum, burnumu kırıştırarak.

Shade kolunu bankın üzerinden omuzlarıma indirir ve parmaklarıyla ceketimin kumaşına hafifçe vurur. "Hadi  ğrenelim."

"Siktir et," diye mırıldanıyorum.

Onun kahkahası şaşkınlıktan sert çıkıyor. "İşte bu ruh."

Birlikte duruyoruz ve Shade beni kolunun altında tutuyor. Son kez bu kadar yakın y r d ğ m zde elimi nereye götürdüğünü hatırlamadan önce avularımı uyluklarımin üzerinde ovuşturuyorum. Bir elimi onun kot pantolonunun arka cebine koyduğumda kalbim hızla atmaya başlıyor. Göğsü, cesaret vermek için kullandığım düşük bir kahkaha ile titriyor. Bu sefer, parmaklarımı cebine soktuğumda, onları genişçe açıp kıının şekline göre şekillendiriyorum.

Fotoğraf kabininin perdesini aana kadar bekler, sonra konuşur, bakışları yanaklarımı ısıtır.

"Sıkabilirsin." O günahkar yarı gülümsemesi geri döner. "Hoşuna gidip gitmediğine bak."

"Sen utanmazsın."

Vücudunu çevirerek kolunu indirir ve arkasına uzanarak elimi cebinin üzerine koyar. Gözleri parıldayarak elimi sıkınca gülmeme engel olurum.

"Gördün mü? Çok kolaydı," der ve elimi tamamen çekip beni de beraberinde kabine çeker.

Kendimi öne doğru bırakıyorum. O da girince alan hemen daralıyor, ama ikimiz birlikteyken hava ısınmaya ve yapışkanlaşmaya başlıyor. Eller kalçalarımı kavırıyor ve sonra geriye doğru çekiliyorum. Shade'in kucağına düşüyorum.

"Bugün ne kadar riskli hissediyorsun?" diye sorar alçak sesle, sözlerinde tehlikeli bir ima vardır. Nefesinin sıcaklığı kulağımın arkasını okşar ve ben titrerim. "Perdeyi kapat."

İçimdeki değişim o kadar ani ki, korkutucu olmalı. İlk olarak ayak parmaklarımda bir heyecan dalgası hissediyorum. Kendi kendilerine kıvrılıyorlar ve sonra Shade'in göğsüne yaslanıyorum, şehvet cildimin altında bir uğultu yaratıyor.

Başımı omzuna yaslayarak, uzanıp perdeyi kapatıyorum. Önümüzdeki ekran hareket ediyor ve birdenbire, karşımızda biz varız. Bu çok rahatsız edici. Dudaklarımı aralayıp kameradaki kendime bakıyorum. Dağınık saçlar, iri gözler ve rahat duruşum beni neredeyse tanınmaz hale getiriyor.

Sonra Shade var. Arkamdaki adam ellerini görünmeyecek şekilde tutuyor, ellerini yanlarımdan aşağıya doğru kaydırıp karnımı avuçluyor. Başı aşağı eğik, çenelerimiz birbirine sürtünüyor. Kamerayı görmezden gelerek, bana dokunduğu yere bakıyor, sonra aniden gözlerini yukarı kaldırıyor.

Onun yoğun kahverengi bakışlarındaki alevlere boğazımda bir inilti sıkıştırıyorum. Böyle bile, beni ne kadar *derinden* görebildiğini hissedebiliyorum. İnsanları zihnimden uzak tutmak için kurduğum labirenti ve muhafızları nasıl geçmeyi başardığını.

"İstediğin fotoğrafları seç," diyor yumuşak bir sesle, parmakları uyluklarımdan üzerine ve elbisenin eteğinin altına kayıyor.

Hareket etmiyorum. Uyluklarımı ayırıncaya kadar.

Shade dilini dudaklarına sürer ve ben, o keskin bakışını benim yayıldığım yere doğru indirirken ekrana bakarım. Sonra, elini uyluğumun altına kaydırır ve onu kendi bacağına doğru çeker. Kabindeki sıcaklık bunaltıcı bir hale gelir.

"Konsantre ol, Millie. Fotoğrafları seç."

Nasıl?

Konsantre olabildiğim tek şey, eteğimin altından ıslak olduğum yere doğru yavaşça kayan parmakları. Külotumun üzerinden bana dokunduğu hayalet dokunuşuna bağırmamak için yanağımın içini ısırmak zorunda kalıyorum.

Ben ekran üzerindeki seçenekleri tek bir kez kaydırmaya zorlayana kadar bekler ve sonra homurdanarak şöyle der: "Senin listeni oluştururken kastettiğin kadar halka açık değil, ama iyi bir başlangıç noktası. Burada yalnız değiliz. Yakalanmamızı engelleyen tek şey, incecik bir perde."

Dişlerimi yanağıma daha da batırıyorum.

Shade çenesiyle saçlarımı omzumdan arkama doğru çekerek boynumu ortaya çıkarır. Parmağını ortama doğru kaydırır, biraz daha baskı uygularken ağzını nabzımın attığı yere indirir ve dudaklarını üzerinde açar.

"Durmak istersen, söyle yeter. Tek kelime et, dururuz ve bunu daha özel bir yerde bitiririz."

Başımı sallayarak, reddetmek için yanağımı yeterince uzun süre serbest bırakıyorum. "Durma."

Boynumu hafifçe emiyor, dişlerini derimin üzerinde gezdiriyor. Bacaklarımın arasındaki eli hareket ediyor ve sonra külotum kenara çekiliyor. Nefesim titriyor, neredeyse inilti gibi.

"İstediyin kadar yüksek sesle ya da sessiz olabilirsin prenses. Seçim senin, ama o güzel seslerini açıkça duyurursan, olabileceklerle barışık olmalısın."

Uyluklarım onun uyluklarının üzerine sarkarken titriyor ve ben nefesimi tutuyorum, bu tehdit beni gerginleştiriyor. Arkasına uzanıp gömleğini tutuyorum, sanki uçmaya başlayacakmışım gibi kendimi yere sabitlemek için.

"Kahretsin, bu fikir hoşuna gitti, değil mi?" diye dişlerini sıkarak, ağzından hala ıslak olan cildime nefesini üfler. "Bacakların açık ve ıslak amın herkesin görebileceği şekilde yakalanma fikri."

Parmakları içimde kayıyor, ağrıyan ve hafifçe inleyen yerimi ayırıyor, benim yarattığım karışıklığı buluyor. Onun söylediklerini inkar ederek zaman kaybetmenin bir anlamı yok. Bu gerçek.

Uzun, derin nefesler alırken karnım demir gibi ısınır ve kendimi yine ekranda bulurum. Kirli bir şey, burada bana dokunduğunda kirpiklerimin titremesini ve çenemin gevşemesini izlemek. Şu anda kendimi başkasının gözünden izliyorum ve gördüğüm şey hoşuma gidiyor.

Şu anda kendimi başka birinin gözünden izliyorum ve gördüğüm şey hoşuma gidiyor.

O parmağını içime soktuğunda inlerim. Sessiz kalmaya çalışarak, tüm gücümü kullanarak parmağının ucunu yakalamaya çalışırım. Shade çenemi ısırır ve acıyan yeri dilini gezdirir.

"Sırılsıklamsın," diye fısıldıyor, ilk parmağının yanına bir parmak daha ekliyor. "Bu benim için mi, yoksa bu mu?"

Doğru cevap yok. İkisini de seçmezsem hangisini seçeceğimi bilmiyorum.

"Önemli değil. Sen *benim* için geleceksin, yanımdan geçen insanlar için değil

."

Ben başımı düşünmeden düşünmeden düğmeye
arkaya ona ona, gözlerim gözlerim

Altımda sert bir şişkinlik hissettiğimde gözlerim kapanıyor. İnlemesi kulağımda çınlayarak, benim de içimden bir inilti çıkarmaya çalışıyor.

"Sen çok seksi bir kadınsın Millie," diye küfrediyor, neredeyse bir ceza gibi dişlerini boğazıma geçiriyor. "Seni neyin tahrik ettiğini bilmiyorsun, ta ki ben parmaklarımı amına sokana ve sen kollarımda titreyene kadar, daha fazlasını istememek için çabalarken."

Gözlerimiz ekranda buluşur, kamera hissettiğimiz her zevki yakalar. Onun bakışlarını tutarım, aramızdaki bu pencereyi isteyerek açık bırakırım. Beynimin derinliklerine girerken nazik olacaktır. Biliyorum öyle olacaktır.

O, bacaklarımın arasında hareket hızını artırdığında sessiz kalmak imkansız hale geliyor. Gömleğini sıkıca kavırıyor ve kalçalarımı sallıyorum, gözlerim kameraya panikle bakıyor. Karnımda şişen balon çok doluyor, lastik çok geriliyor.

"Shade," titrek bir nefesle uyarıyorum.

"Biliyorum. Parmaklarımın kaymasını istemiyormuşsun gibi sıkılaştığını hissedebiliyorum. Seni oraya götüreyim, Millie. Uslu bir kız ol ve bana ilklerinden bir tane daha ver."

Ekranı izlemekten kendimi alamıyorum. Shade'in ifadesi değişiyor, diğer eli kayboluyor ama elbisemin altındaki ele katılmıyor. Parmakları kıvrılıyor, içime derinlemesine giriyor, ben ise bize bakıyorum, ekranın aniden parladığını ve ortasında bir geri sayımın yanıp söndüğünü izliyorum.

Başı dönüyor ve ekranı izlemek yerine beni izliyor. Dişlerinin dudağına batması balonumu patlatıyor.

"Aferin benim kızım," diye tiz bir sesle söyler ve parmaklarını o kadar açar ki, yanlarında üçüncü bir parmak olup olmadığını merak ederim. "*Tanrı aşkına.*"

O çenemi sıkıp başımı çevirmeden önce, kabini ham bir zevk sesi dolduruyorum. Ağzı geri kalan sesi yutuyor, hevesle yutuyor. Zirveye ulaştığımda vücudum sarsılıyor, zihnim o kadar boşalıyor ki, beni kimlerin duyabileceğini umursamayı bırakıyorum.

Shade parmaklarını çekip elini karnıma koyar, titrediğimde yatıştırıcı bir şekilde okşayarak dağınık parçalarımı bir araya getirmeye çalışır.

"Rahatla," diye mırıldanır, diğer kolunu da benim koluma dolayarak beni göğsüne sıkıca sarar. "Sen benimlesin."

Sesi bilinçaltıma işliyor, beni sakinleştiriyor. Konuşacak kadar sakinleşmem normalden daha uzun sürüyor. O zaman bile sesim titriyor.

"O neydi?"

"Kendin hakkında başka bir şey keşfettin, Millie." "Çok yoğundu," diye patladım.

"Biliyorum," derken sesinde neredeyse hayranlık var.

İkimiz de bir süre konuşmuyoruz. Shade karnımı, sonra da uyluklarımı ve kollarımı ovmaya devam ediyor, ta ki ayağa kalktığımda yürüyüp yürüyemeyeceğimi bilemez hale gelene kadar. Ama kabinden çıkmaya hiç niyetli değil.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyorum sessizce. "Sadece seni bekliyorum, Millie."

Başımı sallarım. "Hazırım."

Yarım saniye tereddüt ettikten sonra dudaklarını çeneme getirip beni nazikçe öper. Tepki göstermeye fırsatım olmadan beni kendinden uzaklaştırır ve perdeyi açar. Güneş gözlerime vurur, nerede olduğumuzu bir kez daha hatırlatır.

Eteğimi hızla düzeltip saçlarımı omuzlarımın üzerine atarken, Shade kabinin önüne çömelir ve

küçük bir kesikten içeri uzanır. Elini geri çektiğinde, baştan ayağa kızarak dönüp kaçarım.

Onun kahkahası o kadar açık ve samimi ki, ona katılmalı mıyım yoksa ağlamalı mıyım karar veremiyorum.

"Şu haline bak, Millie," diyor.

"Mümkün değil."

"Benim için yap."

Derin bir nefes vererek, ondan fotoğraf şeridini almak için yeterince döndüm. Fotoğraflardaki kadın bana hiç benzemiyordu. Kamera, yanaklarımda beliren pembe renklerden, zevkin doruklarında kaybolurken başımın eğilmesine kadar her şeyi yakalamıştı. Yüzümdeki her kas gevşemişti ve gözlerim... Onlara bakmak kirli bir şey gibi geliyordu. Sanki görmemem gereken samimi bir anı izliyormuşum gibi.

"Al şunu," diyor Shade, şeridi izleyerek.

Kafamı sallayıp şeridi geri veriyorum. İsteksizce şeridi cebine koyuyor. Neden almadığımı sormasına gerek yok. Yine de sessiz sorusuna cevap veriyorum.

"Kendimi öyle görmeye hazır değilim."

"Tamam. Hazır olana kadar bunu saklayacağım." "Teşekkür ederim."

Shade göz kırparak gerginliği bozar. "Hadi prenses. Hala kabak seçmemiz gerekiyor."

"Gerçekten bunu mu yapıyoruz?"

"Bryce, kadının yapmamızı istediği bir şeyi atlamamıza izin verecek türde bir kadın gibi mi görünüyor?"

"Bu senin sorunun gibi görünüyor," diye takılıyorum.

Elini kaldırıp enseme sıktı ve bir an öylece tuttu. "Bilmiyor musun? Bir oda arkadaşının sorunu, diğerinin de sorunudur."

"Belki de eve dönsen daha iyi olur..." diye başlıyorum, o elini indirip popomu tokatladığında tiz bir kahkaha atıyorum. Dönüp elini itiyorum. "Tamam! Sen kazandın. Kabak seçeceğiz."

Ve sonunda işimizi bitirdiğimizde, yolcu koltuğumda şekilsiz, dűz tabanlı, sapı kalın ve kıvrımlı bir kabak var. İkizi ise Bryce'ın arabasının arka koltuğunda Shade'in kucağında.

Műkemmek bir çift.

26

SHADE

İkinci çöp torbasını kollarımın arasına alıp kabinden dışarı taşıırken boynumda hafif bir ağrı hissediyorum. Lacey'nin minibüsü merdivenlerin önünde park etmiş, sürgülü kapısı açık ve Millie'nin eşyalarını yüklemeye devam edebilmemiz için bizi bekliyor.

Henüz çok fazla eşya yok ve kulübeyi boşaltana kadar minibüsün dolması mümkün değil. Millie'nin burada sahip olduğu tek şey giysiler, ayakkabılar, makyaj malzemeleri ve saç ürünleri. Yine de, her birinden o kadar çok var ki, benim evimde hepsine yerim olmayacağından endişeleniyorum.

Beni uyarmıştı.

Çantayı ilk çantanın yanına koydum ve kulübeye geri döndüm. Lacey, arkasında bir valizle dışarı çıkıyordu. Sonra Millie, elinde küçük bir kutu ile ortaya çıktı.

"Buraya hiçbir şeyin olmadan gelen biri için, aynı şekilde ayrılmıyorsun," diye düşünürüm.

Millie, Lacey'nin peşinden giderken bana bir bakış atar. "Bazılarımız her gün giymek için bir deodorant ve aynı kıyafetten daha fazlasına ihtiyaç duyar."

"Hey, ben de sabun kullanıyorum."

"Haklısın," diyor alaycı bir tonla, bu gece sesi hafif. Mutlu.

"Hepsi bu kadar mı?" Lacey, valizi minibüse koyduktan sonra soruyor. Millie'den kutuyu alıyor ve onu da ekliyor.

Millie başını sallar, ellerini beline koyar. "Gitmeden önce Shelly'ye veda etmek istiyorum. Siz gidebilirsiniz."

"Tamam. O zaman birazdan görüşürüz," der Lacey, minibüsü Minibüsün etrafından dolaşır.

Sürücü koltuğuna oturur ve motoru çalıştırır. Motor, egzoz borusundan çıkan koyu dumanla egzoz borusundan çıkan koyu dumanla yaşını belli eder. Boğazımı temizlerim

boğazımı temizlerim ve o uzaklaşana kadar konuşmak için beklerim. "Seni burada bekleyeceğim."

Millie çakıl yoldan döner. "Gidebilirsin. O kadar kısa bir yolda kaza yapmayacağım."

"Bu yüzden kalmayacağım, ama teşekkürler. Bunu endişelerim listesine ekleyeceğim."

"Beni gözetmene ihtiyacım yok, Shade," diye tartışıyor.

"Tamam, ama yine de istiyorum."

Ve işte lanet olası gerçek bu. Son birkaç gündür içimde dolaşan huzursuzluğun sebebi bu. Bu yüzden ona benimle kalmasını istedim ve bu yüzden onun kasabadan ayrılmasını engellemek için elimden gelen her şeyi yaptım.

Ona bağlandım.

O benim arkadaşım ve onu, istediği zaman gelip gidebilen bir ziyaretçi olarak değil, hayatımda tutmak istediğim biri olarak görmeye başladım.

Bu gerçeğin yarattığı hayal kırıklığını bir kenara bırakarak, sert bir şekilde ekliyorum: "Shelly'yi görmeye git, Millie. Ben bekliyorum."

"Tamam. Eminsen," diye mırıldanıyor, bana merakla bakarak.

Kaşlarımı çatıp hemen kendimi kapatıyorum. Cevap vermek yerine, tam bir pislik gibi davranıp telefonumu çıkarıyorum ve onunla ilgilenmek yerine başka bir şeyle meşgul olmaya çalışıyorum. O uzaklaşırken ayakkabıları çakılarda çıtır çıtır ses çıkarıyor ve ben sessizce kendime kızarken o tam tersi yöne doğru gidiyor.

Onun ayak sesleri neredeyse tamamen kaybolduktan sonra ofisin yönüne bakıyorum. Bugün hava çok soğuk ve onun çakıl taşlarına rağmen o lanet olası yüksek topuklu ayakkabıları giydiğini biliyorum. O yürüyen bir tehlike ve bu beni delirtiyor.

Başımı geriye eğip, telefonumu cebime geri koyuyorum ve o kadar yüksek sesle inliyorum ki, ağaçlardaki kuşları korkuttuğuma eminim. Fikrimi değiştirmeye fırsat vermeden, tatlı parfümün izini takip ederek onun peşinden gidiyorum.

Henüz o kadar uzağa gitmemişti. Ayaklarında o ayakkabılar varken gitmesi imkansızdı. O ölüm tuzakları içinde yürümekte ne kadar yetenekli olursa olsun, onları kayalar ve toprakta sürüklerken ancak o kadar iyi olabilirdi.

Peşinden geldiğimi duyduğu anda, omzunun üzerinden bakıyor ve kaşları alnına kadar yükseliyor. Nefes alıp ona sesleniyorum.

"Atla."

"Nereye biniyorum?" diye sordu ve dönmeye başladı.

O dönmeden, onun önüne çömelip onu sırtıma çekiyorum. Şaşkın çılgılığı kulağıma müzik gibi geliyor. Omuzlarıma tutunuyor, elleri göğüs kafesime yapışıyor. Ellerimi uyluklarına kaydırıp bacaklarını bana dolmasını teşvik ediyorum.

"Araba ile gelebilirdin," diye homurdandım. "Ve benzini boşa mı harcayayım?"

"Bir dakikalık mesafe."

"Beni azarlamak için mi takip ettin?"

Çenemi sıkarak, onun uyluklarını sıkıyorum.

"Hayır." "O zaman özür dilemek için mi?"

"Özür dilemek mi?" Neredeyse boğuluyordum.

Cesurca mırıldanır. "Sebepsiz yere huysuzlandığın için."

"Yetişkin erkekler huysuzlanmaz."

"Bu yalan ve sen de bunu biliyorsun. Seni rahatsız edecek bir şey söylediysem veya yaptıysam, bana söylemeni istiyorum. Dürüstlük konusunda büyük bir gösteri yapan sen değil miydin?"

"Biliyor musun, tanıştığımız gece bu kadar küstah olduğunu hatırlamıyorum," diye homurdanıyorum.

Bir an sessiz kalır ve ben neredeyse özür dileyecekken, "O gece kendimde değildim," der.

"Peki şimdi kendinde misin?"

"Evet, sanırım öyle. En azından o zamankinden daha fazla."

Siktir.

Uyluklarını tutan ellerimi gevşetip, başparmaklarımla okşayarak sert bir "Özür dilerim" diyorum.

"Önemli değil."

Başını benimkine yasladı, yanağını kulağıma dayadı. Ofis önümüzde belirdi ve ben hızımı yavaşlattım, umarım fark etmemiştir. Yanağının başımın yanına hafifçe sürtünmesi, geri dönmeyi düşünmeme neden oldu.

"Shelly geçen gün bir kitap kulübü kurmamızı önerdi," dedi aniden.
Beynim yavaş alışıyor. "Kitap kulübü m? İkiniz mi?"

"Evet! Bence eğlenceli olur. Ama kasabada yeterince okuyucu var mı emin değilim."

"Ne tür bir kitap kulübü?"

"Romantik."

Gülümserim, kaymaya başladığında onu yeniden düzeltirim.
"Aptalca bir soru."

"Deneme bile, Shade."

"Neyi denemeyi?" diye masumca soruyorum.

"Kötü bir şaka yapmak için can attığını biliyorum. Kitaplarım varken seks derslerine ihtiyacım olmaması gerektiği gibi bir şey, değil mi?"

"Kesinlikle hayır."

Başını benimkinden çekmeden elinden geldiğince sallar. "Tabii."

"Bir sürü porno izlemek, gördüklerini gerçekten yapmayı bileceğin anlamına gelmez, prenses. şu anda o tür şeyleri düşünmüyorum. Söz veriyorum."

"Kitap okur musun?" diye sordu bir süre sonra.

"Hiç okumam. En son lise yıllarında okudum ve bundan zevk aldığımı söyleyemem."

Ellerini bana sıkıca tutturur. "O zaman seni kulübe katılmak isteyenler listesinden çıkarabiliriz."

"Bu muhtemelen akıllıca bir fikir."

"Sence bunu yapmalı mıyız?"

Kulübenin merdivenlerinin kenarında duruyorum. Ekran kapısı kapalı, ama içeriden hafif bir müzik sesi geliyor, Shelly'nin fısıldayarak şarkı söylediğini biliyorum. melerek Millie'nin benden kaymasını bekliyorum, sonra ona dönüp bakıyorum. Taytının dizini düzeltiyor, gözlerini bacaklarına çekiyor.

Yutkunarak, gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "Bence ne yapmak istiyorsan onu yapmalısın. Bir kitap kulübü kurmak burada kendini daha rahat hissetmeni sağlayacaksa, o zaman evet, prenses. Eğer yardımı olacaksa, kasabaya bunun için lanet olası posterler asarım."

Gözlerinde boğazımı tıkayan bir sıcaklık var. Bu sıcaklığın tüm yüzüne yayıldığını, yumuşak gülümsemesinin kenarlarını aydınlattığını izliyorum. Açıkçası, bu çok fazla. Şu anda bana gösterdiği saf açıklık. Yine de gözlerimi ayıramıyorum. Onu bu halde görmek, göğsümdeki acı veren boşluğu doldurmadan önce bunu durduramam.

Millie dudaklarını kıvrıyor, ama dudaklarının köşesindeki seğirme hiç de gizli değil. O anda hissedip hissetmediğini umursamadan yoğun bir şekilde ona bakıyorum. Eğer kaçarsa...

Küçük eli uzanıp, çamaşır odasında yaptığı gibi parmaklarımı okşuyor. Tek fark, bu sefer ben de aynısını yapıyorum. Sonra parmaklarımı onun parmaklarının arasına sokuyorum. Sıkıyorum ve sonra bırakıyorum, kulübeye doğru başımı sallıyorum.

"Git veda et, Millie."

"Tamam," diye fısıldayarak tereddüt eder. "Benimle birlikte geri dönecek misin yoksa şimdi gidecek misin?"

Bu sorunun cevabının ne kadar açık olduğu beni neredeyse güldürüyor. "Sen işini bitirince burada olacağım. Seni arabaya başka kim taşıyacak ki?"

"Yirmi altı yıldır kimse beni taşımadı, biliyorsun."

"Görünüşe göre işler değişmiş."

Birden fazla yönden. Ve lanet olsun, bu farklılıkları şimdiden sevmediğimi sanmıyorum.

"Bu odada ne istersen yapabilirsin, ama süslü duvar kağıtları asmak konusunda sınırimi çiziyorum."

Millie dramatik bir şekilde iç çekip, omzunun üzerinden bana yalvaran bir bakış attı. "Yani sipariş ettiğim pembe, pudel ve cupcake desenli duvar kağıdını iade etmem mi gerekecek?"

"Ukala."

Lacey birkaç dakika önce dükkana gitmesi için bir telefon aldıktan sonra çıktı ve Millie'nin bu duruma biraz üzöldüğünü biliyorum. Bu yüzden pizza siparişini verdim ve pizzanın yarısını değil, tamamını ananasla kaplamalarını istedim.

"Oda olduğı gibi mükemmel," diyor ve buraya bıraktığımız iki çanta dolusu kıyafete uzanıyor. "Ve dolabın tamamını kullanabilir miyim?"

"Bütün kıyafetlerin için yeterli askı olduğunu sanmıyorum, ama evet, kullanabilirsin."

Kız başını sallar ve dikkatini duvardaki şifonyerin üzerindeki kutuya çevirir. Giysi torbalarını bırakıp kutuyu alır ve koridora bakar.

"Peki ya banyo? Kullanabileceğim belirli bir raf veya çekmece var mı?"

"Yer bulabildiğin yere koyabilirsin. Sadece tamponlarını ortalıkta bırakmamaya çalış. Onların beni ne kadar *korkuttuğunu* biliyorsun," diye alay ederek odadan çıkıp onun odasının karşısındaki kapıya doğru yürüdüm. "Ama banyo çok küçük. Ne kadar eşya sığdırabileceğini bilmiyorum."

Hemen arkamdan gelen Millie, onaylayan bir ses çıkarır. Beni geçip banyoya girer ve gözlerini odaya gezdirir. Sonra kutuyu tezgahın üzerine koyar ve içinden eşyaları çıkarmaya başlar.

Nemlendirici, göz altı serumu, kuru şampuan ve saç kremi, onun açtığı ilk birkaç şişenin üzerinde okuduğum isimler. Tek bir maaşı olan bir kadın için bu kadarını beklemiyordum. Ama yine de, ona ne kadar para getirdiğini hiç sormadım.

Tereddüt etmeden çekmeceleri ve lavabonun altındaki dolabı açmaya başlar, alanı inceler. Gülmeme engel olurum ve kapı çerçevesine yaslanarak kollarımı kavuştururum. Büyük şişeleri lavabonun altına kaydırır ve küçük olanları ilk çekmecede düzenler. İkinci çekmeceyi açtığında meraklı bir şekilde bana bakar.

"Ne? Yüzümde hiç sakal çıkmadığını mı sandın?" diye diyorum.

Gülümser. "Gerçek bir bıçak beklemiyordum. Çoğu erkek elektrikli tıraş makinesi ya da çubuk tıraş bıçağı kullanır."

"Gerçek bir bıçak daha temiz tıraş sağlar."

Bakışlarını sıkılaştırır, çenemden yukarıya, sakalımı özenle tıraş etmeseydim çıkacağı yere doğru kaydırır. Onun bakışlarına karşılık olarak ağzımı eğip, alaycı bir sözü geri çekerim.

"Bir gün bana nasıl kullandığını göstermelisin," diyor.

Onu kızdırmamak çok zor. Bunu yapmaktan bu kadar zevk alırken olmaz.

"Merak mı ediyorsun? Tıraş olmak için yardıma ihtiyacın varsa, sana yardım edebilirim."

Yanakları kızardı. "O bıçakla bana yaklaşamazsın."

"O zaman dersimi gelecekteki kocanın yüzünü tıraş etmek için mi kullanmayı planlıyorsun?" Söylediğim şey, demek istediğimden daha sert çıkıyor.

Kendime kızarak dişlerimi hafifçe gıcırdatıyorum. Parmaklarımı pazılarımda kıvrarak, yanımı kapı çerçevesine daha sert bastırıyorum.

Millie, sanki kafasında kategorilere ayırıyormuş gibi her hareketimi izliyor. Şu anda kafasında, her bir tepkisini nedenleriyle ilişkilendiren bir tablo olmalı, böylece benden istediğini elde etmek için tam olarak nereye baskı yapması gerektiğini biliyor.

"Tam olarak öyle düşünmüyordum. Ama fena fikir değil," diye cevaplar, sözlerini söylerken gülümsememeye çalışır gibi dudaklarını büzerek. "Şimdilik, seni izlemekle yetineceğim."

"Harika," diye mırıldanıyorum, kot pantolonumun içindeki penisim seğiriyor. "Seni eşyalarını boşaltmaya bırakayım."

Çenesini kaldırdı, bakışları hala ışıkla parıldıyordu. "Oradayken mutfak duvarlarındaki pudel duvar kağıdını hayal etmeye çalışma."

Neredeyse gülmek üzereyim. Hayal edeceğim onca şeyin arasında, lanet olası pudeller olmayacak.

27

MILLIE

Bir erkekle ilk kez birlikte yaşayacağımı hiç bu kadar... normal olacağını tahmin etmemiştim.

Sadece iki gün oldu, ama sorunsuz bir şekilde geçti. Shade'in gerçekten bu kadar rahat biri mi, yoksa benim kaçıp çılgılık atmamam için böyle davranıyor mu, bilemiyorum. Şimdiye kadar en kötü kısmı, her gece egzersiz yaparken oturma odasından gelen ara sıra homurtular oldu.

O saatlerde odamda kapı kapalı olmasını sağlıyorum. Onun gömleksiz, terli gövdesine bir bakış attığımda, o anda dizlerimin üzerine çökeceğime eminim. Bunu yapmam gereken tek zaman çoktan geçti. Ders dışında bunu tekrar yapmak akıllıca olmaz.

Bu, yastığımın altına kafamı gömüp, onun çıkardığı her homurtunun onu memnun ettiğim için olmadığını hayal etmediğim anlamına gelmez. Ama bu, mezara götüreceğim bir sır.

Bryce'in daha önce masaya bıraktığı iPad'in ekranını parmağımla kaydırıp gözlerimi kısıyorum. Logo hala istediğim kadar pürüzsüz değil, ama kenarları temizledim ve tabanca iğnesinin altındaki mürekkep damlasını olabildiğince mükemmel hale getirdim. Bu tür bir düzenekle ilk kez çalışmam için oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum.

Ama Shade'e gösterecek kadar iyi mi? Bilmiyorum.

Kalemin ucuyla, biraz daha geciktirerek harfleri bitiriyorum. O bugün müşterisiyle işini bitirmiş ve kullandığı her şeyi kaldırdığını duyabiliyorum. Artık onun düzenine oldukça aşina olduğum için, yaklaşık beş dakika içinde işini bitireceğini de biliyorum. O zaman, daha fazla geciktiremeyeceğim.

Bugün stüdyoda bir sükunet var. Bunu, birlikte apartmandan aşağı indiğimiz ve ben ne yapmam gerektiğini sormadan işe başladığı andan itibaren fark ettim. Bu bir alışkanlık haline geldi.

Bilgisayarı açma, dahili hoparlörleri açma ve randevularını iki kez kontrol etme alışkanlığı var. Bryce bir saat sonra gelir, yüzünde somurtkan bir ifadeyle nişanlısını özlediğinden şikayet eder. Bu çok sevimli, ama ona bunu söylemiyorum.

Ona gün içindeki randevularını söylememe hiç gerek yok, ama yine de söylüyorum ve o da bunun zaman kaybı olduğunu söylemeyi bıraktı. Shade'in dediği gibi bana ısınmaya başladığını düşünüyorum ve en iyi arkadaş olacağımız umuduyla kendimi fazla kaptırmamaya çalışıyorum.

Shade zaten burada yeterince zamanımı alıyor. O ve Lacey arasında, hiç yalnız kalmıyorum. Hâlâ buna alışmaya çalışıyorum.

"Prenses," diye homurdanıyor Shade, dikkatimi iPad'den çekerek. "Buraya gel."

Rahatsız olmamaya çalışmama rağmen midem kıpır kıpır oluyor. "Ne için?"

"Sadece buraya gel. Ve iPad'i de getir."

Masadan kalkıp stüdyoyu geçiyorum, tableti sanki bir tür kalkanmış gibi sıkıca tutuyorum. Spoiler uyarısı: öyle değil.

Shade taburesine oturur ve tableti alır. Sanki sonsuza kadar üzerinde çalıştığım tasarıma bakar ve sırtarak gülümser. Kötü bir bakış değil, ama neredeyse gururlu, sinsi bir bakış.

"Ben de bunu bekliyordum. Bitmiş gibi görünüyor, Millie." "Bitmiş mi? Hayır, bitmedi. Hala kenarlarını düzeltmem ve düzeltmem ve daha fazla, bilmiyorum, boyut eklemem gerekiyor." Yanaklarım kızarak gevezelik ediyorum.

"Hayır, gerek yok. Bu mükemmel. Daha temiz bir görünüm elde etmek için daha fazla zaman harcamaktansa, böyle daha iyi. Yine de birkaç farklı renk denemek istiyorum. Ne düşünüyorsun?"

"Henüz istediğin bir renk yok mu?"

"Ne düşündüğünü duymak istiyorum," diyor açıkça.

Dudaklarımı sıkıştırarak stüdyoya bakınıyorum, hangi yöne gitmem gerektiğine dair bir ipucu bulmayı umuyorum. Ama çok karanlık. Aynaların etrafındaki ışıklar ve hem onun hem de Bryce'ın istasyonlarının üzerine astıkları tabelaların etrafındaki neon ışıklar dışında, hiç renk yok. Daha önce hiç fark etmemiştim.

Shade parmaklarını dizimin arkasına koyup bana bakıyor. Onun başka bir şey kastetmiş olup olmadığına bakmaksızın, dikkatimin dağılmasına izin vermeden yutkunuyorum. Onun dokunuşu her zaman dikkatimi dağıtır. Vücudum buna dayanamaz, özellikle de bu kadar yumuşak ve samimi olduğunda. Bunun yerine kısa devre yapıyorum.

"Buranın iç kısmıyla uyumlu olması gerekmez," diyor alçak sesle, bacağımı sıkıca kavrayarak. "Beni ve burayı düşündüğünde, hangi rengi görüyorsun?"

"Kırmızı." Bu kelime içimden patlar. "O zaman kırmızı olsun."

Kaşlarımı çatıyorum. "Başka bir fikrin yok mu? Sadece kırmızı mı?"

"Sadece kırmızı. Ve şimdi karar verdiğimizize göre, sana bir şey göstermek istiyorum."

"Tamam..." diye cevap veriyorum.

Ayağa kalkar, uzun boylu duruşuna geri döner ve Bryce'ın masasının yanındaki masayı işaret eder. Onu takip ederek masaya gider ve küçük siyah bir yazıcıya dokunur.

"Sana şablon basmayı öğreteceğim," diyor ve yanıımızdaki çekmecedan bir şey çıkarıyor. "Zor değil, ama alışman için birkaç deneme yapman gerekebilir."

Başımı sallıyorum, dikkatim ellerinin kendinden emin hareketlerine takılıyor. Belli ki bunu milyonlarca kez yapmış, ama benim için hala yeni bir şey bu — onun bu işi yapmasını izlemek. Ben sadece ön masadan dövme yapma kısmını izlemeye alışkınım, ona kadar olan süreci değil.

"Bryce'ın bu kadar takıntılı olduğu lanet iPad bu işi kolaylaştırıyor, ama ona bunu söylediğimi söyleme," diye ekliyor.

Gülümsüyorum. "Onu çok seviyor, değil mi?"

"Ben her zaman kalem ve kağıt seven biri oldum. Nedenini bilmiyorum, ama bu şekilde daha fazla kontrolüm olduğunu hissediyorum. Her şeyi yazdırıp şablonlamak o kadar kolay değil, bunu itiraf etmekten nefret etsem de." iPad'i masanın üzerine koyar, az önce orada olan Into The Shade logosunun yerine yeni bir tasarım gelir. "Tasarım buraya yüklendiğinde, normal yazıcıdan kolayca yazdırılabilir. Bu bir termal yazıcı ve şablonu elde etmek için normal kağıdı dövme kağıdıyla birlikte yazıcıya yerleştirmemiz gerekiyor."

Ona yaklaşarak, giydiği siyah eldivenleri ve elindeki kağıdın üzerindeki etiketini zihnimde fotoğraflıyorum. Kağıdı yazıcının yanındaki masaya kaydırıyor ve sarı kağıdı tamamen yırtıp çıkarmadan önce soyuyor. Altında gizli olan mavi kağıt, ince beyaz kağıdın üstünde ortaya çıkıyor.

"Tasarımı birinden ya da diğerinden basamaz mıyız?" diye diye soruyorum.

Cevap verirken sesinde en ufak bir yargılama yok.

"Hayır, prenses. Mükemmel bir dünyada, evet. Ama şimdilik, bu şekilde yapıyoruz."

"Tamam. Öyleyse, tasarımı normal yazıcıyla yazdırıp bunu kullanacağız."

Siyah termal yazıcı, ofis yazıcısından daha karmaşık görünmüyor, bu da bir artı.

"Doğru. O tasarımı yazdırabilir misin?"

iPad'i alıp yazıcıya gönderiyorum. Tasarım çıkmaya başlamadan önce, bir sesle anında çalışmaya başlıyor.

"Bunu yaparken sadece şablonları yazdırdığını sanıyordum," diye utangaç bir şekilde itiraf ediyorum.

Shade, tasarım için arkamdan uzanırken elini sırtımda gezdirir. Nefesim kesilir, benim hoşuma gitmeyecek kadar iniltiye benzer bir ses çıkar.

"Tam olarak öyle değil," diye mırıldanır. Tasarımı eline alır ve termal yazıcıdaki birkaç düğmeye basar. Çizim kağıt üzerinde küçüktür ve tereddüt etmeden kağıdın boş kısmını yırtıp atar. "şimdi, dövme kağıdını ve tasarımı aynı anda yazıcıya yerleştirmeliyiz."

"Tamam."

"Dövme kağıdı böyle giriyor, tasarım ise siyah tarafı aşağıya gelecek şekilde böyle. Beni izle."

O, dövme kağıdını makineye doğru şekilde yerleştirmeyi bana göstererek istikrarlı bir şekilde hareket ediyor ve ardından tasarımı üst kısma kaydırıyor. Bu iş hakkında daha fazla şey öğrenme umuduyla neredeyse heyecanlanarak, onun vücudunun ısınıını üzerimde hissediyorum. Onun hakkında daha fazla şey öğrenme umuduyla.

"Tamam, şimdi dövme kağıdını ilerlerken tutman gerekiyor. Çok sert çekme, ama sıkıca tut," diye talimat veriyor ve kağıdı ilerletiyor.

İş bittiğinde, kağıdı çıkarır ve mavi kağıdı ince kağıttan ayırır. Küçük taç, ince kağıda aktarılmıştır.

"O kadar da kötü değildi," diyorum, hala desene bakarak.

Shade bana göz kırptıktan sonra ince kağıdı dikkatlice yırttı ve aktarılan tasarımı aldı.

"Masama atla, Millie."

Donakalırım. "Ne?"

"Bunun kimin için olduğunu sandın? Benim için mi?" diye mırıldanır, birdenbire tam önümde belirir.

"Onu atacağını falan sanmıştım! Bana yapacağını değil. Dövme yaptırmak istediğimden emin değilim," diye patladım.

Ama öyleyse neden heyecanlanıyorum?

"O zaman yapmamamı söyle." Bu neredeyse bir meydan okumaydı.

Onun masasına bakıyorum, boş olmasını bekliyorum ama öyle değil. Eşyalarını bırakmış ve masa yeniden örtülmüş. Ona bakıp gözlerimiz buluştuğunda kalbim hızla atmaya başlıyor.

"Nereye gidecek?" diye soruyorum.

Eldivenli bir el bileğimi tutup ikimizin arasına kaldırıyor. Sonra başparmağı bileğimin iç kısmını okşuyor.

"Tam buraya."

"Acıtacak mı?"

"Biraz. Vücudun bu kısmı fena değil," diye dürüstçe cevaplar.

İç yanağımı ısırarak deri yatağa doğru yürümeye başlıyorum. Shade'in gözleri beni takip ediyor, vücuduma yapışıyor. Karnımdaki heyecan giderek artıyor, şimdi de kaçınılmaz bir özgüven duygusu ile karışıyor.

"Bu evet mi demek?"

Gözlerimi deviriyorum. "Tabii ki."

Derinin üzerine atladığımda, ona *"hadi o zaman"* diyen alaycı bir bakış atıyorum. Ağzı, beni korkutup kaçırması gereken yarı alaycı bir gülümsemeye bükülüyor, ama bunun yerine oturmaya devam ediyorum, bana göstereceği şeyi merakla bekliyorum.

Bu tam olarak bir ders değil, ama diğer dersler gibi hissettiriyor. Gerginim, nefesim göğsümden çıkmaya çalışıyor, sanki onun göğsüne girmek istiyormuş gibi. Bana doğru yürürken zeminde bıraktığı her ağır adım, vücut ısımin yükselmesine neden oluyor.

Bana dövme yapması için güvenebileceğim başka kimse yok ve Shade gibi aranan bir adamın bana ilk ve belki de tek dövmemi yapmayı teklif etmesi neredeyse... gurur verici.

Ama belki de tanıştığımız geceden beri böyle hissediyordum. Orada, barda olduğu için ve nedense diğerleri gitmişken o kalmaya karar verdiği için minnettardım. Şimdi o benim arkadaşım ve hayatımda kendim olmaktan bu kadar özgür hissettiğim başka bir an hatırlamıyorum.

Bence bu Shade etkisi. Ve mümkün olduğunca uzun süre bu etki altında yaşamaktan memnunum.

28

GÖLGELER

MILLIE'NİN BACAKLARI masanın altında sallanıyor, ben de bileğine küçük şablonu yapıştırmayı bitirip gereğinden fazla oyalanıyorum. Parmak ucumu eklemlerinin kıvrımları boyunca gezdiriyorum, ondan uzaklaşmaya çekiniyorum.

Belki de atmosferdendir, ya da dokunmak istemediğim bir duygudur. Henüz karar veremedim.

"Acıtmayacağına söz verebilir misin?"

Onun sorusunu kendimi geri çekmek için bir fırsat olarak görüyorum, dövme makinemizi alıp ayarlarını tam olarak yapıyorum. Ellerimdeki siyah eldivenler sıkıdır, onları esnetip tekrar ona doğru kayıyorum.

"Yapabilirim, ama ağrı eşiğin çok düşükse makineyi bozabilirim," diyorum nazıkçe ve çıplak dizine hafifçe vuruyorum. "Bacaklarını tamamen uzatarak yatağa uzan ve elini bu masanın üzerine koy."

Küçük, siyah bir alet, zaten paketlenmiş ve yerine yerleştirmem için hazır. Onu kadının yanına koyup, elini üzerine yönlendiriyorum. Elini ihtiyacım olan pozisyona getirip bileğindeki kemiği okşarken, kadın bana direnmiyor.

Giydiği pembe elbise uyluklarına kadar çıkmış, yumuşak, soluk tenini daha fazla ortaya çıkarmıştı. Çenemi sıkıp bunu görmezden geldim, makineyi çalıştırdım ve işe başladım. İlk çizgiyi yaptığımda irkilmedi, ben de gözlerimi ona çevirdim, acısını saklamaya çalışıp çalışmadığını merak ediyordum.

Canlı mavi gözleri zaten üzerimde, benim görebileceğim bir acı belirtisi yok. "O kadar da kötü değil."

"Aferin kızıma," diye mırıldandım.

Utangaç bir gülümsemeye, "Gurur duyuyor musun?" diye sordu.

"Çok. Bir dahaki sefere daha büyük bir şey yapmalıyız. Belki tam buraya," diye mırıldanıyorum ve dizinin hemen üstündeki sıcak uyluğuna elimi uzatıyorum.

"Uyluk dövmesi mi?"

"Mmhmm," diye mırıldanıyorum.

"Oraya ne yaptırabilirim ki?"

Fazla mürekkebi silip, tacın sağ tarafına devam ediyorum. "Daisy'nin dediği gibi, '*sürtükçe küçük uyluk* dövmesi' için pek çok seçenek var. Benimkiler her iki dizimde de var, bu yüzden biraz daha yukarıda, ama kelekler var."

"Onları gördüğümü hatırlıyorum, ben... bilirsin." Gülümsemesini saklamaya çalışıyor, ama gözlerindeki mizah onu ele veriyor.

"Hadi, gül bakalım prenses. Onlardan utanmıyorum."

Millie dudaklarını büküyor, dudak köşeleri seğiriyor. "Neden kelekler?" "Neden olmasın?"

O cevap iyice anlaşılana kadar bekledikten sonra, "Ben de heyecanlıydım, belki," dedi.

"Bryce benimkini yaptı. Sen istersen seninkini de yapar."

Aptal.

Bryce'ın yapmasını istemiyorum. Millie başka bir dövme yaptırmaya karar verirse, onu ben yaparım. Bu onuru elde etmek için Bryce ile kavga ederim ve bu çok saçma.

Millie dudaklarını hafifçe büzerek başını eğip bana bakar. Birkaç dakika boyunca sessizce dövmeye odaklanırım, makineyi kapatıp bir kenara koymadan önce birkaç vuruşta bir kırmızı deriyi nazikçe silerek mürekkebi temizlerim. Alkol şişesini alıp taç kısmına sıkarım ve tekrar silerim, kusurları son bir kez kontrol edebilecek kadar iyice temizlerim.

Hiçbir kusur yoktu, ama yine de her ihtimale karşı ona kontrol etmesini söyledim. Elini kaldırdığında, bacağımı sallayarak heyecanla izledim. Yıllardır ilk kez, birine yaptığım dövmeye vereceği tepki için gergindim.

"Çok sevimli. Zarif. Bayıldım," diye mırıldanıyor.

"Daha sonra istersen, başka bir şey ekleyebilirim. Biraz pembe iyi gider."

"Bu renk önerisini nereden aldın acaba?" diye alaycı bir şekilde sordu ve elini masanın üzerine geri koydu.

Tekrar alkol püskürtüp temiz bir mendille tüm mürekkebin çıktığından emin oluyorum. İyileştirici merhemi almadan önce, bileğini nazıkçe kaldırıp tasarıma son bir kez bakıyorum.

"Pembe renk bir insan olsaydı, o kişi sen olurdun Millie." "O zaman sen gri misin?"

"Gri mi? Bu bir hakaret gibi geldi." Göz kırparak, taç kısmına biraz merhem sürüp, ikinci bir deri parçası kesip yapıştırırım. "En az iki gün boyunca bunu çıkarma. Yarın hala yerinde olup olmadığını kontrol edeceğim."

"Tamam, patron," diye yavaşça konuşur.

Kaşlarım yukarı kalkar. "Enfeksiyon kapmayacaksın Millie. Bu konuda her zaman patronluk taslayacağım."

"Ve eminim yeni dövmelelerinin hepsini örtüyorsundur, değil mi?"

Taburede öne eğildim ve kollarımı, onun hala uzandığı masanın kenarına dayadım. Gözleri duruşumdaki değişikliği takip etti ve ben de eteğinin kenarını izledim, kasıklarım gerildi.

"Bana bir tane yap, bakalım bakım kurallarına ne kadar uyduğumu göreceğiz," diyorum, onun baldırında tüylerin diken diken olduğu, kısa, ince sarı tüylerin yükseldiği görüntüsüne hayran kalarak.

"Sana... dövme mi yapayım?"

Gözlerimi vücudunda gezdiriyorum. "Evet, prenses. Bana bir dövme yap."

"Bu iyi bir fikir değil. Muhtemelen canını yakarım. Ben..."

Bryce ilk kez dükkânıma geldiğinde on sekiz yaşındaydı ve daha önce hiç kimseye veya hiçbir şeye dövme yapmamıştı. Ama onda bir şey gördüm. Kafasındaki karmaşayı ve onu hapse attırmayacak veya onu seven insanlardan tamamen uzaklaştırmayacak bir şekilde dünyaya dökme arzusunu gördüm. Dövme yapmak ona bunu sağladı ve benim için de aynısını yaptı. Belki de seni tamamen yanlış anlıyorum, Millie, ve eğer öyleyse, bana susmamı söyleyebilirsin, ben de dinlerim. Ama içimden bir his, şu anda bu makineyi eline versem ve vücudumun herhangi bir yerindeki çıplak bir deri parçasını sana sunsam, Bryce ve benim hissettiğim gibi hissedeceksin."

Şimdi uyluğunu avuçlayarak, parmaklarımı kaslarına bastırıyorum. Birkaç uzun saniye boyunca cevap vermiyor, gözleri dalıp düşüncelerine gömülüyor. Hala müzik çalıyor, ancak sessiz ve şu anda etrafımızı saran gerginliği bastırmaya yetmiyor.

En kötü ihtimalle, aptal gibi onun hakkında varsayımlarda bulunduğum için bana kızar ve ben de özür dilerim, çünkü bu kadına karşı çok zaafım var, onun bana kızgın kalmasına izin veremem. Özellikle de böyle bir konuda.

Eli hareket eder ve benim elimi kaplar. Nazik ağırlığı parmaklarımı okşar, hissedebileceğim kadar sıkar.

"İçimde kaynayan bir öfke yok. Hissettiğim şey bu değil," diye fısıldar.

Yutkunmam duyulur. "Peki ne hissediyorsun?"

"Çaresizim," diye itiraf ediyor ve elimi daha sıkı tutuyor. Ağzı düzleşiyor, gözleri donuklaşıyor. "Ve suçluyum. Ayrıcalıklı bir aileden geldiğim halde kendimi çaresiz hissettiğim için suçluyum. Bunun için minnettar olmaktan başka bir şey hissetmemek yanlış."

"Kimseye bir şey borçlu değilsin. Paralı bir ailede büyümek, senin duygularının benimkinden daha az değerli olduğu anlamına gelmez. Ben çocukken hiçbir şeyim yoktu, ama farklı bir şekilde büyüdüğün için mutsuz olmayı hak ettiğine inanmıyorum."

"Kızgınlığım, çok korunaklı bir ortamda büyümüş olmamdan geliyor. Çok şey kaçırdığımı hissediyorum. O kadar çok yıl boyunca, bilmiyorum, aptalca hatalar yapmalı ve kalbim kırılmalıydım."

"Yanlış şeylere özlem duyuyorsun," diye düşünürüm, ona bir tür sahiplenme hissi uyandıran bir şekilde dokunarak.

Sesi alçalır ve "O zaman neyi arzulamalıyım?" diye sorar. "Bunu."

"Peki bu nedir?"

Avuç içlerimi uyluklarının üstünden iç tarafına doğru kaydırıyorum, o kadar sıcak ve hassas ki, nefesini verirken düşük bir inilti çıkıyor. Kuru dudaklarımı ıslatıp, daha da öne doğru eğiliyorum ve küçük parmağımı elbisesinin eteğinin altına kaydırıyorum.

"Şehvet, Millie. Nefesini kesen ve kaslarını titretiren türden," diye nefes vererek, elimi daha da yukarı iterek bileğimi elbisesinin içine sokuyorum. O masanın üzerinde aşağı doğru kayıyor,

parmaklarıma bastırır. Külotunun ortasındaki ıslaklığı hissedip hızlıca nefes aldığımında, bakışları yaramazlıkla parlar. "Hayatında en az bir kez, canlı bir varlık gibi atan cinsel bir kimya deneyimlemelisin."

"Ben bunu zaten yaşadım," diye itiraf ediyor ve dişlerini dudağına batırıyor.

"Ve?"

"Ve korkarım ki hiçbir şey bununla kıyaslanamaz."

Sana.

Bu sözcük dilinin ucunda asılı kalır, dökülmek istemez. Gözlerindeki berraklık o kadar saf ve dürüst ki, neredeyse yanacağım.

Kalbim göğsümde çarpıyor. Tutunduğum iniltiyi bırakıyorum ve başparmağımı külotuna bastırıyorum, o kadar hızlı ayağa kalkıyorum ki taburem geriye doğru fırlıyor. Millie hiçbir şey yapmıyor, sadece yatıp bekliyor, ben ona eğilip on yıl aç kalmış bir adamın lanet bir biftek gördüğünde olduğu gibi nefes nefese kalırken bana bakıyor.

Kafası masanın üzerinde yuvarlanıyor, boynu davetkar bir şekilde kıvrılıyor, ben de onu alıp yüzümü saçlarına gömüyorum. Dudaklarım boğazının yan tarafını okşarken, külotunu kenara çekip parmağımı yarık arasında gezdiriyorum, o kadar ıslak ve sıcak ki, parmak uçlarımda yanık izleri kalabilir. Masada kıvranıyor, kalçalarını kaldırıp indiriyor, daha sert ya da daha hızlı dokunmam için beni teşvik ediyor, ya da ne bileyim. Tek bildiğim, o benim için boşalana kadar ona dokunmayı bırakmayacağım.

"Shade," diye sızlanıyor, elini omzuma vurup beni kendine çekmeye çalışıyor.

Çenesinin altını emiyorum, dişlerim umarım bıraktığım izi sürtüyor, sonra dudaklarımı onun dudaklarına götürüyorum. Beni sertçe öpüyor, talepkar ve kontrolcü. Onun öpücüğüne kendimi bırakıp parmağımı içine kaydırırken testislerim ağrıyor. Artık direnç yok, sadece pürüzsüz, ıslak bir kayma var, bu da ağzına bir küfür tükürmeme neden oluyor.

"Sıradaki ders."

Gözlerimi onun gözlerine dikip, herhangi bir korku belirtisi ararken, geri çekiliyorum. Burnunu benim burnuma sürtüyor ve alt dudağımı yalıyor, omzuma bastırıldığı eli boynuma kadar kayıyor ve beni oradan tutuyor.

"Emin misin?"

Hızla başını sallar ve diğer elini göğsüme getirip, neredeyse kot pantolonuma değecek kadar aşağıya indirince şaşkınlıkla irkilirim. "Evet."

Düşünmeden onu kollarımın arasına alıp stüdyodan dışarı taşıyorum. Sanki onu düşürecekmişim gibi ciyaklayarak bana daha sıkı sarılıyor. Gömleğimi yukarı çekip tırnaklarını karnımın etrafında gezdirmeye başladığında dilimi yutuyorum. Dövmelerin izini takip ediyor ve lanet olsun, her an kendimi kaybedebilirim.

"Dövme masasında ilk kez amını tatmak istemiyorum," diye cevap veriyorum onun meraklı bakışına, sonra yan kapıyı açıp merdivenlere çıkıyorum.

Yanakları pembe ve kırmızıya döner. "Neden, şimdi utandın mı?"

"Utandım değil," diye homurdanırım, merdivenleri ikişer ikişer çıkarak. *Sahiplenici*.

Zirveye ulaştığımızda, kapıyı omuzlarımla açıp onu daireden geçerek odasına taşıyorum. Başparmağını kot pantolonumun lastiğinin altına sokup bir yandan diğer yana kaydırıyor, kalın kirpiklerinin arasından bana bakan o büyük mavi gözleriyle. Bu, sadece Millie'nin yapabileceği bir şekilde müstehcen bir hareket.

"Bana öyle bakmaya devam et." Bu hem bir uyarı hem de bir rica.

Koridorda geniş adımlarla ilerleyip odasına giriyorum. Kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve fermuarını indiriyor. Başım öne düşüyor, orada asılı kalırken inleyip sessizce dua ediyorum.

"Nasıl?" diye mırıldanır.

Yatağının kenarında, onu kendime çekip, açılmış dudaklarının arasına sözlerimi bırakıyorum.

"Sanki dilimden daha fazlasını istiyormuşsun gibi, prenses."

29

MILLIE

SHADE, sözleri beni vururken beni yatağın üzerine bırakıyor.

Yatağın ucunda duran, devasa vücudu havada asılı duran ona hafifçe göz kırpiyorum. Başlığa doğru sürünerek geri çekiliyorum ve altımdaki battaniyeye tutunuyorum. Bacaklarımın arasındaki baskı beni alay ediyor, ben de onları davetkar bir şekilde açma dürtüsüyle mücadele ediyorum.

Çaresiz olmakla *çaresiz olmak* arasında fark vardır. Ben ikincisi olmak istemiyorum ve ona şu anda *onu* ne kadar çok istediğimi gösterirsem, benimle burada kalmak isteyeceğini garanti edemem. Fazla ısrarcı olmak, onun gibi bir erkeği kaçırarak tek şey gibi geliyor.

Bunun yerine, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve sakin bir ifadeyle onu izliyorum. Kot pantolonu zaten açık, fermuarının açık olduğu yerden siyah iç çamaşırı görünüyor. Kemer halkalarını bir kez çekerse kot pantolonu tamamen çıkacak, ama onu çıkarmıyor. Gözlerini bana dikmiş, göz bebekleri hızla büyüyor.

Sonunda pes etmeden önce dakikalar geçiyormuş gibi geliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Önümüzdeki birkaç saat boyunca seni ağzımın altında tutmadan önce, bu konuda emin olduğunu bana bildirmeni bekliyorum."

Dudaklarım açılır, şaşkın bir nefes çıkar. "Saatler mi?"

Vücudu öne doğru eğilirken, bana değil, başka bir yere bakarak sert bir bakış atar. Shade ellerini yumruk yapar ve eğilip onları yatağa bastırır. Uyluklarımı gevşetip hafifçe açtığımda kanım kaynar. Daralmış gözlerini benim istediğim yere çevirir ve ben yanağımı ısırp bacaklarımı birkaç santim daha açarım.

"Millie," diye uyarıyor, sesi bozuk.

Ellerimle başımı sallıyorum. "Bana öğret. Bu tür bir samimiyeti biriyle paylaşacak kadar rahat olmayı bana göster

"

"*Tanrım*. Ben de öyle yapacağım prenses. Önce pantolonumda kaybetmemek için denemeliyim."

Cildim öncekinden daha fazla kızarıyor. "Sen hep böyle dersin."

"Çünkü beni sürekli oraya itiyorsun." "Ben hiçbir şey yapmıyorum," diyorum, sesimi alçaltarak. "*Her şeyi* sen yapıyorsun. Sadece farkında değilsin."

"Ya seni izlemek istersem... kendini kaybetmeni?"

Shade başını geriye yaslayıp bir dakika boyunca tavana bakıyor, sonra tişörtünü başından çıkarıp bir kenara atıyor. Göğüs ucundaki halka artık açıkça görünüyor ve ben ona odaklanıyorum. Sonra gözlerimi, gövdesinden sırtına ve kollarına kadar uzanan dövmelere çeviriyorum. Mavi, yeşil, sarı, turuncu. Kanında renkler akıyor olsa şaşırmazdım.

Ancak göğüs kemiğinin üzerinde boş bir deri parçası var. Bir ömür boyu süren sanat eserleri arasında boş bir tuval. O dizlerini yatağa koyup bana doğru yaklaşıırken ben de ona bakıyorum.

"Neden boş?" diye soruyorum, kendimi tutamadan.

Şimdi üzerimde duruyor, şişkin pazıları başımı çevreliyor. "Henüz doğru tasarımı bulamadım."

Yan tarafına dokunuyorum, tırnaklarımla yılanın kıvrımlarını takip ediyorum, kalçasından sırtına ve sonra da ortasına doğru. Shade, dövmeyi izlerken gerginleşiyor, çenesini sıkarak bana bakıyor. Kalçalarını indirerek beni yatağa sabitliyor.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum ve hareketsiz kalıyorum. Bütün vücudu belli oluyor, bacaklarımın arasına bastırıyor ve elbiseyi yukarı doğru itiyor. Ağzının köşesi yukarı kalkıyor, yana eğiliyor ve elini uzatıp elbiseyi tutup yukarı doğru çekiyor. Elbise belime yapışıyor ve külotum ortaya çıkıyor.

"Ne istediğini söyle," diyor, uyluğumu kavrayıp kalçasına doğru yönlendiriyor. "Bunu mu? Yoksa başka bir şeyi mi?"

Külotuma bastırıp bana doğru yuvarlanınca cevap vermekte zorlanıyorum. Gözlerim kapanıyor, vücudum o kadar gerginleşiyor ki titriyorum. Parmak uçları çenemi okşuyor, sonra çenemin altını okşuyor, sonra çenemi çimdikliyor.

Sesi havadar, gevşek. "Ne istediğini söylerken gözlerini aç."

"Shade," diye sızlanıyorum, sesim o kadar yabancı geliyor ki, başka birinden gelmediğinden emin olmak için gözlerimi zorla açıyorum. "Biliyorsun."

"Biliyorum. Ama yine de söylemen gerekiyor. Bana izin ver."

Konuşmak yerine, parmağımı kemer halkasına geçirip onu bana daha sıkı çekiyorum, kaşlarım çatılmış. Hâlâ bana sürtündüğü şişkinliğe sürtünüp derin bir nefes veriyorum.

"Kelimeler," diye sorar, kelimeyi ısırıcasına.

Bunu isteyemediğim için içimde bir hayal kırıklığı yanıyor. "Nasıl?"

"Bana bacaklarının arasına girip seni mutlu etmemi söyle, prenses. Dilimin amını yalamasını, benim için yaptığın pislği yalamasını ne kadar istediğini söyle."

"Lütfen," diye fısıldıyorum, sesim utançla doluyor. "Yapamam."

Bacaklarımın arasına daha sert bastırıyor, ben onun yanını tuttuğumda dişlerini sıkıyor. "Yapabilirsin. Seni durduran tek şey, yanlış bir şey söyleme korkun."

Elimi belinden çekip kasıklarına götürdüğünde ve sertçe ereksiyonuna bastırduğunda birkaç saniye nefes alamadım. Parmaklarım kalınlığı kavradı ve istem dışı olarak sıkı.

"Bu senin için. Seni o kadar çok tatmak istiyorum Millie ki, bunu yaparken kendimi tatmin etmem gerekecek, yoksa aklımı kaçırıp yapmamam gereken bir şey yapacağım. Söylediğin hiçbir şey bunu değiştiremez ya da yapabileceğimi söylediğini duyduğumda beni tereddüt ettiremez. Yeterince tatmin olduğunda beni senden uzaklaştırman gerekecek, çünkü ben durmak istemeyeceğim," diyor, gözleri neredeyse siyah olacak kadar karanlık.

"Aman Tanrım," diye nefes veriyorum, kalbim

çarparıyor. "Neredeyse, ama tam değil."

Avuç içimin altındaki sıcaklığına odaklanıyorum ve bakışlarını tutuyorum. Gözlerindeki ihtiyaç neredeyse şiddetli, benim tutuşumda sarsılıyor, elime sürtünüyor.

"Lütfen... lütfen beni tat, Shade. Amımı yala," diye fısıldıyorum, vücudumdaki her kas geriliyor.

Sert, çaresiz bir inilti dudaklarından dökülür ve sonra kendini vücudumun üzerine iter. Külotum bir saniye bile dayanmaz, onu benden koparır ve gömleğinin yanındaki yere atar. İki bacağımı da tutup karnıma doğru ittiğinde nefesim kesilir ve çığlık atarım. Ön kolunu ikisinin altına sokarak onları orada tutar ve ağzını benim merkezime getirir.

Sıcak nefesi hassas cildimi okşadı ve sonra tısladı, "Hayatımda gördüğüm en güzel amcık, Millie. Mükemmel."

Dilinin etime ilk dokunuşu heyecan vericiydi, ama bir sonraki...

"Shade!"

Ellerim kendiliğinden hareket ediyor. Yatağı tokatlıyorum ve battaniyeleri şiddetle çekiyorum. Bana tükürüyor ve vücudumdaki her kas titremeye başlıyor. Yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğü yerden sadece dağınık siyah saçları görebiliyorum, bacaklarım ise geri kalan görüşümü engelliyor. Ama onları bırakmıyor.

İlk parmak ihlali, klitorisimi emip tereddüt etmeden bulduğunda gerçekleşir. Beni doldurmayı kolaylaştırmaya çalıştığını biliyorum ve işe yarıyor. Zevk o kadar güçlü ki, neredeyse dayanılmaz.

"Göründüğünden daha da lezzetli," diye homurdanıyor, dilini klitorisimde dolaştırıyor. "Bu prenses amcığı, Millie. Benim için fazla zengin, ama yine de mahvedeceğim."

O görmediğini bilmeme rağmen, düşük ve uzun bir inilti çıkararak başımı sallıyorum. Böylesi daha iyi. Onun parmağını sıkıca kavrarken, daha fazlasını isteyen ifadesini göremiyorum. Sadece... *daha fazlasını*.

Shade dişleriyle beni kızdırıyor, yeni his vücudumu yatağa doğru sarsıyor, bacaklarım önüme bastırıldığında geriliyor. Benim içime doğru homurdanıyor ve ilk parmağının yanına ikinci parmağını da sokuyor. Aradığım şey bu gerginlikti. "Seni dilimle sıkmeden önce böyle boşalmanı istiyorum."

Bu talep boğazını sıyrıyor, acı verici geliyor. "Yüzüme boşalmadan önce parmaklarımı ıslat."

Onun müstehcen sözleri içimde dalgalanıyor, şu ana kadar varlığından haberdar olmadığım hassas yerlere baskı uyguluyor. Şimdi kalçalarımı hareket ettiriyorum, onun parmaklarını daha derine, daha geniş ve dilini daha hızlı sokmaya çalışırken yuvarlanıyor ve sarsılıyorum. Beni yalvartmıyor. Sanki kafamın içindeymiş gibi beni okuyarak, tereddüt etmeden ihtiyacım olanı bana veriyor.

"Shade," diye uyarıyorum, dişlerim dudağımı ısırtıyor.

Elini daha hızlı hareket ettirip duvarlarımın üst kısmına vuruyor. Ağzımı açıyorum ama ses çıkmıyor. Haz, bana hazırlanmam için zaman bırakmayacak kadar şiddetli bir şekilde üzerime çöküyor. Vahşi, dişleri ve acımasız gücüyle bana saldırıyor, orgazmla beni parçalıyor ve yatakta parçalara ayrılmış halde bırakıyor.

Shade bana karşı inliyor, klitorisimi dudakları arasında tutmaya devam ediyor ve sonunda beni serbest bırakıyor. Bacaklarımı bırakıyor ve bacaklarım anında yere düşüyor. Şişmiş cildimin üzerinde dilini gezdiriyor, nazikçe bacaklarımı ayırıyor ve ikinci elini bacaklarımın arasına getiriyor.

Koyu renkli gözleri karnımın üzerinden beni izliyor, burnunda ve yanaklarında benim uyarılmamın parıltısı, dili benim yarıklarımın üzerinde gezerken bile çok belirgin. Parmaklarını içimde sıkıştıkları yerden çekip emiyor ve sonra ağzını indiriyor. Nefesimi tutuyorum, her hareketini izliyorum.

"Tekrar yap," diye yalvarır, vücudu hareket eder.

Onun kot pantolonu uyluklarından aşağı kayıp dizlerine kadar indiğinde içim bir anda gerildi. Boxer şortu üzerinde kalmıştı ama penisini içinden çıkardı. Boş deliklerin olduğu alt kısımda dört adet siyah halter gördüğümde nefesim kesildi.

Yatağa titreyerek uzanıyorum, bacaklarım hafifçe kalkıyor ve kendimi daha da ıslak hissediyorum. "Ne..."

Shade bir anlığına gözlerini kapatır, eliyle penisini kavrar, piercingleri kapatır ve bir kez yukarı doğru kaydırır. Bana cevap vermeden, kendini serbest bırakır ve parmaklarını amımın içinde gezdirir, parmaklarını benim uyarılmamla kaplar. Sonra... sonra onu penisinin üzerinde yayar, parlatır.

Gözlerini açtığında, karanlık ve açgözlü gözleri benimkilere kilitlenir. İsteği ifadesinden okunur ve ben de aynı şekilde görüldüğümü bilirim. Nefesimi bıraktığımda, bu sadece düşük bir ihtiyaç sesinden ibarettir.

"Bana bir tane daha ver, Millie. Sonra, o güzel dilini bu piercinglerin üzerinde gezdirmene izin vereceğim. Bu sikimi unutmaman için sana tattıracağım," diye dişlerini sıkarak, bu sefer durmadan kendini okşuyor.

Piercingler olmasa bile bunu yapamayacağımı söylemeye zahmet etmiyorum. O zaten biliyor.

Öne eğilerek, amıma üfler ve serbest eliyle beni açar. Dilinin girişime ilk dokunuşu yoğundur. Birinciden sonra zaten çok hassaslaşmıştım, ama ikincisini reddetmek mümkün değildir.

Yavaşça dilini içime sokar ve derine kadar sokar. Gözlerimi vücudumun aşağısına, onun gözlerini kapattığı, ağzının meşgul olduğu ve kolunun sert vuruşlarla titrediği yere sabitlerim. Bu pozisyonda, onun kendini tatmin etmesini izleyemem, ama çıkardığı sesler... Çok çabuk boşalacağım. Çok erken.

Beni emip inerken burnu klitorisime çarpıyor ve intikam alırcasına girişimi yalıyor. Sanki bu, ona bunu yapmama izin vereceğim tek sefer olacakmış gibi çaresizce.

Onun haklı olduğunu hatırlayınca midem yanıyor.

"Millie," diye bana tükürdü, gözleri parladı. "Buna ihtiyacım var. Lanet çarşafıma boşalmadan önce bunu bana vermen gerek."

Umutsuzluk ve fırsatı kaçırma korkusu beni harekete geçiriyor. Parmaklarımı saçlarına gömüyorum ve acımasızca çekiyorum. Shade küfrediyor ve benim amımı bırakıp vücudumda yukarı tırmanmaktan başka seçeneği kalmıyor. Yumruğu hala sikini sıkarken, üstümde asılı kalıyor. Adrenalin, boğazıma taleplerimi zorluyor, onun beni kontrol ettiği bu durumda sadece bir şansım olduğu tehdidi.

"Piercingleri hissetmeme izin ver. Onları üzerimde gezdir," diye mırıldanıyorum.

Çenesi, açmaya çalıştığında kırılabilecek kadar sert görünüyor.

"Tanrım, Millie. *Kahretsin*, yapamam."

"Yapabilirsin. Sana güveniyorum." Uyluklarımı onun uyluklarının arkasına doladım ve onu öne doğru çektim. "Lütfen."

"Sakin. Kıpırdama," diye sertçe emreder, çoktan vücutlarımızın arasına girmiştir.

Eli penisinden düşer. Kalçalarını birleştirerek, penisini benim yarıklarımın içine kaydırır, ıslatır ve geri çekilip tekrar yapar.

Yine. Yüzümü buruşturup ağzımı açıyorum, piercinglerin amımı okşadığını hissediyorum, her biri yeni bir his uyandırıyor. Klitorisim her kayışında mükemmel bir baskı hissederek titriyor.

"Ben... Shade..." diye inlerim, dilimin ucunda başka bir orgazmın tadını alırken.

Gözleri parlar, ağzı dudaklarımız birbirine değene kadar alçalır, dokunur ama bastırmaz. "Ver bana. Böyle hissetmeme izin ver."

"Önce beni öp," diye fısıldadım.

O tereddüt etmez. Bu acımasızdır, yaptığımız şeyi bir kez daha hatırlatır. Orada öfke vardır, hayal kırıklığı da. Bunun kimden geldiğini bilmiyorum ve şu anda umurumda da değil. İçim gerilir ve sonra boşalırım, kalçalarım şiddetle aşağı doğru sallanır.

Shade'in vahşi küfürleri nefesimi kesiyor, onun delinmiş ucu girişime bastırdığını hissediyorum. İçeri girmiyor. Kalçalarını geri çekiyor ve ben özür dilemeden önce, içimde yeni bir ıslaklık hissediyorum. Dudaklarımı yuvarlayıp onun boşalmasını izliyorum, beni onunla kaplıyor.

"Siktir. *Siktir*," diye homurdanıyor ve topuklarının üzerine düşüyor.

Birkaç kez kendini okşarken, uçtan ve parmak eklemlerinden daha fazla süt rengi sıvı dökülürken gözlerimi ondan ayıramıyorum. Kalçaları birkaç saniye aralıklarla sarsılır, sonra hareketsiz kalır.

Konuşmak bir yana, düşünemiyorum bile. Göğsü inip kalkarken bana odaklanıyor.

"Bana yumruk atacak mısın, prenses?" diye soruyor alçak sesle. Hemen kaşlarımı çatıyorum. "Ne için?"

"Çok yaklaştığım için."

"Bu benim hatamdı. Yumruk atmana gerek yok," diye mırıldanıyorum.

Kafasını sallar, saçları alnına düşer. "Bu çok pervasızcaydı. İkimiz de öyleydik."

Yatağa doğru kendimi itip bacaklarımı kapatırken göğsüm kızarır.

O da benim hareketlerimi izliyor, bana o kadar odaklanmış ki hiçbir şeyi kaçırmıyor. "Sadece bir kerelikti. Bir daha yapmayacağız."

Çenesinin kasları seğirir, sonra yavaşça yataktan kalkar. "Sadece bir kez."

"Değil mi?" Kendimi durduramadan soruyorum.

Aptal. Büyük aptal.

Shade donar, başını çevirip bana bakar. Yüzündeki soğuk ifade hiç de hoş değil. Bu bir uyarıdır ve ben bunu görmezden gelmek istemem.

"Doğru, Millie. Listen bitti. Hepsi bu. Dersler bitti."

Söyleyecek bir şeyim yok. O da bunu fark edince yatak odasının kapısına yönelir.

"Temizlik yapıp sana havlu getireyim."

"Tabii."

Sonra gider ve ben yalnız kalırım, sessizlik içinde kendimi toparlamaya çalışırım. Bu durumda ne ters gidebilir ki?

30

GÖLG

"MASA ÖRTÜSÜNÜ BULDUM!" Daisy, oturma odamdaki katlanır masanın üzerine atlayarak duyurur.

Turuncu ve siyah renkli, Cadılar Bayramı temalı masa örtüsünü masanın üzerine serer ve bana başını sallar. Ben masanın bir ucuna iki tane ağır kabak bırakırken, Bryce diğer iki tanesini masanın diğer ucuna bırakır. Onun ve Daisy'nin kabakları daha küçük ve estetik olarak daha hoş, benim ve Millie'nin kabakları ise *çirkin*. Bunun başka bir yolu yok.

Millie umursamadı. Geçen hafta sanki kendi bebekleriymiş gibi onlara şımarttı. Dün gece bir saat boyunca balkabağının soğukta dışarıda dayanması için en iyi yolu araştırdı ve yemin ederim ki sonra vücut spreyimin içerik listesini okuduğunu gördüm.

"Sizce bunların arasında bir fark var mı, yoksa sadece markaları mı farklı?" diye sorar gruba, elinde dört set oyma aleti tutarak.

Bryce, paketlere bakarak ciddi bir ifadeyle cevap veriyor. "Hepsi bıçak, değil mi?"

"Evet, ama sence bir set diğerinden daha mı iyi çalışıyor? Kötü oyma aletleri kullanmak istemiyorum."

Ondan bir seti alıp masanın üzerine koyuyorum. "Otur ve oyma yapmaya başla prenses. Eğer senin setin kötüyse, seninle değiştiririm."

"Peki." Bir iç çekerek, diğer iki paketi Bryce ve Daisy'nin oturduğu yere atar. "Sizi izleyeceğim."

İkimizin paketlerini açıp Millie'ninkini masanın önüne koyarken göğsümde inatçı bir sıcaklık hissediyorum. Sonra onun dev kabaklarını kenara itip kendiminkini alıyorum.

"Şablon falan mı bastırdın?" Bryce, kabaklarına sert bir bakış atarak sorar.

Kıkırdayarak güldüm. "Ben mi?" "Evet, sen. Burası senin evin."

"Kabak oymak benim fikrim değildi."

"O zaman neden bu kadar heveslisin?" diye karşı çıkıyor.

Gözlerimi ona dikip bakıyorum. "Sen bir sanatçısın. Şablon kullanmadan yap." "Sen, serbest el ile çizim yapabilen tek kişi sensin, sanki

"Bu senin hile yapma girişimin gibi geliyor," diye mırıldanır.

"Serbest el mi?" Millie, diğer çift için masanın üzerine iki siyah kalem yuvarlar. "Dövmeler gibi mi?"

Bryce ilk kalemi Daisy'ye uzatır, Daisy onu hevesle alır ve kapağını ısırarak açar, sonra balkabağına çizmeye başlar. Millie, son kalemi aldığımda bakışlarını başımın yan tarafına diker.

"Sık sık yapmıyorum. Ve düzenli müşterilerime yapmıyorum. Sadece aile ve arkadaşlarıma yapıyorum, böylece işleri batırırsam onların sızlanmalarını ve inlemelerini görmezden gelebileceğimi biliyorum," diye cevap veriyorum.

"Bu çok aptalca," diyor Millie açıkça.

Markerinin kapağını açıp, kabaklarının pütürlü ön tarafına üçgen şeklinde bir çift göz çizmeye başladığını izliyorum. Sarı saçları yüzünün etrafında kıvrılıyor, geri kalanı gibi düşük, dağınık bir topuz halinde toplanmamış. Aptalca bir şey yapmadan önce markerimi sıkıyorum ve saçlarını kulağının arkasına falan koyuyorum.

Bryce'ın homurtusu masanın öbür ucuna kadar ulaşır ve ben gözlerimi Millie'nin üzerinde bir an daha gezdirdikten sonra tekrar koyu saçlı şeytana dik dik bakarım. Daisy, kaleminin yuvarlak ucunu elinin arkasına batırmadan önce alaycı bir gülümseme takınır.

"Benim balkabağımın seninkinden daha güzel olacağına 50 dolar bahse girerim,"

diyo

rum. "Kabul," der Bryce, odaklanmadan önce.

Sandalyesini masaya yaklaştırır ve yüzünü birkaç santim yaklaştırır, kalemini kaldırıp çizmeye başlar. Gülmeme engel olurum ve Millie'ye bakarım. Kabak gözleri eşit çizilmemiştir, sağ göz sol gözün en az bir santim altında kalmıştır.

"Neden logo tasarımlarına odaklandığını anlayabiliyorum," diye mırıldanıyorum ve sandalyemi onun sandalyesine hafifçe yaklaşıtıyorum.

Millie başını yana çevirir ve gözlerimiz anında buluşur. "Bu bir hakaret mi, yoksa iltifat mı?"

"İkisi de, sanırım."

"Peki, sen oyalanmaya oyalamaya devam edersen bu yüzden belki sen bir bizden bizden daha kötü bir kabak oymacısısın."

"İmkansız."

Gülüşü yumuşaktır, hızlı bir nefes vermekten ibarettir. "Sen kibirlisin."

"Bunu şimdi mi fark ettin? Haftalar oldu."

"Oh, tanıştığımız geceden beri biliyorum. Sadece son iki dakikada unutmuş olabileceğin için hatırlatıyorum."

"Sen ve Bryce hayatımda olduğunuz halde benim bir egom olması bile mucize," diye mırıldanıyorum ve sonunda kalemi balkabağıma götürüyorum.

Pürüzlü kabuğu, herhangi bir şey çizmeyi zorlaştırıyor. Çizgilerim dalgalı ve gerçek bir şekil çizmek imkansız. Millie'nin balkabağının gözleri birbirine uymuyor olabilir, ama çizdiği gülümseme o kadar büyük ki, ona neden bu boyutta çizdiğini sormak üzereyim.

"Seni alçakgönüllü tutuyoruz," diyor ve bileğini hareket ettirerek balkabağına gamzeler ekliyor.

"Diğer şeylerin yanı sıra."

Onundikkat biraz biraz düşüyordüşer korkunç berbat lanet olası çizimimin üzerine düşüyor. "Bunlar onun gözleri mi?"

"Belki," diye homurdandım.

"Belki mi? Kesinlikle öyle. Ve sen *benimkine* tuhaf bir bakış attın."

"Atmadım."

"Öyleydi," Daisy, balkabağından gözlerini ayırmadan araya girdi.

Kalemimi ona doğrulttum. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

Başladığından beri bir kez bile o şeyden gözlerini ayırmadın."

"Sen öyle düşünüyorsun."

"Hepiniz dikkatimi dağıtıp hata yapmamı istiyorsunuz," diye mırıldanırım.

Bryce, çok eğlenceli bir kahkaha attı. "Bunu kendi başına yaparken buna gerek yok."

"Sözlerini geri alacaksın," diye uyarıyorum.

İçimdeki rekabetçi ruh alevlenir, masadaki diğerlerini görmezden gelip işime odaklanmaya çalışırken göğsüm ısınır. Yanımdaki sandalyede oturan kadının merakını hissederek, bu fırsatı kendimi göstermek için kullanırım. Utanmazca bir davranış, ama elimde değil. Millie'nin yanında olduğum zamanların yarısında kendimi kontrol edemiyorum. Bu hafta her gün bunu hatırlatıyor bana.

Onun üstündeyken, penisimin baskı yaptığı anı bir kez daha hatırladığımda elim kayıyor...

Kabakımın ortasından geçen siyah çizgi, boğazımdan neredeyse hayvani bir ses çıkmasına neden oluyor. Bu seferki dürtüyü görmezden gelemeyerek, kalemi yavaşça indirip yanıma bakıyorum. Millie zaten beni izliyor, kaşları çatılmış ve dudakları yine lanet dişlerinin arasında sıkışmış durumda. Başparmağımla onu çekip çıkarmak ve geride kalacak izi ovmak için can atıyorum.

Bugün bininci kez kasıklarım geriliyor, sandalyede yerimi değiştirip dilimi ısırarak ona kalemi bırakıp yatak odasına gitmesini söylememek için kendimi zor tutuyorum. O gün odasında olduğumdan beri gergin bir pislik oldum ve tüm vücudum, cinsel ilişkilerin sona ermesini bir ceza olarak görüyor, gerçekte olduğu gibi: *derslerimizin sonu*.

Her gittiğim yerde beni rahatsız etmeye başlayan huzursuzluğu bile kabul etmeyeceğim. Stüdyoda çalışırken ya da dairemde egzersiz yapmaya çalışırken, duvardaki posterleri görmek yerine, onun yerine astığı gömleksiz itfaiyeci takvimine bakmak zorunda kalıyorum.

Sormama gerek yok, bunu ona Shelly'nin verdiğini biliyorum.

Onu indirmeyi düşündüm, ama yapamadım. Bu, onun buraya yaptığı küçük değişikliklerden biri ve onu atmak, onu atmak gibi geliyor. Bu, yapmak istediğim en son şey.

"İyi misin?" diye soruyor, sesi alçalıyor, böylece soru sadece bana geliyor.

Cevap vermeden önce dilimle dişlerimin arkasını hafifçe vuruyorum. "Evet. Harika."

"Kabakları yumruklamak istiyormuş gibi görünüyorsun." "Sadece oyma için hazırım."

"Şimdiden mi?" Şüpheleri açıkça belli. "Öyle mi?"

Kahkaha patlaması yaşıyorum. "Evet, Millie. Serbest el ile yapacağım. Biraz güven, olur mu?"

"Tamam, tamam." Bana oyma aletini uzattı ve çizimime uzun uzun baktı.

"Çok engebeli," diye açıklıyorum.

"Bu onlara özgünlük katar." "Elbette katar."

"Onları sevme. Onlar sadece çocuk," diye hafifçe azarladı, ağzında alaycı bir gülümsemeye.

"Sen, yeni doğan bebeğinin tarihteki en sevimli bebek olduğuna inanan bir annenin gözüne sahipsin, ama kesinlikle öyle değil."

Kıkırdayarak başını öne eğiyor ve kalemmini bırakıp oyma aletini alıyor. "Peki. Sen serbest çizim yapmak istiyorsan, ben de öyle yapacağım."

"Yüzünün neredeyse tamamını çizdin bile."

"İkimiz de onun çok çirkin olduğunu biliyoruz," der, başını kaldırıp kabaklarına somurtarak bakar. "Baştan başlayacağım."

"Tamam. Sıfırdan başlayalım."

Turuncu saplı oyma aletini bana doğrultup gülümser. "En iyi kabak oymacısı kazansın."

"İyi şanslar," dedim, sahte bir özgüvenle.

"İhtiyacın olacak."

Sonra benden uzaklaşıp bıçağı balkabağının tepesine sapladı.

GERİ ÇEKİLİYORUM ve stüdyonun önüne koyduğumuz balkabaklarının yanında duruyorum ve gülüyorum, kahkaham karlı gecede yankılanıyor.

Daisy de onu taklit eder, çömelir ve Bryce'ın balkabağındaki yapışkan göz çukurunu dürter, sonra başını sallar. Millie'nin yanına yaklaşıp, omuzlarına örtülmüş ağır siyah ceket ve

ve kocaman sırtışına bakıyorum, sonra tekrar balkabaklarına dönüyorum.

"Bunlar çok kötü," diyor Bryce.

"En azından bundan sonra daha iyi olacağız," diyor Daisy.

"En azından bundan sonra daha iyi olabiliriz," diyor Daisy.

Bryce, Daisy'nin beline elini koyup onu kendine doğru çeker. "Burada umut ışığı yok, bebeğim. Bunlar berbat. Onları burada tutamayız. Müşterileri kaçıırız."

Kulağa dramatik geliyor, ama... gerçekten o kadar kötüler. Millie'ninkinin üst kısmında hala iç organları sarkıyor, kesilen yer delik için çok küçük kalmış ve bir santim içeri girmiş. Gözleri o kadar geniş ki, balkabağının dörtte üçünü kaplıyor ve gülümsemesi bir korku filminden çıkmış gibi.

Bryce'inki bir şekilde daha da kötü. Üst kısmı mükemmel kesilmiş olsa da, geri kalanı sanki yumruğunu içine sokmuş gibi görünüyor. Benimki iyi başlamıştı ama bir şekilde karmaşık bir kafatası tasarımından, ellerim kadar büyük testisleri olan çarpık bir penis haline dönüştü.

Daisy'inki en iyisi, ama bunu söylemek bile gerçek anlamını tam olarak yansıtmıyor. Üçgen gözleri ve küçük burnuyla en çok balkabağına benzeyen o. Ama ağzı pürüzlü ve bir şekilde o kadar ince ki, bıçağı balkabağının içinden tamamen geçirmemiş olduğunu anlayabiliyorsunuz.

"Bence buraya kişilik katıyor," diyor Millie, kafasını kabak sergisine doğru eğerek. "Ayrıca kar yağıyor. Karla kaplanacaklar an meselesi."

Bryce bunu düşünür. "Ya karla kaplanacaklar ya da çürüyecekler ve daha da kötü görünecekler."

"O zaman göz kulak olalım." Millie bana dönüp geniş, yalvaran bir bakışla bakar. "Ben göz kulak olurum. Onları mümkün olduğunca uzun süre burada bırakalım."

Bryce'ın yenilgiyi kabul eden homurtusunu görmezden gelip önümdeki parlak mavi gözlere odaklanıyorum. Millie, gözlerimi başka yere çevirmem için risk almıyor. Elini uzatıp elimi tutuyor, giydiği ceketimin altına çekip parmaklarımı sıkıyor. Kararımı o bana baktığı anda vermiştim, ama bu? *Bu kirli bir iş.* Bana bu gece karın içinde çıplak uyumamı isteyebilirdi ve ben de kabul ederdim

Bana dokunurken, sanki tek istediği buymuş gibi. Sanki iki kez düşünmesi gerekmiyormuş gibi.

"Kalacaklar," diye mırıldanıyorum, başparmağım la onun parmak eklemlerini okşayarak. Dudakları parlak bir gülümsemeyle kıvrılıyor ve işte bu kadar.

Belki de karda uyumak tam da ihtiyacım olan şeydir.

31

MILLIE

"Herkes kitabı neredeyse bitirdi. Shade'i toplantıyı onun evinde yapmamıza izin vermesi için ikna etmen gerekiyor."

Lacey'nin sesi, ucuz telefonumun hoparlöründen biraz boğuk bir şekilde geliyor. Yatağımın ucunda bacaklarımı çaprazlayıp, ne kadar gergin olduğumu ona hissettirmemeye çalışıyorum.

Kitap kulübü fikrini ilk kez düşündüğümde, bunun gerçekten gerçekleşeceğini düşünmemiştim. Sadece sohbeti doldurmak için ortaya atılmış bir fikirdi, ama Shelly bunu öylece bırakmadı. Ya Oak Point'te bir grup arkadaş bulmak için gerçekten istekli görünüyordum, ya da kitapları ne kadar çok sevdiğimi anlayabilmişti, çünkü bunu gerçekleştirmek için kendini görevlendirmişti.

Sonra Lacey bu konuyu bana durmadan anlatıp durdu ve biz de her türlü planı yaptık. İlk kitabımızı nasıl seçeceğimizden, seçeneklerimizin ne olmasını istediğimize, toplantı için bir tema belirlemek isteyip istemediğimize kadar her şeyi konuştuk. Konum, heyecanımızda hiç önemli bir faktör olmadı, ama şimdi toplantıyı düzenleyecek bir yer bulmak için acele ediyoruz. İlk toplantımıza sadece birkaç gün kaldı ve Shade'e toplantıyı burada yapabilir miyiz diye sormakta tereddüt ediyorum.

İşler bizim için o kadar iyi gidiyor ki, onu istemeden rahatsız etme düşüncesi bu konuda ağzımı kapalı tuttu. Elbette, genellikle benim önerdiğim şeylere evet diyor, ama bu, market arabasına fazladan bir kutu dondurma atmak ya da banyodaki eski siyah havluları yumuşak pembe olanlarla değiştirmekle aynı şey değil.

Ondan, evine yarım düzine kadını davet edip müstehcenlik ve hizmet dilinin aşk dili hakkında konuşmasını isteyeceğim.

"Hayır derse yedek planımız var mı? Kabinlerden birine ne dersin?" diye soruyorum, dudakımı ısırarak.

"Zaten sordum. Kar yağdığı için turistlerle tamamen dolular. Shelly, beklemeyi karar verirsek Kasım ayındaki yoğunluğun daha da kötü olacağını söyledi."

"Dükkânın arka odası ne olacak?"

"Tabii, hepimiz birbirimizin kucağına oturmak istiyorsak," diyor Lacey iç çekerek. "Sadece sor ona, Millie. En kötü ne diyebilir ki, hayır."

"Kendimi kötü hissediyorum," diye itiraf ettim ve bacaklarımı yatağın kenarına sarkıtmak için yer değiştirdim.

"Neden? Alınma tatlım, ama bence aşık olduğun kişi bu konuyu fazla düşünmene neden oluyor."

Karnım sıkışırken sertçe güldüm. "Aşık olmak mı?"

"Evet, aşk. Shade'e olan aşkın. Bu çok açık." "Büyükannenin kaçak içkisini mi içtin?"

Onun alaycı tavrı derin ve keskin. "Hayır, anlamadım. Kafan karışık gibi davranmaya çalışma. Ondan hoşlanıyorsun. Ve bunda *bir sorun yok*. Sadece ona olan hislerin yüzünden sormaya çekindiğini söylüyorum."

"Biz arkadaşız, Lacey."

Aslında bence o benim en iyi arkadaşım. Her zaman sahip olmak istediğim türden bir arkadaş.

"Tamam, o zaman sevişmek isteyen arkadaşlırsınız. O da sorun değil. Ama yine de ona sormalısın."

"Sevişmek falan olmayacak." Yanaklarım kızarır, omurgamdan yukarı doğru bir sıcaklık yayılır ve sonra eklerim, "Ona soracağım."

O benim kabulümü görmezden gelir ve sözlerimin ilk kısmına odaklanır. *Tabii ki*.

"Neden sormayacaksın?"

"Çünkü biz öyle değiliz, Lace. Bu konuyu kapatabilir miyiz?" diye soruyorum, sinirlenmiş ve devam edemeyecek kadar utanmış bir şekilde.

Hoparlöre öfkeyle nefes verir. "Peki. Ama bu, ondan hoşlandığın gerçeğini değiştirmez. Çok geç olmadan harekete geç ve o güzel kızı eve sür. En azından o adamı bir deneme sürüşüne çıkar. Teklif yapma fikrini değerlendirip değerlendirmeyeceğini gör."

"O bir araba değil," diye inlerim. "Sadece bir düşün."

"Kitap kulübü hakkında soru soracağım," diye ısrarla söylüyorum. "Ve diğer konuyu rahat bırakacaksın."

"Hiç eğlenceli değilsin Millie."

Ayağa kalkıp, şifonyerin üzerindeki aynaya hızlıca bir bakış attıktan sonra, "Sana onun söylediklerini mesaj atarım," diyorum.

"Tamam. Acele et."

Telefonu kapatıp, bir süre daha aynadaki yansımama bakıyorum. Hâlâ pijamalarım üstümde ve saçımı henüz taramadım. Lacey'nin araması beni alarmdan önce uyandırdı ve onun gevezelik eğilimi yüzünden, işe gitmeden önce hazırlanmak için neredeyse hiç vaktim kalmadı.

Genellikle, Shade mutfakta ya da odasında saklandığından emin olana kadar odamda kalır, sonra banyoya koşardım, ama bugün...

Pijamalarımı değiştirmeden kapıyı açıp odadan çıktım. Kahve kokusu daireyi doldurmuş, beni mutfığa çekiyordu. Shade her sabah bir demlik kahve yapar, ama işe gitmeden önce sadece yarısını içeriz.

Kalanını Bryce için stüdyoya getirir. Maggie's'ten sipariş ettiği içeceği bitirip Shade'in demlediği kahvenin geri kalanını içmeden kimseyle iletişim kurmaz.

İlk başta, kahveyi içmiyordum çünkü o sadece süt kullanıyordu, ama sonra hem üst katta hem de stüdyoda buzdolabında mocha aromalı bir kahve bulmaya başladım. Artık güne bir fincan kahve içmeden başlayamıyorum. Vücudum neredeyse onu arzuluyor. Espresso shotlar artık geçmişte kaldı.

Banyo kapısı açılır ve ben şaşkınlıkla geriye doğru atlarım. Shade'in alçak, karanlık kahkahası beni bulur ve başımı yana çevirip yoğun buhar bulutlarına bakarım. *En az* 1,93 metre boyundaki adam, kapıya yaslanıp çok ıslak, çok çıplak göğsünü kollarını kavuşturarak tüm kapı girişini kapatır.

Dün gece olmayan bir gerginlik var çenesinde. Ve şimdi bunu fark ettiğim için, pembe havlusunun kalçalarının altına bağlandığı yere kadar gözlerimi kaydırıyorum. Yıllar süren çalışmayla elde ettiği kasları var, ama bunun yanı sıra, aşağıya doğru uzanan iki çizginin tam ortasında, koyu renkli bir kıl izi var...

Havlu altındaki silüetine, havlunun yukarı doğru konumuna bakarken içim yanıyor...

"Geç kalıyorsun," diye mırıldanıyorum, sesim ergenlik çağındaki bir erkek çocuğu gibi çatallanıyor.

"Evet. Alarmım çalmadı," diyor, gözlerimden kaçarak.

"O zaman havluyu açıklıyor. Tabii öyle çalışmaya gitmeyi planlamıyorsan."

Kaşlarını kaldırıyor, gözleri vücudumda geziniyor ve uyluklarımda duruyor, dudakları aşağı doğru çekiliyor. "Yataktan kalkmış saçlı ve o lanet şortu giyen ben değilim. O şekilde aşağı inmeyeceğini çok iyi biliyorum."

Kendime bakıp, kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çattım. Evet, şortlar kısa, ama bunlar pijama. Kim pantolonla uyumak ister ki? Ama bu kıyafetle aşağı inmek benim için hiç mümkün değildi. Onun bunu söylemesi çok garip. Daha önce hiç kıyafetlerimden bahsetmemişti.

"Onlar sadece şort."

"Sikik şort değil. O şeyler süslü külotlar, Millie." "Ev kuralları mı koymaya çalışıyorsun, baba?" diye alay ediyorum, belimi tutarak.

Gözleri sonunda çıplak bacaklarımdan ayrıldığında, gözlerinde karanlık bir parıltı var. O keskin bakışın yoğunluğu, tüylerimi diken diken ediyor. Orada sadece çekicilikten çok daha fazlası var.

"Ben senin baban değilim. Ama benim evimde o minicik şortlarla dolaşacaksan, en azından sana bakmama izin verebilirsin," diye homurdanır.

O benim ellerimi kendi elleriyle değiştirip beni banyoya sürüklediğinde, çığlık atmamak için dişlerimi dudağıma batırıyorum. Küçük alana birlikte sıkıştığımızda buhar cildime yapışıyor ve o beni döndürüyor. Beni tezgahın üzerine eğip sırtımı sert bir eliyle orada tuttuğunda kalçalarım tezgahın kenarına çarpıyor.

"Bakmak istiyorsan, bak," diye fısıldıyorum, göğsümün derinliklerinden, sinirlerden titremeyen bir ses buluyorum. Artık burada ilk geldiğimde olmayan bir özgüven var.

Haftalarca hiçbir şey olmadan, dersler ya da gizli dokunuşlar olmadan, gerginim. Birlikte yaptığımız şeye alışmıştım ve bu kadar ani bir şekilde durmak yanlış geldi. Sanki bir hata yapıyormuşuz gibi.

Shade'in elleri o kadar geniş ki, kıvrımlarımı yutuyor, onları - beni - küçücük hissettiriyor. *Kırılgan*. Yine de büyüklüğüne rağmen nazik. Tutuşu güçlü ama dikkatli, benim için olduğu kadar onun için de anlamlı olmayan bir şekilde.

Arkamda yer değiştirip bana yaklaşıyor. Bu pozisyonda şortum kalçalarımın arasında sıkışıyor ve kıkırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Etrafımızı saran sis nedeniyle aynada onun yansımaları net olarak göremiyorum, bu yüzden omzumun üzerinden bakıyorum. Daralmış, koyu renkli gözleriyle karşılaştığımda içimi kaplayan titremeyi fark etmiyorum.

"Sadece bakmak istemiyorum, prenses. Sorun da bu lanet olasıca," diye homurdanıyor ve dudaklarını ıslatıyor.

Sağ elinin avuç içi kalçamdan ayrılıyor ve kıvrılarak popomun şekline doğru iniyor, sonra kalçamı sıkıca kavırıyor. Sol eli şortumun şeklini takip ediyor, kıvrımlarına kadar uzanıyor, geriye sadece dantel kalıyor. Parmağını alt kısmın altına sokuyor ve dantel boyunca kaydırıyor, ta ki tamamen kaybolana kadar.

Nefesimi tutarak, kışıma verdiği öneme hayranlıkla bakıyorum, sanki bir sanat eseriymiş gibi ona bakıyor. Sanki ucuz bir pijama şortuyla banyo tezgahına eğilmiş değilim de, Paris'ten ithal pahalı, ipek bir iç çamaşırı takımı giymiş, manzaralı bir California kral yatakta uzanmışım gibi.

"O zaman ne yapmak istiyorsun?" diye soruyorum, nefes nefese bir nefesle soruyu zorla soruyorum.

Shade yutkunur, boğazı zorlanır. O, kalçalarımın arasındaki danteli takip edip, nemli ve kaygan olan merkezime doğru ilerlerken, ben kaslarımı kıkırdatmaya cesaret edemem. Parmağı kumaşın altına girip cinsel organımın dudaklarını ayırırken, boğazımdan boğuk bir inilti çıkar.

"Bana başka bir ders daha istediğini söyle," diyor, hareket etmeyi bırakarak bana kızgınmış gibi sesleniyor.

Tereddüt etmiyorum, kalçalarım kendiliğinden ona doğru geriye doğru hareket ediyor. "Başka bir ders istiyorum."

"Kıcını kızartacağım Millie. Sonra seni bu tezgahın üzerine çekip başka bir şey öğreteceğim, böylece otururken el izimin yanığını hissedebileceksin."

"Tamam," diye inleyerek, çılgınca başımı sallıyorum. "Evet."

"Çok heveslisin. Delireceğim. Beni deli ediyorsun," diye tıslar, avucunu kıcıma vurmadan önce. "Seninle milyonlarca şey yapmak istiyorum. Yapamayacağımı bilmek beni tam olarak böyle yapıyor. Vahşi."

Temasla birlikte keskin bir nefes alıyorum, derimde hafif bir acı hissediyorum ama ona doğru geriye doğru bastırmaya devam ediyorum.

"Yapabilirsin. Her şeyi yapabilirsin," diye kırık bir sesle fısıldıyorum, sanki haftalardır dilimin ucunda duran bir itiraf gibi.

"Ne kadar uslu bir kızsın. Bana istediğimi yapmama izin vermeye çok istekliymişsin, prenses." Eli yine sallanıyor, bu sefer daha sert vuruyor. "Ama oraya gidemeyiz."

İnlemem, klitorisimi okşarken bacaklarımın arasında kıvılcımlanan zevkten çok, onun reddiyle ilgili. Burada arkadaşlıktan daha fazlası var ve bunu Lacey konuyu açmadan çok önce biliyordum. Haftalardır böyleydi. Ama bunu hisseden tek kişi benim.

Tezgahın kenarına tutunup nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. İçime giren iki parmak bu işi imkansız hale getiriyor. Kendimi desteklemek için tezgaha daha fazla yaslanıyorum ve gözlerimi omzumun üzerinden bakmaya zorluyorum.

"Bu kıcı dişlerimle parçalamak istiyorum," diye inliyor, başı öne düşerken kalçaları sarsılıyor, bizi birbirimize yapıştırmak üzere. "Üzerine damga atabilirim, böylece sonsuza kadar benimle damgalanmış olursun."

Sıcaklık karnımın içinde bir havai fişek gibi patlar. Tezgaha tutunmam, başım dönmeye başlayınca parmak eklemlerimi beyazlatır. Hissetmeden önce avucunun kıcıma hafifçe vurduğunu duyarım, her vuruşla hafif acı daha da şiddetlenir.

"Yap şunu," diye nefes nefese söylüyorum, sertleşmiş meme uçlarım bluzumun kumaşını sıyrıyor. "Isır beni, Shade."

"Millie." Neredeyse bir hırıltı gibi. "Lütfen."

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor. Rahatlama ve zevkten inliyorum, şortumu çıkarıp ağzını amıma götürdüğünde, sıcak bir çizgi halinde yalıyor. O benim uyluklarımı tutup yerden kaldırıp üstüne çıkardığında oda yana yatıyor. Çıkardığı sesler müstehcen, ıslak ve çaresiz.

"Bu amcığı özledim," diye nefes nefese, klitorisimi sertçe emiyor. "Çok. Sikişmek. İyi."

Ağzımdan hiçbir kelime çıkmıyor. Sadece beni tahrip ederken, beni uçurumun kenarına getirip şeytani bir gülümsemeyle beni uçurumdan aşağı ittiğini hissedebiliyorum. Boğazım orgasm olurken bir çığlık atmak için sıkışıyor, o da ağzını kıcımın ortasına getirip ısırmadan önce çığlığımı bastırıyor.

"Shade!"

Beni ayağa kaldırır ve ağrıyan kıcımı avuçlar, dişlerini çekip bıraktığı izi emerek yakar. Bu ilkel ve ham bir harekettir ve ben bunu şimdiye kadar yaşadığım en mükemmel şey gibi kabul ederim. Onunla birlikteyken, belki de öyledir.

Vücudu sırtımı kaplayacak şekilde hareket ediyor, göğsünden gelen sıcaklık göğsüme çarpıyor. Her iki yanımdaki tezgahı kavırıyor ve çenesini omzuma koyup nefes veriyor.

"Çok acıyor mu?"

"Amaç bu değil miydi?" diye soruyorum, hala nefes nefese. "Bunun amacının ne olduğunu bilmiyorum."

Elini izliyorum, istemeden mi yoksa bilerek mi, benimkine yaklaşıyor.

"Neden sadece dersler olmak zorunda?"

Durur, arkamda gerginleşir. "Çünkü bir gün gideceksin."

Bu, göğsüme bir yumruk gibi çarptı ve nefesimi kesti. Ona bakmak istiyorum ama bakarsam, bu konuşmayı sonlandırma riski olduğunu biliyorum. Shade hayatındaki neredeyse her şey hakkında açık olabilir, ama bu konuya, duygusal yakınlığa gelince, henüz aşamadığım bir duvar var.

"Sanki ben bu kararı çoktan vermişim gibi konuşuyorsun."

"Kalmak için bir karar verdin mi?" diye soruyor, sesi soğuklaşıyor.

Kaşlarımı çatıp, sis dağılırken aynaya bakıyorum. Shade, ne kadar yakın olsak da benden kaçınarak duşa bakıyor.

"Henüz değil," diye fısıldıyorum.

Bu cevap onu sarsar. Aynada gözleri benimkilerle buluştuğunda, ihtiyatlıdır.

"Sana bir erkeğin yüzünü bıçakla tıraş etmeyi öğreteceğimi söylemiştim."

Neden şimdi bu konuyu açtığını sormadan, ellerini belime getirip beni tezgahın üzerine kaldırıyor. Hayal kırıklığımlı yutuyor ve onu geri iterek, bunun yerine arkadaşlığımızın rahatlığını arıyorum. Zaten sınırın o tarafı daha güvenli.

En güvenli seçenek bu odadan çıkıp birkaç dakika kendimizi toplamak olsa da. Yine de buradayız, hala birbirimize yakın ve nereye gideceğime karar verme zamanı geldiğinde, kalmam için ona yalvarmayacağım gibi davranıyoruz.

32

GÖLG

Ona bakmaktan kendimi alamıyorum.

Stüdyoya dalıp, sürekli arkasına saklandığı masanın üzerine eğip, son bir haftadır düşündüğüm şekilde onu becermek için tüm gücümü kullanıyorum. Başlangıçta nazik davranıp, dikkatlice içime girip sonra derinlemesine sürtünerek. O benim adımları inleyerek söylerken, ben de onun boğazına, omuzlarına ya da ağzına küfürler yağıdırırım.

Aklımı kaybetmenin çok ötesindeyim. Zaten gitmiş durumda ve şimdi de göğüs kafesimi parçalıyor, kalbimi göğsümden söküp çıkarmaya ve onu minik pembe çantasına tıkmaya kararlı. Dişlerimi sıkıp kameramdaki bu haftanın fotoğraflarına bakmaya devam ediyorum, hiçbirine dikkat etmeden.

Hepsi bulanık, dikkatimi dağıtan şeyler. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Sesini duyunca tüm vücudum gerildi. Günün son müşterisi gittikten sonra konuşmamıştı ve *lanet olsun!* Sadece bir saat sonra nasıl fark edemedim?

"Sor bakalım," diye homurdanıyorum.

Gergin bir sessizlik. "İlk kitap kulübü toplantısını üst katta düzenleyebilir miyim? Evet demek zorunda hissetme. Burası senin evin. Ben burada sadece bir misafirim ve seni rahatsız etmek ya da zor durumda bırakmak istemem..."

"Evet," diye çıkıyor ağzımdan, sesim boğuk. Boğazımı temizleyip ekliyorum, "Yukarıda yapabilirsin."

"Yapabilir miyiz? Emin misin?"

Bu dört kelimenin verdiği mutluluk, adrenalin gibi içimi kapladı ve içimi aydınlattı. Onu bu şekilde hissettirdiğimi bilmek beni ne kadar mutlu ettiğini saklamak acı vericiydi.

"Sen sadece bir misafir değilsin. Benim onayımı düşünmeden planlarını yap, Millie."

Sadece bir bakış. Ona sadece *bir* bakış atabilirim, ama... O da bana bakınca kalbim deli gibi çarpmaya başlar. O mavi gözlerin yumuşak parıltısı beni olduğum yerde kilitler, midemin duvarlarını kemiren çok ham ve çaresiz bir şey.

"Teşekkürler, Shade. Yarım düzine kadın senin dairenizi köpüklü şarap ve atıştırmalıklarla doldurursa sorun olmaz mı diye emin olamadım. Bu haber şehirde yayılırsa, 'playboy' ününü kaybedebilirsin," diye alaycı bir şekilde gülümsüyor.

Kuru boğazımı ıslatmak için yutkunuyorum. "Ben playboy değilim." "O zaman nesen?"

Bir an sessizlik olur, sonra kendimi konuşmaya zorlayarak bakışlarımı kamerama çeviririm. "Hiçbir zaman bir ilişki istemedim. İlişkiler karmaşıktır. Hayatımda karmaşıklığa yer yok."

"İlişkiler sadece sen istersen karmaşıktır."

"Bu senin profesyonel görüşün mü?" diye soruyorum, sesime sızan hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak. "Senin ilişki deneyimin benimkinden daha az."

"Bu konuda çok şey okudum."

"Kurgunun amacı, gerçek olmamasıdır."

Ben fotoğrafları tıklamaya devam ederken, sandalyesinin tekerlekleri yerde yuvarlanıyor. "Belki de kitap kulübü toplantısına katılmalısın. Bir iki şey öğrenebilirsin."

"Romantik roman hayranı olmayacağım, Mills." "Hiç kız arkadaşın oldu mu?"

O bu konuyu bırakmayınca inlememek için kendimi zor tutuyorum.

"Bu konuya nasıl geldik?"

"Önemli değil. Gerçekten merak ediyorum."

"Birkaç tane içtim. Ve dediğim gibi, çok karmaşıktılar."

Millie mırıldanıyor ve ben ona bakıp bu fikri reddetmeyi düşünüyorum. "En son ne zaman oldu?"

"Tanrım, koku alan bir av köpeği gibisin."

"Merak ediyorum!"

"Evet, biliyorum."

"Söyle bana."

"Yedi yıl önce. Dükkan yeni büyümeye başlamıştı," diyorum, kamerayı metal arabaya bırakarak.

"Demek bu yüzden karmaşıktı."

Sandalyeyi döndürmeden önce alçak bir kahkaha attım. Millie'nin yüzünde beni tahrik etmekten çok sinirlendirmesi gereken bir her şeyi bilir ifade var, ama bugün o kadar berbat geçti ki, ikincisini kabul ediyorum.

"Her şeyi bildiğini mi sanıyorsun, hmm?"

"Senin sandığından daha fazlasını biliyorum."

"Hepsi kitapların sayesinde mi?"

"2000'lerin başındaki romantik komedileri biliyor musun?"

Başımı öne eğip bir nefes verdim. "Yani sadece kitaplar değilmiş."

"Tabii ki değil. Ben odama gizlice DVD'ler sokup geceleri klasik filmleri izleyerek büyüdüm. On altı yaşına geldiğimde, bir erkeğin benim için ne kadar değerli olduğunu kanıtlamasını istediğim tüm yolları biliyordum. Tüm erkeklerin yaptığı gibi ağzından kaçıracağı zaman benim için nasıl mücadele etmesini istediğimi biliyordum. Gerçek hayattaki flört deneyimimdeki eksikliği, *gerçekliği* unutturan filmlerle telafi ediyordum."

Öne eğilip dizlerimi açıyorum. Millie, sözde beklentilerinin ağırlığı altında rahat etmeye çalışırken hareketlerimi izliyor. Erkekler konusunda standartları olduğunu bilmek, hayranlık uyandırıcı olduğu kadar korkutucu da. Bu standartları karşılayabilecek miyim diye kendime sorduğumda özgüvenim sarsılıyor. Ama bunun bir önemi yok.

O gidiyor.

"Kitaplarında veya filmlerinde yer alan kurgusal erkeklerin sana asla vermeyi düşünmeyeceği şeyler var."

Gözleri parıldıyor. Safir gibi parıldıyor. "Ne gibi?" "Örnek mi istiyorsun?"

"İstiyorum. Bana haklı olduğunu kanıtla, Bay Kibirli."

Korku dolu bir kahkaha atıyorum, ortasında kırılıyor. Tabureden kalkıyorum, riski göze alıyorum. Stüdyonun önündeki deri koltuğa doğru yürürken Millie'ye bakmıyorum bile.

Pencerenin önünde, arkamda malzeme dolu tekerlekli arabamı çekerek duruyorum. Sessizce beni izlerken gözleri yanıma dikiliyor.

"Logonu bir şablona bas," diye yumuşak bir sesle emrediyorum. "Logomu mu?"

"Benim için çizdiğin logo. Yazdır ve buraya getir." Hareket etmiyor. "Dövme mi yaptıracağım?"

"Hayır."

Onun ayak sesleri nihayet yere çarptığında, ben dövme makinesini sarıyorum. Yazıcı kısa süre sonra çalışmaya başlıyor ve stüdyonun arkasına bakmama gerek kalmadan onun işi doğru yaptığını anlıyorum. Son bir haftadır her gün bir düzine şablon basıyor.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor geri dönerken.

"Şimdi, ben sandalyeye oturacağım ve sen de o lanet olası logomuzu göğsüme dövme yapacaksın."

Topukları zemini çiziyor. "Şaka yapıyorsun."

Mürekkebi kapaklara döküyorum, iğneyi yerleştiriyorum ve eldivenlerimi çıkarıp oturuyorum. Karşısına geçtiğimde, tamamen hareketsiz kalıyor. Gözleri yuvarlak, gerginlikle bana bakıyor, gözlerinde bir irade savaşı yaşanıyor.

"Kurgusal erkeklerinden hangisi bunu yaptı, söyle bana," diyorum, sahiplenici talebim açıkça ortada.

Kafasını sallar ve yavaşça yaklaşır. "Bu bir rekabet değil. Onlar bir jest yaptıklarında, bunun arkasında bir anlam vardır. Başkalarından daha iyi olmak için yapmazlar. Onları jest yapan şey de budur."

"Ya bu hep benim planım olsaydı?"

"Ne?" diye fısıldadı, parmaklarıyla ekose eteğini iki yumrukta toplayarak uyluklarından hafifçe kaldırdı. "Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

İlk sorusunu atlıyorum, bunu yüksek sesle söylemeye hazır değilim. "Sana öğretmeyi hep planlamıştım. Şimdi sadece birkaç adımı atlıyoruz."

"Birkaç mı? Hepsini atlıyoruz. Sana zarar vereceğim." "Belki."

Bu, onun hayalindeki erkekleri geçmek istemesinin çok ötesinde bir şey. Eğer istersem yapabileceğimi kanıtlamakla ilgili. Kendime bir şans versem, ona layık olabileceğimi kanıtlamakla ilgili. Ben dışarı çıkıp

dışarı çıkıp yağmurda durup on blokluk bir alanda herkesin duyabileceği şekilde duygularımı haykıran bir adam değilim. Ama bunu özel olarak gösterebilen biriyim. Tıpkı böyle.

"Yapamam," diye ağır bir nefesle itiraz ediyor.

"Evet, yapabilirsin. Görüldüğü kadar zor değil. Ve ben sana yardım edeceğim."

Dudağı dişlerinin altına kayıyor. Elimi uyluğumdan aşağı kaydırıp, onun elini tutması için kaldırıyorum. Elime bakıyor, sonra parmaklarını benimkilerin arasına sokup, onu bacaklarımın arasına çekmeme izin veriyor.

"Bu logoyu sonsuza kadar üzerinde taşımak istemezsin. Hele de onu mahvedecek biri tarafından yapılmışsa."

"Şu anda istediğim tek dövme bu. Burası için mükemmel ve senin yarattığın şeyden çok gurur duyuyorum."

"Nereye?" diye sorar, gözlerini hızla kırıştırarak.

Ellerimizi göğsüme götürdüğümde kalbim sıkıştı. Gömleğimin altında, gövdemdeki tek boş alan olan yer. "Tam burada."

"Dur."

Elini çekmeye çalışıyor ama ben onu elimde tutuyorum. Gözlerinde parıldayan gözyaşları beni onun önünde dizlerimin üzerine çökertmeye yetiyor ama ben oturmaya devam ediyorum. Parmaklarını sıkıp çekiyorum, onu bana yeterince yaklaştırdıktan sonra umutsuzca sarılabiliyorum.

"Seninle gurur duyuyorum," diye tekrar ediyorum, o kadar yavaş ve sessizce ki, hafif bir esinti bile sözlerimi uçurabilir.

Çenesini göğsüne gömerek başını eğiyor ve titrek bir nefes alıyor. "Bunu yaparken bana rehberlik edecek misin? Seni incitmemem için?"

"Evet, prenses. Burada olacağım." "Ya bunu yapmaktan nefret edersem?"

"O zaman sevmezsin. Bir daha asla yapmak zorunda kalmazsın," diyorum.

Bana tekrar baktığında, sonsuz mavi denizin içinde bir berraklık vardı. "Tamam."

Onu sıkıca tutuyorum, henüz bırakmaya hazır değilim. Avucum sıcak, gömleğinin fırfırlı eteğinin altına kaydırmadan önce beline yapışıyor. Bana karşı titriyor, dudakları sessiz sözler için açılıyor. Gömleğimi başımdan çıkarmak için elini bırakıyorum

ve tekrar tutup ona sıkıca sarılmak için. Yanakları, eteğiyle uyumlu bir kızarıklıkla doluyor.

"Kucağıma otur, prenses," diyorum, onu kaldırmak için bacağını altından tutuyorum. "Böyle daha kolay olacak."

Tereddüt etmiyor. Ve kucağıma oturduktan sonra, ona burada bulunan en küçük eldivenleri veriyorum.

"Her şeyi hazırlayacağım. Sen sadece izle."

"Tamam," diye fısıldadı.

O gözlerini benden ayırmadan, ben tıraş yaparken, şablon öncesi losyonu sürerken ve tasarımını cildime aktarıırken kullandığım tekniği dikkatle izliyor. Hevesli bir öğrenci gibi her şeyi özömsüyor ve başlangıçta bundan nefret edeceği yönündeki endişesini yalanlıyor.

"Uygun iğneyi taktım ve ayarları yaptım. Tek yapman gereken, bana ne kadar derine bastırıldığını hissetmek. Mürekkebin kalıcı olması için yeterince derine bastırmalısın, ama cilde zarar verecek kadar derine bastırmamalısın."

O, göğsümdeki stüdyonun mavi logosu replikasını izleyerek bir kez başını salladı. Yıllar önce yaptırdığımdan beri hiç düşünmediğim renkler ve tasarımlarla çevrili olan onun logosu, ön ve ortada, benim için neden bu kadar özel olduğunu bilmediğim yeri işgal ediyordu. Orayı boş bırakmak, önemli bir şeyin oraya gelmesini beklerken alışkanlık haline gelmişti.

Bugün Millie, burayı sadece bu stüdyoyu temsil etmeyecek bir şeyle dolduracak.

Eldivenlerini giyen Millie, kucağımdaki pozisyonunu düzeltiyor. "Yanlış yaparsam bana söyler misin?"

"Evet, Millie. Söylersin," diye söz veriyorum.

Dövme makinesini kaldırdığında, onun altında gerildim. Tereddüt etti, gözleri bana bakarak beni kontrol etti.

"Ne?"

Neredeyse gülmek üzereyim. "Tut şunu. Ben iyiyim." "O zaman neden gerginsin?"

O makineyi eline alır, ben de metal arabayı yanımıza çekerim.

"Başladığında sana söylerim."

Gözlerini devirir, ama gerçek bir rahatsızlık yoktur. "Peki."

"Makineyi çalıştırdığında, iğneyi mürekkebe batır ve kapağın dolmasını bekle. Her zaman dolu tutmaya alış."

"Tamam."

"Cildimi gergin tut ve şablonu takip ederek iğneyi yavaşça cilde bastır. Hemen batırma. Yeterince derine girdiğinde sana söylerim," diye açıklarken belini sıkıca kavradım. "Arabada kağıt havlu var. Her durduğunda mürekkebi silmek için onu kullanacaksın. Sana ta taktığımda yaptığım gibi."

"Bu tatan çok daha karmaşık." "Bana güveniyor musun Millie?"

Bu soru onu sarsmış gibi görünüyor. Cevap vermeden önce hızlıca gözlerini kırptırıyor ve "Evet" diyor.

"Bunu halledebilirsin. Ama başladıktan sonra vazgeçersen, aynanın önüne geçip kendim bitiririm, tamam mı?"

Korkusunun bir kısmını bırakıp makineyi tutuşunu gevşetir. "Beni bunun için yargılama."

"Seni hiçbir şey için yargılamam. Özellikle de bunun için."

Bu ona yeter. Onun hareket ettiğini hissediyorum, mürekkebin olduğı yere uzanıyor ve sonra tanıdık bir vızıltı odayı dolduruyor. Onun ifadesini sertleştiren kararlılığından gözlerimi ayırmam imkansız, onu tüm bu zaman boyunca içinde olduğunu bildiğim kendine güvenen sert kadına dönüştürüyor.

Diğerk elimle kıvrımlı kalçalarını kavrayarak onu kucağımda sabit tutuyorum. şimdi bana dönük, elinde benim dövme makinem var. O göğsüme yaslanıp derimi gererken makine mürekkep püskürtüyor. İlk iğne batışına hazırlık olarak kasıklarım geriliyor ve iğne batınca nefesimi tutuyorum.

"Daha derine."

O da başını sallar ve biraz daha sert bastırır. İğnenin ilk batışı, doğru açığı bulmaya çalışırken acı verir, ama bir kez bulunduğunda, acı her zamanki haline döner. Beni ıglık attıracak kadar değıl, daha çok rahatsız edici bir acı.

"İşte böyle," diye övüyorum, başparmağıımı karnında gezdirerek. "Yavaş ol. Mürekkebi silmen gerektiğinde dur."

"Acıyor mu?" diye sordu, yaptığı çizgileri temizlemek için iğneyi çekerek.

"Hayır."

Dudakları kıvrılır. "Yalan mı söylüyorsun?"

Eteğinin altına uzanıp çıplak kığını sıkıyorum. Parmaklarımı uzatıp kalçalarının altına sıkışmış tangayı bulana kadar külotunu göremiyorum. Penisim kasıklarımda sertleşiyor, çok sertleşiyor.

"Eğer başlarsa, burada dikkatini dağıtacak bir şey var," diye düşünürüm.

"Beni kendinden daha çok oyalayacaksın. Sonra da gerçekten berbat bir dövmeyle kalacaksın."

"Benim yaptığım bu mu, Millie?"

Yan tarafa uzanıp iğneyi mürekkebe batırdıktan sonra göğsüme geri döndü. "Planın bu değil miydi?"

"Bu bir cevap değil."

"Çalışıyorum."

Derin ve yüksek bir kahkaha atıyorum. "O zaman çoklu görev yap."

Sonra kucağımda daha da yukarı kayar, iğne göğsümün üzerinde dururken bana bakar. Bakışlarında bir sıcaklık vardır, keskin sözlerin arkasına saklamaya çalıştığı canlı bir arzu. Ben de hissediyorum. O kadar yoğun hissediyorum ki, kot pantolonumdan sikimi çıkarıp, onu içine bir santim sokacak kadar külotunu kenara itmenin ne kadar kolay olacağını merak ediyorum.

"Dikkatli ol," diye sertçe uyarıyorum.

Dudaklarının kıvrımı ise hiç de öyle değil.

33

MILLIE

HAREKETLERİM OTOMATİK. Ne kadar yeni olsalar da, neredeyse rahatlatıcı.

Elimde titreyen makinenin verdiği his ilk başta beni korkuttu, ama Shade'in cildine her vuruşumda, ona daha fazla alıştım. Hareketlerim daha kolay hale gelmesine rağmen işim berbat. Çizgiler eğri, kıvrımlar ise hafifçe dalgalı.

Tasarımın siyah kısmına bakıyorum ve iğneyi göğsüne saplayacak kadar sert bir şekilde kalçalarımı öne doğru itmeye odaklanıyorum. Ondaki yayılan gerginlik, arkamı avuçlaması ya da çıplak karnımı başparmağıyla sürekli okşaması kadar dikkatimi dağıtıyor. Dövme tabancasını bir kenara atıp, onu tamamen farklı bir şekilde işaretlemek için yalvarmaya çok az kaldı.

"Millie," diyor, adım lanet gibi geliyor.

Söylemek istediğim şey dilimin ucunda dönüp duruyor, kötü bir karar gibi tadı var. Konuşursam, bu sözler ağızımdan çıkacak ve bunun üstesinden nasıl gelebileceğimizi bilmiyorum. Ya beni reddedip reddedecek ya da kabul edip sonra pişman olacak.

Bunu kendime saklayıp tasarımın başka bir bölümüne geçiyorum. Kalın harfler dövme yapmak için en kolay kısımdır. En zor kısmı olacağını bildiğim için mürekkep havuzunu atladım.

Koca eli, tangamın ipinin altına parmaklarını sokup onu parmaklarına dolayana kadar kırımın yukarı doğru kıvrımını takip ediyor. İğneyi derisinden çıkarır çıkarmaz öne doğru sıçırıyorum, eldivenli diğer elimle fazla mürekkebi göğsüne sürüyorum. "Bryce bana banabir bir bir bir önce," diye düşünüyorum,

nefes nefese.

İpi gevşetir ama bırakmaz. "Ne dedin?"

"Bazı insanlar dövme yaptırırken tahrik olurmuş. Ve sana bunu sormam gerektiğini söyledi."

"Lanet olası
Bryce." "O zaman
doğru mu?"

Çünkü şu anda dövme yaptıran ben değilim, ama bacaklarımın arasındaki gerginliği düşünmemek için kendimi zor tutuyorum. Ve boğazındaki renk ve altımda sertleşen uylukları, onun da aynı şeyi hissettiğini ele vermiyorsa...

"Şu anda seni ne kadar çok istediğim, bana yaptığın dövmeyle hiçbir ilgisi yok, ama evet, doğru."

"Ne kadar çok?" diye fısıldıyorum, dövme makinesini stüdyonun öbür ucuna fırlatmak üzereymişim gibi tutarak.

Gözlerinin köşeleri sıkışır, başını reddederek sallar. "Dövmeyi bitir, Millie. Yoksa sana izin vermeyeceğim."

"Sadece soruma cevap ver," diye yalvarırım, kalbim çok hızlı atıyor. "Lütfen."

Bana dokunma şekli değişir. Dikkatli tavrı sahiplenici bir tavra dönüşür, bu da benim heyecanımı daha da artırır, ikimizi de yakar. O, tangamın bandını takip ederek öne doğru ilerleyip altına, kasık kısmına daldığında, bir inilti kaçıtırım. Beni ne kadar çok istediğini anlar ve alnını göğsüme yaslayarak küfür eder.

Shade gibi bir adamın kontrolünü kaybetmesini izlemek çok keyif verici. Kontrollü ifadelerinin kırılmasını görmek ve kendinden emin dokunuşundaki hafif titremeyi hissetmek. Boğazıma kadar yükselen kelimelere karşı çaresizim, söylemek için çok çaresizim.

"Son bir ders."

"Sana öğretecek bir şey kalmadı," diye dişlerini gıcırdatarak, gözleri parlayarak söylüyor. "Hayır, kaldı. Ve bunu yapmanı istiyorum."

Silahı kendimden uzaklaştırıyorum ve o, silahı düşürmeden önce hızla yakalıyor ve vızıltıyı sonlandırıyor. Silahı arabaya koyduktan sonra, eldivenleri çıkarmaya zahmet etmeden gömleğimin eteğini tutup başımdan çıkarıyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarırken gömlek yere düşüyor ve ayakkabılar da kumaşın üzerine düşüyor.

"Sen zaten seks yapmayı biliyorsun," derken yüzünde acı dolu bir ifade belirir.

"Bu pozisyonda değil, ve senin bana göstereceğin şekilde değil," diye tartıştım, onun dikkatinin göğüslerime takılmasına rağmen kendimi beğenmiş gibi görünmemeye çalışarak. "Sen bunu iyi yapardın. Şimdiye kadar yaşadıklarımın daha iyi."

"Öyle saçmalıklar söyleme." Bozuk bir inilti. Parmakları beni ayırıyor, uzun bir nefes alırken heyecanımı okşuyor. "Ben aziz değilim."

"Senin aziz olmanı istemiyorum."

Dokunuşları daha keskin, daha hızlı hale geliyor. Elimi kasıklarına indiriyorum, sonunda bana nasıl tepki verdiğini hissediyorum, bariz cevabı buluyorum. Gözlerimi kapatıyorum, zevkin içimi kaplamasına izin veriyorum ve ereksiyonunu daha sert bir şekilde avuçluyorum.

"Tek yapman gereken evet ya da hayır demek," diye ekliyorum, tamamen hareketsiz kalarak.

Göğsümün dantelli sütyenine öpücükler konduran boğuk inilti, ağzı köprücük kemiğimi bulup dişleriyle ısırmadan önce bana cevabını veriyor. "Bir şey istiyorsan, ucunu alabilirsin. Sadece ucunu, Millie, yoksa seni çok sert, çok hızlı alırım. Tüm piercinglerim takılı."

Bu, arzumun bastırılmasına yardımcı olmuyor.

"Sadece ucu," diye tekrarlıyorum, ama sesim hayal kırıklığıyla dolu bir iniltiyle kalınlaşıyor.

Ellerimdeki eldivenler hızla kaybolur, onları çıkarıp yere atarım. Dümdüz ileriye bakarken, stüdyonun önündeki caddeye açık bir manzara ile karşılaşırım. Pencerenin panjurları hala açıktır ve bu pozisyondan, önünden geçen herkesin gömleksiz olduğumu fark etmesi kaçınılmazdır. Ama sandalyenin arkası bizi koruduğu için, gövdemin ötesinde ne yaptığımızı göremeyeceklerini düşünüyorum.

Shade beni okşamaya devam ederken, vajinam beklentiyle titriyor ve parmaklarından damlıyor. Beni mi yoksa kendini mi kızdırıyor, emin değilim. Ama iki parmağıyla ağrıyan içimi doldurduğunda, bunun bir önemi kalmıyor. Aramızdaki küçük boşluğa nefesimi veriyorum ve kot pantolonunun düğmesini, sonra da fermuarını açıyorum. Elimi iç çamaşırına sokabildiğim anda, yüzümü saçlarına gömüyor ve inliyorum.

"Çok sert," diye mırıldanıyorum, piercingleri cildime baskı yaparken onu nazikçe okşuyorum. "Benim için."

"Tabii ki senin için sertleşiyorum Millie. Ben *her zaman* sertleşirim."

Parmak uçları, sütyenimin bandına doğru ilerlerken yan tarafıma batıyor. Onun dokunuşuna doğru eğiliyorum, göğüslerimi öne doğru itiyorum. O sandalyeye yaslanıyor ve keskin olmayan tırnağıyla dantelli kupayı izliyor, durmadan sertleşmiş meme ucumun üzerinden geçiyor. Bacaklarımın arasında yavaş, gergin hareketlerle sallanıyorum, hızla başımı sallıyorum.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle, prenses. İsteddiğinin bu olduğunu bana çok net bir şekilde söylemeni istiyorum," diye emretti.

Elimi omzuna koydum ve tüm vücudumu öne doğru eğdim. Uyluklarım onun uyluklarının üzerinde daha da açıldı ve parmaklarını yavaşça çektiğinde, onun penisinin ısını hissedecek kadar yakınlaştık. Hala onun penisini sıkıca tutuyordum, sanki bana aitmiş gibi bırakmak istemiyordum.

"Hissetmem gerek... seni içimde hissetmem gerek. Sadece ucunu bile olsa," diye yalvarıyorum, bu noktada çaresiz görünmeyi umursamadan.

Her kelimenin tanınmaz bir iniltiye dönüşmeden konuşabilmem bile bir mucize.

"O zaman al, ama durduğumuzda ikimizin de acı çekmesine şaşıрма."

Risk önemli değil. Derin bir nefes alarak onu girişime doğru yönlendiriyorum ve kalçalarımı sallıyorum. Bir eliyle kalçamı kavrarken, diğer elini boğazıma getirip beni sıkıca tutuyor. Birleşmeden önce yarıklarımın içinden kayıyor, piercingli ucu klitorisime tekrar tekrar çarpıyor.

"Shade." Bu sefer inleyerek kendimi kaybettim.

Boğazımı sıkıca kavrayarak başımı yukarıda tutar, karanlık bakışları benimkini yakalar ve nefes nefese, "Beni öldüreceksin bebeğim. Beni öldüreceksin." der.

Acı verici bir şekilde sıkıp yavaşça ucunu içeri sokmadan önce ihtiyacım olan cesaret bu. Tırnaklarımı omzuna geçirip kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum. Duvarlarım ilk birkaç santimetrede sıkılaşıyor ve daha derine batmamayı zorlaştırıyor.

"İhtiyacım var..."

Dudaklarıyla sözümü kesiyor, benimle aynı şekilde hissettiğini ele veren vahşi bir açlıkla beni öpüyor. Onun

Ense kısmından tutup onu sandalyeden çekip kendime yaklaştırıyorum, bacaklarım mevcut pozisyonumu korumaktan yanıyor. Yine de çekilmiyorum.

Dillerimiz birbirine kayıyor, öpücük çaresizce dönüşüyor. O benimkini emiyor ve dizlerim titremeye başladığında uyarı olarak gözlerimi açıyorum.

"Daha fazla almadan önce inmeliyim," diye mırıldanıyorum ağzına, onun tadını kovalayarak.

Beni tutuşu anında sıkılaştır, benim çabalamama rağmen izin vermez. "Bir santim daha. Sadece bir santim. Yavaşça."

Umarım bir santim kadar indiğimde uyluklarım daha da ağrır. Ama bu yeterli değildir. Gerginlik, bu şekilde durmamız için çok iyi hissettirir. Hayal kırıklığından bağırmamak için yanağımı ısırarak zorundayım.

"Yapabileceğini söyle."

Nefesi yüzümü okşarken sesi hiç duymadığım kadar sert. Cevap vermekte tereddüt etmiyorum.

"Dayanabilirim."

O yukarı doğru ittiğinde, geri kalan kısmını içime soktuğunda uyluklarım artık yanmıyor. Kafam ne zaman geriye düştüğünü bilmeden tavana bakarken, vücudumuz birbirine yapışık halde kucağına yığılıyorum. Dolgunluk keskin, neredeyse fazla.

"Tanrım," diye tıslar, kalçalarımı öne doğru yönlendirip açığı ayarlar. "Ben yapmadan önce hızını belirle."

"Bunu nasıl yapacağım?"

Beni tekrar hareket ettirirken boğazı yutkunuyor, orta kısımlarımızı bir araya getirip sonra yavaş, akıcı hareketlerle uzaklaştırıyor. Birkaç saniye sonra kontrolü ele alıyorum, aynı hızı koruyorum. Piercingleri duvarlarıma baskı yapıyor, daha da yaklaştırmadan önce beni dolduran zevki yoğunlaştırıyor ve uçtaki piercing...

"Shade!" diye bağıriyorum, çenem gevşiyor.

Bu sefer daha derine doğru tekrar itti. Açı, ciğerlerimdeki havayı çaldı ve o aynı noktayı içimde sürüklediğinde nefesim kesildi. Devrilmeden önce dengemi korumak için omuzlarına tutundum.

"Al şunu, Millie. Aynen böyle, güzelce ve derinden. Karnında hisset. Tam burada," diye tükürür ve avucunu karnımın alt kısmına bastırır. "Sen

istemiştin ve şimdi senin."

Kulaklarım onun pis sşzleriyle doluyor, sanki onu şnşmşzdeki elli yıl boyunca işimde tutmaya şalışır gibi onu sıkıca kavradığım yere doğru fırlıyor. Onun itişlerine karşı sallanıyorum, dudaklarımdan sonsuz bir inilti ve yalvarışlar dşkşlşrken hevesle karşılık veriyorum.

"Vşcuduma iz bırakman yetmedi. Penşelerini daha derine batırman gerekti. Aşgşzly prenses," diye nefes vererek gşğşslerimizi birbirine şarptırıyor. Dudakları yanağımın şzerinde, sonra ağzımın şzerinde açılıyor ve orada kalıyor. "Seni nerede işaretleyeyim?"

Cevabı zaten biliyor. İkimiz de biliyoruz.

Onu sıkıca sarıyorum, tşm vşcudum efordan titremeye başlıyor. Boşalmam şok yakın, ama işimde birlikte boşalmamızı isteyen ilkel bir şey var. Bu şekime karşı koyacak gşcşm yok.

"İçeride."

"Nereye?" diye sordu, altımda daha hızlı hareket ederek.

Parmaklarımı saçlarına geçirip, tutunmak işin çabalarken gerekenden daha sertçe çekerim. "Benim işimde."

"İslak, mşkemmek amının içinde," diye dşzeltir, dudaklarımı yalar.

Ona doğru dşşerken, kendimi bırakıyorum. Hala saçlarını tutuyorum ve ben boşalıırken başı eğiliyor, benimle birlikte çekiliyor. Dişlerimi omzuna geçiriyorum, izler bırakıyorum. Vşcudumun her sarsıntısıyla titreyen penisini sıkıyorum.

Onun ardından gelen inlemeleri, kulaklarımda şınlayan beyaz gşrşltşyş delip geşecek kadar yşksek, onun benim altımda parşalandığını duymamı sağlıyor. Sıcaklık işimi kaplıyor, o sarsılırken ve beni daha şnce hiç tutulmadığım kadar sıkı tutarken alevler alevlerle savaşıyor.

"Aferin kızım, prenses. Aferin, beni bşyle doldurmana izin verdiğin işin," diye şvşyor ve işimde sığ, yumuşak darbelerle hareket etmeye devam ediyor. "Olduğun yerde kal."

Zaten hareket etmek istemediğim işin başımı sallıyorum. Birkaç saniye geştikten sonra o hareketsiz kalıyor ve ben konuşacak kadar nefesimi toplayabiliyorum, suçluluk duygusu bana dişlerini gşsteriyor.

"şzşr dilerim."

"Ne için?" diye soruyor, kırılmış gibi, kasları gerginleşiyor.

"O sadece ucu değildi."

Göğsünden kahkaha patlar. Sıcak bir ses, ama beklenmedik. "Özür dileycek bir şey yok."

"Sınırı aştım," diye fısıldarım.

"Her türlü sınırı aştık. Şu anda onlara odaklanmıyorum. Bunu sonra yapacağım. Sen dövmeyi bitirdikten sonra. Ve enfeksiyon kapıp ölmeden önce üzerine alkol sık."

Geri çekiliyorum, hala sert olan penisinin içimde tekrar sürtündüğünü hissediyorum. "Öyle bir şey olur mu?"

"Çalışmaya devam etmeden önce temizle," diyor, parmaklarını saçlarımin arasında gezdirirken sesini yumuşatıyor.

"Böyle mi?"

Hala birbirimize bağlı olduğumuz yere bakarak, yüzümün kıpkırmızı olmasından kaçınmaya çalışıyorum. Böyle kaldıkça, daha samimi hissediyorum ve onun bununla bir sorunu olup olmadığından emin değilim.

Ama soruyu sorduğumda göz bebeklerinin büyümesi... "Evet, aynen böyle. Birkaç dakika daha."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum — tartışmak istediğimden değil, onunla bağlantıda kalmanın benim için ne kadar sorun olmadığını bilmesini istemediğimden.

Ağzımı kapalı tutarak, arabaya eğilip bir çift eldiven daha giydikten sonra onun talimatlarını yerine getiriyorum. Bunu yapmak, her şeyi kaybetmeme neden olabilecek bir hata yapmadan bu dövmeyi bitirebilmemin tek yolu gibi geliyor.

34

GÖLGELER

"EN SEVDİĞİNİZ TROPE NEDİR?" Millie odadakilere sorar.

Altı kadının önünde duran Shelly, elinde soru listesini gizlice tutarak herkesin dikkatini çekiyor. Toplantı benim için yavaş ilerliyor, ama istediğim zaman ayrılabilirdim. Hepsi tartışmak için burada toplandıkları kitabı okumadım, ama yine de Millie'nin bu yönünü kaçırmamak için Shelly'nin getirdiği puf koltukta oturuyorum.

Orada duruşundan, bunun onun için rahat olduğu açıkça anlaşılıyor. Bu kalabalığın önünde konuşurken -küçük bir kalabalık olsa da- çenesini yukarıda, omuzlarını geriye doğru tutuyor ve sesi güçlü. Sessiz anlarımızdan tanıdığım, yumuşak sesli, kızaran kadın bunun tam tersi. Neden böyle olduğunu ve bunun nereden kaynaklandığını açıklamasına gerek kalmadan biliyorum.

O buna alışık. Evdeyken, o her zaman böyle biridir. Geçilmez bir zırhı ve yetişkin bir erkeği bile ayaklarından kaydıracak bir gülümsemesi olan biri. O böyle yetiştirildi. Ve buraya gelmeden önce, herkesin gördüğü tek hali buydu.

Onun diğer yönünün ne kadar güzel olduğunu bildiğim halde, dünyanın bunu kaçırmaması haksızlık.

"Onun önce aşık olması hoşuma gitti, ama onun aşkı daha güçlüydü," diyor Maggie odadakilere. "Olması gereken de bu. Bana her zaman basit bir erkek verin."

Shelly kahkahalarla gülerken, Millie iki yaşlı kadına şaşkın gözlerle bakıyor.

Maggie'nin gümüş rengi saçları bugün arkaya toplanmamış ve restoran önlüğünü giymemiş, bu yüzden onu daha önce buraya gelirken gördüğümde neredeyse dilimi yutuyordum. Kızların onu toplantıya katılmak için restoranı terk etmeye nasıl ikna ettiklerini hâlâ bilmiyorum, ama bu Millie'yi mutlu etti, bu yüzden soru sormaya gerek duymadım.

"Aynen öyleydi," diye bağılıyor Lacey, Millie'yi işaret ederek. "Bana ne demiştin? Onu dizlerinin üzerine çöküp havlatabilirdi ve o da yapardı, değil mi?"

Millie'ye bakarken kaşlarım saç çizgime kadar yükselir, ellerini yüzünü gizlemiştir. Lacey lanet bir sırtlan gibi güler, ondan bu tepkiyi almayı çok sever. Hafifçe kıkırdar, kollarımı göğsümün üzerinde çaprazlarım.

"Aslında bu iyi! Belki de bu bir klişe olmalı," diyor Shelly, parmaklarını şıklatıp Millie'yi işaret ederek.

Odadaki diğer kadınlar da aynı fikirde olarak gülerler ve gelecek ay için tamamen bu temaya dayalı bir kitap seçme fikrini ortaya atarlar. Burada oturup bu konuşmayı dinlemek tuhaf, çünkü Millie'nin gelecek ay da burada olacağı garanti değil.

Bu düşünce midemi bulandırmaya yetiyor ve gülümsememi derin bir somurtmaya dönüştürüyor.

"Gece geç saatte aklıma gelen bir fikirdi!" Millie ellerini indirerek kendini savunur.

Shelly sadece başını sallar. "Şimdi geri alma. Bu bir hit. Ne dersin, Shade?"

Herkes umutla bana dönüyor. Meraklı, yumuşak mavi bir çift göze bakıyorum.

"Ne hakkında ne düşünüyorum?"

"Kız arkadaşı için o kadar kötü durumda olan bir adam hakkında, kız arkadaşı isterse dizlerinin üzerine çöküp köpek gibi havlayacak bir adam hakkında," diyor Lacey, biraz sinirli bir şekilde.

"Bu, bir erkeğin birisi için ne kadar fedakarlık yapabileceğinin nihai testi mi olmalı?"

"Cevabına dikkat et, Shade. Seni lokantadan kovmak zorunda kalmak istemem," diye uyarıyor Maggie.

"Burası benim evim, biliyor musun?"

Millie, araya girmeden önce dudaklarını seğirtti. "Shade havlayan türden bir adam değildir."

"Ama diz çöküyor, değil mi?" diye sorar Shelly, sesinde alaycı bir ton duyulur.

Millie'nin boğazından kulak uçlarına kadar yayılan kızarıklık, bu konuşmaya son vermeme sağladı. Eğer daha fazla

Utanç içinde, dikkatini dağıtmak için havlamam gerekecek ve şu anda gururumun bunu kaldıracabileceğinden emin değilim.

"Bilmek ister misin, Shelly," diyorum, fasulye torbasını okşayarak. "Kocandan köpek gibi davranmasını iste, sonra bana gelip nasıl gittiğini anlat."

Millie boğazını temizler, sessiz bir teşekkürle bana gülümserken kırmızılığı yumuşar.

"Konumuza dönelim. Kitabın en sevdiğiniz bir bölümü var mı? Kimse yok mu?"

Çok iyi tanımadığım kadınlardan biri, Katie olabilir —kitap boyunca peşinde olduğu kadının kafasına şapkasını düşüren bir kovboy hakkında bir şeyler söylüyor. Oturma odası bir dizi iç çekme ve tiz övgülerle doluyor.

Dilimi ısırp, onların bu bayılma anını yaşamalarına izin veriyorum. Bildiğim kadarıyla bu gerçek bir kural. *Şapka takmak, kovboy gibi davranmak* gibi şeyler. Rowe, biz gençken bunu bir olay haline getirmişti. Bunu birkaç kez fazla kendi lehine kullandı.

"Sizin için romantizmin özü bu mu? Havlayan erkekler ve kovboy şapkaları?" diye soruyorum.

Millie bana bakar, ağzının köşesi onu ele verecek kadar titrer. "Git ve öğren. Şapka yok, ama bu havlamayı denemeyeceğin anlamına gelmez."

"Olmaz, prenses."

Omuzlarını silkiyor, beni başından savıyor. "Peki."

"Ne büyük hayal kırıklığı," diye Maggie dramatik bir şekilde iç geçirir.

"Bu tür şeyleri yapmak için kendi kocalarınız yok mu?"

Shelly başını sallar. "Aynı şey değil."

"Ayrıca, benim bir kocam yok. Millie ve ben bekâız ve üstüne üstlük şimdi de mutsuzuz," diye ekliyor Lacey.

Millie'ye açıkça bakarken göğsüm ısınır. Bakışlarımın ağırlığını hissetmesini beklerim, sonra yavaşça bana bakar. Dudaklarını bükerek duruşunu biraz yumuşatır. Bacaklarımı açar, iki avucumu davetkar bir şekilde bacaklarımın üzerine koyarım. Sonra, seyircilere rağmen yemi yutacak mı diye beklerim.

Onu böyle kucağıma oturtmak pervasızca bir hareket, ama göğüs kafesimi parçalayan canavar, bu insanların ne düşündüğünü umursamıyor. "Bekar" ve "Millie" kelimelerini aynı cümlede duyduktan sonra artık umursamıyor.

Hareket etmekte tereddüt eder, yüzünde şüphe ve endişe belirir. Yine de geri adım atmam. Bu kadınların evimden ayrılıp bu gece burada olanları kasabada yaymaları bana rahatsızlık vermez. Aslında tam tersi. En azından, bir dahaki sefere o tek başına lokantaya gittiğinde, ahırdaki lanet kovboyun aptal şapkasını kafasına takmasından endişelenmem gerekmez.

"Başka biri oturmadan önce otur şuraya," diye mırıldanır Shelly.

Lacey kıkırdar, Millie sonunda bana doğru gelir. Prensesim odanın diğer ucunda Shimmer Lake'in sahibinin oturduğu yere bakarak ona sırtıyor. Bakışlarında gerçek bir ateş yok. Ben onu belinden tutup kucağıma oturtmadan önce onun da bir ateş bulma şansı yok.

Bana doğru düşer, yumuşak bir nefes verir ve sanki bu onun için en doğal şeymiş gibi bana yaslanır. Onu vücuduma sabitlemek için uyluğunu avuçlarım ve dudaklarımı kulağına yaklaştırıyorum.

"Bir dahaki sefere önce buraya otur," diye fısıldarım.

Buraya gelmeyeli çok uzun zaman oldu. Geçen gün dövmemi bitirip banyoya koştuğundan beri, kucağıma oturmamayı kendine görev edindi. Saklandığını söyleyemem, ama aramızda silmek için can attığım bir gerginlik var.

Çenesini hafifçe eğerek başını salladı. "Tamam."

Sorularının yazılı olduğu kağıt şu anda ellerinde buruşmuş durumda, bu yüzden onu düzeltmesine yardım ediyorum ve boğazımı temizleyip bir sonraki soruyu soruyorum.

"Bulunan bir aile dinamiği, iyi bir aşk hikayesine ne kadar katkıda bulunur sence?"

"Burada toplantı yapmamıza izin verdiğin için çok tatlısın," diyor Shelly, kolumu okşayarak.

Kalçamı mutfak tezgahına dayayıp, elini benim elimle kapattım. "Senin için ne istersen."

"Yine de Millie'yi benden aldığın için biraz kırgınım. Sabah ziyaretlerimiz olmadan kamp çok sessiz kaldı." "Onu senden almadım," diye hafifçe itiraz ettim.

"Oh, sakın deneme. Artık Shimmer Lake'te kalmıyor, değil mi?"

"Şimdi şikayet etmeye başlama. O olmasaydı, toplantın için burayı kullanamazdın."

Ve ben bile bunun gayet iyi işlediğini kabul ediyorum. Yeterli alan vardı ve hiç şikayet duymadım. Kadınların çoğu ayrılmadan önce, içlerinden birinin bir dahaki sefere tekrar buraya gelip gelmeyeceklerini sorduğunu bile duydum.

Shelly homurdanıyor. "Peki."

"Ona daha sık buraya uğramasını söyleyebilirsin," diye öneriyorum, göz kırparak. "Senin istediğini bilse, bunu yapardı."

Lavabonun yanındaki sangria lekeli pembe şarap kadehlerini karıştırarak Shelly, "Haklısın. Son birkaç haftada bir şekilde daha akıllı hale geldin," diyor.

"Ben her zaman akıllıydım."

"Mm, ama bu farklı bir tür."

"Artık burada tüm bitkiler var. Hava daha temiz," diye şaka yapıyorum.

"Bitkileri fark ettim. Hem de bakımı kolay olanları değil. Tek bir kaktüs bile yok."

"Millie'nin bahçe işlerinde yeteneği var. Her sabah işe gitmeden önce hepsini sulamayı seviyor."

Shelly sırtarak gözlerinde ürkütücü bir parıltı belirir. "Öyle mi?"

Hemen keşke bir şey söylemeseydim diye düşündüm. Bu konuyu açarak ciddi bir acemi hatası yaptım. Özellikle de kitap kulübü toplantısının son yarısında Millie'yi neredeyse zorla kucağıma oturtmuşken.

"Konuşmamızı kesme, Shelly."

Beni çekerek yerinde tutarken tırnakları koluma batıyor. Gözlerini kısarak yüzümün her santimini inceliyor.

"Onunla ciddi misin?" diye sordu alçak sesle, sesinde şiddetli bir koruma içgüdüğü vardı.

"Ayrılmak zorunda olan bir kadına karşı ciddi olmak zor." "Bana saçmalama. Ona karşı hislerin var, değil mi?"

Rahatsızlık hissiyle kaskatı kesiliyorum. Millie'yi hızlıca kontrol ettikten sonra, onu duyacak kadar yakınımda görmediğim için zorla bir cevap veriyorum.

"Evet, var."

"O zaman ona gitmemesi için bir neden ver. Kalması için onu cesaretlendir."

"Dalga geçiyorsun, değil mi? Ciddi ol, Shelly. Eğer kalmasını istiyorsan, ona kendin sor." Ona karşı sergilediğim berbat tavra tepki olarak çenemi sıkıyorum. Kendimi olabildiğince yumuşatmaya zorlayarak ekliyorum: "Onu hiçbir şeye zorlamayacağım."

"Ben kimseyi istemediği bir yerde kalmaya zorlamam, Shade. Onu sevmeye başladım ve kaçmak istediği hayata geri dönmesini görmek istemem."

"Ben senden daha çok nefret ederim. Bu, onun burada sonsuza kadar kalmaktan mutlu olacağı anlamına gelmez. Burası küçük bir yer. Ona sunabileceği hiçbir şey yok."

İşte bu. Haftalardır midemi ağrıtan korku.

Eğer kalmayı seçerse, burası onu sonsuza kadar mutlu edemeyebilir.

Shelly kolumu tutan elini gevşetip tekrar hafifçe okşadı. "Konuşmaya değer. Konuşmazsan ve zamanın dolarsa pişman olursun."

Millie'nin kahkahasını duyduğumda kolumdaki tüyler diken diken oluyor. Shelly'den hemen uzaklaşıyorum, onun neden öyle güldüğünü kendi gözlerimle görmek istiyorum.

Lacey ilk olarak ortaya çıktı, kolunu Millie'nin koluna takmış, koridorda birinin telefonundan çalan şarkıya eşlik ederek sallanıyordı.

Millie beni işaret ediyor, yüzünde o kadar geniş bir gülümseme var ki, acıtıyor olmalı. "Benimle dans et!"

Cevap vermeden önce, tezgâhın üzerindeki dört boş şarap şişesine bir göz atarım ve şüphelerimi doğrularım. "Ben dansçı değilim, prenses."

"Benim için bile mi?" Dudaklarını büzüyor ve ben lanet ediyorum.

Lacey onu bırakıp Shelly'nin yanına gider ve bana fırsat verir. Yutkunurum, havlayan türden bir adam olamayacağımı kabul ederim, ama dans etmek istiyorsa, bir yolunu bulabilirim.

Odayı geçip ona doğru yürürken, bakışlarımla onu sabitlerim. O ise gülümsemesini hiç bozmaz, en ufak bir değişiklik bile olmaz. Onu kollarıma alıp onun liderliğini takip ettiğimde, gülümsemesi daha da büyür sanki.

35

MILLIE

Bir partide en son ne zaman bir kadehten fazla şampanya içtiğimi hatırlamıyorum.

Ya da daha doğrusu, annem ya da onun iş arkadaşları tarafından düzenlenmeyen bir partiye katıldığımı bile hatırlamıyorum. Dün geceki gerçek bir parti bile değildi. Gerçek anlamıyla değil. Yine de, o birkaç saat içinde, şimdiye kadar katıldığım hiçbir gerçek partide eğlenmediğim kadar eğlendim.

Bu yüzden bu sabah beni uyandıran baş ağrısı yüzünden sinirlenemiyorum. Sanırım bunun nedeni, hiç durmadan içtiğim sangria ve uykuya dalmadan önce şarabı emmeye yardımcı olduğunu sanmıyorum Shelly'nin limonlu keklerinden oluşan tabak dolusu tatlıdır.

Şeffaf perdelerimden güneşin ışınlarının girmesini bekliyorum, ama bir gözümü açtığımda karanlıkla karşılaşıyorum. Bacaklarımı uzatıp ayak parmaklarımı uzatıyorum ve başımı çeviriyorum. Yanımdaki adam normalde asla benim yatağında olmaz, bu da tek bir anlama geliyor...

Nefesimi tutarak, tamamen yan dönüp elimi yastığımın altına kaydırıyorum. Hareket ettiğimde Shade hiç kıpırdamıyor. Uykusuna devam ediyor, o kadar hafif horluyor ki, ağır nefes alma olarak algılanabilir. Koltuk altlarımın altına sıkıştırdığım battaniyenin aynısı, ağır, siyah ve onun beline sarılmış durumda. Çıplak göğsü tam yanımda, adeta ona bakmam için yalvarıyor.

Bu sabah kendime karşı cömert davranıyorum ve gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum, huzur içindeki halini içime çekiyorum ve bu manzaradan ne kadar keyif aldığımın farkında değilim. Böyle bir ilgiyle onun kibirlenmesi mümkün değil. Şu anda sadece keyfini çıkarabilirim.

Yastığımın altında ve kalçamda parmaklarım seğiriyor, onu uyandırma riskini göze almak istemediğim için kendimi hızlıca dokunmaktan alıkoyuyorum. Bunun yerine, dirseğimle kendimi yukarı itip göğsünün yükselip alçaldığı yere bakıyorum

ve alçaldığı yere bakıyorum, ritmi huzurlu. Küçük siyah halka hala meme ucunda duruyor ve etrafındaki her dövmeğe uygun miktarda zaman ayırmaya çalışmak biraz zor geliyor. Çok hızlı bakmak, tasarımların detaylarına haksızlık gibi geliyor.

Ya da en azından, göğüs kemiğinin üzerinde hala iyileşmekte olan dövmeği artık görmezden gelemeyecek hale gelmeden önce böyle düşünüyorum. Burnumdan nefes alıp yaklaşıyorum, karanlıkta bile görünen kırmızı renge ve kabarık cilde odaklanıyorum.

Durum çok kötü.

Bileğimdeki taç artık kaşınmıyor bile. Genelde hiç hissetmiyorum, ama bu? Cildini mahvettiğim yerde acı hissediyor olmalı.

Olağanüstü bir deneyimden sonra, hem duygusal hem de fiziksel olarak benim için ne kadar zor olsa da, dizinde tüm tasarımı bitirdim. Beni kendinden ayırmamı reddetti, bu yüzden bir saat daha dizinde kaldım, hala yumuşamayan ereksiyonun üzerinde, ona dövme yapmaya devam ettim. Dakikalar geçtikçe işimin daha iyi hale geldiğini söylemek isterdim, ama eminim ki daha da kötüleşti. Bir ara, hayal kırıklığından dolayı benim yerime geçmesi gerekeceğini düşündüm.

Ama öyle yapmadı. Yaptığım şey hakkında tek bir olumsuz söz bile söylemedi. Kağıt havluyla çok bastırdığım veya ne kadar odaklanmaya çalışsam da şablondan saptığım için bana kızacağını bekliyordum, içten içe öyle olmayacağını bilsem de. Bu adam tam tersini yaptı. Sadece sırtımı okşadı ve Bryce'ın kendisine ilk kez dövme yaptırdığını anlattı, beni boğmadan öğrenmeme izin verdi.

Arka odada gördüğüm sahte deri üzerinde tekrar denememe izin vermesini istemekten kendimi alıkoydum. Tamamen bitmiş dövmesini görebilecek kadar geriye çekilene kadar, ne kadar kötü görüldüğünü umursamayı bıraktım. Gurur ve heyecan içimde çok yükseldi.

Peki ya şimdi? Acı verici görünen dövmeğe bakarken, durup onun devralmasına izin versem daha iyi olurdu diye düşünüyorum.

"Beni itsen de olur, prenses. Uykumda bana baktığını hissedebiliyordum."

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için konuşmaya çekiniyorum. Özellikle de başını çevirip bana baktığında, yorgun gözleri ve uykulu sırtışı, onun müstehcen sırtışından bile daha seksi olabilir.

"Neye bu kadar yoğun düşünüyorsun?" diye soruyor, sesi uykudan boğuk çıkıyor.

"Dövmen acıyor mu?"

Üç kez gözlerini kırıyor, elini uzatıp dağınık saçlarını parmaklarıyla tarıyor. Bunu yaparken kol kaslarının gerilmesi, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biri.

"Hangisi?"

"Yeni olan."

Göğsüne bakar. "Hayır. Öyle görünmesi normal."

"Yalan mı söylüyorsun?"

"Hayır, Millie. Yalan söylemiyorum," der, kolunu indirip bana doğru yuvarlanır. Kolunu ağır battaniyenin üzerinden belime dolamıştır. "Bu yüzden mi bu kadar endişeli görünüyorsun?"

"Başka neden endişeleneyim ki?"

"Bu sabah benim yatağında olman dışında mı?"

Sırt üstü yatıp, gözlerimi kocaman açarak tavana bakıyorum. "Oh! Hiç düşünmemiştim ki..."

"Düşünmedik," diye yatıştırıyor beni, sesi hâlâ sert. "Ben öyle bir şey yapmazdım. Sarhoştun."

"Biliyorum. Birden fazla içki içtikten sonra nasıl olduğumu gerçekten bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, yatağa uzanarak rahatlıyorum.

Shade bana daha sıkı sarılır, ağır kolunu karnımın üzerine koyar. "Benim yanımda her zamanki gibisin. Neşeli ve coşkulu."

"Tamam, kendini beğenmiş," diye homurdandım. "Yanılıyor muyum?"

Bu soru, ikimizin de beklediğinden daha ağır bir darbe oldu, çünkü hayır, o yanılmıyordu.

"Yatağına kendim mi girdim, yoksa sen mi beni buraya getirdin?" diye soruyorum, ödeşmeye çalışarak.

Battaniyenin üzerinden karnımı okşadı. "Bu sorunun doğru bir cevabı var mı?"

"Evet."

"Yatağıma kendi isteğınle gırmedığını çok iyi biliyorsun, Millie."

Gölümsüyorum, bunu gizlemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. "Yani, beni buraya sen getirdin."

"Uykunda kusmukla boğulmadığından emin olmam gerekiyordu," diyor, yüzümdeki ifadeyi inceleyerek.

"Doğru. Eminim tek nedeni buydu."

Eğilerek, hafifçe üzerime doğru eğildi ve elini kaldırarak parmak eklemleriyle çenemi okşadı. "Bir tane daha ister misin?"

"Bir tane daha istiyorum," diye itiraf ettim, kendime güvenimi kaybetmemek için çaba sarf ederek.

"Ya sana bunun tek nedeninin seni burada, uyanınca yanımda, yatağımda görmek istemem olduğunu söylersem?"

Nefesimi bırakıp çenemi eğerek dudaklarımızı birbirine çok, çok yaklaştırıyorum. "O zaman sana beni öpmeni söyledim, böylece unutulmaz bir sabah olurdu."

O da tereddüt etmeden bunu yapar. Dudaklarımızın ilk teması yumuşaktır, sıcak bir okşama, giderek daha ateşli, daha sert hale gelir. Onun bileğini tutarım, sanki beni bırakacağından korkuyormuşum gibi sıkıca tutarım. Bu düşünce bile kalbimin göğüs kafesine çarpmasına neden olur.

Tek bir yumuşak hareketle, vücudumun üzerine yuvarlandı ve bir kolunu kullanarak ağırlığıyla beni ezmek için dikkat etti. Dudaklarımızı ayırmasına izin verdim, o da gülerek kolunu çenemden belime kaydıldı ve beni oradan sıktı.

Gözlerimi açıp, battaniyenin aşığı çekildiği ve her zamanki pijamalarımın olmadığını ortaya çıkaran vücuduma bakışını izliyorum. Ne giydiğimi fark ettiğimde neredeyse gülmek üzereyim.

"Beni senin kıyafetlerinle giydirmek de senin fikrin miydi?"

Sırıışı tam bir günah. "Tabii ki öyleydi."

"Ben de gizlice ipek pijamalarımı sevdiğini sanıyordum."

"Beni böyle kızdırmaya devam edersen, bu sabah beklediğinden fazlasını alacaksın."

Yüksek sesle, özgürce gülüyorum. "Saat kaç?"

"Henüz aşığı inmemize gerek yok," diye neredeyse ağzıma doğru homurdanıyor. "Seni biraz daha burada tutmama izin ver."

Elimi ıplak sırtına koyup omurgası boyunca gergin kaslarını okşadım. "Beklediğimden daha sahiplensin."

"Sahiplik değil," diye reddeder ve dudağımı ısırır. Sonra dili yaralı cildimin üzerinde kayar. "Sadece acınacak derecede yapışkan."

"Bu da daha iyi değil."

Kalçalarını indirip üzerime bastırınca, onu daha fazla kızdırma yeteneğimi hemen kaybettim. Battaniyeler onun altında toplanmış, birbirimize yaklaşmamızı engelliyordu. Ama o umursamıyor gibiydi. Alnı alnıma değdi, uzun kirpikleri tekrar beni öperken aşağı indi.

Dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum, dilinin aralarına girmesine izin veriyorum. Alt vücudunu tekrar döndürüyor, göğsümün derinliklerinden bir inilti koparıyor. Battaniyenin altında kıvranıyordum, battaniyeyi çıkarmak istiyordum ama yerinde kalıyordum.

Öpüşürken sırtıyor, ne düşündüğümü tam olarak bildiğini ve yine de bana vermek istemediğini belli ediyor. Bu hem sinir bozucu hem de baştan çıkarıcı. Shade'e, onu memnun etmek istediğim kadar kendimi kanıtlamak da istiyordum ve bu baş döndürücü bir kombinasyon.

Aniden, stüdyoya geri döndüm, o bana doğru hamle yaparken kucağında oturuyordum, içimde derin bir iz bırakıyor, bu izin bir daha silineceğinden emin değilim. Onun öpücüğüne kapılıyordum, çarşafıya gömölüyordum ve sanki son kezmiş gibi kaslarının her hareketini, kalçalarının her hareketini hissediyordum. Bunun gerçek bir olasılık olduğunu fark edince midem korkuyla yanıyor.

"Millie," diye hırıltılı bir sesle diyor, bana bakmak için geri çekiliyor. "Nereye gittin?"

Telefonun titremesiyle komodin sallanmaya başlar. Kimin olduğunu bakmaya çalışırken, o çenemi sıkıştırıp öne doğru çeker ve gözlerimi ondan ayırmamı engeller.

"Cevap ver."

Yanağımı bir kez ısırırım. "Sana tekrar dövme yapmama izin verir misin?"

Soru birdenbire gelir. Hiç de düşündüğüm şey değildir, ama sanırım onun zihnimi daha fazla kurcalamasını engellemek için yeterince işe yarar.

"Ne zaman istersen, prenses. Aslında bununla ilgili seninle konuşmak istiyordum. Sadece şu anda olacağını beklemiyordum."

Kalbim hızla atmaya başladı. "Gerçekten mi?"

"Sana çıraklık teklif etsem, kabul eder misin?"

"Seninle mi?" diye soruyordum, neredeyse kelimeler ağızımdan çıkamıyor.

Gölüşü dudaklarırna sertçe çarpar. "Evet, benimle."

"Stüdyoda mı?"

"Millie," diyor sıkı bir sesle, sanki kendini tutmak için tüm gücünü kullanıyormuş gibi. "Evet, burada. Into The Shade'de, benimle, *Shade*. Tabii Bryce'ı tercih etmezsen. Ama o durumda, kesinlikle sahiplenici davranırım."

Komodinin üzerindeki vızıltı devam eder, sadece kısa bir süre durur ve sonra tekrar başlar. Shade'in gözlerinin köşelerinin sıkıştığını, ağzının somurtkan bir ifadeye dönüştüğünü izlerim.

"Cevap vermelisin," diye mırıldanıyorum.

Bana bir an daha bakar, o bakışının yoğunluğunda söylenmemiş sözler açıkça okunur, sonra yuvarlanarak telefonu alır. Telefonu açtığında sesi boğuk çıkar.

"Ne?"

Hoparlörden gelen ses Bryce'ın sesine benziyor, ama söylediklerini anlayamıyorum. Shade'in gergin duruşuna bakılırsa, iyi bir şey olmadığı belli.

"Kim?" diye bağırır, yataktan kalkarken. "Onlara dışarıda beklemelerini söyle. Kapıdan girmelerine izin yok."

Bana bakmadan odanın karşısındaki şifonyere gider ve çekmeceleri açıp kıyafetleri çıkarmaya başlar. Önce siyah bir kot pantolon giyer, sonra omuzları açık bir tişört. Çorap giymez ve ben yatakta otururken o donar kalır ve bana gergin bir bakış atar.

"Evet, şimdi aşağı iniyorum."

Telefonu kapattığı anda telefonu yatağa doğru fırlatıyor ve ben nefesimi tutarak onun konuşmasını bekliyorum. İçimde bir önsezi ya da benzeri bir şey gibi, içgüdüsel bir his var.

"Burada kal," diye emreder, tartışmaya yer bırakmaz. Yine de tartışırım. "Neden? Ne oldu?"

"Aşağıda birkaç adam var. Bryce'ın onlarla tek başına uğraşmasını istemiyorum."

"O zaman ben de geliyorum."

Bacaklarımdan battaniyeyi çekip atıyorum ve...

"Hayır, sen burada kal. Giyin, onlar gittikten sonra seni almaya gelirim."

Kaşlarımı kaldırarak, ayaklarım yerde durup duraksıyorum. "Bu adamlar tehlikeli falan mı?"

"Hayır," diye homurdanıyor ve ona inanıyorum. "Sadece burada kalmanı istiyorum."

Midemdeki bir şey kıvrılıyor ve kalıcı yanmayı şiddetlendiriyor. Bu seferki sesinde bir çaresizlik var ve bu beni ona itaat etmeye zorluyor. En azından şimdilik.

"Lütfen."

Dizlerimi avuçlarımla okşuyorum, terden nemli olduklarını fark ediyorum. "Tamam."

"Teşekkürler," diye derin bir nefes verir. "Çabuk olacağım."

Çenemi kapıya doğru çevirerek yatağa yapışık kalıyorum. Yarım saniye boyunca çenesini gerginleştiriyor, sonra yanıma gelip enseme avuçluyor. Beni öperken başımı geriye doğru çekiyor, en ufak bir tereddüt bile göstermiyor. Ellerimi gömleğine dolayarak onu kendime çekiyorum, içimi kaplayan bu mide bulandırıcı hissi, sanki bir tür işaretmiş gibi nefret ediyorum.

Parmakları boynuma daha sert bastırarak beni kendine sıkıca tuttu, sonra beni bırakıp sesli bir şekilde yutkundu. Beni bırakıp geri çekildiğinde, sağduyuma rağmen kaşlarımı çattım, onun kalıp bu yumuşak sabahımızı sürdürmesini ne kadar istediğimi ona gösterdim.

"Her zamanki saatinde aşağı in. Acele etme," diye mırıldanıyor, geriye doğru kapıya doğru yürürken gözlerimizi birbirine kilitliyor.

Yalan söylerken sesimi sabit tutuyorum, "Tamam."

Yalanıma inanmasa da, bunu belli etmiyor. Göz açıp kapayınca kadar koridorda kayboluyor ve beni yalnız bırakıyor, onu takip etmeye hazırlanırken kaslarım geriliyor. Bir dakika bile olsa, *benim* oturup onun bensiz bu işi halletmesini bekleyeceğime inanması neredeyse komik.

Özellikle de aşağı indiğimde neyle karşılaşacağımı önceden tahmin edemiyorsam, tam bir aptal olurdum. Ve lanet olsun, buna hazır değilim. Hiç de hazır değilim.

36

GÖLG

HER ZAMAN soğukkanlılığımı korumak için doğuştan gelen bir yeteneğim olmuştur.

Evime yumurta mı attılar? Dağınıklıktan uzaklaşıp, temizlemeden önce yirmiye kadar sayarım. Aileme hakaret mi ettiler? Sabrımın sınırlarını zorluyorlar, ama gerçekten sinirlenmeden önce, kişinin kendini düzeltmesi için bir şans daha veririm.

Beni öfke krizine sokacak ve gözlerimi kızartacak her şeyi bekleyebilirdim, ama Millie'nin babasını stüdyonun dışındaki kaldırımında görmek bunlardan biri değildi.

Daha önce hiç yaşamadığım bir öfke, beni daha önce hiç görmediğim bir halime dönüştürüyor.

"Onlar gitmiyorlar," diyor Bryce, stüdyoda ilerlerken peşimden geliyor.

"Gidecekler."

"O Millie'nin..."

Onu kesip, sanki binicisini üzerinden atmaya hazır bir boğa gibi göğsüm inip kalkarken, "Tahmin etmek gerekirse, evet" dedim.

Bu ana kadar hiç kimsenin bu kasabadan Rolls-Royce ile geçmediğine tüm varlığımı ortaya koyarak bahse girerim. Akli başında biri, burada uzun süre kalmayı planlamıyorsa, arabasını buraya getirip çalınmasına izin vermeyi göze almaz. Peki ya yolcu kapısının yanında duran, güneşte parıldayan kol düğmeleriyle mükemmel bir takım elbise giyen yaşlı herif? Buraya gelme amacını gerçekleştirmek için gerekeceğinden daha uzun süre kalacak gibi görünmüyor.

Boğazım ağrıyacak kadar sıkışıyor. Yumruklarımı sıkıp pencereden ona bakıyorum, kendimi toparlayıp dışarı çıkıp onunla konuşabilmek için çaresizce çabalıyorum, tabii hapse girmeden.

"Birisini birisi başkaberada başka bir olacak.O
Maggie'nin Maggie'nin evine gitti."

"Dalga geçiyorsun," diyorum acı bir şekilde, yüzümü ovuşturarak.

"Evet, ben de öyle düşündüm. Millie biliyor mu? Yukarı çıkıp ona söyleyebilirim."

Başımı sallayıp elimi indirdim. "Boş ver."

"Aşığı inmesini mi istiyorsun?" Bryce yavaşça, şaşkın bir şekilde sorar. "Sen aradığında yanımdaydı."

En iyi arkadaşım bunu sindirirken bir duraklama oldu. Gözlerini kırmaya başladığında, neredeyse gülecektim.

"Yanında... yani... *yanında* mı?"

"O benim lanet olası yatağımdaydı, Bryce. Ve o kadar inatçı ki, uzun süre yukarıda kalamıyor, bu yüzden dışarı çıkıp bu adamla konuşmam gerek, yoksa..."

Sesli olarak itiraf edemediğim için sözümü kestim.

"Millie o pisliklerle eve gitmeyecek," dedi, benden daha emin bir şekilde.

"Dışarı çıkıyorum. Beni polis arabasına bindirecek bir şey yapmaya yaklaştığımı görürsen, lütfen müdahale et."

"Aptalca bir şey yapmasan nasıl olur? O tür adamlar adil oynamazlar, Shade. Bana güven."

Kapıya doğru döndüğümde uyarısı kulak ardı edildi. Omurgamı dik tutarak kapıyı açtım ve çıplak kollarımın üzerindeki sabahın acı soğuşunu umursamadan kaldırımdaki adama katıldım.

Millie'nin babası olduğunu düşündüğüm adam, beni boş ve duygusuz bir ifadeyle bakıyor, ama ben buna kesinlikle kanmayacağım. Hepsi bir maske. Ağzımı açmadan önce beni ortadan kaldırmak için en az on farklı yol planladığını çok iyi biliyorum.

Böyle bir adam bana bakıp değerli bir rakip görmüyor. Kendisinden o kadar aşağıda bir adam görüyor ki, otomatik olarak ayaklarına kapanmam şaşırtıcı bile değil.

"Bu yerin sahibi siz misiniz?" diye soruyor, sesi soğuk ve ilgisiz.

"Kimin sorduğuna bağlı." "Sterling Harrington."

Pantolonunun ceplerine sokulmuş ellerine bakıyorum ve bana elini uzatmadığı için gülmeme engel oluyorum. Kollarımı kavuşturarak bir gösteri yapıyorum ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Peki neden buraya gelip soruyorsun, Sterling?"

Gözlerinin rengi Millie'ninkine çok benziyor, ama sıcak değil, kar fırtınası kadar soğuk. "Sana ait olmayan birini barındırıyorsun."

"Kimden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum, onun arkasından Maggie'nin kapısına bakarak.

Sterling, Millie'nin arabasının son birkaç haftadır kaldırım kenarında park edildiği yere bakmak için yeterince uzun süre dönüyor. RCMP'nin kasabada rutin kontrollerini yaparken arabayı işaretlememesi için birkaç kez yerini değiştirdim, ama onun dışında arabayı hiç hareket ettirmedim.

"Utangaçlık yapmayı bırak."

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman daha açık konuşmalısın. Senin gibi iş tecrübesi olan birinin en azından ne zaman açık sözlü olması gerektiğini bilmesini beklerdim."

"Tamam." Boğazını temizledi. Sağ elini cebinden çıkararak, Millie'nin arabasını tembelce işaret etti. "O benim kızımın arabası. Şimdi, geceyi itfaiye istasyonunda ya da caddenin aşağısındaki dükkanda geçirmediyse, sadece senin arkasındaki işyerinde bir yerde olduğunu tahmin edebilirim. İçeri girip onu benim için getirirsen sevinirim."

Düşünüyormuş gibi yapıp, tek bir kelime bile söylemeden düşük bir sesle mırıldandım. "Hayır."

"Hayır mı?"

"Doğru. Şimdi giderseniz sevinirim." Bu iş daha da karmaşıklaşmadan bitirmek için kapıya doğru bir adım geri atıyorum.

Sterling hareketlerimi takip ederken çenesindeki kaslar seğirir. "Onu benim için getirmezsən, kendim getiririm."

"Hayatta olmaz," diye bağırırım, sabrım tükenmek üzeredir. "Stüdyomun kapısına dokunursan, elini kırarım."

"Beni tehdit etmek akıllıca değil."

Bu sefer gerçekten gülüyorum. Karanlık, bastırdığım öfkeyle titriyor. Millie'nin bu adamla gitmesine izin verme düşüncesi, onu şimdiden kaybetme düşüncesi, beni o kadar kendimden uzaklaştırıyor ki, nasıl geri döneceğimi bilemiyorum.

onu kaybetmek — beni o kadar kendimden uzaklaştırıyor ki, nasıl geri döneceğimi bilemiyorum.

"Buradaki tek tehdit sensin. O burada bir nedenden dolayı var ve bu, onu seninle olan hayatından çaldığım için değil."

Omzunun üzerinden, lokantanın kapısı açılıyor.

Dışarı çıkan adamı gördüğümde tırnaklarım ön kollarımı kazıyor. Onun kim olduğuna dair sözlü bir doğrulamaya ihtiyacım yok. Sarı saçlarını taradığı ve turkuaz renkli golf gömleğine bir bakışta, Sterling'in bugün yanında getirdiği adamın kim olduğunu tam olarak anlıyorum. Millie için kim olduğunu.

Sabırım tükenmek üzere, çok geç olmadan içeri girmeliyim.

"Bay Harrington? Neden henüz içeri girmedik? O lokantada değildi. Gerçi şaşırdığımı söyleyemem. Oldukça pis bir yer."

Olduğum yerde kalıyorum, kaçmak artık bir seçenek değil.

Chadwick Sterling'e ulaştığında bana bir bakış attı ve birkaç kez gözlerini kırptı. Beni yargılayan bakışıyla vücudumu süzerken dudaklarını hafifçe kıvrması, onun beyaz dişlerini sokağa süslemek istememe pek yardımcı olmuyor.

"Sahibi siz misiniz?" diye soruyor, Millie'nin babasından çok daha açık bir şekilde duygularını belli ediyor.

Sesindeki tiksinti dolu her titreşimi duyabiliyorum.

"Adın gerçekten Chadwick mi, yoksa bu sadece bir şaka mı? Çocuk parkında yapılan ve sonra da yapışıp kalan bir alay mı?" sahte bir sakinlikle soruyorum.

O zaman bana sert bir bakış atıyor, kahverengi gözleri koyulaşiyor.

"Anlamadım?" "Onun oyunlarına kanma, Chadwick. Millicent içeride ve onu

onu almamız gerekiyor," diye azarlıyor Sterling.

"Millicent mı?" diye soruyorum, biraz tökezleyerek.

Babası bana gerçek bir şokla bakıyor. "Millie'nin tam adı olduğunu mu sandın?"

"Benim için öyle."

Kendi kendine alaycı bir şekilde güler, sonra yüz hatları yumuşar. Dikkatini arkamdaki pencereye çevirir. Elimden geldiğince dönüp Millie'yi kapıda gördüğümde tüm vücudum gerilir. Kapıyı hızla açar, dışarıya koşar ve aniden durur.

"Millicent," diye bağıır babası, soğukkanlı ifadesi bir anda sinirli bir ifadeye dönüşür. "Bunu nasıl yaparsın? Burada mı yaşıyorsun?"

Sözlerinin sertliğı hedefini vurur. Bir anda, son birkaç aydır kendine harcadığı tüm emekler boşa gider. Ona doğru eğilirim, onu buraya kaçıran iki adamla arasına kendimi kalkan olarak koyarım. Yumuşakça omuzlarını tutar ve avuçlarımla kollarını okşarım.

Gözleri kocaman ve inanılmaz derecede üzgün bir şekilde bana bakıyor. Elleri aramıza giriyor ve göğsüme yaslanıyor.

"Bunu sana yapmasına izin verme," diye fısıldarım, sadece onun için, yumuşak bir sesle. "Artık söz hakkı yok."

"Millie, bu adam kim?"

Chadwick'in sesi sırtımda yankılanıyor ve ben burnumdan nefes veriyorum. Millie, bana yaptığı yeni dövmenin olduğu yeri göğsümde hafifçe vuruyor ve sonra ellerini indiriyor. Bana attığı gülümseme gerçek değil. Kendisi gibi olamadığını hissettiğinde taktığı plastik gülümsemeye aynı. Bu gülümseme midemi bulandırıyor.

Beni bırakır ve ben de onu bırakırım, herkesin yaptığı gibi onu hapsetmeyi reddederim.

"Nasıl buradasınız?" diye erkeklere sorar.

Babası ona bakar. Sanki onu ilk kez görüyormuş gibi, *gerçekten* bakar. Her zamanki zırhını giymiş olabilir - pembe bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar - ama bu haftalar boyunca onunla ilgili değişmeyen tek şey budur.

Yanaklarında artık doğal bir ışıltı var ve saçları uzamış, uçları hafifçe kırılmış. Eteklerinin ve elbiselerinin altına giymek zorunda kaldığı taytları artık yok ve elini kaldırıp saçlarını kulağının arkasına koyduğunda, sadece kör bir adam bile bileğinin üzerindeki tacı fark edemez.

Fark ettiğim tüm bu küçük değişiklikler... Chadwick'in asla fark etmeyeceğini bildiğim değişiklikler.

Ellerim yanlarımda sarkarken, onun bu iki adamın önünde duruşunu izliyorum ve onun için hiçbir seçim yapamayacağımı biliyorum. Reddetmemi içime atmak ne kadar acı olsa da, Millie'nin hayatında onu bir şey yapmaya zorlayan ya da çıraklık gibi rüşvetle onu elinde tutan başka bir kişi olmayı reddediyorum.

onu bir şey yapmaya zorlayan ya da ıraklık gibi bir rüşvetle onu tutmaya çalışan bir başkası olmayı reddediyorum.

Kalmak istiyorsa, bunu kendisi karar verecektir.

"Senin araban," diyor babası, bakışlarını dövmesinden ayırarak.

"Güvenlik nedeniyle üzerinde bir etiket var. Biz de onu takip ederek bu *kasabaya* geldik."

Boğazımda bir hırıltı tutuyorum, arabayı parçalamaya iki saniye kalmışken, içine koydukları etiketi bulana kadar.

"Bunu tahmin etmeliydim," diyor Millie, hiç şaşırmamış gibi.

"Evet, tahmin etmeliydin. Ama önemli değil. Küçük öfke nöbetini atlatmak için yeterince zamanın vardı. Artık eve dönme zamanı. Seni eve götürdüğümüzde düğünde olanları telafi edebiliriz. Artık tam bir tören bile gerekmiyor. Kalabalığın önüne çıkmaya korkuyorsan evde evlenebilirsin. Paylaşacak fotoğraflar olduğu sürece sorun olmaz."

Chadwick de hemen ona katılır. "Bunu tekrar tak, Millie. Bunu yanına almamış olmana inanamıyorum."

Nişan yüzüğünün ışıltısı ayaklarımın altındaki zemini sallıyor. Bu bir gösteriş parçası, elmas o kadar büyük ki, gün boyu takmak acı verici olmalı. Ne kadar pahalı olduğunu tahmin bile edemiyorum.

"Sen burada, kim bilir kimlerle kim bilir ne yaparken, kim bilir ne yaparken, annen deliye dönüyordu. Burada durup bunu konuşacak vaktimiz yok. Uçak yakında kalkacak. Yola çıkmamız lazım," diyor babası, çoktan arabaya doğru ilerlemeye başlamış. "Ge/. Burada işin bitti."

"Eşyalarımı bile toplamadım," diye boğuk bir sesle söyler, donakalmış bir şekilde durur. Kendimi durduramadan, ona yardım etmek için yavaşça ona doğru yaklaşıyorum.

Onu sakinleştirin.

"Ne şeyleri? Buradan topladığın her şeyi almaya gerek yok. Hepsini bırak," diyor Chadwick, elini ona uzatarak.

Onun içindeki paniği hissedebiliyorum. Ellerindeki titreme midemden boğazıma kadar kesiyor.

Söyle, Shade. Ona seninle kalmasını söyle.

Şimdi bana bakıyor, zihnimde tekrarladığım aynı kelimeleri arıyor. Orada parlayan umut acımasız. Bu evrenin lanet bir şakası. Ona defalarca kıcımlı öpmesini söylediğim için bir ceza.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi hissettiren bir süre böyle duruyoruz, o gözleriyle kalmasını söylemem için bana yalvarırken, ben bunu yapamadığım için kendime daha da kızıyorum. Ama *lanet olsun*, kendi başına kalmayı seçemez mi?

Onun kendine güveninin artmasını ve hayatı boyunca bastırılmış olan kişiliğini bulmasını izledikten sonra, Sterling'e bakıp ona onsuz geri dönmesini söylemesini istiyorum. Burada mutlu olduğunu ve sonsuza kadar böyle kalabileceğini düşündüğünü söylemesini istiyorum.

Ama yapmıyor.

Benden gözlerini ayırıp babasına doğru yürürken alt dudağı titriyor. Bu, bu kadınla ilgili en büyük korkumun doğruluğunu teyit ediyor.

Oak Point, onun nefes alması için yeterince uzun süre kalacağı bir yer olmalıydı. Asla onun evi olmamalıydı. Ben istesem bile.

37

GÖLG

BRYCE Parmağını omurgama batırarak beni ileri itiyor.

Keskin bir nefes alıyorum ama yürümeye devam ediyorum, bu lanet stüdyoyu mahvetmeden önce buradan çıkmam lazım. Beni bırakmıyor, tekrar itiyor, bu sefer nefesinin altında ateş püskürüyor.

"Sen lanet bir aptalsın."

"O zaman ne yapmam gerektiğini söyle!" diye bağıryorum, sözler ağızımdan fırlıyor.

Dönüp baktığımda, en yakın arkadaşım sanki beni hiç tanımıyor gibi bana bakıyor. Bu çok acı verici, ama neredeyse hissetmiyorum bile. Zaten çok parçalanmış durumdayım.

"Onu kalmaya ikna etmeliydin! Ya da onunla birlikte kalmasını istediğini söylemeliydin. Bunun yerine, senin umursamadığını düşünürken onun gitmesini izledin!" diye bağıryor, gözleri çılgınca.

"Yani onun yerine kararlar alan başka bir kişi mi olacaktım? O kadar kolay olmazdı."

"Gah!" Ellerini saçlarına götürür, neredeyse saçlarını yolacak gibi. "Göründüğünden daha aptalsın, Shade. Ben kötü olduğumu sanıyordum, ama sen daha kötüsün."

Kaşlarımı çatarak, tıraşsız çenemi sertçe kaşıyorum. "Beni aşağılamak onu geri getirmeyecek."

"Hayır, ama belki de bunu kendin yapmaya cesaretlendirir.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu şekilde pes ettiğin için senden hayal kırıklığına uğradım." "Yapma, Bryce."

"Neyi yapmayayım? Sana gerçeği söylemeyi mi? Tanrım, o kıza aşık oldun ve ona bunu söylemek yerine gitmesine izin verdin!" diye bağırdı, öfkeyle.

Göğsüm hızla inip kalkarken öne doğru adım attım. "Kendi kararlarını kendisi vermesi gerekiyor. Onu sevdiğimi söyleseydim, bu yüzden kalabilirdi

Çünkü o gerçekten istediği için değil. Millie tüm hayatı boyunca başkaları için yaşadı, Bryce. Onun yeniden kendini seçmesini istiyorum."

Bryce duraksıyor, boğazı gerginleşiyor ve yutkunuyor. Kaşlarını kaldırıyorum, konuşmasını bekliyorum.

"Az önce söylediklerini duydun mu?" diye sorar dikkatlice.

O anda anladım. Göğsümün o sözlerin etkisini emmesine izin verdim. Hiç beklemediğim bir şekilde, içime oturdu. İnanamama ve kalıcı bir hayal kırıklığıyla dolu bir kahkaha kaçtı ağzımdan. Elimi saçlarımin arasına sokarak, Bryce'ın ateşli bakışlarıyla karşılaştım.

"Bunun neyi değiştirdiğini söyle, çünkü onun hala olabileceğini bildiğim kişi olmasını ve kendisi için en iyisini seçmesini istiyorum," derim, son derece inatçı bir şekilde.

Bryce'ın kalbi yavaş yavaş eriyor. "O, seçim yapmadan önce tüm seçeneklerini bilmek ve gözden geçirmek hakkına sahip, Shade. Bence babasıyla gitmesinin tek nedeni, burada kalıp seninle birlikte olmanın bir seçenek olduğunu bilmiyor olmasıydı."

"Bunu nasıl bilmezdi ki? Onu sevdiğimi söylemek bu kadar fark yaratır mıydı? Onu zaten benim evime taşındım ve lanet olsun, bu sabah ona ıracılık teklif ettim."

"Bunlar hepimizin ona vereceği şeylerdi, Shade. Bunlar mutlaka sevgiyi ifade etmez."

"Siktir."

"Onun uzak kalmasına izin veremezsin. O... Denemeden gitmesine izin vermek doğru değil," diye mırıldanıyor Bryce, gözlerimin içine bakarak. "Ve o berbat yüzüğü olan adam? O, onun geleceği değil. Olmasına izin verme."

"Shelly, Millie'nin gittiğini öğrenince beni bağlayıp glde bir kanoya bindirecek."

"Belki. Ama sadece kalıp onun öğrenmesine izin verirsen." "O zaman ne yapmamı neriyorsun, lce?"

Bryce çenesini kaldırıp sırtarak, "nce kafanı kıçından çıkarıp ait olduğu yere geri koyalım, sonra bir plan yapalım," diyor.

MILLIE

Dün eve döndüğümünden beri annem beni gözünün önünden ayırmıyor.

Yatak odamın kapısını menteşelerinden söküp, Chadwick'i koridorun karşısındaki odada kalmaya başladı. Kendi evi olmasına rağmen, gayri resmi olarak benim evime taşındı. İşleri bıraktığım hali göz önüne alındığında, başka bir şey beklememeliydim.

Özel uçağa bindiğim andan itibaren düğün konusu tartışma konusu oldu. Önce, babamın çözmesi haftalar süren benim neden olduğum sorunlar vardı, sonra da benim eylemlerimin, hukuk ekibini o gün törenin ardından imzalanacak tüm evrakları yeniden düzenlemeye zorlamasının açıkça suçluluk duygusu vardı. Bunların hiçbiri umurumda değildi, ama yine de oturup dinledim, kendi düşüncelerime dalmıştım ve eylemlerimi savunmak için ne söyleyeceğimi düşünmeye başlayamadım.

Gerçek bir mazeretim yok. Ne ailem ne de Chadwick'in bu durumda geçerli bulacağı bir mazeret.

Yatağa benzeyen tabutta yatarken tavana bakıyorum. En son baktığımda saat sabah ondan sonraydı. Özgürlüğüm bir serap, ama en azından şu anda yalnızım.

Yastığımın altında telefonumu saklıyorum. Dün Oak Point'ten ayrıldığımdan beri aldığım birkaç mesaj Lacey'den geldi ve onun henüz gittiğini bilmediği açık. Shelly pek mesajlaşmaz. Yine de ona bir mesaj gönderip, bunu başkalarından değil benden duymasını sağlamayı düşündüm.

Ama göndermedim.

Göğsüm sıkışmış, acı çekiyor. Oak Point'le ilgili her anı, karnımda keskin bir acı yaratıyor ve gözlerimden yaşlar akıyor, kendimi tutamıyorum.

kendimi tutamıyorum. Burada olmak yanlış. Gerçek bir evin sıcaklığını hissettikten sonra, bu ev artık bana evden çok mezar gibi geliyor.

Mesaj atmadı, aramadı.

Onun bunu yapacağını umut etmeye devam ediyorum. Shade'in bana ulaşip geri dönmemi söyleyeceğini umuyorum. Ancak ondan bunu beklemek haksızlık olur. Benim istediğim bu olsa da, bana onunla bir hayat borçlu değil.

Tek yapması gereken bana kalmamı söylemekti. Ya da ben o arabaya binmeden önce bana istediğinin bu olduğunu göstermekti. Birlikte bir gelecek kurmaya karar vermediğimizi biliyorum, ama onun da benimle aynı şekilde hissettiğini düşündüm... ya da umdum. O da bana aşık olmuştu, çünkü lanet olsun, ben onu çok seviyorum.

Flörtöz gülümsemelerinden sarsılmaz desteğine ve açık sözlü kişiliğine kadar, onunla ilgili her şeyi takdir etmeye başladım. Yeni şeyler denemekten korkmaması ve geçmişte ya da günümüzde beni hiçbir şey için yargılamaması. Bana, bazılarının doğal olarak gösteremediği türden bir nezaket gösterdi. Bu, beni kabuğumdan çıkarmayı ve istediğim şeyi takip etme cesaretini vermeyi başaran en saf hali.

Henüz keşfetmediğim daha çok şey var, ama keşfetmek istiyorum. Birlikte yeterince zaman geçiremedik, ama geçirdiğimiz zaman, onunla birlikte orada mutlu olabileceğimi anlamam için fazlasıyla yeterliydi.

Ama kalbimi iyileştirdikten sonra bu kadar çabuk riske atamazdım. O bana hislerini söylemediği sürece olmazdı.

"Neden hala yataktasın? Kalk! Chadwick saatlerdir tek başına bekliyor."

Annem yatak odama girip perdelerimi açarak güneşin içeri girmesini sağlar. Gözyaşlarımı silerek battaniyenin altında hareketsizce yatmaya devam ederim.

"Millicent, bu şaka değil."

"Ben gülmüyorum ki."

Bir duraklama. Hava gerginlikle doluyor. "Tavrına dikkat et."

"Kaç tane doğum günüm olduğunu hatırlıyor musun?"

"Bu da şakalarından biri mi?" diye sorar annem.

Yastığımda başımı çevirip ona bakıyorum. "Yirmi altı, anne. Yirmi altı doğum günüm oldu. Bu da resmi olarak artık emir verilebilecek bir çocuk olmadığımı gösterir."

Onu saran öfke incelenmeli. Kimsenin *o kadar* kızabileceğini sanmıyorum.

"Millicent," diye bağırdı, gözleri o kadar kısılmıştı ki kahverengi rengini zar zor görebiliyordum. "Sana ne oldu?"

"Ben cesaretimi topladım."

"Hayır, annene saygısızlık etmeyi öğrendin." Yorganımın altını tutup yataktan çekip aldı. Dişlerimi gıcırdattım, artık üzerimde sadece ince bir çarşaf vardı. "Kalk. Duşa girip o kasabayı ve sana kötü bir koku gibi yapışan o kasabayı yıkayacaksın."

Bacaklarımı yukarı çekip, başlığa yaslanarak otururum ve başımı sallarım. "Bugün mülkte gösteriş yapmaya hiç niyetim yok."

"Millicent," diye tıslar.

"*Millie*. Millie'yi tercih ederim."

Başka bir şey söylemeden, topuklu ayakkabılarla dönüp odamdan çıkıyor, benim sözlerimi hiç umursamadan.

Bacaklarımı çaprazlayıp nefes veriyorum, etrafıma sarılmış zincirlerden birkaçı kayıp düşüyor. Yatak odasının kapısı olmadığı için mahremiyetim yok, bu yüzden çarşafı çeneme kadar çekip koridora bakıyorum. Annemin kaybolduğu yerden alçak, boğuk sesler geldiğinde, çarşafı daha sıkı tutuyorum, çünkü bir sonraki kişinin kim olacağını biliyorum.

Ve kötü bir rüya gibi, Chadwick ortaya çıktı.

Kapıdan bana kaşlarını çatarak bakar, gözleri tüm bunlardan ne kadar etkilenmediğini ele verir.

"Saat on bir geçti," diyor.

"Uyandırma servisi olduğunu bilmiyordum."

Çenesi seğirir. "Annen, o kasabadan ayrılmaktan dolayı üzgün olduğunu söyledi."

"Öyle mi? Hiç sormamışken bunu nasıl anladı?"

Sanki kendimi tutamıyorum. Farkına bile varmadan, sözlerimin keskin kenarı vurmaya devam ediyor. Bu küçük özgürlük parçası

bu yerde sahip olduğum tek Şey ve Şimdi tadına baktığım için, eskisi gibi olamıyorum. Etrafımdaki her Şey yanlıŐken olmaz.

"Orada ne oldu, Millie? Neden böyle davranıyorsun?"

Pencereden dışarı bakıyorum, kasvetli gökyüzündeki karla dolu kara bulutları izliyorum. Burası Oak Point'ten daha sıcak, dağda olmasına rağmen.

"Nasıl davranıyorum, Chadwick? Son yirmi yıldır kendimi ikna ettiğim gibi, bu aileye artık sadakat duymayan biri dışında?" diye soruyorum açıkça.

"Aile, hepimizin sahip olduğu tek Şeydir."

"Yanılıyorsun. Benim gerçek bir ailem vardı."

"Seni tanı mıyorlardı bile. Gerçek seni. Şimdi bile kendin gibi görünmüyorsun. Hepsi yanlış," diyor öfkeyle.

Sessizce güldüm. "Vay canına, evleneceğin kadına tam da böyle demelisin. Belki de bu yüzden evlen miyorsun."

"Bu ne demek?" Sesi artık daha keskin. "Evlen miyoruz, Chadwick."

Çarşafı kenara iterek yataktan kayıyorum. Saçlarım dağınık, karışık ve kuru. Saçlarımı yukarı çekip komodinden bir toka alıyorum ve yüzümden uzak tutuyorum. Vücudumdaki ipek kumaş rahatsız edici, odayı geçip dolabıma doğru yürürken kaşındırıyor.

Elbiselerden takımlara ve ceketlere kadar sonsuz giysi raflarına bakıyorum ve giymek istediğim tek bir Şey bile olmadığını fark ediyorum. Aylar önce, burada saatlerce her Şeyi dener ve aynada dönüp dururdum, ama işler deđiŐti. Güzel kıyafetlere ve ayakkabılara olan sevgim deđiŐmedi, ama onları nereden aldığım deđiŐti. Her bir parçanın içindeki beklentiler, onları o kadar ađırlaŐtırıyor ki, bunun yerine çöp torbası ve y n çorap giymeyi tercih ediyorum.

"Evleneceğiz. Bu çoktan kararlaŐtırıldı," diyor Chadwick, beni dolaba kadar takip ederek.

Annemi Şok edecek kadar kısa bir etek ve ona uygun bir bluz seçerek kollarımı doldurup ona dönüyorum. "Ebeveynlerimizin hayatımızın geri kalanını kiminle geireceğimize karar vermelerinin ne kadar adaletsiz olduğunu hiç düşündün m ? Bu gerçekten umurunda değil mi?"

"Benim geleceğim umurumda ve babamın şirketindeki geleceğim, seçilen biriyle evlenmeme bağlıysa, o zaman evlenirim. Mesele ben değilim, Millie. Mesele sen de değilsin. Bu mesele bizden daha büyük."

"Bu, senin omurgasız bir korkak olduğun için uydurduğun acınası bir bahane, Chadwick."

Giysilerimi yakındaki bir rafa atıp, dolabın köşesindeki en büyük valizimi alıyorum. Valizi yere koyup, çömelerek fermuarını açıyorum.

"O taşra kasabası seni bir orospuya çevirdi."

Gözlerim, ellerini yanlarında sıkıca tutan Chadwick'in durduğu yere kayıyor. "Belki de öyle oldu. Ya da belki de içimde, bana her zaman olmam gerektiğini öğrettikleri sessiz kadının altında gizli kalmıştım."

"Ailelerimizin her şeyini mahvedeceksin," diye uyarıyor. "Keşke umurumda olsaydı."

"Millie, bu şaka değil. Sonuçlarını düşünmelisin. Eğer buna karşı daha fazla direnirsen, kovulursun. Harrington adı elinden alınacak ve onlar öyle karar verirse başka birine verilecek."

Raflardan kıyafetleri yırtarak alıp valizin içine atıyorum. Bu sefer gerçekten ayrılmanın ne anlama gelebileceği düşüncesi midemi burkuyor. Her şey ters gittiğinde sığınabileceğim bu yerin olmaması. İçimde çok büyük bir korku var, ama fikrimi değiştirmeme izin vermiyorum. Shade benimle aynı şekilde hissetmiyorsa, bunu halletmemiz gerekecek çünkü ben eve dönüyorum ve bir daha ayrılmayacağım.

"Seçeneklerim burada kalıp böyle bir hayat sürmekse, o zaman şansımı başka bir yerde deneyeceğim. Harrington adı, kim olduğumuzu bilecek kadar yüksek statüye sahip olanların tanıdığı bir markadan başka bir şey değil. Gerçek dünyada hiçbir anlamı yok. O ismin getirdiği para ve nüfuz olmadan da gayet iyi idare ettim, Chadwick. Hayat, buradaki herkesin patlatmaya korktuğu balonun içinde gördüğünden çok daha fazlasını içeriyor."

Giysileri bitirip ayakkabılara geçiyorum. Her çiftin beyaz ışıklarla aydınlatılmış kendi rafı var ve duvara bakarken gülüyorum.

Bu odada ne kadar çok para olduğuna ve daha önce buna ne kadar az önem verdiğime neredeyse inanamıyorum.

Çift ift, onları valizimin diğer tarafına atıyorum, özellikle benim için ithal edildiğini bildiğim kırmızı tabanlı veya mücevherli olanlara odaklanıyorum. Valizin içine gürültülü bir sesle düşüyorlar.

"O adam seni mahvetti," diyor Chadwick, söylediklerime hiç değer vermeden alaycı bir şekilde.

"Hayır, mahvetmedi. Bu yerin ortadan kaldırmaya çalıştığı kişiyei bulmama yardım etti."

Ona bir daha bakmadan, seçtiğim kıyafeti alıp dolaptan ıkıyorum. Beni takip ettiğini hissedebiliyorum, sanki nefesini boynuma üfleyerek beni pes ettirebilecekmiş gibi.

"şu anda annenle konuşursam, buraya daha önce olduğundan çok daha kötü bir ruh haliyle gelir," diye uyarıyor.

"Bırak gelsin. Hiçbir şey değişmez. şimdi, giyinebilmem için defol git buradan."

Ben banyoya girip kapıyı yüzüne çarpmadan önce tartışacak zamanı yok.

38

GÖLG

"SİKTİR," diye mırıldanıyorum, devasa bir kale gibi duran evin önüne geldiğimde.

Her şeyden çok bir malikaneye benziyor, ama Millie'nin gerçekten burada mı yaşadığını yoksa buranın bir tatil köyü mü olduğunu hala bilmiyorum. Elbette, o bir tatil köyünde büyümemiştir, ama böyle bir yerde yaşamayı anlayamıyorum.

Üç katlı, önünde geniş, kıvrımlı bir araba yolu ve her iki yanında çift balkon var. Dış cephesi koyu renkli taştan yapılmış ve beyaz-siyah çift taraflı bir kapısı var, çünkü tek kapı yeterli gelmemiş belli ki. Bu yere baktıkça, ondan daha çok nefret ediyorum. Bu tür gösterişli zenginlikler bana hiç çekici gelmemiştir. Birisi bu kadar para harcadığında, her zaman rastlayan herkesin bunu bilmesini sağlamak için gösteriş yapar.

Ana evin solundaki sekiz arabalık garajın içine bakmama gerek yok, hiç kullanılmayan lüks arabalar ve akla gelebilecek her türlü oyuncakla dolu olduğunu biliyorum. Yan yana giden arabalar, kir bisikletleri, hatta üzerinde dev bir kayak kulesi olan bir tekne bile olabilir. Asla kirlenmeyecekler veya dalgaların sallantısını hissetmeyecekler, ama ev turu yaparken kesinlikle birkaç şaşkın onay alacaklar.

Adresi sorduğumda Shelly beni nereye göndereceğini tam olarak biliyordu. Millie kamp alanında kalmak için tüm evrakları doldurduğunda, Shelly'ye evini Google'da araştırma izni verdiğini bilmiyordu. Meraklı kadın muhtemelen ilk gece bakmış ve bu zamana kadar bu yer hakkındaki düşüncelerini kendine saklamıştı.

Garaj yolunun ortasındaki dev su çeşmesinin yanına park ederek, rahatsızlığımı görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu insanların bana veya hakkımda ne dedikleri önemli değil. Millie için buradayım ve onsuz gitmeyeceğim.

Arabadan indiğim anda kendimi izlendiğimi hissediyorum, lanet çalıların arasında birileri saklanıyor olmalı. Burada kimseyi göremiyorum ama bir yerlerde oldukları kesin. Tüylerim diken diken oluyor.

Ön kapıya gitmeden önce arabamı kilitlemeye zahmet etmiyorum. Burada kimse onu çalmaya kalkışmaz. En fazla, uzun süre garajlarının önünde pislik gibi durmasın diye çekiciyle götürürler. Lanet olsun, Millie burada nasıl bu kadar uzun süre yaşadı bilmiyorum. Üç dakikadır buradayım ve havadaki zehirin beni etkilemeye başladığını hissedebiliyorum.

İki taş basamağı atlayarak kapıyı çaldım ve zili iki kez çaldım. Buraya gelirken ilk yarısında olduğu gibi kar yağmıyordu, ama buraya gelirken geçmek zorunda kaldığım kayak tepesi hala kalabalıktı ve karla kaplıydı. Botlarınızın altına yapışan ve ıslak donduktan sonra buz gibi kayganlaşan sahte kar.

Bir dakika sonra kapı açılır. Karşımda bir kadın belirir, boyu benden çok daha kısa olmasına rağmen nedense burnunun ucuyla bana dik dik bakar. Siyah saçları başının arkasına sıkıca toplanmıştır ve sabırsızlıkla kalçasını vurmaktadır.

"Kimsin sen?"

Tanrım, bana Bryce'ın annesini hatırlatıyor. Kendini beğenmiş ifadelerinden kibirli seslerine kadar, bunun gerçekten o olmadığından emin olmak için iki kez bakmam gerekiyor. Kesin fark, Bryce'ın annesinin bile bu kadar büyük elmaslı küpeleri karşılayamayacağıdır. Kulak memeleri sarkarken, küpeler neredeyse acı verici görünüyor.

Onun sorusunu tamamen atlıyorum, içgüdülerim onun zaten bildiğini söylüyor. "Millie'yi görmeye geldim."

"Oh, eminim öyledir," diyor, beni baştan aşağı acımasızca süzdükten sonra. Bitirdiğinde tiksintisi üç katına çıkmış gibi görünüyor. "Artık gidebilirsiniz."

"Hayır, henüz değil. Onu bir göreyim." "Kocamı aramam mı gerekiyor?"

O kapıyı yüzüme kapatmaya çalışırken, ben gülerek elimi kapıya dayadım. "Evet, git çağır."

"Bu haneye tecavüz!"

"Polisi ara, ben de seni adam kaçırma suçundan şikayet edeceğim."

Nefesini dramatik bir şekilde keser, çıplak renkli dudakları genişçe açılır. "Bu çok saçma. Cesaretin yok."

"Deneyin bakalım," diyorum, sesim alçak.

Onu itip evin içine girdiğimde, yolumdan çekilmekte tereddüt etmedi. İçerisi dışarıdan daha küydü, yüksek tavanlar ve üzerlerindeki bol miktarda kristallerden parıldayan avizeler vardı. Tiksinme duygusuyla mücadele ederek yürümeye devam ettim ve balkona çıkan yuvarlak merdivenlerin dibine gelene kadar durmadım.

"Millie!" diye bağırdım, ellerimle ağızımı kapatarak. "Millie!"

Arkamda yüksek topuklu ayakkabıların yere vurma sesini duyuyorum. "Gitmelisin."

"Kızın olmadan olmaz."

Annesi bileğimi tutup beni çekmeye alışıyor. "Hemen!"

Bir kez çekince beni bırakır, tırnaklarının izleri kırmızı lekeler bırakır. Ondan uzaklaşıp merdivenlere doğru yürürüm, yarım saniye geriye bakarım.

"Yukarıda mı?"

Dudakları sıkıca kapanır, gözleri sessiz bir öfkeyle parlar. İhtiyacım olan tek cevap budur.

Merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, yarıya geldiğimde bağıırıyorum. "Millie, benim!"

Hızımı artırıp koridorda koşarken arkamdan yüksek bir çınlama sesi geliyor. Kapı kapı geçerek hızla ilerliyorum, çünkü babasının lanet bir hortlak gibi ortaya çıkıp beni merdivenlerden aşağı itmeye çalışmasının an meselesi olduğunu biliyorum.

İki lanet gün boyunca ayrı kaldık ve ona hemen ulaşamazsam, ben...

Evleneceği pislik herif onun yerine bana çarptığında, evrenin bir şakası olmalı diye düşündüm. Onu onun evinde görmek yeterince küydü, ama kime çarptığını fark ettiğinde dudaklarını kıvrması beni daha da sinirlendirdi.

"ekil yolumdan," diyorum sertçe.

Chadwick jöleli saçlarını geriye itip bana karşı durmaya çalışır. "Harringtonların evinde hoş karşılanmıyorsun."

"Sen onun uzun zamandır kayıp kardeşi falan mısın? Neden onların adına konuşuyorsun?"

"Onun eskisi gibi olmamasının sebebi sensin," diye tükürür ve elini göğsüme vurur. "Onu sen değıştirdin ve şimdi her şey mahvoldu."

İçimde bir alarm çalar. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen ve vücudunun her yerini kaplayan o çizimler! O mükemmel biriydi. Tatlı, sessiz bir kızdı, benim karım olacaktı. Şimdiyse, çenesini kapatıp her şeyin olması gerektiği gibi olmasına izin vermiyor!"

"Şu ana kadar söylediklerinden daha kötüsünü söylemeden önce ağzını kapatmalısın," diye yumuşak bir sesle uyarıyorum, onun sert bakışlarına çok daha sert bir bakışla karşılık veriyorum.

Chadwick, az da olsa üstünlük sağladığı halde durmuyor. Beni daha da sert, daha da ileri itiyor, ta ki onun yüzünü binlerce parçaya ayırıp kurtarılamaz hale getireceğime emin olana kadar.

"Onu kirlettiğin için artık bu aile için değersiz. Eğer seni tekrar seçerse, senin gibi bir sapık olmaktan başka bir şey olmayacak."

Düşünmüyorum. Göz açıp kapayınca kadar kolumu geri çekip yumruğumu kaldırıyorum. Ama ona yumruk atan ben değilim.

Bir saniye önce, çok daha küçük bir yumruk havada uçarak burnuna çarptı. Şaşkınlık ve acı gözlerinde belirmeden önce geriye doğru sendeledi ve kışının üstüne düştü.

"Siktir!"

Tanıdık bir küfür beni harekete geçirir. Kafamı yana çevirdiğimde, Millie'nin belinden eğilmiş, elini tuttuğunu görürüm. Yerde inleyen, kanayan aptaldan uzaklaşıp ona odaklanırım ve onu kollarımın arasına alırım.

Göğsüm gevşerken kalbim hızla çarpmaya başlar ve kulaklarımı hızlı bir *güm, güm, güm* sesiyle doldurur. Millie'nin mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda iri iri açılır. İstemedен gülerim, aramızdaki boşluğu doldurmasına izin veririm, sonra onu duvara bastırır, ellerimi onun uyluklarıyla doldururum.

"Kırıldı mı?" diye soruyor, bana parmak eklemlerini hatırlatıyor.

Biraz kızarmış olsalar da iyiler. "Hayır, prenses. Burnu lastikten yapılmış olmalı."

Gülümsemesi o kadar parlak ve saf ki dizlerim titriyor. Vücudumu kullanarak onu duvara yaslayıp elimi yanağına götürüyorum, yumuşak, sıcak tenini okşuyorum.

"İki gün bana hiç bu kadar uzun gelmemişti Millie. Hayatım boyunca hiç kimseyi seni özlediğim kadar özlemedim."

"Neden bu kadar uzun sürdü?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne?"

"Buraya geldiğim andan itibaren geri dönmeye hazırdım. Hatta ondan önce bile. O arabaya hiç binmemeliydim," diyor ve iki elini omuzlarıma koyuyor. "Senin kalmamı söylemeni bekliyordum, böylece kararı kendim vermek zorunda kalmayacaktım, oysa her zaman yapmam gereken şey buydu."

"Seni sevdiğimi haftalar önce, senden kurtulamayacağımı fark ettiğimde söylemeliydim. Günün her saatinde düşüncelerime girmeye başladığın anda, bir şeyler olduğunu anlamalıydim. Sana benimle yaşamayı, evimi paylaşmayı ve eşyalarımı neyle değiştirdiğini umursamadan yeniden düzenlemeyi istemekten kendimi alamadığımda. Bu hiç benim tarzım değildi, Millie. Ama sonra bir gün uyandım ve birdenbire öyle olmuştu.

"Bunu nasıl bu kadar kolay başardığını bilmiyorum, ama hayatımın o kadar içine işlemişsin ki, bir gün bile, hele ki iki gün bile, sen yanımda olmadan geçirmek istemiyorum. Senin kitap kulüplerinden birinde oturuyor olmam ya da stüdyoda masanda çizim yaparken seni izliyor olmam fark etmez. Tek istediğim sana yakın olmak. Tek yapman gereken, senin de bunu istediğine karar vermek."

Neredeyse sessizce nefes verip başını sallarken gözleri parlıyor, uylukları belimi sıkıca sarıyor. "Seni seviyorum Shade. Renkli, kendini beğenmiş, ama sabırlı ve yetenekli her santimini seviyorum. Kim olduğumu bulmama yardım ettin ve bunun için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Ama aynı zamanda o kişiyi alıp, var olduğunu bile düşünmediğim bir versiyonuma dönüşmem için beni cesaretlendirdin. Oak Point'te seninle olduğum kadar mutlu hiç olmamıştım. Bir kez bile,

ve geri dönene kadar da olmayacağımı biliyorum. O yüzden, tek ihtiyacım olan şey, bizi şimdi eve götürmen."

Çenemi indirip dudaklarını ele geçiriyorum, iki gün önce yapmayı dilediğim gibi onu öpüyorum. O da aynı güçle karşılık veriyor ve kolunu enseme dolayarak beni kendine çekiyor. Uyluklarını sıkıyorum, avuç içlerim çıplak bacaklarında tayıt olmadığını yeniden hissediyor. Kısa eteğinin altına ellerimi daha yukarı kaydırduğımda sırtışımda dudaklarımızı ayırıyor, gözlerimi açıp onun gülmemeye çalıştığını görüyorum.

"Tanrım," diye homurdanıyor Chadwick.

Alnımı onun alnına sürterek, hala burnunu tutan ve yerde yatan adama bakıyorum. Millie beni bırakmıyor, ben de onu olduğu yerde tutuyorum.

"Sorun mu var?" diye soruyorum ona.

"Burası onun ailesinin evi," diye tiksintiyle tıslar.

Millie kıpırdanır, ben de onu indiririm. Evdeyken topuklu ayakkabı giyiyor, oysa evdeyken hiç giymezi. Dikkat çekecek kadar küçük bir ayrıntı, ama benim gözümünden kaçmaz.

"Shade'i seçtiğim anda artık bir Harrington olmayacağımı söyleyen sendin, o halde neden onların evi olup olmadığını umursayayım?"

Onun tavrına sinirlenerek belinden tutup yanıma çekiyorum. "Bu sefer eşyalarını almadan gitmeyeceksin, prenses."

"Tamam. Odam koridorun sonunda."

Elimi tutar ve beni Chadwick'in yanından geçirir. Onun peşimden gelmeyeceğinden emin olana kadar gözlerimi ondan ayırmam. Ve pembe odaya girer girmez, aklımdan tamamen çıkar.

"Eşyalarımı çoktan topladım," diyor ve devasa bir sürgülü kapıya doğru yöneliyor.

Bir çekişle, ray üzerinde kaymaya başlar ve derin bir giyinme odası ortaya çıkar. Gözlerimi birkaç kez kırıştırarak, o ortadan kaybolmadan önce bu manzaraya alışmaya çalışırım. Odanın ortasında beklerken, ellerimi ceplerime sokar ve az önce bulunduğu boş yere bakarım.

"Buraya bir planla geldim," diye başlıyorum, sesimin onun bulunduğu yere ulaşmasını umarak.

"Bana planını söyleyecek misin yoksa sır olarak saklayacak mısın?"

"Önce buraya gel."

Kafasını dışarı çıkararak, gülümsemesini saklamaya çalışır ama başaramaz. "Ee?"

"Bugün beni kurtarmaya gelip birinin yüzüne yumruk atacağını hiç beklemiyordum, bu yüzden her şeyi mahvettin."

"Sana hava atmaya çalıştığım için *özür dilerim*."

Gözlerimi devirip, ona doğru birkaç adım attım. "Bunun için asla özür dileme. Bu sadece, sonunda beni reddetme korkusu olmadan af dilemek zorunda kalacağım anlamına geliyor."

"Yani, teknik olarak sana iki iyilik yaptım," diye alay ediyor.

"Tanrım, bebeğim. Bir dakika olsun bana sataşmayı bırak." Alçak bir kahkaha atarak, kot pantolonumun arka cebine uzanıp yanımda getirdiğim şeyi çıkarırım.

Donup kalır, pembe deri tasmayı pencereden dışarı atmalı mı yoksa bana takmamı mı istemeli bilemezmiş gibi bakarak. Boğazımı temizlemeden önce, onun ikinci tepkisi midemde bir sıcaklık hissi uyandırır.

"Bu bana bir hediye mi?" diye sorar, sesi yükselir.

Neredeyse odanın diğer ucuna fırlatıyordum. "Hayır. Hayır, tabii ki hayır. Daha çok mecazi bir şey."

"Çok kafam karıştı."

"Bunu yapmamın sorumlusu sensin, tamam mı?"

Ben işimi bitirdikten sonra tiksiniş beni terk edemezsin."

Dizlerimin üzerine çöküp, bunu yapmak için gereken süre boyunca egomu bir kenara bırakırken, kaşları çatılır.

Daha fazla tereddüt etmeden başımı geriye atıp lanet olası bir köpek gibi havlamaya başladım. Gözlerindeki anlık endişe, hızla eğlenceye dönüştü. Elini ağzına bastırarak yüksek sesli, kaygısız kahkahasını gizledi.

Ben ulurken sırtıyorum, onun mutluluğunun parlak sesini içime çekiyorum. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, ta ki o önümde çömelip beni bir öpücükle susturana kadar. Onu geri çekmeden önce, başını sallayarak bana bakarken, onu yerinde tutmak için sırtına avucumu koyuyorum.

"Bir kadın için asla havlamayacağını söylediğini sanıyordum."

"Artık doğru olmayan bir sürü saçmalık söyledim, Millie. Meğer, seni elimde tutabilmek için istediğin her şeyi yapacağımı kabul etmemişim."

"Yaka güzel bir dokunuş olmuş," diyor ve onu benden alıyor. Döndürerek, deriden sarkan tek bir kolyeyi sıkıştırıyor. "Kovboy şapkası mı?"

"Kafana takacak bir şapkam yok, ama yine de işe yarar diye umuyordum."

"Saçmalıyorsun."

"Çok da umursamıyor gibisin," diyorum yavaşça. "Sanırım katlanacağım."

Ve sonra tekrar beni öpüyor, bunu gerçek yapıyor.

39

MILLIE

SHADE, valizimi sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi arabasının bagajına kaldırıyor. Valiz hızla içeri giriyor ve sonra daha küçük olan valizi alıyor, pahalı cilt bakım ürünleri ve makyaj malzemeleriyle doldurduğumu gördükten sonra ona özenle davranıyor.

Onun yanına yaklaşıp arabanın yan tarafına elimi koyuyorum. "Bu, beni kendi arabamla götürmen için son şansın. Üç saatlik yolculuğun ardından, beni almaya geldiğine pişman olup beni yol kenarına terk edemezsin, anladın mı?"

"Yapamam mı?" diye soruyor, doğrulup bagajı kapatıyor. "Kahretsin."

"Ciddiyim! Şimdi seninle böyle geri dönersem, karı koca gibi oluruz."

"Bu kolay oldu," diyor, eğilip beni bir kez öpüyor ve sonra kıcıma şaplak atıyor. "Bin prenses. Şimdi eve gidiyoruz."

Kafasında tek bir şüphe bile olmayan bir adamın kendine güveniyle kaputun etrafından dolaşmasını izliyorum ve bu benim için fazlasıyla yeterli.

"Millicent! Şimdi gidersen, bu kadar," diye bağırdı annem, araba yolunda ayaklarını yere vurarak.

Karnımda hafif bir korku hissediyorum, ama bunun sonunda geçeceğini biliyorum. Bugün, hayatımın geri kalanının nasıl olacağına karar vereceğim. Bunun son olduğunu söylediğinde ona inanıyorum. Düğünden kaçtığım zamanki gibi değil, bu kalıcı bir karar. Bilinçli bir şekilde ayrılmaya karar verdim. Bu sefer kaçmak yok.

Bunun benim için en iyisi olduğunu bilerek, başım dik bir şekilde yapacağım.

Dönerek ona bakıyorum. "Gidiyorum anne. İkimiz de biliyoruz ki, sen inanmasan da, bu yer beni hak ettiğim şekilde mutlu edemez."

"Sen bir Harrington'sın," diye tartışıyor, durduğum yerden birkaç adım ötede duruyor.

"Bu benim kalmam için bir neden değil." "Yükümlülükler var..."

Onu keserek kaşlarımı çattım. "Anlamıyorsun. Bana yüklediğin yükümlülükler umurumda değil. Bunlar benim sorumluluğum değil ve ben başka bir seçenek seçiyorum. Beni biraz olsun seviyorsan, bunu kabul edip, bir daha geri dönmemeyi düşünmem için bana başka nedenler sunmadan gitmeme izin verirsin."

"Harrington olmak yarı zamanlı bir iş değildir. İstedğin zaman bırakıp, canın istediğinde geri dönemezsin."

"Neden ya hep ya hiç olmak zorunda?"

Sorumun ardından, lastiklerin kaldırımda yavaşça yuvarlanma sesi geliyor. Sonra, bir kapı çarpıyor. Arkamdan yaklaşan ağır ayak sesleri ile tüm vücudum geriliyor.

"Neler oluyor?" Babam cevap vermemi beklemeden tekrar konuşmaya başladı. "Millicent?"

"Gidiyorum," diye kesin bir şekilde cevap verip, dönerek onun sert bakışlarına karşılık verdim.

Shade'in benim tarafımda durduğu yere bakıyor, ben fark etmeden yer değiştirmiş.

"Benim mülküme girip kızımı alıp bana saygısızlık etme cesaretini nasıl gösterirsin?"

Babanın yetişkin erkek arkadaşını bu şekilde azarlaması utanç verici. Neredeyse tüm bu olayın incitici olması kadar utanç verici. Ebeveynlerimden biri beni yeterince önemsemiyor ve benim bakış açımı anlamaya çalışmıyor, çok inatçılar.

Shade, ben yerin altından açılmasını dilediğim halde geri adım atmadan babama odaklanmaya devam ediyor.

"Onu almayacağım."

"Almayacağın da ne demek!"

"Kendi başıma gidiyorum baba. Bunu kabul edersin ya da reddedersin. Her halükarda ben gidiyorum. Bu ilişkinin sonu mu olacak yoksa bir gün tekrar konuşabilecek miyiz, bu sana kalmış."

Bu, sonunda onda öfkeyle dolu olmayan bir tepki uyandırır. "Bir gün mü?"

"Yakın gelecekte hiçbirimizin telafi yapacağını sanmıyorum."

"Bize ultiatom veriyorsun," diye bağırır, ama bunu yapış şekli onu ele verir.

En ufak bir korku belirtisi.

"Ültimatom yok. Sadece işler yatıştıktan sonra tekrar konuşma olasılığını sunuyorum. Şu anda denemek bir işe yaramaz. Benim bakış açımı görmeyi reddediyorsun," diyorum.

Annem soğuk bir şekilde alay ediyor. "Hata yapıyorsun. Bu, daha iyisini bilmeyen bir gencin yapacağı bir hareket."

"Ama ben biliyorum," diye mırıldanıyorum, yanıma bakarak. Shade zaten bana bakıyor, elleri yanlarında titriyor. "Ben oraya gidiyorum."

Daha fazla tartışmaya gerek yok. Shade'in benim için kapıyı açmasını izlerim ve arkama bakmadan ona doğru yürürüm. Ben hareket ederken karanlık gözlerini yüzümden ayırmaz ve ben gülümserim, ona iyi olduğumu gösteririm.

Arabaya bindiğimde, kapıyı kapatır ve bir an dışarıda durur. Vücudu aileme dönüktür ve yan aynadan, babamın düşük sesli gürültüsünün ardından yüz hatlarının gevşediğini görürüm. Babam konuşurken sıkı dudakları açılır, ama sözleri arabanın içinde duyamayacağım kadar sessizdir.

Daha fazla konuşmuyorlar. En azından, Shade sürücü kapısını açıp yanıma oturduğunda benim görebildiğim kadarıyla öyle. Onu tekrar yanımda gördüğüm için rahat bir nefes alıp, o kontağı çevirmeye fırsat bulamadan elini tutuyorum.

O da anahtarı çevirir ve parmaklarını benimkilerin arasına sokarak sıkıca tutar. "Hazır mısın?"

"Hazırım."

Shade çantamı tutup beni motele götürürken, kalın kar taneleri yağıyor.

Topuklarım buzda kayar ve dengemi sağlamak için ona yaslanarak çırpınırım. Dirseklerim kaburgalarına batınca homurdanır ve ikimiz de dururuz.

"Sana kışlık bot alacağım," diyor.

Burnumu kıvırarak şikayet etmeye hazırlanırken, o aniden çantamı omzuna atıp yanıma çömeldi. Tek bir hareketle kolunu bacaklarımın altına soktu ve beni yerden kaldırdı. Ayaklarım havada sallanırken, uçmamaları için topuklarımı kıvırdım.

Kolumu boynuna dolayarak ona bakıyorum ve dramatik bir şekilde iniliyorum. "Gerçekten mi?"

"Ne gerçekten?"

"Senin üzerine tırmanmak istememek imkansız."

Lobi kapısını açıp resepsiyonu geçerek içeri girerken, zaten check-in işlemini halletmiş olan adamın kahkahası sert ve derindir. Duvarda asılı olan oda numaralarının yazılı olduğu tabelaya bir saniye bakar ve sonra sağa döner, beni sıkıca tutmaya devam eder.

"Bunun kötü bir şey olduğunu bilmiyordum," diyor.

"Oh, bilmiyor muydun? Tanrım, ne kadar seksi olduğunu çok iyi biliyorsun ve bunu kendi lehine kullanmayı seviyorsun."

"Somurtma prenses."

"Somurtmuyorum."

Gerçekte, o kadar tahrik oldum ki bu suç sayılır. Buraya gelen altı saatlik yolculuk boyunca, elini uyluklarımın üzerinde tuttu, aşırı cinsel görünmeyen ama yine de o etkiyi yaratan bir şekilde masaj yapıp okşadı. Onun da bunu planlamadığını bir saniye bile düşünmemek gerektiğini çok iyi biliyorum. Shade vücudumu çok iyi tanıyor ve bunun bana ne yapacağını tam olarak biliyordu.

"Evet, öylesin."

"Seni karda yatıracağım," diye zayıf bir şekilde tehdit ediyorum.

"Hayır, yatırmayacaksın."

O durduğunda, hangi odada olduğumuzu kontrol etmek için ondan yeterince uzun süre gözlerimi ayırdım. "Bunu bilemezsin."

"Senin hakkında her şeyi biliyorum Millicent," diye mırıldanarak beni ayağa kaldırdı.

O benim tam adımlı kullandığında çenem hafifçe gevşer. Bu, onun ilk kez söylediği şeydir ve onun ağzından çıkması hoşuma gitmese de, bu doğru değildir. Artık ben değilim, eğer hiç öyle olmuşsa bile.

Oda anahtarını kullanarak kapıyı açıp ittiğinde gözlerini benden ayırmıyor. Attığı her geri adımda, onun adımlarına uyarak onu takip ediyorum.

"Seninleyken Millicent değilim," diyorum nefes nefese.

Shade nefesini vererek bana uzanır ve belimden tutar. Beni kendine doğru çeker ve kapı kapanarak bizi odaya hapseder. Çantam omzundan düşer, sonra beni tekrar kaldırır, bu sefer bacaklarım onun beline dolanır ve dudaklarımız birbirine bir santim uzaklıkta kalır.

O odada ilerlerken nereye gittiğimize bakmıyorum. Tek görmek istediğim şey o.

"Millie'm," diyor, sesi alçak ve gergin. "Bu sefer sen bana bir şey öğretmelisin."

Başının arkasındaki saçlarını yumruklayarak geriye doğru çekiyorum, böylece dudaklarımı boynuna götürebiliyorum ve sıcak tenini öperken kokusunu içime çekiyorum. Bana karşı titriyor, vücudunun sertliği bana o kadar sıkı baskı yapıyor ki, sanki tek bir kişiye dönüşmüşüz gibi.

"Ne dersi?" diye fısıldarım.

Shade kıcımlı kavrır ve yeni tutuşuyla beni yerinde tutarken bizi yatağa indirir. Onun bakışlarına karşılık vermek için yeterince geri çekilirim. Ateşli bir bakış, bacaklarımın arasına bastırırken bana gösterdiği arzusu, benim de hissetmemi sağlar.

"Bu gece seninle sevişmek istemiyorum."

Boğazım düğümlenir, nedenini öğrenmek için gözlerimi onun gözlerine dikerim. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

Başını eğip beni yumuşakça öper, dudakları benimkilerle zar zor temas eder. Saçlarını tutan ellerimi gevşetir, onun konuşmasını beklerken parmaklarımla saçlarını okşarım.

"Daha önce hiç sevişmedim, Millie. Bir kez bile."

Ciğerlerim sıkışır. Sözlerim kesilir. Tek yapabildiğim bacaklarımı beline dolayarak, kaçmaya çalışırsa diye onu bana yakın tutmaktır.

"Ben de," diye fısıldayarak itiraf ettim.

"Hayır, ama nasıl yapılacağını biliyorsun. Nasıl hissedilmesi gerektiğini ve nasıl ulaşılacağını biliyorsun. Bana göstermeni istiyorum, böylece ben de sana bunu verebileyim."

"Shade..." Yüzünü bana yaklaştırıyorum, onu öpüyorum, bunun sadece dudakların hafifçe değmesinden daha fazlası olduğundan emin oluyorum.

"Tartışma. Sana güveniyorum. Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Bu yönü yeni. Bu yönü, onun olabileceğini bildiğim ama bu gece görmeyi beklemediğim bir şekilde ham ve savunmasız.

Nazik bir dokunuşla, onun yanını okşuyorum ve onun altında yer değiştiriyorum. Ortalarımız birbirine değiyor ve ardından gelen zevk kıvılcımıyla nefesim kesiliyor.

"Yatağın daha yukarısına geçmeliyiz," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Cevap vermeden bizi hareket ettiriyor. Vücudumun altında sabit bir kolla, başım yastığa gömülene kadar beni yukarı çekiyor ve üzerimde asılı kalıyor.

"Giysiler." Gömleğinin kumaşını çimdikledim ve bacaklarımı yatağa bıraktım.

Geri çekilerek ayakkabılarımı tek tek çıkarıyor. Onları dikkatlice yere koyduğunu izliyorum, sonra ellerini tekrar ayaklarıma getirip başparmaklarıyla her bir ayak kemerini sıkıca okşuyor. Ağzımdan çıkan ses sert, iniltiyle inilti arasında bir şey.

"Bunu daha sık yapacağım." Bu bir söz. "O güzel şeyleri giydiğin sürece, ayaklarının asla ağrımasını sağlayacağım."

Dudaklarım kıvrılır. "Onları güzel mi buluyorsun?"

"Giydiğin her şeyin güzel olduğunu düşünüyorum. Çöp torbası giysen bile peşinden koşarım."

Hemen ciddileşiyorum, karnım gerilirken gülümsemem kayboluyor, bacaklarımda baskı oluşuyor. "Şu anda ayaklarımdan başka bir yere dokunmanı istiyorum, Shade."

O gülerek inler, ayaklarımı bırakıp dizlerimi kavrar ve ellerini daha yukarıya doğru iter. Sert avuçları bacaklarım boyunca santim santim ilerler, bacaklarımı kaplayan tüylerin diken diken olduğunu hissedirim. Dudaklarımı ısıtırım, o külotuma ulaştığında odayı inlemelerimle doldurmamaya çalışırım.

Onları çıkarmak yerine, ellerini eteğimin altından çıkarır ve bluzumun kollarını çimdikler. Titreyerek ona doğru eğilirim.

"Seni nereden dokunmamı istersin?" diye fısıldar. "Her yerimden."

Gözleri vücudumu tarar, binlerce müstehcen vaatle parıldayarak. "Seçmeme izin verme, yoksa bu yataktan hiç çıkamayız."

"Bu en kötü şey mi olur?" "Millie."

Bunu bir lanet gibi söylüyor.

Bluzumun en üst düğmesini çekiştirerek dikkatini oraya çekiyorum. "Buradan başla."

Tereddüt etmez. Parmakları o kadar uzundur ki, düğmeleri dikkatle iliklerinden çıkarırken düğmeler minicik görünür. İşini bitirince, ikimiz de bluzumun yatağa düşmesini izleriz, karnım ve sütyenimin dantelli kupaları ortaya çıkar.

Boğazımdaki duyguyu yutuyorum ve elini göğsüme yönlendiriyorum, avucunun göğsümü tamamen kaplamasına hayran kalıyorum. Parmaklarındaki harfler bedenim üzerinde hak iddia ediyor, beni ona ait olarak işaretliyor.

"Bunu çıkaracağım," diyor boğuk bir sesle, beni sıkıca sarıyor.

Geriye yaslanarak, gömleğimi ve sütyenimi çıkarması için ona yer açıyorum. Sadece eteğim ve külotumla kalmış olarak, o beni incelerken tekrar uzanıyorum.

Onun ilgisiyle meme uçlarım sertleşir ve bacaklarımla arasında nemli bir his hissederek yatakta kıvrılırım. Onu tekrar kendime yaklaştırmak için sabırsızlanıyorum, ta ki o ağzı ve elleriyle üzerimde dolaşana kadar, ama bekliyorum.

"Sana karşı bencil olmak istiyorum. Seni işimle kaplamak istiyorum. Buradan..." Elini boğazıma koyar, başparmağı nabzımın üzerinde dolaşır, sonra onu bırakıp uyluk içimi kavrar. "...buraya kadar. Sadece sana bakıp senin benim olduğunu bilmek için. Sana bakan herkesin senin ait olduğunu bilmesini istiyorum."

O sahiplenici dokunuşun altında titriyorum. "Ya ben bunu yapmanı istersem?"

Eli tekrar boğazıma geri döner, gözleri parlayarak şimdi biraz daha sıkı tutar. "Beni yatıştırmaya çalışma. Mutlu olmak için buna ihtiyacım yok."

Elimle onun elini kapattım ve orada kalmasını teşvik ettim. Boğazı gerildi, çenesi titredi.

"Kelebeklerle başla," diye mırıldanıyorum, dizimi büküp bacağımı yorganın üzerinde kendime doğru kaydırıyorum. "Onları senin olduğun yerde istiyorum."

Derin bir nefes alır, sonra gömleğini çıkarır ve yere atar. Gözlerim, onun bu halini hala alışamadığım karnına düşer. Kot pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirirken kasları gerilir.

"Nereye koymam gerektiğini göster," der.

Eteğimin kıvrılmış kenarının hemen altındaki iç uyluk kısmıma dokunuyorum. Bir kez başını sallarken burun delikleri genişliyor ve eğilip dudaklarını o bölgeye sürtüyor. Vücudum gerginleşiyor ve heyecanla titriyorum.

"Dalga geçme," diye başımı sallayarak aceleyle söylüyorum.

"Şu anda sana ihtiyacım var." "Öyle deme."

"Söylerim. Sadece seni hissetmek istiyorum, Shade. Tek ihtiyacım olan bu."

O pes eder. Tartışmaya gerek kalmadan eteğimi ve külotumu bacaklarımdan indirir ve yere yığılan giysilerin üzerine ekler. Sonra kendi giysilerini çıkarır ve vücudumun üzerine çıkar, bacaklarımın arasına yerleşir.

O benim amımı okşayıp beni öperken, basıncın verdiği zevkten inlerim ve bedenlerimiz birkaç saniye boyunca bu şekilde birbirine değdirilir. Bu, nefesimi kesmeye yeter ve ben de onun nefesini kesmeye çalışırım.

"Seni esnetmeden sıkı bir şekilde girecek," diye uyarıyor, uyarısı gerginlik ve arzuyla karışık bir karmaşa.

Yüzünü ellerimle tutup başımı salladım, gözlerine bakarak. "Umurumda değil."

"Siktir."

Vücudunu kaydırarak bizi hizaladı ve yavaşça içeri girdi. Zevkten ağzım açık kalırken, kendimi ondan gözlerimi ayırmamaya zorladım. Her santimetre, delici bir soğuklukla eşlik ediyordu ve ben onu daha sıkı tutarak, ayak bileğimi onun uyluğuna doladım.

"İşte böyle, bebeğim. Benim için çok iyi yapıyorsun," diye nefes vererek alnını alnıma dayadı. "Neredeyse geldim. Sen çok iyi bir kızsın, tüm sikimi böyle alıyorsun."

Bu sefer inlememi bastırmam imkansız. İnlemem içimi parçalıyor, o yutmadan önce ağzına çarpıyor. Sonunda hareket etmeyi bırakıyor, tamamen içime girmiş durumda.

"İyi misin?"

"Evet," diye boğulurum, milyonlarca duygu ile dolup taşarım. "Hareket edebilir miyim?"

Cevap olarak onu öpüyorum, vücudunun sert baskısı altında kıvranıyorum. Bu hareket onu bir şekilde daha derine itiyor ve metal piercingler iç duvarlarımı ovuşturuyor.

"Evet!" diye bağıriyorum, zevkten boğuk bir sesle.

Kendini tamamen üzerime indirir, kabarık göğsü benimkine değiyor. Başımı çevirip, çekilmeye başladığında gerilen pazılarını öpüyorum. Islaklığım sayesinde kayması kolay oluyor ve barbell'lar en iyi şekilde sürtünüyor. Neredeyse boşaldığımda durur, sonra öne doğru yuvarlanarak tekrar içeri girer.

"*Prenses*," diye fısıldadı, gözlerini kapatarak. "Bana benden daha yakın olduğunu söyle, yoksa hemen durup önce amını yalayacağım. Böyle uzun süre dayanamayacağım."

"Yapma." Daha sıkı sarılıyorum, bacaklarımı ona dolayarak onu yerinde tutarım. "Durma."

Dişlerini sıkarak bir sonraki sözlerini söyler. "*Bana söyle*

ban

a." "Ben zaten yaklaştım," diye inlerim.

Vücudu daha hızlı hareket ediyor, darbeler daha derin, daha sert oluyor.

Yine de acele etmiyor. Beni her doldurduğunda, yeni bir his yaşıyorum. Birlikte hareket ediyor, içimizde patlayan zevki paylaşıyoruz. Bu sefer dokunuşlarımızda çok farklı bir şey var.

Bunun aşkın nasıl olması gerektiğini fark etmemek imkansız. Ham ve açık, korkutucu ama rahatlatıcı. O beni sabit bir eliyle iter, ben de heyecanla onu çekerim. Aramızda bir dostluk var ve bu bağlar kalıcı. Onların etrafında inşa ettiğimiz şey kırılmaz.

"Trevor," diye mırıldanıyor, gözlerini açıp bana bakıyor.

"Ne?"

O benim içimde otururken, pelvisi klitorisime sürtünüyor. "Gerçek adım. Trevor."

Gözlerim sıcak gözyaşlarıyla yanıyor. Başımı sallıyorum, ismi zihnimde yankılanmasına izin veriyorum, sonra vücudum titriyor, onun bu kadar derinde olması hissi dayanılmaz hale geliyor...

Onu sıkıca sarıp boşaldığımda, derin ve titreyen inlemesi duyulur. Yüzümü boğazına gömerim ve sesimdeki kemiklere işleyen zevki onun cildine yayarak, kendime ait kalıcı bir iz bırakırım. Bana birkaç kez daha girer, hareketleri gittikçe daha hantal hale gelir ve sonra hareketsiz kalır.

Ne kadar uyumlu olduğumuza ve beni doruğa ulaştıran son şeyin, tanıştığımız geceden beri duymayı beklediğim sırrı bana söylemesi olmasına neredeyse gülmek geliyor. Bacaklarım güçsüz bir şekilde yere düşüyor, vücudum orgazmın yoğunluğundan dolayı hassaslaşmış durumda.

Shade zoraki bir kahkaha attıktan sonra kızarmış yanaklarıma öpücük kondurdu. "Bir gün beni öldüreceksin."

"Ben mi?" O benden uzaklaştığında homurdandım. "Hepsi senin suçun."

"Seni boşaltmak için sadece ismimi söylemem yeterli oldu, buna kırılmalı mıyım yoksa gurur mu duymalıyım, bilemiyorum."

Onun yanını çimdikleyip gözlerimi devirdim. "Ondan daha fazlasıydı, bunu sen de biliyorsun."

"Mm, belki."

Yanımda sırt üstü yatar, ben de onu takip etmek için kendimi yukarı itiyorum, bacaklarımın arasında sıcaklık hissettiğimde daha da kızarıyorum. Vücuduma bakarak, onun bıraktığı dağınıklığa bakıyorum.

"Biliyor musun, onu geri sokmak için canım çekiyor," diyor ve dikkatimi tekrar üzerine çekiyor.

Bakışları tam da benim az önce baktığım yere odaklanmıştı, ama utanç yerine, neredeyse ona tehdit ettiği şeyi yapması için yalvaracak hale getiren bir açlık vardı. Yine de onun hareket etmesini istemiyordum. Henüz değil.

Yan tarafıma dönerek, parmağımı göğüs kemiğindeki iyileşmekte olan dövmeyle götürüyorum. O, dokunduğum yere bakıyor ve beni daha yumuşak bir sıcaklıkla dolduruyor. Yavaşça elimi indiriyorum.

"Biliyor musun, Trevor ve Millicent'in hiç şansı olmazdı," diye alay ediyorum, başımı göğsüne yaslayarak.

Kolu otomatik olarak beni sarar ve bana sıkıca sarılır. "Hayır, prenses. Ama biz varız."

EPILOG

GÖLGELER

İKİ AY SONRA

SHELLY, Millie'nin eline bir fincan sıcak çikolata tutuşturur ve sonra bacaklarına bir battaniye örter, çıplak bacaklarının donmuş gibi görüldüğünü fısıldayarak mırıldanır. Ben de gülümserim ve battaniyenin ağır kumaşı altında kızımın bacağını sıkarım.

Böyle bir Noel kutlamasına davet edildiğim ilk kez ve bunun tamamen Millie ile ilgili olduğunu biliyorum. O, Shelly için ikinci bir kızı gibi oldu ve bu da tüm aile etkinliklerine otomatik olarak davet edildiği anlamına geliyor. Şükran Günü de aynıydı ve bize o kadar çok şey gönderdi ki, sanırım derin dondurucumda hala donmuş hindi var.

Millie'nin bu gecelerin her dakikasını sevdiğini biliyorum. Ailesiyle olan ilişkilerinin bozulmasından sonra kalan yaralarıyla, Shelly ile olan ilişkisi onu çok meşgul tutuyor ve ailesini özlemeye vakit bulamıyor. Dürüst olmak gerekirse, özlemeye değmezler, ama hak etseler de etmeseler de, onlar her zaman onun ailesi olacaklar.

Belki bir gün bunun farkına varırlar.

"Bugün sana tam bir ana tavuk gibi davranıyor," diyorum, Millie'nin kulağının arkasına nefesimi üfleyerek.

Sözlerindeki mutluluk beni boğacak gibi. "Benim için sorun değil."

"Sonunda alışacaktır." "Neye alışacak?"

"Kıyafet seçimlerinde havayı ne kadar az dikkate alıyorsun."

Başını omzuma yaslayıp yanıma sokuldu. "Öyle yapsaydım, bu şehirde istediğim hiçbir şeyi giyemezdim. Aylardır hava çok soğuk."

"Şikâyet etmiyorum."

"Evet, şikayet etmediğini biliyorum. Kıyafetlerimi çok seviyorsun."

"Karda topuklu giymemen ve birçok kez kıl payı kurtulman olmasa da olur, ama evet, haklısın," diye kolayca kabul ediyorum.

"Ağacın altındaki hediyemin, geçen hafta bana giydirmeye çalıştığı o hantal botlardan biri olduğuna ne kadar bahse girersin?"

Kıkırdadım. "O bahse girmeyeceğim."

"Siz ikiniz benim hakkımda mı konuşuyorsunuz?" diye sorar Shelly, şöminenin önünde dururken elini kalçasına koyarak.

Millie o kadar kötü bir yalancı ki, cevap vermeye bile çalışmadan yüzünü omzuma gömüp saklanıyor. Kafasının üstüne bir öpücük kondurup yaşlı kadına göz kırpmıyorum.

"Asla, Shelly. Bu battaniyeyi ne kadar sevdiğimizi konuşuyorduk. Kendin mi ördün?"

Hemen alaycı bir kahkaha atıyor. "Hayatta olmaz. Tilly'nin hediyesiydi. Geçen hafta bir kutu dolusu gönderdi."

"Ve sen onları çoktan açtın mı? Daha Noel Arifesi bile değil." Dilimi şaklatıyorum.

"Bu yıl yine gelmemeyi tercih etti. Yani, tabii ki erken açtım."

Shelly'nin sesindeki gerginliği fark edince odadaki hava biraz bozulur. Ash'e Noel için geri dönüp dönmeyeceğini sorduğumda, dönmeyeceğini söylediğinde bugün böyle bir durumun yaşanabileceğini hissetmiştim.

Millie buraya geldiğinden beri kimse onun yanında kendini sansürlemiyor, ama yine de onun bilmediği şeyler var. Tilly'nin Oak Point'teki karanlık geçmişi bu sırlardan biri. Ancak yakın zamanda boşanması öyle değil.

Son birkaç dakikadır babasıyla mutfakta olan Ash, kafasını odaya sokup "Başlama anne" diyor.

"Hiçbir şeye başlamıyorum!"

Oğlu, kabarık sarı saçlarını eliyle düzeltirken, buna inanmayarak homurdanır. "Neden burada olmadığını biliyorsun. Bugün bu konuyu konuşmayacağız."

Millie elini kucağındaki battaniyenin altına sokar ve elimi tutar, parmaklarımızı birbirine geçirir. Onu bırakırım, eve vardığımızda ona her şeyi açıklayacağıma dair sessiz bir söz vererek elini sıkarım.

"Rowe'u davet ettin mi?" diye Ash'e soruyorum.

Kaşlarını çatarak başını sallar. "Gelemeyecek."

Shelly'nin kocası Kirk, Ash'in yanından geçip şöminenin yanındaki koltuğa oturur. Koyu renkli yüz hatları yıpranmış, yaşını ele vermektedir. Ancak gözleri, onu çocukken tanıdığım günkü kadar keskin. Ondan hiçbir şey saklamak imkansızdır.

Oğlu, o bakışın ağırlığı altında eziliyor, o bakışın en iradeli adamı bile yıkabileceğini benden daha iyi biliyor. Tahmin etmek gerekirse, Rowe'un bugün burada olmamasının sebebi budur.

"Ona bir tabak ayırırız. Sen daha sonra götürürsün," der Kirk kararlı bir sesle.

"Bunu çok takdir eder, baba."

Kirk onaylayarak başını sallar. Karısı ona bakar, bir anlığına kaşlarını çatıp sonra alkışlar ve ifadesi değişir.

"Hediye zamanı geldi," der.

"Daha tatlıyı bile yemedik," diye itiraz eder Ash, karnını okşayarak.

Millie ona bakar, ağzının köşesi seğirir. "Mutfakta getirdiğim mini cheesecake'leri yemiyormuş gibi davranma. Yakanda da biraz var."

"Biliyor musun, Tilly ile tanıştığında çok iyi anlaşıacaksınız." Ash gömleğine bakar, parmağıyla biraz dolguyu alır ve yalar. "Sanki sırtımda alay edilmeyi bekleyen bir işaret var gibi."

"Daha çok alnında bir dövme gibi."

Ash, ona yardım edeceğimi düşünerek bana bakar. Kafamı sallayıp Millie'ye yaklaşıncı, bana "hain" diye fısıldar.

Shelly onların tartışmasını görmezden gelir ve Noel ağacına doğru ilerleyerek ağacın altındaki hediyeleri ayırmaya başlar. Kocası, dünyaya gösterdiği adamdan çok farklı bir ifadeyle, yumuşak ve sevgi dolu bir bakışla onu izler.

Millie battaniyeyi kucağıma çekerek ikimizi de örter. Ona bakarken gülümsemem anında yayılır, gözlerindeki ve yanaklarındaki sıcaklığı içime çekerim.

"Hediyeni buraya getiremedim," diyorum ona, sesimi alçak tutarak sadece onun duyabileceği şekilde.

"Önemli değil. Seninkini yarına saklıyorum."

"Seksi Noel Baba kıyafeti giyen sen misin?"

Boğuk bir ses çıkar. "Hayır. Ama paramı biriktirip bunu düşünmeliydim."

"Sanki beni hiç tanıımıyormuşsun gibi," diye hafifçe azarlayarak kulağının ucunu ısıyorum.

"Kapa çeneni."

Yumuşak bir alaycı tavırla geri çekiliyorum. "Ne kadar da kötü bir kaybeden, prenses."

Elimin arkasını çimdiklediğinde gülerek parmaklarını daha sıkı sıkıyorum. Shelly ikimize bir hediye getirip kucağıma koyuyor ve bekleyişle bakıyor. Pastel pembe kağıt ve birkaç ton daha koyu bir kurdeleyle mükemmel bir şekilde paketlenmiş.

"Ne bekliyorsunuz? Açın şunu," diyor, heyecandan neredeyse çılgılık atacak gibi.

"Şimdiden mi? Kimseye bir şey verilmedi ki..."

Millie'yi kafasına bir şaplak atarak kesen Shelly, "Eve gitmeden önce fazla kalmayacağını biliyorum, o yüzden lütfen beni memnun et ve gitmeden önce bir tane aç" diye aceleyle söyler.

"Tamam, Shelly," diyorum, Millie'ye bakarak. "Sen aç."

Parmakları kurdele üzerinde uçar gibi hareket eder ve tırnakları kağıdı kesmeden önce kurdeleyi çözer. Ambalaj açıldığında, gözlerimi fotoğraf albümüne benzeyen şeye dikerim.

"Bu bir anı defteri. Her çiftin bir tane olması gerekir. Ayrıca, artık ikinizin fotoğraflarını cüzdanın dışında saklayabileceğin bir yerin olacak, Shade," diye açıklıyor Shelly, gözleri parıldayarak.

Bu, Millie'nin dikkatini kitaptan çeker. "Ne fotoğrafları?"

"Fotoğraf kabininden çıkanlar," diyorum utanmadan.

"Onları cüzdanında mı saklıyorsun?"

Shelly iç çeker. "Evet, saklıyor. Birkaç hafta önce Maggie's'te kahvaltımı ısmarlamak için ısrar ettiğinde gördüm. Oldukça... skandal fotoğraflar."

"Anne, başkalarının kişisel eşyalarını karıştırma," diye inler Ash.

"Ne? Karıştırmadım ki. Fotoğraflar açıkça çok yoğun fotoğraflar ve..."

"Hediye için teşekkürler, Shelly. Mükemmel," diyor Millie, yanakları boyanmış gibi kızarmış.

Gülmemek için boğazımı temizledim. "Evet, teşekkür ederim."

"Rica ederim. Çiftlere hediye ekleyerek haddimi aşmamışımdır umarım, ama kendimi tutamadım."

"Hayır, bu gerçekten çok düşünceli bir davranıştı," diye fısıldadı Millie, her zamanki gibi sevdiği insanların yanında kalbini ortaya koyarak.

Onu korumak için hiçbir sınır tanımayacağımı bilerek, ona göz kulak oluyorum. Burada bile, kimsenin onu incitecek bir şey düşünmeyeceğini bilsem de.

Shelly ona gülümser, aralarında bir anlık sessizlik geçer. Sessiz konuşmaları bittiğinde, Millie koluma tutunur ve ev sahibimizin ağacın yanına gidip daha fazla hediye almaya başlamasını izler.

"Tüm hediyeler açılana kadar kalabilir miyiz?" diye sorar bana yumuşak bir sesle, parlak gözlerini kaldırarak.

Onun şakağına bir öpücük konduruyorum. "Sormana bile gerek yok. Benim tek planım sen, Millie. Ve eğer yapmak istediğin buysa, kalacağız."

Siktir, hiç bu kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

MILLIE çıplak ayaklarıyla yere vurarak yerinde duramıyor.

"Çok sabırsızsın," diyorum.

"İyi bir nedeni var! Bana, eve giderken yol boyunca hediyemi seveceğimi söyleyip, sonunda onu gördüğümde sabırsızlanmamı bekleyemezsin."

"Yola çıkmadan önce hediye seçme yeteneğimi sorguluyor muydun? Çünkü bu sabah Shelly'nin evine giderken böyle olduğunu hatırlamıyorum."

Dramatik bir nefes verir. "Sen tam bir yılanın tekisin."

Ellerimi kollarından aşağı doğru kaydırarak, onu koridorda yönlendirmeye başlıyorum, birkaç dakika önce gözlerine taktığım pembe uyku maskesine bakarak.

"Dikkatli ol. Senin hakaretlerini ne kadar sevdiğimi biliyorsun." Ağzı sinsi bir gülümsemeye bükülüyor.

"Özür dilerim." "Aferin kızım," diyorum, gülümsemem onunla yarışıyor.

"Shade."

"Üzgünüm canım. Maskeyi çıkarana kadar konuşmak yok."

"Teşekkürler," diye alaycı bir şekilde mırıldanıyor.

Yedek yatak odasına kısa bir yolculuk. Onu yerine oturtup kapıyı açtım.

"Tamam, hazır mısın?" diye soruyorum, yeni ışığı açarak.

"Çok hazırım."

Onun arkasına geçince, maskeyi tutup dikkatlice çıkarırım. Hemen nefesini tutar ve hayranlıkla konuşurken yüzümün kızardığını hissederim.

"Bir dolap mı? Sen... benim için bir dolap mı yaptın? Benim için yedek odayı mı kaldırdın?"

"Burada vakit geçiren tek kişi sendin, ama şimdi benim odama taşındığın için burası boş kalmıştı."

Bana bakmak için dönüyor, sonra tekrar odaya bakıyor. Kafası, şu anda nereye bakması gerektiğini seçemiyormuş gibi, bir o yana bir bu yana dönüyor.

Kıçına bir şaplak atıp onu odaya itiyorum. "Sonra bana teşekkür edersin."

Gözleri parıldayarak başını sallar ve elimi tutar. Beni arkasına çekmeden önce elini tutarım. Pembe oda inanılmaz derecede parlaktır ve bunun sadece yeni

Tavandaki süslü altın ışık ya da pastel boya. Her iki durumda da, o pek umursamıyor gibi görünüyor. Yeni alanı yavaşça gözden geçiriyor, Rowe ve benim dün gece kurduğumuz özel raf üniteleri üzerinde duruyor.

Rafları kurmak o kadar uzun sürdü ki, Lacey'den onu Peakside'da yeterince uzun süre tutmasını istemek zorunda kaldım, böylece eve geldiğinde, Rowe'a tanıştıkları geceyi binlerce kez özür dileyerek onun kamyonetine kadar eşlik etti.

Ancak, kanındaki sangria, onun meraklı davranıp kapalı odaya bakmamasının tek nedeniydi. Ayrıca, o benim tanıdığım en sevimli sarhoş.

"Tüm raflar ve ayna için ışıklar var," diyorum. "Bu inanılmaz."

"Muhtemelen eşyaları yerinden hareket ettirmek isteyeceğini biliyorum, ama kıyafetler asılı ve ayakkabılar yerdeyken sana göstermek istemedim. Hiçbir şey şu anki haliyle kalmak zorunda değil."

Şu anda saçmalıyorum, boynum ve yanaklarım yanıyor.

Uzun bir süre sonra, bana dönüyor. Onun tüm dikkatini üzerimde hissetmek hoş bir baskı yaratıyor ve ben de ellerimizi birleştirip onu kendime çekiyorum. Elini göğsümden omzuma kaydırıyor. Parmakları, kulağımın arkasında kıvrılan birkaç saç telimi çeviriyor.

"Bu, şimdiye kadar aldığım en düşünceli hediye," diyor, gözleri parlak ve berrak.

"Öyle mi?"

"Kesinlikle."

Elimle yanağını okşayarak başını geriye doğru eğiyorum. "Bunu hak ediyorsun.

Hepsini."

"Seni seviyorum," diye fısıldadı.

Bu, bana söylediği en sevdiğim sözler ve sonsuza kadar öyle kalacak.

Ağzım onun ağzının üzerindeyken, "Seni seviyorum, prenses" diyorum. Sonra o beni öpüyor ve ben de tek uygun şekilde karşılık veriyorum

Sanki o durursa ölecekmişim gibi.

BİRKAÇ YENİ ÖZEL DÖVME ve baharatlı bir fotoğraf çekiminin yer aldığı
BONUS BÖLÜM için... **haber bültenime abone olun!**

[BU BÖLÜMÜ BURADAN İNDİRİN](#)

Show Me How'u okuduğunuz için teŖekkr ederiz! Beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'te bir yorum bırakın.

Oak Point'e ilk seyahatinizden keyif aldığınızı umuyorum. Burası Ŗimdiden en sevdiğim kk kasabalardan biri oldu ve daha pek çok Ŗey daha çok Ŗey var.

Oak Point serisinin 2. kitabı Aralık ayında çıkacak ve evet, bu kitap Rowe'un hikayesi olacak. (KardeŖinin en iyi arkadaŖı, bronco binicisi, birkaç karanlık tema içeren dŖmanlardan aŖıklara dnŖenler) Ŗimdi n sipariŖ verebilirsiniz!

Bu karakterlerin devamını beklerken, benim eski kitaplarıma göz atın! Bryce ve Daisy veya Cherry Peak'teki arkadaŖları hakkında biraz daha bilgi edinmek ister misiniz? KU ve Audible'da Strung Along ile baŖlayan, yeni TAMAMLANAN Cherry Peak serisine göz atın.

Strung Along – Brody + Anna (MesajlaŖan arkadaŖlar, country Ŗarkıcısı x kasabaya yeni gelen kız)

Catching Sparks – Poppy + Garrison (FWB, tek gecelik iliŖki, milyarder)

Chasing Home – Johnny + Rory (Onun için ilk grŖte aŖk, golden retriever x kara kedi)

Stealing Sunshine – Bryce + Daisy (Gizli aŖk, sahte iliŖki, ev arkadaŖları)

Choosing Forever – Darren + Delaney (İkinci Ŗans, bekar baba, kızının ğretmeni)

Tüm yayınlarımdan haberdar olmak için web sitemi ziyaret edin!

www.hannahcowanauthor.com

[Hemen haber bltenime abone olun!](#)

TEŞEKKÜRLER

Şu ana kadar on dokuz kitap yazdım. ON DOKUZ!

Çoğunu ayrıntılı olarak hatırlıyorum, en sevdiklerim ise aklımda en çok yer edenler. Show Me How, asla unutmayacağım romanlardan biri olacak.

Millie ve Shade, benim için düzeltilmesi gerektiğini bilmediğim bir şeyi iyileştirdiler. Yazarken bana taze bir soluk oldular ve geçmişte sadece birkaç kez yaptığım gibi kitabını bir çırpıda okudum. Baskı hissetmeden sevdiğim bir şeyi yazmama izin verdiler ve tanrım, buna ihtiyacım vardı.

Her zamanki gibi, beni desteklemekten asla vazgeçmeyen hayatımdaki kadınlara çok büyük bir teşekkür borçluyum. Nicole ve Becci, artık ne yapmanız gerektiğini biliyorsunuz. Bir saat süren sesli notlar, gece geç saatlerdeki beyin fırtınası seansları ve saçma sapan bir şey yazdığım da bunu bana söylemekten çekinmediğiniz için teşekkür ederim.

Kocam, benim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Binlerce insanla kitap sevgimi paylaşıırken beni dünyanın dört bir yanında takip etmekten, en mükemmel ev erkeği olarak oğlumuzu yetiştirmeye yardım etmeye kadar, sen benim işimi mümkün kılıyorsun. Seni seviyorum.

Sierra, seni sonsuza dek seviyorum. Bir mesaj uzaklıkta olduğun ve bu yolculukta benimle birlikte olduğun için teşekkür ederim. Fikirlerin beni her zaman güldürüyor ve neden benim aklıma gelmediğini merak ediyorum. Sen bir ikonusun.

Lauren-Brooke, bana aptal, dahice ve baş belası olduğumu söylediğin için teşekkür ederim. Seni seviyorum.

Yaratıcı beyinlerden oluşan ekibime, Sandra, Julie, Mary ve Cassie'ye. Benim için yaptığınız binlerce şey için teşekkür ederim. Bu güzel kitap kapakları, tasarımlar ve sosyal medya paylaşımları hepsi sizin sayenizde.

Ve influencer ekibime, ön okurlarıma ve kitaplarım hakkında sesini yükselten her bir okuyucuya çok teşekkür ederim. Neredeyse beş yıldır bu işi yapıyorum ve bu sizin sayenizde.

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM